

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

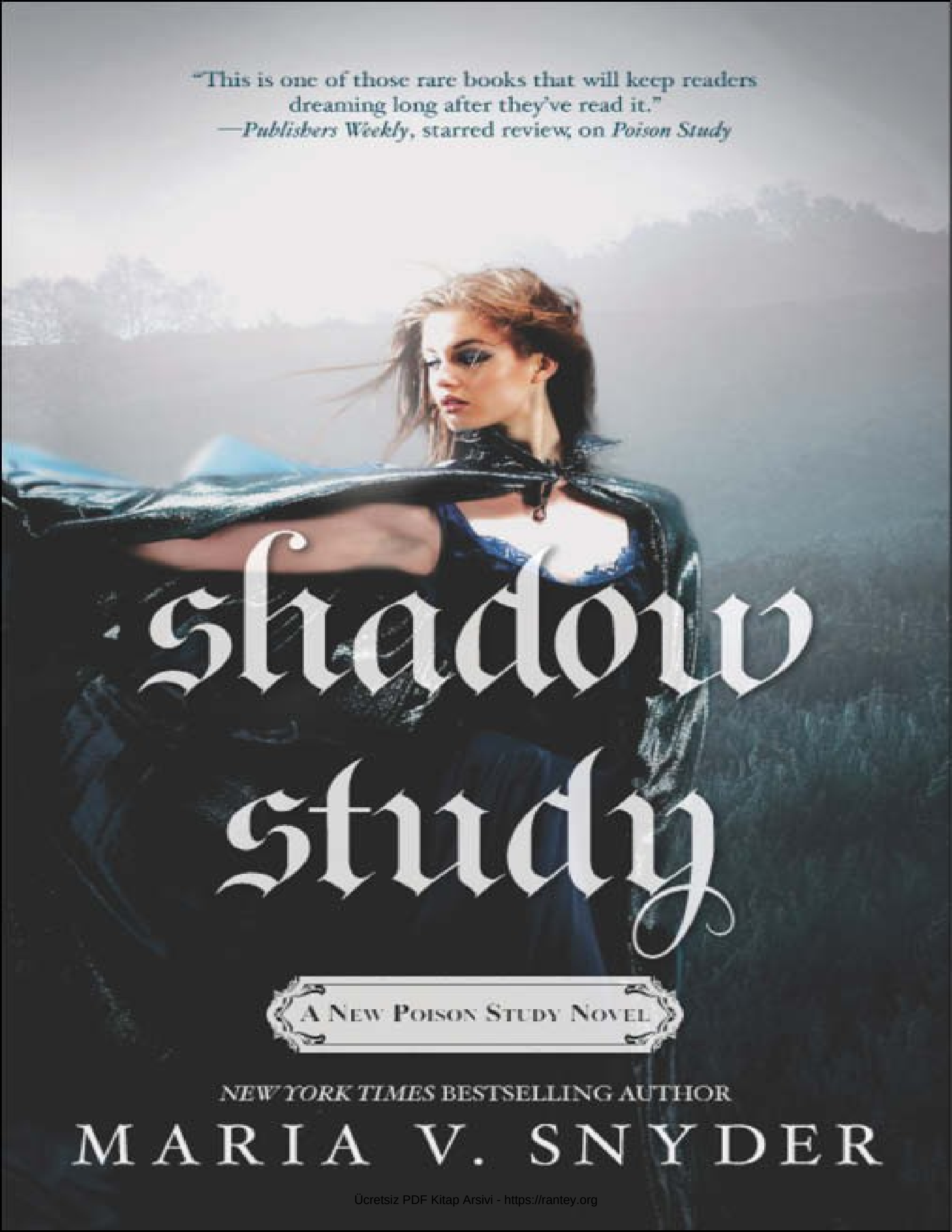
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"This is one of those rare books that will keep readers
dreaming long after they've read it."

—*Publishers Weekly*, starred review, on *Poison Study*

Shadow Study

A NEW POISON STUDY NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARIA V. SNYDER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

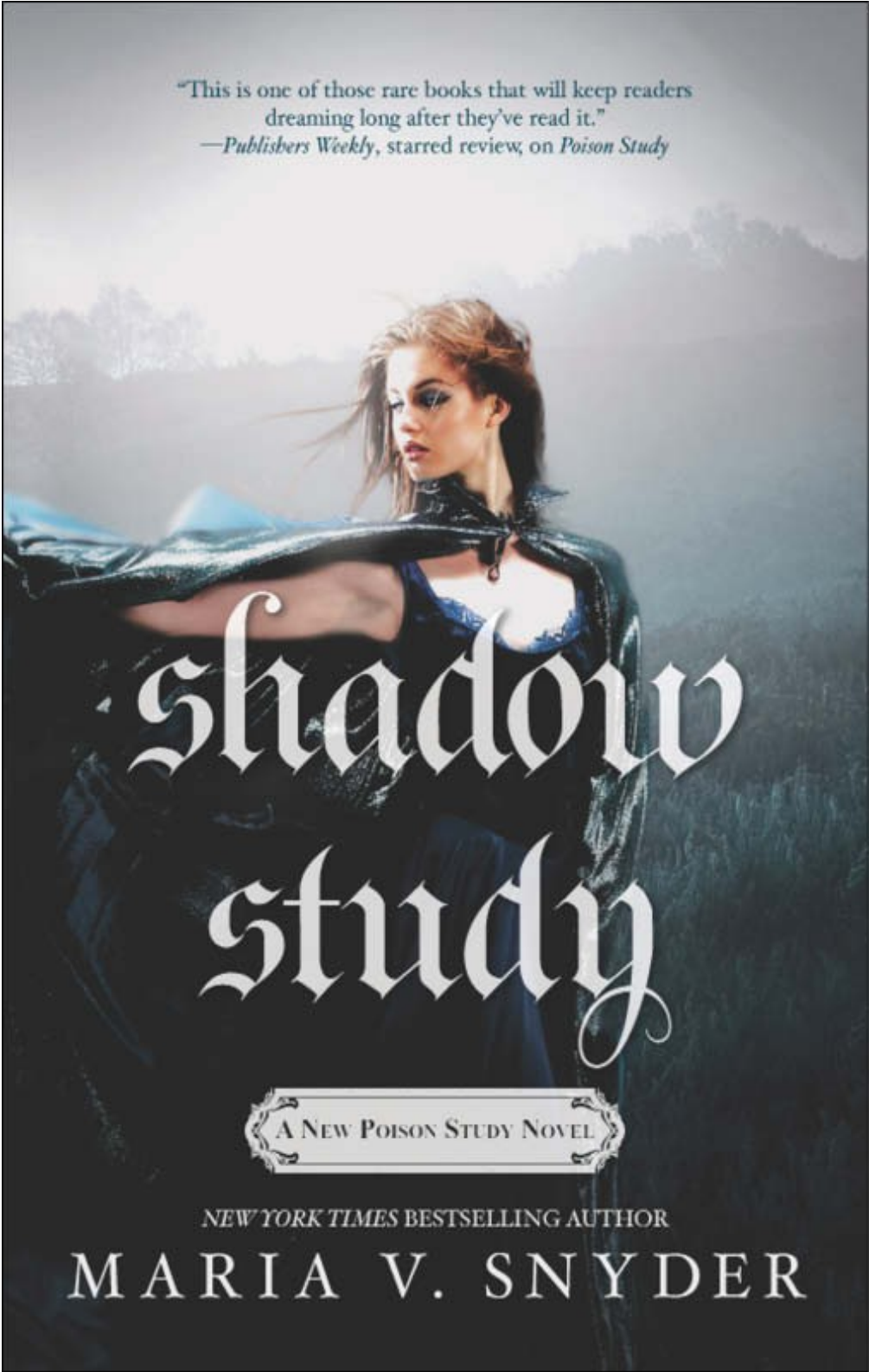
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"This is one of those rare books that will keep readers
dreaming long after they've read it."

—*Publishers Weekly*, starred review, on *Poison Study*

Shadow Study

A NEW POISON STUDY NOVEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARIA V. SNYDER

New York Times çoksatan yazarı Maria V. Snyder, zehir tadımcısı Yelena'nın unutulmaz hikâyesi Zehir Araştırması ile okurları büyüledi. Şimdi yeni bir entrika hikâyesiyle geri döndü.

Bir zamanlar sadece kendi hayatı tehlikedeydi.

Gariptir ki Yelena zehir tadıcısıyken hayatı daha basitti. Ama rakip ülkeler Ixia ve Sitia arasındaki güç dengesinin hayati bir parçası olmak için hayatta kaldı. Şimdi büyüünü her iki ülkede de barışı korumak ve Valek ile olan ilişkisini korumak için kullanıyor.

Ancak birdenbire, siyaset ve entrika yoluyla güç kazanmak için yarışanlar tarafından dört bir yandan kuşatılırlar. Valek'in işi ve hayatı tehlikededir. As

Yelena bu komploların kapsamını ortaya çıkarmaya çalışırken yeni bir zorlukla karşılaşır: büyüü engellenmiştir. Güçlerini etkisiz hale getirmekten kimin ya da neyin sorumlu olduğunu araştırırken bunu bir sır olarak saklamalıdır, yoksa düşmanları onun ne kadar savunmasız olduğunu keşfedecektir.

Evet, zehirleri tatma günleri çok daha basitti. Ve kesinlikle o kadar tehlikeli değildi.

"Bu orijinal ve eğlenceli epik fantezinin konusunun hakkını tam olarak vermek imkansız. Aksiyonun durmaksızın devam ettiğini söylemek yeterli.

Birçok

Karakterler hayat buluyor, özellikle de birinci tekil şahıs anlatımı sürükleyici olan Yelena." -RT Book Reviews on *Yangın Çalışması*

Şimdi e-kitap olarak mevcut!

New York Times oksatan yazarı Maria V. Snyder'a övgüler

"Bu, okuyucuların okuduktan uzun süre sonra bile hayal kurmasını
sağlayacak nadir kitaplardan biri."

-*Publishers Weekly, Poison Study* üzerine, yıldızlı inceleme

"Snyder'ın açık, anlaşılır ama güzel betimleyici üslubu ferahlatıcı, hikâyenin
kendisi ise tamamen sürükleyici."

-*RT Book Reviews on Magic Study*

"Snyder yine mükemmel bir macera sunuyor."

-*Publishers Weekly on Fire Study*

"Snyder cam üfleme sanatıyla ilgili bilgileri sihir ve cinayet hikâyesine
ustalıkla yediriyor."

-*Library Journal, Storm Glass* hakkında

"İlgi çekici yeni bir fantezi serisi."

-*SFX Magazine Deniz Camı* üzerine

"Snyder'ın hikâye anlatma becerileri, ilgi çekici bir hikâye çizgisi oluşturmaya
devam ediyor."

-*Library Journal Spy Glass* hakkında

"Snyder'ın alametifarıkası olan alaycı mizah, hızlı aksiyon ve tüyler ürpertici
kötülüklerle dolu *Touch of Power*, büyüleyici bir romantik macera."

-*USA TODAY*

"Bu kitaptaki aksiyon hiç durmuyor ve okuyucunun bir sonraki sayfada neler olacağını tahmin etmesini sağlayacak pek çok ters köşe var."

-Examiner.com *Sihir Kokusu* hakkında

"Snyder, mükemmel ve etkili hikâye anlatımı, eğlenceli diyalogları ve kendine özgü karakterleriyle bizi içine çekiyor. Keyifle okunacak bir kitap!"

-RT Book Reviews *Karanlığın Tadı* üzerine

Ayrıca
***New York Times* çok satan yazarı Maria**
V. Snyder
itibaren
MIRA Kitapları

Çalışma serisi

ZEHİR ÇALIŞMASI
SIHIR ÇALIŞMASI
YANGIN
ÇALIŞMASI

Cam serisi

FIRTINA CAMI
DENİZ CAMI
CASUS CAMI

Şifacı serisi

GÜCÜN DOKUNUŞU
BÜYÜNÜN KOKUSU
KARANLIĞIN TADI

Harlequin
TEEN'den

Inside serisi

İÇTEN DIŞA
DIŞTAN İÇE
(INSIDE olarak toplanmıştır)

shadow study

REWORK ZZZBS BESTSE

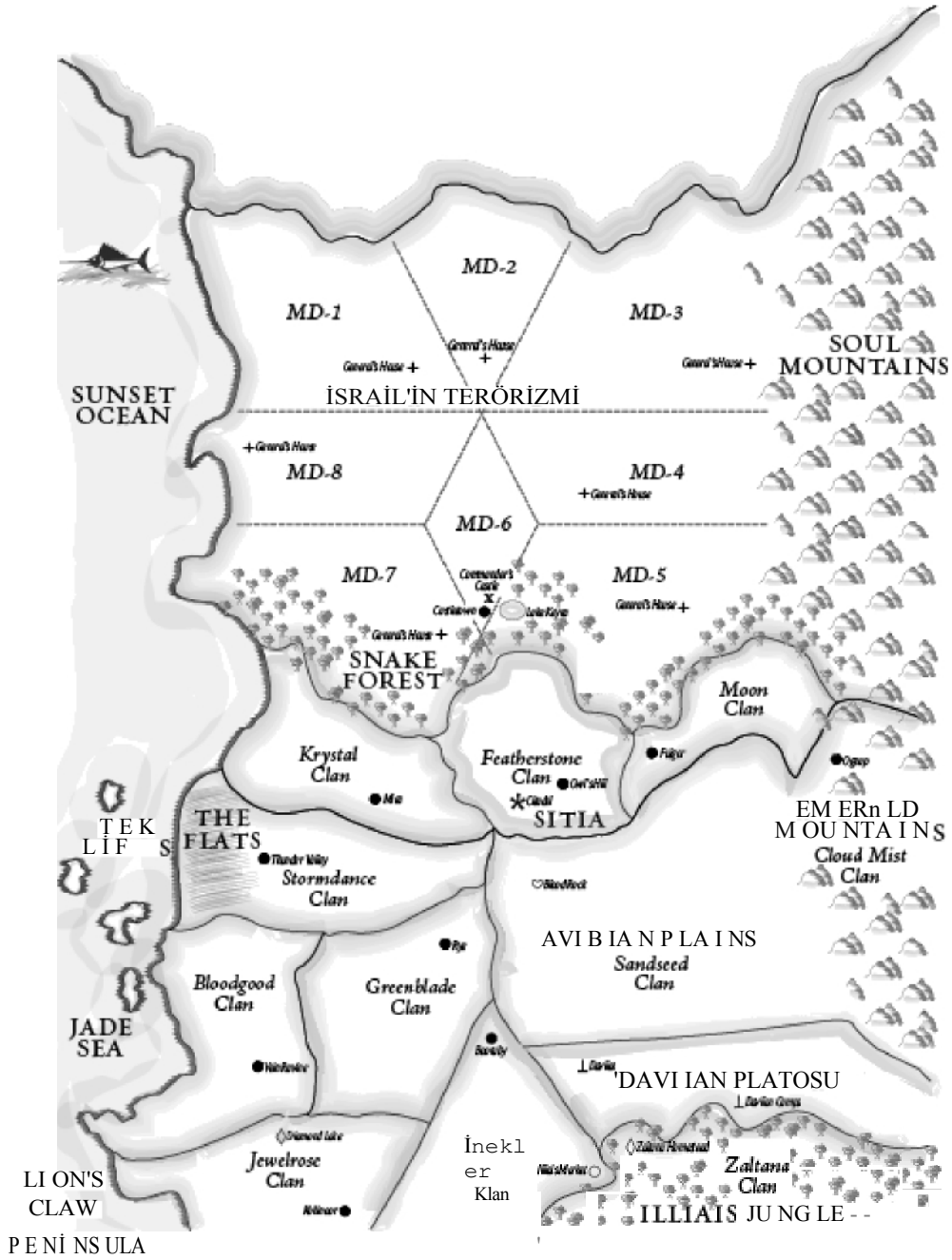
G- YAZAR

M A R I A V . S N Y D E R

Bu kitap Yelena ve Valek hakkında daha fazla kitap isteyen tüm sadık okuyucularıma ithaf edilmiştir. Bu kitap sizin için. Keyfini çıkarın!

İ XIA BÖLGESİ

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

Teşekkür

YELENA

Ah, *çamur*, dedi Kiki başka bir su birikintisine doğru sıçrarken. Islak çamur bakır kürküne yapışmış ve uzun kuyruğundan damlıyordu. Her adımda toynaklarına doluyor ve ayaklarının kıllarını kaplıyordu.

Zihinsel bağlantımız sayesinde onun yorgun rahatsızlığını hissettim. *Duracak mısın?* diye sordum. *Dinleneyim mi?*

Hayır. Kiki'nin zihninde taze saman, temiz bir ahır ve tımar edilme görüntüleri oluştu. *Eve, yakında*.

Şaşırmış bir şekilde ormana baktım. Eriyen kar yığınları, siyah ölü yaprak kümeleriyle karışmıştı; bu da soğuk mevsimin etkisini yitirmeye başladığının işaretiydi. Yağmur durmadan çıplak dallara vuruyordu. Işık azalıyor, zaten gri olan ormanı kurşuni bir renge bürüyordu. Son birkaç saattir sıırılsıklam ıslak pelerininin altında ısınmaya çalışıyordum. Düşüncelerim Valek'le randevuma kilitlenmişken, yerimizi takip etmeyi başaramamıştım.

Bölgeyi büyümlle taradım, farkındalığımı yaşam aramak için dışarı yansıttım. Birkaç cesur tavşan ıslak çalıllıklarda yiyecek arıyordu ve birkaç geyik donmuş bir şekilde durmuş, Kiki'nin geçişini dinliyordu. Bu ormana hiçbir ruh uğramazdı. Kilometrelerce ötede insan yoktu.

Bu bir sürpriz değildi. Kuzeydoğu Featherstone topraklarındaki bu ücra bölge tam da bu nedenle seçilmişti. Yaklaşık dört yıl önce Owen Moon bizi pusuya düşürdükten sonra, Valek ve ben Ixian sınırı yakınlarında daha az bilinen bir yere taşınmaya karar vermiştik.

Eyerde öne doğru eğildim. Gittikçe yaklaşıyorduk ve ıslak pelerininim artık omuzlarıma o kadar da baskı yapmıyordu. Bu hızla gidersek, bir saat içinde şirin kulübemize varmış olurduk. Valek'in, dostumuz Opal'ın Bloodrose Klanı'ndan kurtarılması ve sonrasında yaşananlarla ilgilenmesi onu bir süredir meşgul ediyordu.

aylar. Nihayet Komutan'a rapor vermeden önce kendimize ait birkaç değerli günümüz olacaktı. Çoktan orada olmalıydı.

Ben. Sıcak bir banyoyu paylaşma, kükreyen bir ateşin yanına sokulma ve kanepede rahatlama hayalleri bir kez daha dikkatimi dağıttı.

Kiki keyifle homurdandı ve dörtnala koşmaya başladı. Bulutların ardında güneş batıyor, ormanın tüm renklerini yok ediyordu. Kiki'ye ormandaki yolu bulması için güvenmiştim.

Yakındaki vahşi yaşamla hafif bir sihirli bağlantı kurarken yarı karanlık.

Kiki adımlarının ortasında sağa doğru döndü. Bir yayın kusursuz tıngırtısıyla birlikte sola doğru hareketlendi. Kiki altımda kıvrıldı. Yelesini tuttum ama göğsüme çarpan bir güç beni eyerden düşürdü.

Yere sertçe vurduğumda, ciğerlerimdeki tüm havanın acı patlamasıyla dışarı çıktığını hissettim. Çaresiz nefes alışlarımın her birinde ateş yanıyordu. Hiç düşünmeden, bana saldıran... kişiyi aramak için tekrar projeksiyon yaptım. Acıya rağmen elimden geldiğince ilerledim. Kimse yoktu.

Kiki, kokuyor mu? Ben sordum. Üzerimde durdu, beni koruyordu.

Çam. Islak.

Çamur.

Sihirbazı

gördün mü?

Hayır.

İyi değil. O kişi büyülü bir boş kalkanla korunmak zorundaydı. Benden saklanmanın tek yolu buydu. Boş kalkanlar büyüü engellerdi. En azından kalkanın her iki tarafından gelen büyüü engellediği için büyücünün bana büyüüyle saldırmamasını da engelledi. Ama başka bir büyücüyü Ok. Ve belki de bir sonraki iskelemeyacaktı.

Okun sapına baktım. Ok kalbimin iki santim yukarısına ve bir santim soluna isabet etmiş, köprücük kemiğimin hemen altına saplanmıştı. Korku acıyı bir an için bastırdı. Hareket etmem gerekiyordu. Hemen.

Yan döndüğümde, göğsümde buz gibi bir his yayılırken durakladım. Uç zehirlenmişti! Tekrar çamurun içine düştüm. Gözlerimi kapatarak soğuk sıvıyı dışarı atmaya odaklandım. Yaradan akarak gömleğime çoktan bulaşmış olan kanla karıştı.

Zehir yok olmak yerine, dışarı attığım kadar hızlı bir şekilde yeniden doluyormuş gibi kaldı. Acı düşüncelerimi bulandırırken, nedenini anlayamadım.

Ancak Kiki bunu anladı. Dişlerini okun sapına geçirdi. Oku göğsümden çekmeden önce ne planladığını anlamak için bir saniyem vardı.

Şiddetli bir acı patladığında, kan fişkırdığında ve metal kemiği bir anda sıyırdığında ağladım. Sersemlemiş bir halde yere uzandım, siyah ve beyaz lekeler vücudumda dönüp duruyordu.

Görme. Bilincimi kaybetmenin eşiğinde, bana tehlikeyi hatırlatan, kanımla kaplı okun içi boş dikenli ucuna odaklandım. Hedef olmaya devam ettim. Ve saldırganımın bir atış daha yapmasını kolaylaştıracak değildim.

Delîği tamir et, dedi Kiki.

Tartıştım. Eğer kendimi şimdi iyileştirirsem, kendimi savunamayacak kadar zayıf düşecektim.

Savaşacak durumda değildim. Hâlâ büyüye erişimim olsa da oklara karşı işe yaramıyordu ve suikastçı boş kalkanın arkasına saklandığı sürece ona büyümlle de dokunamazdım.

Kiki başını kaldırdı. Kulakları eğildi. *Gidiyoruz. Hayalet'i bulalım.*

İnledim. Valek'in yakınlarda olduğunu nasıl unutabilirdim? *Akıllı kız.*

Ok hâlâ dişlerinin arasındayken, Kiki yanımda diz çöktü. Yelesinden tutarak kendimi eyere çektim. Ayağa kalktığı anda acı kollarımdan yukarı fırladı ve göğüs kafesimi titretti. Başını çevirdi ve ben de oku aldım. Suikastçının kimliği hakkında bize bir ipucu verebilirdi.

Eve koşarken Kiki'nin sırtına doğru çömeldim. Başka bir tıngırtıya karşı tetikte durarak, farkındalığımı çevredeki vahşi yaşama yönelttim. Eğer

Hayvanlar davetsiz bir misafiri hissederse, korkularını alırdım. Sağlam bir teori ama ok isabet ettiğinde geyikle temas halindeydim. Bu kadar acı çekmeseydim suikastçının yeteneklerinden etkilenirdim.

Küçük ahırımıza ulaşmamız uzun sürmedi. Ana kapılar açık bırakılmıştı. Sıcak sarı bir parıltı bizi çağırıyordu. Kiki içeri girdi. İçeride Fenerler yakılmıştı ve Valek'in atı Onyx ahırından bir selam verdi. Kiki bir yığın saman balyasının yanında durdu. Güvende olduğum için rahatlamış bir şekilde üzerlerine kaydıktan sonra uzandım.

Kiki kolumu dürttü. *Lavender Lady delîği onarıyor.*

Hayalet geldikten sonra. Yaramı iyileştirdikten sonra yorgun bir uykuya dalacağımdan şüpheleniyordum ve Valek'in soruları olacağını biliyordum.

Çamurlu kuyruğunu salladı ve uzaklaştı. *Hayalet.*

Valek yanımda belirdi. Bakışları kana bulanmış gömleğimi tararken şaşkınlığı telaşa dönüştü. "Ne oldu?"

Detaylı bir açıklama için enerjim yoktu, ona temel bilgileri anlattım ve oku uzattım.

Valek'in köşeli yüzündeki tüm canlılık kayboldu. Silahı incelerken safir mavisi gözlerinde öfke parlıyordu. Bir an için Bana yemek tadımcılığı işini teklif ettiği ilk görüşmemizi hatırlıyorum.

Zehirler bizi o zaman da bir araya getirmişti. Ama bunun uzun sürmesini hiç beklemiyordum. O zaman ondan olabildiğince çabuk kaçırmaktan başka bir şey istememiştim.

İçi boş şafttan berrak bir sıvı damladı. Onu kokladı. "Bütün zehri dışarı attın mı?"

"Sanırım öyle." Emin olmak zordu ama öfkesine daha fazla körükle gitmezdim. Valek'in sert ifadesi zaten cinayet vaat ediyordu.

Yanağımdaki saçları düzeltti. "Ne kadar kötü?"

"Göründüğü kadar kötü değil. Şimdi git, suikastçı kaçmadan önce."

Kışkıışladım. "Seni korumasız bırakmayacağım."

Kiki ofladı ve kuyruğunu sallayarak Valek'in siyah pantolonuna çamur sıçrattı. Sustalımı tutucusundan çekerek bıçağı tetikledim. "Korunmasız olmaktan çok uzağım. Gitmeden önce ışığı söndür."

"Pekâlâ. Onyx'i ahırın dışına yerleştireceğim. Sen burada kal." Valek Onyx'in ahırını açtı ve siyah at tırısla dışarı çıktı. Feneri söndürdükten sonra Valek karanlığın içinde kayboldu.

Orada yatıp sesleri dinledim. Omzum ve sol kolum zonkluyordu. Her nefes alışımında göğsüme keskin bir acı saplanıyordu. Rahatsızlığı hafifletmek için dünyayı saran güç örtüsünden ince bir büyü ipliği çektim. Yaraya odaklandığımda yaranın zihinsel bir resmi oluştu. Köprücük kemiğim kırılmıştı. Ok çarpmanın etkisiyle kaslarımı kesmiş ve Kiki oku çekip çıkardığında okun başındaki metal dikenler derimden parçalar koparmıştı. Çok güzeldi. Acıyı azaltmak için güç şeridini kullandım - geçici bir önlem.

Bir kez daha farkındalığımı çevredeki ormana göndererek gece yaratıklarıyla hafif bir temas kurdum. Yarasa dostumun soğuk mevsimde kış uykusuna yatması çok kötü oldu. Onun eşsiz duyuları karanlıkta suikastçıyı bulmama yardımcı olabilirdi. Vahşi yaşam gece yiyecek avına devam etti ve Valek'ten bile hiçbir tedirginlik belirtisi göstermedi. Büyüye karşı bağışıklığı onu takip etmemi engelliyordu. Umarım uyanık kalmıştır.

Zaman olaysız geçerken, bana kimin saldırdığını merak ettim. Bu noktada çıkarabildiğim tek şey, kişinin boş bir kalkan oluşturma gücüne sahip, ok ve yayı tercih eden ve hayvanlarla yakınlığı olabilecek bir büyücü olduğuydu. Ya öyle ya da gerçekten sessizdi ve kokusunu maskeleymişti.

Ne yazık ki, neden saldırıya uğradığımı düşünmek daha uzun bir liste oluşturdu. Ixia Bölgesi Komutanı ile Ixia'nın resmi irtibat görevlisi olarak Sitian Konseyi, son altı yılda en az bir düzine siyasi ve kriminal düşman yarattım. Kötü şöhretli Ixian suikastçısı Valek'in kalp arkadaşı olarak, son sekiz yıldır Valek'ten nefret eden herkesin hedefindeydim; buna Sitia'nın çoğu ve muhtemelen yüzlerce Ixian da dahildi. Bir büyücü ve Ruh Bulucu olarak, hayduta dönüşeceğimden endişelenen pek çok insanı tedirgin ettim. Bu insanlar, benim, bir "işyeri" yaratabileceğim gibi yanlış bir izlenime kapılmışlardı.

Aslında tek yaptığım kayıp ruhları bulmak ve onları hayattayken yaptıklarına bağlı olarak ya gökyüzünde sonsuz bir huzura ya da ateş dünyasında sonsuz bir acıya yönlendirmektir.

Hafif bir gıcırta beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yarama dikkat ederek doğruldum ve bacaklarımı saman balyalarının üzerinde salladım. Sonra kaydım. Yatarken yakalanmaktansa ayakta kalıp savaşmak daha iyiydi. Dışarıdaki karanlık

Soluk ay ışığı nedeniyle içeriden daha açık bir renk tonu vardı. Sadece şekilleri görmeye yetecek kadar aydınlatıyordu.

Herhangi bir hareket için tetikte bekledim, kapıdan içeri bakıyordum. Kiki benimle giriş arasına girdiğinde irkildim. On altı el boyunda olmasına rağmen gerçekten sessiz olabiliyordu. Sırtı benden daha uzundu ve görüşümü engelliyordu. Gerçi benim boyum sadece bir metre on beş santimdi ama o da çoğu Sandseed atı gibi iri bir kızdı.

Birkaç ezme daha kalbimin iki kat hızlı atmasına neden oldu. Sustalı bıçağımı daha sıkı kavradım.

Hayalet, dedi Kiki, uzaklaşarak.

Balyalara yaslandım. Valek biçimli bir gölge ahıra girdi. Feneri yaktı. Yüzündeki acımasız ifadeye bakınca suikastçının izini kaybettiğini anladım.

"Adam tam bir profesyonel," dedi. "Ayak izlerini silmek için sihir kullandı. Öylece durdular. Çalıların üzerinde yapraklar olmayınca izini sürmek zorlaşıyor, özellikle de geceleri. Gün ışığında tekrar gideceğim."

"O mu? Nereden biliyorsun?"

"Büyük botlar, derin izler. Bunu daha sonra tartışabiliriz. İçeri girelim ve seninle ilgilenelim."

"Önce Kiki." Ve o daha itiraz edemeden, "Hayatımı kurtardı. Eğer o hareket etmeseydi, ok kalbimi delip geçecekti."

Valek'in omuzları düştü. Gitmeyeceğimi bildiği için hızlı çalıştı. Eyerini çıkardı ve bacaklarındaki ve karnındaki kurumuş çamuru temizledi. Toynaklarını temizledikten sonra ahırına girip saman yemeye başladı.

"Sanırım yeterince mutlu," dedi Valek, kazmayı bir kovaya atarken. "şimdi seni ısıtalım ve kurutalım, aşkım."

Çamurlu pelerinimi çıkardım ve sağ kolumu Valek'in omuzlarına dolamadan önce balyaların üzerine bıraktım. Beni taşımak istedi ama kırık kemiğin hizasını bozabileceğinden ve onu iyileştirmek için yeterli gücüm olmayacağından endişelendim.

Eve vardığımızda keskin ağrı geri geldi. Kanepeye kadar gidebildim. Ocakta parlak bir ateş yanıyordu ve sehpanın üzerinde iki kadeh ve bir tabak peynirle birlikte bir şişe şarap duruyordu. Valek benden birkaç saat önce gelmiş olmalıydı.

Başımı yemeğe doğru eğerek, "Çok güzel," dedim.

"İyileştikten ve dinlendikten sonra şımartacağız. Önce üstünü değiştirmek ister misin?"

Sol kolumu hareket ettirme düşüncesi bile canımı yakıyordu. "Hayır." "O zaman ne bekliyorsun?"

"Bir öpücük. Seni aylardır görmedim."

Valek gülümsediğinde değişirdi. Yüzünün keskin köşeleri yumuşadı ve ondan sıcaklık yayıldı. Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben öpücüğu derinleştiremeden geri çekti.

"İyileşene kadar başka yok."

"Huysuz."

"Yelena." Sert ses tonu annemi gururlandırırđı. "Pekâlâ."

Kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım.

Güç battaniyesine uzanarak kalın bir büyü ipliği topladım. Bu şeridi kırık köprücük kemiğimin etrafına sardım ve iki parçayı tekrar birleştirdim. İkinci bir iplik kasları ördü ve üçüncüsü derinin yerini aldı. Bu çaba beni çok yordu. Kurudum ve bayıldım.

* * *

Uyandığımda öğleden sonra güneşi oturma alanını aydınlatıyordu. Yeşil ekose kanepenin yanı sıra, birkaç büyük boy tombul kahverengi koltuk ve bir

Eşleşen aşk koltuğu ocağın önünde yarım daire oluşturunuyordu. Ortada, koyu kahverengi derin tüylü bir halı zemini kaplıyordu; ayaklar ve... vücudun diğer kısımları için yumuşaktı.

Ateşten geriye kalan tek şey küllü kömürler ve yarı yanmış kütüklerdi. O gün Şarap ve kadehler bekliyordu - daha sonrası için bir söz. Kulübenin geri kalanından ses gelmiyordu ama Valek için ses çıkarmadan hareket etmek ikinci doğasıydı. Her ihtimale karşı adını söyledim. Cevap vermedi.

Zihnimi Kiki'ye açtım. *Her şey yolunda mı?* diye sordum.

Sessiz ol. Uyku zamanı, dedi.

Atlar uyuyabiliyorsa, her şey yolunda demektir. *Hayalet mi?*

Dışarı. Woods.

Sol omzum ve göğsümün üst kısmı ağrıyordu. Kaslarım birkaç gün boyunca ağrıyacaktı. Doğrudum ve yarayı inceledim. Mor çürükler kızgın kırmızı bir daireyi çevreliyordu. Koleksiyonuma ekleyeceğim bir yara izi daha. Üç, yoksa dört yaralanma önce miydi, saymayı bırakmıştım. Dikkatle gerinerek hareket açıklığımı test ettim. Fena değildi.

Soğuk iliklerime kadar işlemişti. Battaniyem yere düşmüştü. Küvette sıcak bir ıslanma bunu hemen iyileştirecektir.

Kan ve zehirle sertleşmiş gömleğim leş gibi kokuyordu. Yıkanmak için bir sebep daha. Ama önce kulübenin geri kalanını hızlıca kontrol etmeliydim. Uzun sürmezdi. Sustalımı avuçladım ama bıçağı tetiklemedim.

Zemin kat bir oturma alanı, mutfak ve tuvaletten oluşuyordu. Yaşam alanı kulübenin sol yarısını, mutfak ve tuvalet ise sağ yarısını kaplıyordu. Ocak binanın ortasında yer alıyordu, böylece tüm odalar onun sıcaklığını paylaşabiliyordu.

Mutfaka göz attım. Masa ve sandalyelerin üzerini bir toz tabakası kaplamıştı ama lavabo, soğuk hava deposu ve su testileri temizlenmişti. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Tuvaletin girişi ocağın sağ tarafındaydı. Gülümsedim. Valek arka duvarın yanındaki büyük su deposunu doldurmuştu. Sıcak kömürler parlıyordu. Taş zemine sahip olmanın avantajlarından biri. Suyu parmağımla test ettim. Neredeyse mükemmeldi.

Merdivenlerden çatı katındaki tek kişilik yatak odasına çıktım. Kulübemiz misafir ağırlamak için çok küçüktü, bu da kulübeye sahip olmak için bir başka mükemmel nedendi.

Kırmızı ipek bornozum ve temiz giysilerim büyük boy yatağın üzerine serilmişti. Valek meşguldü. Yatağın altını kontrol etme isteğime karşı koydum.

soyundum. Kuzenim Nutty'den bir gömlek daha tamir etmesini istemek zorunda kalacaktım.

Birkaç çamur lekesine rağmen siyah yün pantolonumu hâlâ giyebiliyordum. Valek'in hediyesi olan bornozu giydim. Parmaklarımı pürüzsüz malzemenin üzerinde gezdirerek tüm sürprizlerimin yerinde durduğunu kontrol ettim. Valek hediyelerime her zaman silah da eklerdi.

Bu da bana şunu hatırlattı. Uzun siyah saçlarımı serbest bırakarak maymuncuğu çıkardım.

Davetsiz misafir izi olup olmadığını kontrol etmek için dışarıya hızlıca bir göz attıktan sonra tuvalete döndüm. Suyun yüzeyinden buhar yükseliyordu. Vanayı açtım ve ılık sıvı batık küvetin içine doldu. Suyu kapattıktan sonra kömürleri yaktım, bornozumu kancaya astım ve sadece başım suyun üzerinde kalana kadar oohlayıp aahlayarak içine yerleştim.

Beş dakika kadar harikaydı. Sonra kapı gıcırdadı ve sustalıma davrandım.

"Özür dilerim," dedi Valek. Sanki düşmesini engelleyecekmiş gibi kapının çerçevesine yaslandı.

Bütün gece ayakta mıydı? "Bir şey bulabildin mi?"

"Gitmiş. Bot izlerinden başka bir şey bulamadım. Büyülü yetenekleri olan profesyonel bir suikastçı olduğuna şüphe yok." Çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Onu bulmanın anahtarı bu olacak. Bu yetenekler pek fazla insanda bir arada bulunmaz. Muhtemelen zaten şüpheli bir kişi. Kaynaklarımı kontrol etmem gerekecek."

Onu düzeltmekte direndim. Kaynak dediği şey aslında Sitia'daki Ixia casuslarıydı ve İrtibat Görevlisi olarak bunu durdurmaya çalışıyordum. Ixia ve Sitia birbirleri hakkında casusluk yapmamalıydı. Bunun yerine karşılıklı güven ve saygıya dayalı bir ilişki kurmaları gerekiyordu.

"Tabii yeni bir suikastçı değilse. Genç bir yetenek."

Valek doğruldu. "Bu da bir olasılık. Ve eğer durum buysa, yaşlanmak istiyorsa yanlış hedefi seçmiş demektir."

"Onu kimin kiraladığını bulduktan sonra."

"Tabii ki. Kim olduğuna dair bir fikrin var mı...?" Başını iki yana salladı. "Seni öldürmek istemeyenlerin bir listesini yapmalıyız, aşkım. Daha kısa olur."

Alınırdım ama aslında iyi bir fikirdi. "Tatilimizi mahvetmesine izin vermeyelim. Bana katıl."

Tereddüt etti, kaşlarını çatı.

Olamaz. Kötü haber. "Anlat bana."

"Sabah ayrılmak zorundayım."

"Saldırı yüzünden değil mi?"

"Hayır. Komutan planladığımdan daha erken dönmemi emretti. Çok sabırlı davrandı. Geçen yılın çoğunda Sitia'daydım ve acil bir konu için bana ihtiyaç olduğunu söyledi. Tatilimizi yarıda kesmek zorunda kaldığımız için üzgünüm. birkaç gün eksik."

Hayal kırıklığı nabız gibi atsa da Komutan'a olan sadakatini anlıyordum. Ve Komutan Valek'e zaman ayırma konusunda fazlasıyla cömert davranmıştı. Opal'la birlikte çalışan ve Bloodrose Klanı'nı durdurmaya yardım eden Valek, Sitia için Ixia'dan daha fazlasını yapmıştı.

Değiştiremeyeceğim bir şey için üzülmemin anlamı yoktu. Zaman sınırı yüzünden yaşadığım hayal kırıklığını bastırarak Valek'e su sıçrattım. "Su sıcakken içeri gel."

Sırıttı ve giysilerini çıkardı. Yara izleri uzun yağsız kaslarını çaprazlama kesiyordu ve soluk C şeklindeki bir yara izi göğsünün ortasını işaretliyordu. Sitia'da geçirdiği mevsimlere rağmen teni soluk kalmıştı ve bu da omuz hizasındaki siyah saçlarıyla tezat oluşturunuyordu.

"Gördüklerini beğendin mi aşkım?" Valek suya adım attı.

"Kilo vermişsin."

Öfkelendi. "Janco berbat bir aşçı."

"Buraya gelmek için onu ektiğinde Janco surat mı astı?"

"Evet, ama sahteydi. Ixia'ya dönmeye fazlasıyla hazır." Valek yanıma yerleşti. "Şu anda gerçekten onun hakkında konuşmak istiyor musun?" Bakışları sudan daha sıcaktı.

"Kim?"

"Aynen öyle." Başparmağını yaramın üzerinde gezdirdi. "Acıyor mu?"

"Hayır." Kalbimde bir ateş tutuşurken dokunuşu soğuğu uzaklaştırdı.

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarımız buluştu. Taş zeminlerin bir başka avantajı: su hasarı endişesi yok.

* * *

Sabah güneş ışığı ve ürperti beni ertesi sabah geç saatlerde uyandırdı. Dün gecenin anıları tekrar canlandı ve ben yatakta kalarak onların tadını çıkardım. Dün gece küveti oturma alanına taşıdı, şarabı içti, halının yumuşaklığını test etti ve

Sonra da yatak odasına. Dudaklarım Valek'in şafak öncesi veda öpücüğüyle hâlâ karıncalanıyordu.

Bir başka ürperti tenimde gezindi. Titreyerek battaniyeyi çeneme kadar çektim. Tüm kemiklerim sanki buzla kaplanmış gibi ağrıyordu. Tedirginlik kapladı içimi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Yanlış.

Hiçbir uyarı olmadan, içime bir sıcaklık dalgası çarptı. Battaniyeleri çekip çıkardım ve ayağa fırladım. Ter akıyor, geceliğimi ıslatıyordu.

Baş dönmesi beni devirmekle tehdit etti. Yere çöktüm. Sıcaklık geldiği gibi hızla kayboldu ama soğuk geri döndü, tenime sızdı ve teri dondurarak bir buz tabakasına dönüştürdü.

Battaniyeyi üzerime çekemedim, başka bir sıcak basması beni tüketti. Ateş dünyasına girmek için ateşin içinden geçtiğim anılar önlenemez bir şekilde yükseldi. Etimin yakıcı acısı çok tanıdıktı. Derimin ateşe verilmediğini bildiğim halde kollarıma vurdum.

Korku göğsümü kemirdi. Belki de tüm zehri dışarı atmamıştım.

Nefes alışverişlerimin arasında buz sıcağı söndürdü. Kaslarım gerildi ve kasıldı. Dişlerim baş ağrısına neden olacak kadar sert gıcırdadı. Top gibi kıvrıldım, yere çarpan bir buz saçağı gibi parçalanmaktan korktum.

Ateş yeniden parladığında, tenimden buhar yükselirken doğrudum. Sonra soğuk beni geri aldı. Ve ileri geri gitmeye devam etti, sıcaktan soğuğa ve tekrar sıcağa. Sanki süper hızlı bir ateşim vardı ve buna karşı koymak için güç çekecek zamanım yoktu.

Dalgalara dayandım. Her takla gücümü tüketiyordu. İki şeyden biri olmak zorundaydı. Ya bayılacaktım ya da saldırı duracaktı. Üçüncü bir olasılık daha vardı ama ben pozitif kalmayı tercih ettim.

Saatler, günler, haftalar sonra nöbetler kesildi. İlk başta bir sonraki döngü için hazırlandım. Ama zaman ataksız ilerledikçe yavaş yavaş gevşedim. Ayakta duracak gücüm kalmayınca el yordamıyla battaniyenin kenarına uzandım ve onu aşağı çekerek üzerimi kapattım. Bu noktada, sert zemin bile uykuya dalmamı engelleyemedi.

* * *

Uyandığımda beni karanlık karşıladı. Her bir kasım sanki Hisar'dan buraya koşarak gelmişim gibi ağrıyordu. Kuru boğazım yanıyor ve midem ağrıyordu. İhtiyacım vardı

su, yemek ve banyo. Ama önce başka bir atak geçirmediğimden emin olmalıydım. Zehir etkisini yitirmiş miydi? Yoksa hâlâ içimde miydi? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Derin bir nefes aldım ve güç battaniyesine uzandım. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim, bir büyü ipliği çekmeye odaklandım.

Hiçbir şey.

Korku boğazımı zorladı. Panik yapmamaya kararlı bir şekilde yuttum.

Zihnimi Kiki'ye açtım. *Neler oluyor?*

Yanıt yok. Görüntü bile yok. Ölü

hava etrafımı sardı.

Sihrim gitmişti.

2

VALEK

Onu terk etmekten nefret ediyordu. D n geceki faaliyetlerine dair anılar zihninde dönüp duruyordu ama onları bastırdı. Kendine ışkence etmenin anlamı yoktu. Bunun yerine, Onyx'i eyerlerken Yelena'ya yapılan saldırıya odaklandı.

Valek güneş doğar doğmaz bölgeyi bir kez daha taramıştı. Görünürde kimse yoktu ve kimseden bir iz de yoktu. Pi in kendini bu kadar iyi gizleyebildiği düşünülürse, bu pek de rahatlatıcı değildi. Kimliği şimdilik bir sır olarak kaldı. Ama Valek onu bulacaktı. Hiç şüphesiz.

Onyx'e binen Valek dizginleri tuttu. Kiki  zg n bir kişnemeyle veda etti.

Kiki'ye, "Lütfen onu güvende tut," dedi.

Başını salladı. Mavi gözleri zek yla parlıyordu.

"Teşekkürler." Valek dilini şaklatarak Onyx'i dörtnala koşturdu. Yelena'ya Hisar'a kadar bizzat eşlik etmekte ısrar etmemesinin tek nedeni Kiki'ydi. D n Kiki'yi suikastçının beklediği yere götürmüştü. Bölgeyi koklamış ve adamın kokusunu almıştı. Yelena'nın büyüsü, sustalı bıçağı ve bo اساسındaki becerileriyle birleşince etkileyici bir dövüş ekibi oluşturmuşlardı. Ayrıca Yelena ona yarasının iyileştiğine dair güvence vermişti.

Elbette suikastçının boş kalkan yapmayı bildiği için Valek'in en büyük zayıflığını da bilme ihtimali vardı ve bu da onu Yelena'yı koruyamaz hale getirebilirdi. Valek bu dezavantajı asla unutamazdı. Bu, kalbini k  k adımlarla yavaşça delen bir bıçak gibiydi. Her gün biraz daha derine saplanıyordu.

Bir zamanlar büyüye karşı en büyük silahı olan bağışıklığı artık bir dezavantajdı. Eğer bir büyücü Valek'i boş bir kalkanla  evrelerse, Valek tıpkı görünmez çelikten yapılmış bir baloncuga hapsolmuş gibi içeride sıkışıp kalırdı. Silahlar bariyeri geçebilirdi ama o geçemezdi. Ne o ne de Opal,

büyüye karşı da bağışıklığı vardı. Geçen yılki maceraları bu özellikle kötü zayıflığı ortaya çıkarmıştı ve sihir topluluğu bunu gizli tutmaya söz vermiş olsa da, Valek bilgiyi dağıtmanın en iyi yolunun onu gizli olarak sınıflandırmak olduğunu öğrenmişti.

Valek, Onyx'i kuzeye, Ixian sınırına doğru yönlendirdi. Bu hızla üç saat içinde kontrol noktasına ulaşacaklardı. Kulübeleri ideal bir konumdaydı. Tekrar taşınmak zorunda kalacak olmaları çok kötüydü. Emekli olmayı düşündü - ne ilk ne de son kez. Bir an için Yelena'yla birlikte ortadan kaybolabilecekleri ve bir daha asla suikastçılar, entrikalar ve casusluk hakkında endişelenmek zorunda kalmayacakları bir zamanın hayalini kurdu.

Ama kayıp ruhlara rehberlik etmekten emekli olamazdı. Belki kılık değiştirebilirdi. Onları kasaba kasaba dolaşan yaşlı ve evli bir çift olarak hayal etti. Yılın yarısında yerel turistik yerleri ziyaret ediyor, yeni yiyecekler deniyor ve ruhlar buluyorlardı. Diğer yarısını ise bir kulübede birlikte bahçeyle uğraşarak, oyma yaparak ve günlük gezintilere çıkararak geçirirlerdi. Hoş bir hayaldi.

Sınırdan bir mil uzakta Valek, Onyx'i durdurdu. Ixian üniformasını giydi; siyah pantolon, botlar ve gömlek. Yakasına dikilmiş iki kırmızı elmas onu Komutan'ın danışmanı olarak işaretliyordu. Pelerinini ters çevirdi ve gri kamuflaj yerine iki kırmızı elmaslı siyah malzemeyi ortaya çıkardı. Ixia'da üniformasını Komutan'ın renkleri olan siyah ve kırmızı ile giymek zorundaydı. Sitia'da ise ortama uyum sağlamak zorundaydı.

Onyx'e döndüğünde, askerlerin onu tanıyacağını umarak ana kontrol noktasına yöneldi. Bu zaman kazandıracaktı. Valek Ixia'ya gizlice girmeyi düşündü ama Komutanın mesajı durumun acil olduğunu söylüyordu.

Sitia ve Ixia arasındaki resmi sınır kapısı, batıda Günbatımı Okyanusu'ndan doğuda Ruh Dağları'na kadar uzanan, temizlenmiş, yüz metrelik bir şeritti. Sınır, okyanus ve dağlar arasındaki bölgeyi de kapsayan Yılan Ormanı'nın hatlarını takip ediyordu. Bir noktada Valek, Komutan'dan bu alanı temizlemesini istemişti.

tüm orman. Yüz metrelik açık alanda bile, kaçakçılar ve mülteciler yine de sınırı geçmeyi başardılar. Ama şimdi ormanı casus ağı için uygun buluyordu. Bunu Yelena'ya itiraf edecek değildi ya.

O yaklaştığında altı sınır muhafızı dikkat kesildi. Bu iyiye işaret.

"Tekrar hoş geldiniz, efendim." Kaptan selam verdi.

Güzel. "Teşekkür ederim. Haber var mı, Kaptan?"

"Ortalık sessiz efendim. Bu sabah erken saatlerde bir kervan geçti ama onlar bizim onay listemizdeydi. Bir Sitian delegasyonu bir saat içinde buraya gelecek.

ama henüz ziyaretçilerin manifestosunu almadık."

Adamın delegasyondan rutin bir şeymiş gibi bahsetmesi ilginçti. Sınır sadece sekiz yıl önce sıkı sıkıya kapatılmıştı. Kimse girip çıkamıyordu.

"Siti'lilerin neden ziyaret ettiklerini biliyor musunuz?" Valek, Komutanın kendisine birkaç gün erken dönmesini emretmesinin nedeninin heyet olup olmadığını merak ederek sordu.

"Hayır, efendim."

Ah. Beklemesi gerekecek. "Başka bir şey var mı?"

Kaptan gülümsedi. "*Danışman* Janco bize bir Sitian casusunun bugün bu kontrol noktasından geçmeye çalışacağını bildirdi. Bu casusun sizin kılığınıza gireceğini iddia etti ve bize önce saldırıp soruları sonra sormamızı emretti."

Valek öfkesini bastırdı; Janco ile biraz konuşması gerekiyordu. "Peki neden *Danışman* Janco'nun emirlerine uymadın?"

"*Danışman*la birlikte temel eğitimdeydim, efendim."

"Başınız sağ olsun, Kaptan."

Yüzbaşının askerlerinin hepsi onun derin kahkahası karşısında sırttı. "*Şakalarının* sonu gelmezdi ama bana eğitmenimizden daha çok şey öğretti."

İlginç ve o kadar da şaşırtıcı değil. "Bugün mükemmel bir muhakeme yeteneği gösterdiniz. Altı yetenekli rakip tarafından saldırıya uğramak benim için iyi bir pratik olsa da, dostça karşılanmayı tercih ettim."

Onyx'in geçmesine izin vererek ayrıldılar. "Efendim?" diye seslendi kaptan.

Valek döndü.

"Kağıtlar, lütfen."

Ah. Şimdi askerler atın etrafını sardı. Akıllıca bir hareket. Valek pelerininin iç ceplerinden birinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve yüzbaşıya uzattı. "*Komutanın* emirleri."

Valek, adam sahte belgeyi tararken bekledi.

Kaptanın yüzündeki hoş ifade kayboldu. Sağ eli kılıcının kabzasını kavramak için kaydı. Onun işaretini takip eden adamları gerildi ve silahlarının kabzalarını kavradı.

Kaptan, "Bu bir sahtekârlık," dedi.

Valek onun *efendim* demediğini fark etti. "Sadece sizi test ediyorum, Kaptan."

"Şimdi inin."

Valek tsked. "Terbiyene ne oldu Kaptan?" Kaptan cevap olarak kılıcını çekti.

Güzel. Adam protokole uygun davranmış. Valek hemen attan inmezse, üzerine atılıp onu eyerden çekecek ve silahlarını elinden alacaklardı. Ne kadar ileri gitmeliydi? Fazla değil. Ne de olsa Komutan onu bekliyordu.

Kolundan gerçek emirleri çıkaran Valek ellerini havaya kaldırdı. Kaptan yavaşça yaklaşan muhafızlardan birine bir işaret yaptı, ardından hızlı bir hareketle parşömeni Valek'ten kaptı. Muhafız onu kaptana teslim etti. Buraya kadar her şey yolunda.

Mektuba bakan kaptan rahatladı. "Bu gerçek. Bu bir testti." "Ve sen geçtin. İsminiz nedir, Kaptan?"

"Broghan, efendim."

"Bundan komutanınız Yüzbaşı Broghan'a bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, efendim."

Sınır muhafızının hareketlerinden memnun olan Valek, Onyx'i kuzeye çağırdı. Öğleden sonra geç saatlerde Komutan'ın kalesine ulaşacaklardı. İyi kullanılmış patikayı kirli, sert kar tabakası kaplamıştı. Etraftaki ormanda yeşile dair hiçbir belirti yoktu; tüm dallar çıplaktı ve güneş ışığı yere vururken bile kasvetliydi. Sitian ağaçlarını çoktan tomurcuklar kaplamıştı ve ormanın güney yarısı

Avibian Ovaları şimdiye kadar bitki örtüsü ve ılık esintilerle dolu olurdu.

Güneyi özlediğinden değil, hiç de değil. Sadece belirli bir güneyliyi. Valek bir pusu işareti bulmak için etrafı taradı. Eylemlerini gizlemek için ormanın örtüsünü kullandığı zamanları hatırladı. Valek başını kaldırıp baktı. Yelena da bir eğitim tatbikatı sırasında Komutan'ın adamlarından kaçmak için Yılan Ormanı'nın ağaç örtüsünden faydalanmıştı. O gün Yelena'nın düşündüğünden çok daha zeki olduğunu öğrenmişti. Ve daha da tehlikeli.

Eğer Komutan büyücülerin Ixia'da yaşamasına izin verseydi, o zaman İrtibat Görevlisi olmak yerine onunla birlikte çalışıyor olurdu. Valek yıllarca Komutan'ın yanında bir sihirbazın çalışmasının faydalarını tartışmıştı ama Komutan inadından vazgeçmemişti. Belki de Ambrose, Kade'in gösterisinden sonra büyü hakkındaki fikrini değiştirmişti. Valek, Fırtına Dansçısı'nın geçtiğimiz soğuk mevsimde kuzeye seyahat ettiğini ve ormandan birinden enerji topladığını duymuştu.

Kuzey buzullarından esen kar fırtınaları. Kade'in büyü

katil fırtınayı sıradan bir kar fırtınasına dönüştürdü. Komutan Kade'in sezonun geri kalanında kalmasına izin verdi ama Valek, Kade ve Fırtına Dansçıları grubunun gelecek yıl tekrar davet edilip edilmeyeceğini bilmiyordu. Kesin olan bir şey vardı: Valek ve Komutan Ambrose'un konuşması gereken çok şey vardı.

Kale kompleksine vardığında Valek güney kapısında durdu. Muazzam bir taş duvar kaleyi, kışlaları, ahırları ve diğer destek binalarını tamamen çevreliyordu.

Bir kez daha sahte emirlerini sundu ve bu muhafızların da uygun protokole uymasından memnun oldu.

Girişine izin verdikten sonra Onyx otomatik olarak Batı kapısının yanındaki ahırlara ve köpek kulübelerinin yanına. Yolun yarısında bir haberci tarafından durduruldular.

"Danışman Valek, Komutan sizi hemen savaş odasında görmek istiyor. Atınızı ahıra götüreceğim ve çantalarınızın odalarınıza teslim edilmesini sağlayacağım efendim."

Yolculuğun kirini temizlemeyi umuyordu ama kimse Komutan'a beklemesini söyleyemezdi. Atından inerek dizginleri çocuğa verdi ve batı girişine giden yolu takip etti.

Kalede etkileyici olan tek şey devasa boyutuydu. Dikdörtgen tabanın köşelerini sabitleyen dört yüksek kule ile saray yarım mil genişliğe yayılıyordu. Bunun dışında, kareler, üçgenler, Tabanın üzerine tünemiş silindirler ve diğer şeyler gülünç görünüyordu. Bunca yıl sonra bile Valek, Kral'ın neden yaratıcı olmayan bir çocuğun blok kulesine benzeyen bir yapı inşa etmeyi kabul ettiğini hala bilmiyordu.

Belki de Ixia'nın ilk Kralı asimetrik tasarımın suikastçıları engelleyeceğini düşünmüştü. Bu sadece aptal olanların kafasını karıştırırdı. Valek, Kraliçe Jewel'in kuaförü gibi davranarak kaleye sorunsuzca sızmıştı.

Hızını artıran Valek, zaman kazanmak için hizmetli koridorlarını kesti. Komutan'ın savaş odasına tam mutfak görevlileri çıkarken varmıştı. Ellerinde boş tepsiler vardı. Ah, akşam yemeği. Midesi beklentiyle guruldadı.

Kuzeybatı kulesinde yer alan dairesel savaş odası, dörtte üçünü kaplayan ince, tabandan tavana vitray pencerelerle çevriliydi. duvarın dibindeydi. Öğleden sonra güneşi parladığında, ortadaki büyük ahşap masanın üzerinde bir gökkuşağı renk cümbüşü oluşuyordu.

"Devam et," diye emretti Valek. "İncelik yok mu?"

"Evet, kıvılcım yok... hayal gücü. Emirlerle ve protokollere uyar ama durum protokollerin çok ötesine geçerse zor durumda kalır."

"Şaşkın mı? Bu kelimeyi kim kullanır ki?" Ari alay etti.

"Bunun ne anlama geldiğini bilenler. Lütfen Ari'nin kusuruna bakmayın. Kelime dağarcığı elli kelimeyle sınırlı - çoğu küfürlü kelimeler."

Ari karşı koymak için nefesini tuttu ama Komutan öne doğru eğildi ve badem şeklindeki altın gözleriyle sert bir bakış atarak şakalaşmayı kesti. İş zamanı.

Komutanın üniforması Valek'inkine benziyordu, ancak iki gerçek üniforması vardı.

Yakasına elmaslar dikilmişti ve yakası kırışıksızdı. Çelik grisi saçları kafa derisine yakın kesilmişti.

"Görüşmek istediğim iki konu var," dedi Komutan. "Birincisi kaçakçılarla ilgili. Sınırdaki yasadışı malların durdurulduğuna dair haberler yavaşladı. Ancak, karaborsa mallar hala sınırdaki bol miktarda tedarik."

Valek düşündü. "Bu da Ixia'ya girip çıkmanın yeni bir yolunu buldukları anlamına geliyor."

"Doğru." Komutan tabağını itti.

"Hâlâ bazı kaçakçıların geçmesine izin veriyor muyuz?" Valek sordu. Yasadışı mal kervanlarını kaynağına kadar takip etmek sağlam bir stratejiydi.

"Hayır. Yasadışı yollardan geçmeye çalışan birkaç kişi o kadar beceriksiz ki hemen yakalanmak."

"Tuzaklar," dedi Ari. "Hâlâ Yılan Ormanı'ndan gizlice geçmeye çalıştıklarını düşünmemizi sağlamak için."

"Bu da organize oldukları anlamına geliyor," diye ekledi Janco. "Nasıl organize olmuşlar?" diye sordu Komutan.

Janco eskiden sağ kulağının alt yarısının olduğu boş yeri kaşıdı. "Eğer yeni rotayı kullanan sadece bir ya da iki kaçakçıysa, o zaman Diğerleri olduğu gibi devam edecekti. Ancak tuzaklarla birlikte tüm kaçakçılar bir araya gelmiş ve sınır muhafızlarını atlatmanın bir yolunu bulmuş demektir."

"Kaçakçı kongresi mi?" Ari biraz da espriyle sordu. "Hırsızlar genellikle birlikte iyi oynamazlar."

"Belki de büyük bir kötü, işleri yapmanın yeni bir yolunu bulmuştur." "Bir elebaşı mı?" Ari sordu.

"Aynen öyle. Yönetimi ele geçirmiş korkunç bir adam. Muhtemelen 'ya benim dediğimi yaparsın ya da...' diyordur."

Janco uygun bir kaçakçı tehdidi ararken Valek, "Bu da bir olasılık," dedi.

"Ne olursa olsun. Üçünüzün yeni rotayı ve yeni oyuncularını bulmanızı istiyorum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur," diye emretti Komutan.

"Peki ya Maren?" Ari sordu. "O da bize yardım edecek mi?"

Maren, Ari ve Janco ile bir araya gelmiş ve üçü bir dövüşte Valek'i yenerek onun ikinci komutanı olma hakkını kazanmıştı.

Komutan, "O özel bir görevde," dedi. "Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa işe alabilirsiniz."

Tedirginlik midesini kemiriyordu. Valek, Maren'in görevi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Komutan'ın kapalı ifadesine bakılırsa, patronundan bu konuda daha fazla şey öğrenemeyecekti.

"Tüneller," dedi Janco. "Sınırın altından tüneller kazmış olabilirler."

"Kilometrelerce uzun olmalılar. Aksi takdirde Yılan Ormanı'nda ortaya çıkarlar ve birileri onları görürdü," dedi Ari. "Kim böyle bir tünel inşa edebilir ki?"

"Madenciler," dedi Komutan sakın bir sesle.

Komutan'ın onlardan bahsetmesine şaşırmmamak gerek. Ailesi, elmasları keşfedene kadar şimdiki Askeri Bölge 3'ün sınırındaki Ruh Dağları'nda bir madene sahipti. Ixia Kralı değerli taşların sahibi olduğunu iddia etmiş ve Komutan'ın ailesinin burada kalıp kendisi için çalışmasına "izin" vermişti. Kral'ın bu açgözlü hamlesi hoşnutsuzluk gümbürtülerini başlatmış ve parlak bir genç adamı Kral'ın bir numaralı düşmanı haline getirmişti.

Valek, "Bir tünel olasılığını araştıracağız," dedi.

"Günbatımı Okyanusu'ndaki tekneler." Janco peçetesini kaldırdı. Peçeteyi bir yelkenliye benzeyecek şekilde katlamıştı.

"Pratik değil," dedi Ari. "Fırtınalar ve Çıngıraklar arasında, okyanusu bir kaçış yolu olarak kullanan insanlarla ilgili herhangi bir sorun yaşamadık."

Çıngıraklar MD-7 kıyılarından Günbatımı Okyanusu'nun en az yüz mil içine kadar uzanıyordu. Batık kayalar, güçlü ve öngörüleemeyen akıntılar ve hareket eden sığ alanlar, Çıngıraklılar imkansızdı. Etraflarından dolaşmak çok uzun sürüyordu, ayrıca denizciler ölü havaya çarpma ve aylarca mahsur kalma riskiyle karşı karşıyaydı.

Valek parmağıyla masaya vurdu. "Tuzaklar ne zaman başladı?"

Komutan elindeki dosyanın en üstündeki birkaç kâğıdı karıştırdı.

"Yaklaşık altmış gün önce soğutma sezonu sona erdi."

Valek hesapladı. "Fırtına mevsimi. Yılın bu zamanında okyanusta olmak intihardır."

"Tespit işini size bırakıyorum. Diğer meseleye gelince..." Komutan klasörlerin altından bir mektup çıkardı. Mektubu taradıktan sonra bakışlarını Valek'e çevirdi. "Talihsiz bir gelişme ama biz buna *karışmayacağız*. Anladınız mı?"

"Evet, efendim." Valek yüz ifadesini nötr tutarak kötü habere hazırlandı.

Ari ve Janco birbirlerine endişeli bir bakış attı.

"Ben Moon'u hatırlıyor musun?"

Kardeşi Owen Moon'un idamının intikamını almak için Yelena'yı öldürmeye çalışan adamı unutamıyordu. Sadece Ben'in son üç yıldır Wirral Hapishanesi'nin özel bir bölümünde kilitli kalması, adamı hayatta tutuyordu. Peki neden Komutan... Göğsünde hastalıklı bir his dolaşıyordu. "Kaçtı mı?"

"Evet."

3

YELENA

Panik yapmayın. Panik yapmayın. Panik yapmayın. Battaniyeyi sıkıca kavrayarak kelimeleri tekrarlardım. *Panik yapmayın. Panik yapmayın. Panik yapmayın.* Ama işe yaramadı. Panik boğazımı yaktı. Nefes nefese kaldım. Kelimeler *sihirsizliğe* dönüştü. *Sihir yok. Sihir yok.*

Karanlık tenime baskı yapıyor, beni bedenimin içine hapsediyor, büyüm olan sıcaklık ve ışıktan beni alıkoyuyordu. Büyümle birlikte tüm duyularım da çalınmıştı. Sesler, görüntüler ve kokular gitmişti. Geriye sadece acı bir tat kalmıştı.

Sihir yoktu. Kayıp ruhlardan koparılmış, vahşi yaşamla bağlantım kesilmiş ve meslektaşlarımdan koparılmıştım, işe yaramaz hale getirilmiştim. Sihir yoktu.

Yatak odamızın sert zemininde, battaniyenin altında büzülmüş bir şekilde kaldım. Düşüncelerim mutsuzluk içinde uğulduyordu. Güneş doğduğunda, biraz olsun rahatlardım.

kaotik dehşet beni tüketmişti. Her şeye rağmen imgelemim işe yaradı.

Kapıya vurulan gürültülü bir ses sabahın erken saatlerindeki sessizliği bozdu ve Kiki'nin delici kişnemesi her şeyin kaybolduğuna dair inancımı tam olarak kesti. Toynaklar tahtaya vurdu ve sendeleyerek ayağa kalktım.

Ben *iyiyim*, dedim. Cevap vermedi. Kalbim burkuldu. "Ben iyiyim," diye bağırdım başka bir yaylım ateşinin üzerine.

Kiki durdu. Ama ne kadar süre için? Tırabzanı kavradım ve merdivenlerden aşağı indim. Keskin açlık sancıları mideme saplanıyordu ama kapıya doğru yöneldim.

Kiki'nin çoğunlukla beyaz olan yüzü pencereden bakıyordu. Sol gözünün etrafında kahverengi bir yama vardı.

Kapıyı açar açmaz içeri daldı, neredeyse beni deviriyordu. Bir günden uzun süredir yemek yemediğim için bunu yapmak zor olmadı.

Kollarımı boynuna doladım. "Ben iyiyim." Alnımı onun yumuşak derisine yaslayarak zihnimi ona açtım. Hiçbir şey yoktu. Kuru saman, kesilmiş ot ve toprak karışımı kokusunu içime çektim.

"Yapamam... Ben..." Bunu söylemek neden bu kadar zordu? "Büyüm... gitti. Seninle konuşamıyorum."

Kiki homurdandı.

"Evet, seninle konuştuğumu biliyorum ama *iletişim kuramıyoruz*."

Uzaklaştı ve bana baktı. Düşünceleri aklımdan geçmese de, alaycı, ne diyorsun sen buna bakışını anladım. Sonra sanki açıklamamı istemiş gibi burnuyla beni dürttü.

Onun hareketleri beni dağınık paniğimden kurtardı. Mantık, ham duyguları bir kenara itti ve düşündüm. Büyümden önce ne olmuştu? Kayboldu mu? Valek'le güzel bir akşamdı, ama yıllar boyunca sonuçsuz kalan birkaç akşam geçirmiştik.

Ya ondan önce? Göğsümün üst kısmındaki hâlâ hassas olan bölgeye dokundum. "Zehir! Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Kiki başıyla onayladı.

"Teşekkürler," dedim sertçe. "Şimdi tek yapmam gereken hangi zehrin bir insanın büyüsunü engellediğini bulmak." Curare uyuyordu, ancak felç olmuş olsaydım keskin narenciye kokusunu tanıyabilirdim. "Ok." Belki de zehirden birkaç damla kalmıştı.

Kiki beni ahıra kadar takip etti. Zavallı kız bir günden fazladır tahılla beslenmemişti. Okun sapını aramadan önce yem kovasını doldurdum. Valek'in oku yanında götürmüş olabileceğini anlamam uzun sürmedi.

Valek. Ixia'da ona katılmalı mıyım? Daha güvenli olur. Ve büyüünün lekesi olmadan, Komutan beni kollarını açarak karşılayacaktır. Ambrose'un büyücülerden hoşlanmaması çocukluğunda başlamıştı. Kadın bedenine sahip olmasına rağmen erkek olduğunda ısrar ederdi. Erkek gibi giyinmiş ve adını değiştirmiş. Bir büyücünün onun "içini göreceğinden" korktuğu için onları Ixia'dan kovdu ve güç kazandığında Bölge'de bulunanları idam etti. Ayrıca yozlaşmış Kral'ın da gücünü kötüye kullanan bir büyücü olması işe yaramadı.

Ruh Bulma yeteneklerimi kabul ettiğimde, Komutan'ın çift kişiliğinin gerçek doğasını keşfettim. Annesi doğum sırasında ölmüş ama yeni doğan oğlunu terk etmeyi reddetmiş. Ruhunun Ambrose'da kalmasına ve onu dışı yapmasına yetecek kadar büyüü vardı. Ona gökyüzüne kadar rehberlik etmeyi teklif etmiştim ama Komutan onun varlığının kendisine engel değil, yardımcı olduğunu düşünüyordu. Çünkü
Şimdi.

Komutan'ın Ixia'daki sihirbazlara karşı tutumu o zamandan beri biraz gevşemişti.

kendi büyülu başlangıcını öğrendi, ancak hala gitmesi gereken uzun bir yol vardı.

Ayrıca, Ixia'ya seyahat etmek ne olduğunu anlamama yardımcı olmayacaktı. Durumum geçici olabilirdi ve eğer öyleyse boşuna korkuyordum.

Hafızamı yoklayarak, Valek'in sekiz yıl önce Komutan'ın yemek tadımcısı olduğumda bana öğrettiği zehirlerin listesini gözden geçirdim. Hiçbirinin benim semptomlarıma uyan yan etkileri yoktu. Yine de Valek büyüü engelleyen bir madde hakkında endişelenmezdi. Ama var olup olmadığını biliyor muydu? Mümkün.

Peki ya Usta Büyücüler? İnledim. İlk Sihirbaz Bain Bloodgood! Tarih ve büyü bilgisi eşsizdi ve eğer

Bu zehiri bilmiyordu, bulana kadar yığınla kitabını karıştıracaktı.

Kendimi çok daha iyi hissederek yemek yemek ve toparlanmak için kulübeye döndüm. Tuvaletteki ocağı ve kömürleri kontrol ederek hepsinin düzgün bir şekilde söndürüldüğünden emin oldum. Kapıyı kapatıp kilitlediğimde, göğsümde bir pişmanlık duygusu titreşti. Saldırı yüzünden Valek hareket etmekte ısrar edecekti. Ovaladım parmaklarım taşların üzerinde. Eski anılar canlandı. Ahıra olan mesafe her adımda biraz daha uzuyor gibiydi.

Ahıra ulaştığımda Kiki'yi eyerledim. Dizgin ya da dizgin kullanmıyorduk ve normalde eyerden vazgeçerdim ama heybeler bir hafta yetecek kadar yiyecek ve erzakla doluydu. Durakladım. Valek ve ben hiç kendimize ait bir hafta geçirmiş miydik? Hayır.

Kiki homurdanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Sorun nedir?"

Kolanın latigo kayışını elimden çekip aldı. Çok sıkı çekmiştim. Bunu anlamam bir anımı aldı. Eyeri ne kadar sıkmanız gerektiğini söyleyen bir atı eyerlemek kolaydı. Başka kaç şeyi yeniden öğrenmem gerekeceğini merak ediyordum; kasvetli bir ihtimaldi.

Kolanı düzelttim ve bindim. "Mümkün olduğunca çabuk Hisar'a dönün lütfen." Bu hep aynı kaldı. Her zaman en iyi yolu bulmasına ve hızını belirlemesine izin verirdim.

Çamurda dörtlüye koştu. Kuşluk vaktinin parlak güneşi moralimi düzeltmeye yetmedi. Yırtıcı hayvanları aramak için ormanı taradım. Bir kuş çılgınlık attı ve ben de eğildim. Sustalı bıçağımı çektim.

Gözümün ucuyla. Ve arkamızdan bir gümbürtü duyulduğunda Kiki'nin boynuna sarılarak yere yığıldım.

Birkaç saat sonra Kiki dinlenmek için durdu. Ben onun yanında kaldım, sırtımı ona dayadım ve sustalımı elime aldım. Ormanda görünmez tehlikeler gizleniyordu. Pusuya yatmış koca bir ordu rüzgârın altında bizi bekliyor olabilirdi ve benim hiçbir uyarım olmazdı.

Panik kaynıyordu. Zayıf, savunmasız ve kolay bir hedeftim. Kiki gece için durduğunda ateş yakmadım ve uyuduğum birkaç huzursuz saat onun toynakları arasında geçti.

İki gün sonra Hisar'ın kuzey kapılarına ulaştığımızda, her seste irkildim. Beyaz mermeri gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Kale'yi çevreleyen duvarlar güneş ışığını yansıtıyordu. Muhafızlar el sallayarak bizi içeri aldılar ve ben endişelendim. Ya muhafızlar içerideki bir grupla işbirliği yaparsa? Ya soyulduysak?

Geçitten geçerken parmaklarımı Kiki'nin bakır yelesinde dolaştırdım. Kale'nin merkezini bir hedef tahtasının etrafındaki kırmızı daireler gibi kaplayan işyeri ve fabrika halkaları. Bu bölümün kalbinde hareketli bir pazar yer alıyordu. Kalabalık tezgâhların arasından sıyrılan Kiki, kuzeydoğu çeyreğinde yer alan Büyücünün Kalesine doğru yöneldi.

İnsanlar sokaklarda koşuşturuyor, konuşuyor, gülüyor, tartışıyor ve sabah işlerini yapıyorlardı. Ben onlara baktım. Kalabalıktan bana hiçbir düşünce ya da duygu ulaşmadı. Duygularıma göre ruhları yoktu. Yürüyen ölümler sürüsü.

Öne doğru eğildim ve Kiki'ye fısıldadım, "Kaleye daha hızlı, lütfen."

Hızını artırarak kalabalık caddelerde ilerlemeye başladı. Mantıklı yanımla, geçişimizi takip eden bağırsık ve küfürlerin ruhsuz ölü insanlardan gelmediğini anladı. Ancak bu bilgi titreyen ellerimi ya da hızlı atan nabzımı durdurmadı.

Şok olmuş bir şekilde, sihrimin dünyaya bakış açımı etkilediğini fark ettim. Büyü olmadan dünyamla nasıl etkileşime girdiğimi zar zor hatırlıyordum. Son altı yılda gücüm bu kadar güvendiğimi ya da onu çevremdeki insanlarla bağlantı kurmak için kullandığımı düşünmezdim. Yine de kendimi tepeden tırnağa kalın siyah bir kumaşa sarılmış gibi hissediyordum. Kumaşa gözlerim, kulaklarım, burnum ve ağzım için delikler vardı ama geri kalan her yerim kundaklanmıştı.

Magician's Keep'in büyük girişi görüldüğünde Kiki'nin yelesini sıkıca kavradım. Zarif pembe mermer sütunlar taraklı kemerleri destekliyordu.

iki kat yüksekliğindeki mermer kapıları çevreliyordu. Kapılar her zaman açıktı ama dört asker, bir büyücü ve ahşap bir kapı tarafından korunuyorlardı.

Biz yaklaşırken doğruldular.

"Günaydın, İrtibat Zaltana. Bu kadar çabuk mu döndün?" diye sordu sorumlu çavuş.

"Evet, Mally, acil bir mesele tatilimi yarıda kesti. Efendi Bloodgood ofisinde mi?"

Büyüçüye döndü... Krystal Klanı'ndan Jon'a. Jon sorgulayarak bana baktı. "Yapamaz mısın-"

"Şimdi olmaz," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Oh...tamam." Bakışları uzaklaştı. "Evet, Birinci Büyücü ofisinde." Sonra benim bakışlarımla buluştu. "Şu anda bir öğrenciyle birlikte ve öğleden sonra erken saatlerde gelmemi söylüyor."

Ne beklemeye ne de Jon'a söylemeye niyetim vardı. Bunun yerine ona teşekkür ettim. Mally kenara çekildi ama kapıyı kaldırmadı. Kiki her zaman yaptığı gibi gösteriş yaparak ağır ahşap bariyerin üzerinden tek bir adımda atladı.

Keep'in yönetim binası girişin tam karşısında yer alıyordu. Şeftali rengi mermerden birkaç blok sarı yapıyı işaretliyordu ve bir dizi büyük mermer merdiven birinci kattaki lobiye çıkıyordu.

Kiki merdivenlerin dibinde durdu.

Attan indim ve terli boynunu okşadım. "Ahırda sana yetişirim ve seni güzelce tımar ederim."

Yumuşak burnuyla avucumu okşadı, sonra da Kalenin kuzeybatı köşesinde, Irys'in kulesinin hemen yanında bulunan ahırlara doğru tırıs gitti. Büyücü Kalesi'nin her köşesinde dört kule vardı. Havaya doğru yükseliyorlardı. Her Usta Sihirbaz bir kulede yaşırdı. Şu anda sadece iki işgal edilmişti. İkinci Büyücü Zitora Cowan kayıp kız kardeşini aramak için görevinden istifa etmişti ve başka hiçbir büyücü usta olacak güce sahip değildi. Şimdiye kadar. Kaledeki yeni öğrencilerden birinin olgunlaşarak usta seviyesinde güçlere sahip olması için her zaman bir umut vardı.

Merdivenleri hızla çıkıp yönetim binasına girdim. Adından da anlaşılacağı gibi bu yapı, günlük hesaplar, faturalar ve geleceğin sihirbazları için bir okulun işletilmesiyle ilgili ayrıntılarla ilgilenen idari personeli barındırıyordu. Ustaların hepsinin içeride ofisleri vardı ve revir zemin katta yer alıyordu.

Koridorlardaki personeli görmezden gelerek doğruca Bain'in ofisine yöneldim. Kapıyı çalmadan açtım. Beni gördüğüne şaşırmayan -kimse bir Usta Büyücüye gizlice yaklaşılamazdı- Bain, kaba davetsiz misafirliğime kaşlarını çatı. Ama

Yüz ifademi görünce öğrencisini odadan çıkardı.

Kız gittikten sonra bana döndü. Buruşuk parmağıyla şakağına vurdu. "Neden bana cevap vermedin?"

"Yapamam. Büyü gitti. Sihrim *tamamen* gitti!" Panik göğsümde dönüyordu. Gözyaşları tehdit ediyordu.

Yüzü endişeyle buruştu. Bir adım daha yaklaştı ve ellerini açtı. "İzin verir misiniz?"

"Evet."

Bain omuzlarımı kavradı ve gözlerini kapattı. Şuna hazırlandım. Ne? Hiçbir fikrim yoktu. Ancak, hiçbir şey olmadı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Haklısın."

Bain'in onayı, dağdan yuvarlanan kayaların oluşturduğu bir çığ gibi üzerime düştü. Kendimi daha fazla tutamayarak, her hıçkırıktaki gözyaşlarım fışkırırken vücudum titredi. Birinci Büyücü beni bir koltuğa götürdü, ellerime bir mendil bastırdı ve kendime acıma nöbetim sona erece kadar yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Çay için zili çaldı, benimkinin yanındaki koltuğa oturdu ve asistanının gelmesini bekledi. Derin düşüncelere dalmış, beyaz saçlarını düzeltiyordu. Daha doğrusu, denedi. Bukleler direndi ve garip açılarla yukarı kalkarak yerlerine geri döndü.

Mendiliyle gözlerimi sildim ve dağınık ofisini taradım. Çeşitli tamamlanma ya da parçalara ayrılma aşamalarındaki mekanizmalar yere saçılmış, raflar kitap yığınlarıyla dolmuş, parşömen ruloları masasını kaplamış ve sayısız mürekkep tonu... Bain'in koyu mavi cübbesi de dahil olmak üzere hemen hemen her şeyi lekelemişti. Keskin bir aromayla karışık yasemin kokusu odayı dolduruyordu. Acaba her tarafa dağılmış büyük mum dizileri kokunun kaynağı.

Bain'in asistanı geldiğinde çay ve akıl hocam ve dostum olan İkinci Büyücü Irys Jewelrose'u getirdi. Bain ona geldiğimi zihinsel olarak iletmış olmalıydı. Ayağa kalktım ama adam üç fincan çay doldurup dumanı tüten demliği masanın üzerindeki dağınıklığın arasına bırakırken mesafesini korudu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim."

O gitti ve Irys koşarak beni kucakladı. "Merak etme. Bir yolunu bulacağız."

Gözlerim doldu ama onun rahatlatıcı elma-meyve kokusunu içime çekerken sakinleştim; daha fazla ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti. Sırtını sıktım ve uzaklaştım. Zümrüt yeşili gözlerinde endişe ve bir söz vardı.

Bain oturmamızı işaret etti. Bain ve benim oturduğum koltukların karşısında iki koltuk daha vardı. Irys yerleşmeden önce fincanları dağıttı. Benimkini iki elimle kavradım ve sıcaklığın parmaklarıma sızmasına izin verdim.

Bain fincanının kenarından bana baktı. "Anlat bize."

Saldırıdan başlayarak onlara olan biten her şeyi anlattım. Sessizce oturdular, bilgileri özümlediler. Sonra sorular başladı. Onlara elimden geldiğince cevap verdim.

"Bir büyücünün gücünü elinden alan bir zehir biliyor musunuz?" Onlara sordum.

"Hayır," dedi Irys.

Birkaç dakika sonra Bain, "Bu yeteneğe sahip bir madde bilmiyorum. Eğer varsa, büyücülere karşı müthiş bir silah olabilir."

"Ne demek *eğer*? Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?" Fincanımı yere bıraktım. Tabağa çarptı.

"Hayır, çocuğum. Sadece zehir dışında başka olasılıkları da değerlendiriyorum.

Belki de durumunuzun başka bir nedeni vardır."

"Boş kalkan gibi mi?"

"Doğru. Ama bu bir kalkan değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Yüzeysel düşüncelerinizi hissedebiliyorum ve büyüm sizi yatıştırmaya yardımcı oldu.

Bu da büyüye karşı bağışıklığınız olmadığı anlamına geliyor."

Bir nefes çektim. Sihirsiz olmak yeterince kötüyken bir de onun merhametine kalmak... Bu durum gittikçe kötüleşiyordu.

"Belki de sihrin hortumlanmıştır," diye önerdi Irys. "Opal artık bu yeteneğe sahip değil ama başka bir büyücünün bu beceriyi öğrenmiş olma ihtimali var. Ok saldırısı ile senin... daha iyi bir kelime bulamadığım ateş nöbetin arasında bir zaman boşluğu vardı."

Eğer sebep buysa, büyüm sonsuza dek yok olmuştu. Tabii etrafta kanımdan bir şişe yoksa, ki bundan şüpheliyim. Şimdiye kadar kimse Opal'ın cam büyüsunü kopyalayamamıştı ama Quinn Bloodrose'un büyüsu de camla bağlantılıydı.

"Peki ya Quinn?" Ben sordum.

Irys düşündü. "Burada derslere katılıyor. Kaleden ayrıldığını sanmıyorum. Yine de onunla konuşabiliriz. Ve herhangi bir fikri olup olmadığını öğrenmek için Pazia Bulut Sisi'yle irtibata geçebilirim. Onun büyüğü kazara hortumlandı ve o zamandan beri camla çalışıyor, o süper habercileri yapıyor."

Mide bulandırıcı bir huzursuzluk baş gösterdi. "Hakkımda dedikodu yapılmasını istemiyorum. Çok fazla düşmanım var."

"Ağzımı sıkı tutacağım ve sizden bahsetmeyeceğim," dedi Irys. "Kapıdaki kayıt defterini kontrol edeceğim. Quinn Kale'den ayrıldıysa, bunun bir kaydı olacaktır."

Göğsümün etrafındaki mengene biraz gevşedi.

"Ve bilgi edinmek için tüm kitaplarımı tarayacağım," diye söz verdi Bain. "Eminim Dax bilmediğim dilleri tercüme etmekten mutluluk duyacaktır."

Bain'in kelime seçimine gülümsedim. Arkadaşım Dax görev hakkında durmadan şikâyet etmekten ve sızlanmaktan *mutlu* olurdu ama güvenilir biriydi.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum.

"Şifacı Hayes'i ziyaret etmenizi öneririm," dedi Irys. "Hasta olma ihtimalin var ya da sana neyin sebep olduğu hakkında bilgisi olabilir. senin...durumun."

Hepsi iyi fikirlerdi. Yorgunluk üzerime çökerken arkama yaslandım ve minderlere gömüldüm.

"Valek biliyor mu?" Irys sordu.

"Hayır. Belirtilerim başlamadan önce gitti. Onu telaşlandırmak istemiyorum. Daha fazlasını öğrendiğimde ona mesaj atacağım."

"Suikastçıyı da aramalıyız," dedi Bain. "Güvenlik şefini arayacağım. O-"

"Hayır," diye araya girdim.

"O zaman kimi önerirsiniz?"

Düşündüm. Valek'in casuslarının saldırganımın peşinde olacağına şüphe yoktu ama onların büyüğü ya da Sitia'nın arka sokakları hakkında derin bilgileri yoktu.

Aklıma iki kişi geldi; biri büyüye sahipken diğeri bilgiye sahipti.

"Leif ve Fisk. İkisine de güveniyorum."

"Birlikte çalışmaya istekli olurlar mı?" Bain sordu.

"Daha önce de oldu. Birkaç yıl önce Citadel'e musallat olan dolandırıcı çetesini hatırlıyor musunuz?"

"Ah, evet. Güzel bir dedektiflik çalışması." Bain parmaklarını çay fincanının kenarına vurdu. "Ancak, bu suikastçı Hisar'dan olmayabilir ya da burayla bir bağı olmayabilir."

"Fisk diğer şehirlere de açılıyor." Benden para dilenen pis sokak faresini hatırlayarak gülümsedim. Kesemi Ama bana ikinci kez yaklaştığında, onu bunaltıcı piyasada yolumu bulmama yardım etmesi için işe almıştım.

Sonunda Yardımcılar Loncası'nı kurdu ve diğer dilenci çocukları, alışveriş yapanların iyi fiyatlar ve kaliteli mallar bulmalarına yardımcı olmaları ve küçük bir ücret karşılığında paketleri teslim etmeleri için işe aldı. Lonca üyelerinden oluşan ağı, suç unsurları hakkında bilgi toplama konusunda da eşsiz bir yeteneğe sahipti.

"Genişlediğini bilmiyordum," dedi Irys. "Şu küçük haylaz. Şaşırmamalıyım." Çayını yudumladı. "Artık o kadar da küçük değil. Onlara sormak iyi bir fikir."

Eğer zamanları olsaydı. "Leif görevde mi?" Bain anlamlı bir bakışla, "Şu anda değil," dedi.

Bu da Sitian Konseyi'nin yakında kardeşim için bir iş bulabileceği anlamına geliyordu ki bu da başka bir soruyu beraberinde getirdi. "Durumumu Konsey'e bildirmeli miyim?"

Bain boğumlu elini koluna götürdü. İlk Büyücü olduğundan beri, zamanın doğal akışından daha fazla yaşlanmıştı. Görevleri arasında Kaleyi denetlemek ve Sitian Konseyi'nin bir üyesi olmak da vardı; tıpkı Irys gibi. O da yaşlanmıştı. Siyah saçlarında gri çizgiler ve birkaç yüzüne daha fazla kırışıklık kazındı.

"Kayıp büyü hakkında değil," dedi Irys. "Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz."

Ancak, onlara saldırıdan bahsetmeliyiz. Klanlarından bilgi almış olabilirler."

Sitia'nın on bir klanının her birinin Konsey'de bir temsilcisi vardı ve iki Efendi ile birlikte Konsey Sitia'yı yönetiyordu.

Bain sandalyesinde doğruldu. "Sanırım bir saldırı planımız var. Konsey ile irtibata geçip kapsamlı bir araştırma yapacağım. Irys geçidi kontrol edecek Quinn ve Pazia ile konuşacak. Yelena Şifacı Hayes'i ziyaret edecek ve Fisk ve kardeşi Leif ile konuşacak. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Hayır." Sihrim olmadan uyandığım sabahdan beri ilk kez göğsüm acımıyordu. Uzun sürmemesi çok kötü oldu.

"Evet," dedi Irys. Öne doğru eğildi. "Yelena, dikkat çekmemeye çalışmalısın. Eğer Keep'in öğrencileriyle etkileşime girersen, bunu anlayacaklardır."

Eninde sonunda durumunuzu gizli tutmanız imkansız hale gelecektir. Ayrıca savunmasızsın. Bunu sana her kim yaptıysa büyüünün seni etkileyebileceğini biliyor. Ya seni Konsey Üyelerinden birine ya da Komutan ve Valek'e yakınlaşmak için kullanırlarsa? Ya da seni bir suikastçıya dönüştürürlerse? Leif'ten pelerininize bir null kalkan örmesini istemenizi ve Fisk'le konuştuktan sonra saklanmanızı öneririm. Şu anda yapabileceğin en güvenli şey bu."

Kaçıp saklanmak mı? Bu hiç benim tarzım değil.

4

VALEK

Ben Moon yardımla mı kaçtı? Onu Wirral Hapishanesi'nden kim kaçırmış olabilir? Büyük ihtimalle bir grup haydut büyücü. Wirral'ın süper sıkı güvenliğini aşmak için zeki, becerikli ve güçlü olmaları gerekirdi. Valek tırnaklarını sandalyenin kolçaklarına geçirdi ama Komutan bilgiyi aktarırken yüz ifadesini nötr tuttu. İlk dürtüsü - Yelena'yı uyarmak ve korumak için Hisar'a koşmak - içi boş göğsüne çarptı.

Valek'in sakın tavrına aldanmayan Komutan, "Dediğim gibi, tamamen Sitianlara ait bir meseleye karışmayacağız," dedi.

"Bu olay ne kadar zaman önce oldu?" Valek sordu. Komutan sustu. "Bu bizi ilgilendirmez."

Valek bir sonraki sözlerini büyük bir dikkatle seçti. "Doğrudan değil ama İrtibat Görevlisi Zaltana iki gün önce pusuya düşürüldü ve bir okla vuruldu."

"Ne...? Nasıl...? Neden bize söylemedin?" Janco öfkeyle tükürdü. Endişe Ari'nin yüzünü sertleştirdi.

"O iyi," diye teminat verdi Valek. "Kiki yana kaçtı ve ok kalbini ıskaladı." Ne olduğunu açıkladı.

Komutan, "Ve siz bu saldırının Ben Moon'un kaçıışıyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Bu zamanlamaya bağlı efendim."

"Anlıyorum." Komutan Ambrose parşömeni taradı.

Valek onu adamın elinden kapma arzusunu bastırdı.

"Olay on gün önce meydana geldi. Ben'in Yelena'ya saldırı düzenlemesi için yeterli bir süre değil."

Janco, "Tabii bunu arkadaşları planlamadıysa ve Ben'in tek yapması gereken ortaya çıkıp null kalkanının arkasına saklanmak ve onu beklemekse," dedi.

Komutan'ın etkilenmiş görünmemesi dışında iyi bir nokta.

"Ne olursa olsun, soruşturmayı Sitian Konseyi'nin yürütmesine izin vereceğiz. Ne de olsa Sitia'da pusuya düşürüldü." Komutan dosyalarını topladı.

"Yelena'ya Ben hakkında onu uyaran bir mesaj gönderebilir miyim?"

Valek sordu. "Muhtemelen zaten biliyordur, ama gerekli olduğunu düşünüyorsan, o zaman git ileride." Ayağa kalktı. "Kaçakçılık rotalarıyla ilgili ilerlemeniz hakkında günlük raporlar bekliyorum." Komutan durakladı. "Valek, bu gece geç saatlerde odama uğra."

"Evet, efendim."

Başını salladı ve savaş odasını terk etti.

Valek kapıya baktı ve Komutan'ın kendisine neden odasını ziyaret etmesini emrettiğini merak etti. Devralmadan bu yana yatmadan önce temas kurmak rutinleri haline gelmişti. Valek ve Komutan geç saatlere kadar Geceleri birlikte strateji tartışmak, sorunları konuşmak ve çözüm aramak.

Belki de Komutan Valek'in Sitia'dayken biriken onca iş yüzünden bu geceyi atlayacağını düşünmüştü. Rapor yığını, Komutan Ambrose'un Ben'in kurtarılması konusundaki kayıtsızlığı kadar endişe verici değildi, ki bu Valek'in tepkisinin tam tersiydi. Genelde uyum içinde olurlardı ve Komutan tüm bilgilerini paylaşırdı. Ama Valek'in mektubu görmesine izin vermemişi, bu da Valek'in Komutan'ın yalan söylediğinden ya da bir şeyler sakladığından şüphelenmesine neden olmuştu. Neden?

Eğer Yelena suikasta kurban gitmiş olsaydı, Ixia ve Sitia arasındaki ilişkiler etkilenirdi. Muhtemelen bir savaşa neden olacak kadar değil ama zaten huzursuz olan ateşkesi daha da zorlayacaktı. Valek yeni kaçakçılığı kabul ederken

Yolların keşfedilmesi gerekiyordu, karaborsa malların Ixia üzerindeki etkisi kıyaslandığında önemsizdi.

Belki de Komutan Sitia ile ilişkilerini kesmek istiyordu ve bu gece Valek'le bu konuyu görüşmeyi planlıyordu.

"Biliyorsun, Komutan Yelena'yı uyarmak için *hangi* haberciyi gönderebileceğini belirtmedi," dedi Janco.

Valek bekledi.

"Bu mesajı ona iletebiliriz," dedi Ari. "Sonra da etrafta dolanıp *kaçakçılık* operasyonunu araştırırız."

"Oh, evet. Yeni rotaları keşfetmenin en iyi yolu operasyonlarına sızmadır. Aslında-" Janco masayı tokatladı. "Fulgor'da hâlâ birkaç bağlantım var. *Kaçakçılarla* ilgili bazı ipuçlarına sahip olabilirler."

Janco, Ay Klanı'nın topraklarındaki Fulgor şehrinde bulunan Wirral maksimum güvenli hapishanesinde gizli bir memur olarak çalışmıştı.

Valek, "Ixia'da olmayı ve tüm o 'büyülü pisliklerden' uzak kalmayı dört gözle beklediğini sanıyordum," diye alıntı yaptı.

Janco sustu. "*Kaçakçıları* bulmak daha önemli."

Doğru. Ancak bilinmeyene doğru aceleyle yola çıkmak ona hiçbir zaman iyi gelmemiştir. Bilgi toplamayı, veri toplamayı, gözlemlemeyi ve sonra sızmayı tercih ederdi.

bir tutuklama yapmadan önce. Yelena'nın sihri vardı ve o gittikten sonra Sihirbazın Kalesine döneceğine söz vermişti. Hiç şüphe yok ki Üstatlar Ben Moon'un durumu hakkında onu bilgilendirecek ve iyi korunmasını sağlayacaklardı.

Öfke bir an için alevlendi. Ben'i hemen öldürmeliydi. Valek daha önce birkaç yarım kalmış işi tamamlamak için Wirral'a girmişti. Ve Ben Moon kesinlikle yarım kalmış bir işti. Ben'in Ixia'da yakalanmamış olması çok kötüydü.

tıpkı kardeşi gibi. Owen, Ixia'daki bir elmas madeninden Buz Ayı'nı çalmaya çalışmış, Leif'i kaçırmak için Yelena'yı kendisine yardım etmeye zorlamıştı. Zeki ve güçlü bir sihirbaz olan Owen neredeyse başarıyordu ama dört yıl önce zekâsıyla alt edildi ve idam edildi. Ben, Yelena'yı suçlamış ve bir yıl sonra onun boğazını kesmeye çalışmıştı.

Valek düşündü. Komutan'ın emirlerine rağmen, bu işi Sitian yetkililerine bırakmayı planlamıyordu.

Valek, "Bir şey yapmadan önce Sitia'daki ağımları kontrol edeceğim," dedi. "Bizden birinin gözü Ben ve yandaşlarının üzerinde olabilir. Aynı şey yeni kaçakçılık rotaları için de geçerli."

"Bu arada ne yapmamızı istiyorsun?" Ari sordu. "Alışverişe gidelim."

"Alışveriş mi?" Janco canlandı. "Yeni bir hançer, kısa bir kılıç ve bir çift sais kullanabilirim. Opal'dan beri bir çift için ağzımın suyu akıyor."

"O tür bir alışveriş değil, seni ahmak," dedi Ari. "Karaborsa malları için alışveriş yapmamızı istiyor."

"Doğru. Bakalım satıcıları kaynaklarını açıklamaya ikna edebilecek misin?"

"Evet, efendim. Sabah ilk iş gideceğiz." Ari ayağa kalktı.

Janco inledi. "Öğleden sonra gitmenin nesi yanlış? Hem kalabalıktan kurtuluruz hem de uykumu almış olurum ve hava daha sıcak olur."

Ari ortağını görmezden geldi ve kapıya yöneldi.

Janco peşinden gitti. "Son iki yıldır gizli görevde çalışıyorum. Boğazına dayanmış bir bıçakla uyanma ihtimalin varken dinlenmek zor. Annemi ziyaret etmeliyim. Onu hiç görmedim-"

Kapı Janco'nun gevezeliği üzerine kapandı. Sinir bozucu ve dikkat süresi kısa olabilirdi ama bir durum ciddileştiğinde ona güvenilebilirdi. O zaman odaklanır ve kılıcıyla ölümcül olurdu.

Valek bir süre daha oturarak sessizliğin tadını çıkardı. Bu akşamki toplantıya hazırlanabilmek için masasında onu bekleyen rapor yığınlarını gözden geçirmesi gerekiyordu. Komutanın yemek sırasındaki sert tavrı bunun pek de hoş olmayacağı konusunda onu uyarmıştı.

* * *

Beklendiği gibi, dosya yığınları masasının her santimetrekaresini dolduruyordu. Geçen yılın büyük bir bölümünde Sitia'da bulunduğu sırada Maren ofisini tozdan arındırmış olsa da, oda küf kokuyordu ve havasızlık tenine baskı yapıyordu. Valek yerdeki kitap yığınları ve taş yığınları arasında dolaştı, masasının etrafındaki fenerleri ve mumları yaktı, pencereyi biraz araladı ve sandalyesine yerleşti.

Maren onun yokluğunda görevinin başındaydı. Yine ona hangi görevin verildiğini ve ne kadar süredir yok olduğunu merak etti. Belki de bu gece öğrenecekti. Her zamanki gibi pratik olan Maren raporları üç kategoriye ayırmıştı: genel güncellemeler, önemli ve yapılması gerekenler. Her birinin yanına kendi el yazısıyla notlar düşmüştü. İşini kolaylaştırıyordu ama yine de zaman alıyordu çünkü casus ağından gelen raporlar deşifre edilmesi gereken kodlarla yazılmıştı.

Wirral'a gizlice girmek ve Bloodrose Klanı'nın özgürlüğünü kazanmasına yardım etmek, tüm dosyaları incelemekten daha cazipti. Ancak, yıllarca Deneyimleri Valek'e bu yığınların içinde altın değerinde bilgiler olduğunu öğretmişti. Sadece her seferinde bir tane kazması gerekecekti.

Saatler sonra, kapısının hafifçe çalınması onu MD-4'teki Hunecker taş ocağı faaliyetlerinin ayrıntılı bir açıklamasından alıkoydu.

"Evet?" diye seslendi, sağ eliyle kılıcının kabzasını kavrarken sol eliyle bir hançeri avuçladı.

Bir muhafız yavaşça içeri girdi. Akıllı adam.

"Komutan Ambrose akşam için emekliye ayrıldı, efendim."

Valek adamın yüzünü inceledi ve muhafızın yüz hatlarını hafızasına kazıdı.

"Teşekkür ederim...?"

Doğruldu. "Çavuş Gerik, efendim."

"Sen yenisin. Ne zamandır Komutan'ın güvenlik ekibindesin?"

"Üç mevsim, efendim. Danışman Maren tarafından atandım." Ah. "Benim yokluğumda başka biri terfi etti mi?" "Hayır, efendim."

"Teşekkür ederim, Gerik. Gidebilirsiniz."

Gerik geri döndü ve gitti. Valek adamın adını, takip etmesi gereken konularla ilgili olarak yazdığı listeye ekledi. Komutan'ın ekibine yeni personel katılması alışılmadık bir durum değildi ama Valek her adayın geçmişini atamadan önce eksiksiz bir şekilde kontrol ederdi.

Belki de Gerik'e ait evraklar henüz incelemeyeği yığınlardan birinde bekliyordu. Bunların tamamlanması birkaç gün daha sürerdi.

En azından Valek onları yeni kaçakçılık rotalarını ortaya çıkarmaya yönlendirebilecek birkaç ipucu bulmuştu. Ve daha da iyisi, Komutan'a rapor etmek için bir eylem planı vardı.

Valek birkaç dosyayı süpürdü, fenerleri ve mumları söndürdü ve ofisinin kapısını kilitledi. Üç karmaşık kilit çoğu davetsiz misafirin içeri girmesini engelliyordu. Ancak, bir profesyonel onları dakikalar içinde açabilirdi.

Komutanın süitine doğru ilerleyen Valek, birkaç hizmetkâr ve askerin yanından geçti ve hepsini tanıdı. Bakışlarıyla karşılaşanlara başıyla selam verdi. Birkaçı bu jسته karşılık verirken diğerleri bakışlarını yerde tuttu.

Valek'in iyi tanıdığı iki asker tarafından korunan iki büyük ahşap kapı, bir zamanlar Kral'ın kraliyet daireleri olan yerin girişini kapatıyordu. Muhafızlar kapıları açarak Valek'in kısa bir koridora geçmesine izin verdi.

Komutan'ın kuvvetleri yaklaşık yirmi üç yıl önce Ixia'nın kontrolünü ele geçirdiğinde, Ambrose Kral'ın geniş odalarını biri kendisi, diğeri Valek için olmak üzere iki süite ayırmıştı. Koridorda karşılıklı sadece iki kapı vardı. Valek soldakini çaldı ve bekledi.

Hafif bir "içeri gel" sesi duyuldu. Valek, Komutan'ın ana oturma odasına girdi. Komutan'ın yaşam alanı kalenin geri kalanıyla uyumluydu. Tek kelimeyle, faydacı. Ambrose yönetimi ele geçirdikten sonra kaledaki her şeyi

zengin süslemeleri. Tablolar söküldü, duvar halıları parçalandı ve heykeller ezildi. Belirli veya faydalı bir amacı yoksa, kalmıyordu.

Komutan şöminenin yanındaki favori koltuğuna oturmak yerine, girişe bakan masasının arkasında oturuyordu. Hâlâ üniformasını giyiyordu. Kötüye işaret. Valek yaklaştı.

"Otur." Komutan elindeki kalemle sert bir sandalyeyi işaret etti. "Rapor verin."

Valek kenarda tünedi. "Ari ve Janco yarın pazarları dolaşacak ve yasadışı malların tedarikçileri hakkında bir ipucu bulup bulamayacaklarına bakacaklar. Kimliklerini tespit ettikten sonra onları takip edip Sitia'ya nereden geçtiklerine bakacağız."

"İyi bir başlangıç. Başka bir şey var mı?" "Hayır, ama-"

"Gidebilirsiniz." Komutan işinin başına döndü. Valek kımıldamadı.

Komutan onu görmezden geldi. Valek patronunu inceledi. Zayıftı, geç saate rağmen tıraş olmuştu ve Valek'in Ixia'ya son gelişinden birkaç kırıksıklığı daha vardı. Son yirmi dört yıldır birlikte çalışıyorlardı. Ambrose'dan soğuk bir öfke yayılıyordu ve Valek bunun nedenini öğrenene kadar oradan ayrılmayacaktı.

Masanın üstü odanın geri kalanına benziyordu: temiz, sade ve ahşapta mürekkep lekesi yoktu. Ancak, karanlığın ortasında tek bir dekorasyon göze çarpıyordu. Birbirine yapıştırılmış çok renkli küçük taşlardan yapılmış bir ylang-ylang çiçeği. Muhtemelen Yelena'dan bir hediye idi. Klanı Zaltanas'ın bu figürleri yapan birkaç sanatçısı vardı.

"Doğrudan bir emre itaatsizlik ediyorsun Valek. Muhafızları çağırıp seni tutuklatmam mı gerekiyor?"

"Serbestçe konuşmak için izin istiyorum, efendim?" Valek sordu. "Peki ya hayır dersem?"

"O zaman muhafızları çağırmanız gerekecek."

Komutan kalemini yere bıraktı. "Bir dakikanız var." "Çıkar ağzındaki baklayı, Ambrose. Neden bana bu kadar kızgınsın?" Sessizlik uzadı.

Valek elini sallayarak ikisini işaret etti. "Bu iş yürümeyecek. Eğer artık fikirlerimizi karşılıklı olarak paylaştığımız açık bir ilişkimiz yoksa beni kovun ya da tutuklayın."

Hiçbir şey.

Son deneme. "İlişkımız her zaman tam bir güvene dayanmıştır ve -"

"Ve bana *her şeyi* anlatacağın konusunda sana güvenmiştim."

Ah. İşte oradaydı. Valek Komutan'dan bir şey saklamıştı. Sitia'daki tüm maceralarını rapor etmiş ve yardım etmek için izin almıştı ama Ambrose'a bir boş kalkan baloncuğunun onu tuzaga düşürebileceği gibi rahatsız edici bir gerçeği söylememişti. Sebebi neydi? Başlangıçta bilginin yayılmasını önlemek için. Ama Valek Komutanı bilgi sahibi olanlar listesinden çıkararak, sanki Komutana güvenmiyormuş gibi davranmıştı ki bu hiç de doğru değildi. Peki neden ona söylemedi?

"Özür dilerim."

Komutan nasıl öğrendi? Kim biliyordu? Bloodrose isyanında savaşanlar-Opal, Devlen, Ari, Janco, Quinn, Kade, Heli, Nic ve Eve. Oldukça kabarık bir liste. Kimin fırsatı vardı? Herkes mesaj gönderebilirdi ama neden göndersinler ki? O zamandan beri Ixia'da sadece üç kişi vardı: Ari, Janco ve Kade.

"Yeterince iyi değil, Valek."

"Haklısın." Ayağa kalktı. "Gidip alacağım-"

"Otur."

Valek yerine oturdu.

Komutan Valek'i inceledi. Bakışlarının gücü pek çok insanı kırmış, af dilerken ya da her suçu itiraf ederken onları titreyen bir karmaşaya dönüştürmüştü. Etkileyiciydi. Ve Valek hiç hissetmemiş olsa da Komutan'ın bir tür büyü kullandığından şüpheleniyordu. Ona göre büyü derisini pekmez gibi itiyordu. Ne kadar güçlüyse o kadar güçlüydü, etrafındaki hava o kadar kalınlaşıyordu. Komutan'ın değerlendirmesi kesinlikle yeterince ağırlık taşıyordu. Göğsündeki C şeklindeki yara izi tepki olarak yandı.

"Neden?" Ambrose sordu.

Kendi içinde derinlere inen Valek soruyu düşündü. Büyüye karşı bağışıklığı sadece onun bir parçası değil, aynı zamanda bir korumaydı. Yıllar boyunca

Pratik yapmak dövüş becerilerini geliştirmiş, casuslar, suçlular ve entrikacılarla yaşadığı deneyimler ona keskin bir zekâ kazandırmıştı. Null kalkanlı bir baloncuğun içine hapsolmak ve görünmez bir sihirli güç alanıyla çevrenmek onu dehşete düşürmüştü. Böyle korkunç koşullara sahip olmak aptalca bir şeydi. Ama zayıflığı artık yenilmez olamayacağı anlamına geliyordu. Ne? Yenilmez mi? O kadar büyük bir egosu mu vardı? Yoksa tamamen başka bir şey miydi...?

"Korku," dedi Valek sessizliğin içinde. "Bunu öğrendiğinizde artık bana ihtiyacınız kalmayacaktı. Yaşlanıyorum ve Ari ile Janco-"

"Beni delirt. Hayır, teşekkür ederim. Gerçekten bir dezavantaj yüzünden seni değiştireceğimi mi düşünüyorsun? Aslında iki."

"İki mi?"

"Yelena."

"Bence o bir değer."

"Hayatı tehlikeye girene kadar. Bu sana zarar vermenin en kolay yolu olurdu. Ya da seni etkilemenin."

Doğru. "Sanırım içinde bulunduğum duruma alışmak için biraz daha zamana ihtiyacım var." "Zaman, perspektif kazanmak için mükemmel bir yoldur. Bunun olmayacağına inanıyorum tekrar."

"Evet, efendim."

Komutan masasından kalktı ve bir sürahi konyak alıp süet koltuğuna yerleşti. Valek'e diğer sandalyeye geçmesi için el salladı ve iki içki doldurdu.

Valek baharatlı sıvıyı yudumladı. Böğürtlen. Midesine hoş bir sıcaklık yayıldı ve Yelena'ya çeşitli konyak aromalarındaki zehirleri nasıl tespit edeceğini öğrettiği zamanı hatırlayarak gülümsedi. General'in brendi toplantısında sarhoş olmuş ve onu baştan çıkarmaya çalışmıştı. Kendini kontrol etmekten bahsediyorum. Valek onu yatak odasına bırakmış ve ırzına geçmeden önce kaçmıştı. Endişe arzusun önüne geçmişti. Ayıldığında pişman olabilirdi ve adam ondan sarhoşken tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını istemişti.

Komutanla aralarındaki gerginlik geçtikten sonra Valek, boş kalkanları nasıl öğrendiğini sordu.

"Siz gelmeden önce Janco bundan bahsetmişti. Bildiğimi varsaymıştı ve ben de onu düzeltmedim. Ve gevezelik monologu sırasında, büyüye karşı belirli bir hassasiyeti olduğunu belirtti. Bu doğru mu?"

"Evet, büyülü illüzyonları görmekte oldukça iyidir."

"Yararlı. Peki ya Opal Cowan? Onca eğitimden sonra o da birliğinize katılacak mı?"

"Pek sayılmaz." Valek bir ağız dolusu brendi yuttu. "İhtiyacımız olursa bize yardım etmeyi teklif etti." Bardağını yere bıraktı. "Ve sana bir mektup gönderdi. mevcut."

"Cam hayvanlarından biri mi?"

"Hayır. Artık büyülü habercilerini yapamıyor ama şu anda yapabildikleri bizim için çok daha faydalı."

"Oh?"

"Hemen döneceğim." Valek koridorda hızla ilerledi ve heybesinden söz verildiği gibi teslim edilmiş olan paketi aldı. Geri döndü ve paketi Komutan'a uzattı.

Bezi açan Ambrose, gerçekçi bir cam kar kedisini ortaya çıkardı. El büyüklüğündeki heykeli inceledi. "Sanatsal becerisi gelişmiş ama içindeki ateşle parlamıyor." İnce bir kaşını kaldırarak Valek'i açıklamaya davet etti.

"O ateş onun içinde hapsolmuş büyüydü." Ve sadece büyücüler ve Komutan tarafından görülebilir. "O kar kedisinin içindeki şey onun bağışıklığının bir parçası. Elinizdeki şey bir büyü dedektörü. Bir büyücü o kedinin yakınında büyü kullandığında, ışıkla yanıp sönecek ve sizi onun varlığına karşı uyaracak."

"Zekice. Bunları Sityalılar için seri üretiyor mu?"

"Konsey Üyelerinin hepsinde koruma amaçlı ve serseri bir büyücünün onları etkilemek için büyü kullanmaya çalışması ihtimaline karşı birer tane var. Seri üretime gelince, ben Opal'ın ne planladığını biliyor. Sitan Konseyi dağıtımdan sorumlu olmak istiyor ama Opal kontrolü onlara vermeyecek. Sanırım dedektörlerin dağıtımıyla babasının ilgilenmesine izin veriyor."

"Akıllıca." Komutan parmağıyla bardağa vurdu. "Ve casuslarımız bunlardan bizim için daha fazla satın alabilir, Ixia ve Sitia arasındaki oyun alanını biraz eşitleyebilir."

"Hâlâ o süper habercileri var."

Ambrose kaşlarını çatı. "Bunlar bizi son derece dezavantajlı bir duruma sokuyor."

Valek kabul etti. Haberci, kalbinde sihir yüklü siyah bir elmas bulunan cam bir küptü. Küp, sihirbazların çok uzak mesafelerle anında iletişim kurmasını sağlıyordu. Vazgeçilmez bir araçtı ve savaş sırasında Sitia'ya büyük bir avantaj sağlayacaktı.

"Sihirbazları işe alabiliriz ve onlar da artık üstünlük sağlayamazlar."

Valek, Komutan'ın derinleşen kaşlarını çatmasına rağmen konuştu.

"Büyücülerin ne kadar çok yönlü olduklarını ve Ixia'ya ne kadar çok şekilde yardım edebileceklerini biliyorsunuz."

"Sityalıların süper haberciler üretmesini engellemek daha iyi. Quinn Bloodrose'u öldürürsek Sitia daha fazla üretemez."

Quinn'i öldürme düşüncesi Valek'in pek hoşuna gitmedi. "Pek sayılmaz. Siyahları hala büyüyle yükleyebilir ve camla kaplayabilirler, ancak bir kez

büyü yok olursa işe yaramaz. Elması kırmadan onları yeniden şarj edebilecek tek kişi Quinn."

"O halde elmasları çalmamız ve madencilik faaliyetlerini sabote etmemiz gerekiyor."

Özgürlüklerini kazandıktan sonra, Bloodrose Klanı siyah elmaslar için kumu taramaya devam etti ve her taramada denizin daha derinlerine indi. Yakında tekneleri kullanmak zorunda kalacaklardı.

"Zor olurdu." Midesi ekşidi.

"Yeni kaçakçılık rotasını bulduktan sonra bunu araştırın." Komutan içkisini bitirdi. "General Rasmussen'e bir not yazmam ve sahillerinde siyah elmas olup olmadığını kontrol etmesini söylemem gerekiyor." Masasına geri döndü.

Valek bardağını kaldırdı. Ateşin ışığı kehribar rengi sıvıdan yansıyor. Arkasında garip bir adım sesi duyuldu. Ayağa fırladı, hançerini çıkardı ve akıcı bir hareketle döndü.

Tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir figür, Komutan'ın boğazına bir bıçak dayadı.

YELENA

Şifacı Hayes, "Tam bir gece dinlenmeye ihtiyacın olması dışında sağlıklısın," dedi. Beni hem büyüsünü hem de sıradan fiziksel kontrollerini kullanarak muayene etmişti. Üzerinde adımın yazılı olduğu bir dosyayı açarak birkaç not aldı.

İyi haber nasıl kötü olabilir? Çarşafı göğsüme bastırarak doğruldum. "Zehir tespit etmediğinize emin misiniz?"

"Tüm vücut sistemleriniz düzgün çalışıyor. Herhangi bir leke, çürüme ya da enfeksiyon hissetmedim. Çok özür dilerim."

Hayal kırıklığı büyüdü. "Benim sorunuma neden olabilecek herhangi bir madde biliyor musunuz ya da duydunuz mu?"

Bir saat önce revirdeki ofisine geldiğimde ona tüm hikâyeyi anlatmıştım. Hayes beni kesintisiz dinledikten sonra muayene odasına götürdü. Yönetim binasının zemin katında yer alan revirde iyileşme sürecindeki hastalar için birkaç özel oda bulunuyordu.

hastaların yanı sıra sadece birkaç saate ihtiyacı olanlar için açık bir yatak alanı da vardı. Ne yazık ki, Şifacı Hayes'in bakımı altında çoğu kişiden daha fazla zaman geçirmiştım.

"Hayır. Tıp kitaplarımı okuyup böyle bir maddeden bahsedilip bahsedilmediğine bakabilirim. Bu uzak bir ihtimal Yelena. Eğer birisi bu zehri daha önce keşfetmiş olsaydı, şimdiye kadar çoktan sorun yaratmış ve rapor edilmiş olurdu."

"Tabii Curare gibi unutulmadıysa. Sandseed Klanı hakkındaki bir tarih kitabında bahsedilmişti ve bir Sandseed şifacısının bilgisiyle birleşince babam onu ormanda bulabilmişti." Nefesim kesildi ve sonra kendi aptallığım yüzünden inledim. "Babam. Illiais Ormanı'nda pek çok ilaç ve madde keşfetti. Bu büyü engelleyiciyi biliyor olabilir."

"İyi bir fikir."

Masadan atladım.

"Acele etmeden önce, dosyanı güncellemem gerekiyor." Giyinirken bana bir sürü soru sordu.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi yedi." Gerçi çoğu insan 1.80'lik boyum nedeniyle daha genç olduğumu düşünüyordu. Uzun siyah saçlarımı bir topuz haline getirdim ve yerinde tutmak için kilit çubuklarımdan birini kullandım. Keep'te olmama rağmen gardımı indiremezdim. Özellikle de şimdi.

"Son kan döngünüz ne zamandı?"

Durakladım ve ona baktım. Bakışlarını önündeki dosyaya dikmişti.

"Peki bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Son Ay iksiri dozunuz yaklaşık bir yıl önceydi. Bir doz daha almanız gerekiyor ama zamanlama çok kritik."

Oh. Valek'le bırakın çocuğu, evliliği bile konuşmadığımıza göre, Ay iksirini almam gerekiyordu. Geçmiş düşündüm. "Yirmi gün önce falan."

"İşte." Bana beyaz bir sıvıyla dolu bir şişe uzattı. "Bunu bir sonraki döngünden hemen sonra iç."

"Pekâlâ." İksiri sırt çantama koydum ve revirden çıktım.

Hastalığının seyri konusundaki hayal kırıklığı bıçak gibi kesildi. Şifacı Hayes'in tedaviyi bulabileceğini düşünmemiş olsam da, daha fazlasını ummuştum. En azından hâlâ başka keşfedilecek yollar.

Belki de babam zehri duymuştu. Esau, şifada kullanacağım bitkileri tanımlamama yardımcı olması için bana bir alan rehberi vermişti. Zehirimi keşfettikten sonra İyileştirici güçleri vardı, artık ihtiyacım yoktu ama saklamıştım. Bu gece okuyacaktım.

Günlerdir ilk kez acıkmış bir halde, yönetim binasının hemen arkasında bulunan yemekhaneye yöneldim. Irys'in öğrencilerle etkileşime girmeme konusunda söylediklerini hatırlayarak birkaç sandviç aldım ve çıkarken tanıdığım birkaç kişiye başımı sallayarak oradan uzaklaştım.

Keep'in yeşil merkezi olan bahçelerde sessiz ve güneşli bir yer buldum. -Yemeğimi yemek için. İki çırak kanadı doğu ve batıdaki bahçeleri çevreliyordu. Irys'in kulesinin tepesinden bakıldığında, binalar parantezleri andırıyordu. Bir sonraki hamlemi düşündüm.

Bain bana saldıran suikastçının kimliğinin araştırılmasını istedi. Kardeşimle ve Fisk'le konuşmam gerekiyordu. Ayrıca Leif babamıza orman araştırmalarında yardım etmişti ve zehir hakkında bir şeyler biliyor olabilir. I

Leif'i arayabilirdim ya da Leif'in nerede olduğunu bilebilecek tek kişiye, karısı Mara'ya sorabilirdim.

Yemeğimi bitirdiğimde kampüsün kuzeydoğusuna doğru yürüdüm. Birkaç öğrenci etrafta dolanıyor, diğerleri ise binalar arasında koşuşturuyordu. Güneş ışığı havayı ısıtıyordu ve birkaç ay içinde sıcak mevsimle birlikte Keep'i renkler istila edecek ve bahçıvanlar kısır bir zevkle çiçek ekeceklerdi.

Cam atölyesinin yöneticisi olarak Mara, camla çalışmayı öğrenen öğrenci sihirbazları denetliyordu şüphesiz. Quinn'in süper sihirbazlık için kullanılan siyah elmasları

haberciler burada ya da odalarında. Büyüsünü kullanmayı çoktan öğrenmiş yaşça büyük bir öğrenci olduğu için, tıpkı benim altı yıl önce olduğum gibi çıraklar kanadına atanmıştı.

Herhangi bir cam sanatçısı elması camla kaplayabilirdi ama sadece Quinn onları büyüyle yükleyebilirdi. Opal'in hayvan şeklindeki habercilerini üretirken bulunduğu konumdaydı - türünün tek örneği ve Sitia için hayati önem taşıyordu. Genç adamın kaldırabileceği çok fazla baskı vardı. Bu yoğunluk Opal'i neredeyse eziyordu ama o da aynı güçte olduğunu kanıtladı. Sevdği cam gibi çok yönlü ve şimdi o sihirli dedektörleri yaratabilen tek kişi olmanın sorumluluğunu kolayca taşıyordu.

Eğer sihrimi geri alamazsam, savunma için bir dedektör satın almam gerekecek. Çok güzel. Başka neye ihtiyacım olacak? Zincir zırh ve vücut zırhı mı?

Korumalar mı? Sertleşmiş omzumu yuvarladım. Büyüm beni suikastçının okundan kurtarmamıştı. Küçük bir teselli.

Cam atölyenin tepesindeki bacadan beyaz dumanlar yükseliyordu. İçeri girdiğimde, sıcaklık ıslak bir yün battaniye gibi tenime baskı yapıyordu. Fırınlara gürültüsü göğsümün derinliklerinde ve botlarımın tabanlarında yankılanıyordu. Öğrenciler gaffer tezgahlarında oturmuş, demir çubuklarını döndürerek ucunda toplanan erimiş cama şekil veriyorlardı. Diğerleri borulara üflüyor ve cam kabarcıklar halinde genişliyordu.

Tanıdık bir yüz aramak için aktiviteyi taradım. Kalabalığın ortasında Mara durmuş, bir öğrencisine ders veriyordu. Kalp şeklinde saçları olan güzel bir kadın.

Yüzü ve ruhu çok tatlıydı. Kardeşim pek çok aptalca, can sıkıcı ve çılgınca şey yapmıştı ama Mara'yla evlenmek yaptığı en akıllıca şeydi.

Beni gördüğünde alaca renkli gözleri parladı. Altın sarısı saçlarını bir fularla bağlamıştı. Kir yanağına bulaşmıştı ve önlüğü daha iyi günler görmüştü. Ofisini işaret etti ve iki parmağını havaya kaldırdı.

İşareti anlayarak cam yapım ekipmanlarının arasından geçtim ve ofisinin göreceli serinliğine girdim. Cam vazolar, kağıt ağırlıkları, kaseler ve bardaklar odayı dolduruyordu. Öğrencilerin mi yoksa Mara'nın mı, anlayamadım. Baldızımın kendi eserini üretecek zamanı bile var mıydı? Konsey, Mara'nın kız kardeşi Opal ve Quinn gibi başka bir sihirbazın da camla yakınlık kuracağını umuyordu, bu yüzden birinci sınıflar zorunlu cam dersleri için düzenli olarak geliyordu. Bundan hoşlananlar, Kalede kaldıkları beş yıl boyunca bu sanatı öğrenmeye devam ettiler.

Opal'ın cam büyüünün keşfedilmesinden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünerek masasının yanındaki sandalyeye yerleştim. Bu bana biraz rahatlık verdi.

Bain'in hayatı boyunca büyü ve büyücüler hakkında bilgi edinme arayışına rağmen, Opal'ın özel yeteneklerini hiç duymamıştı. Dolayısıyla, sihri engelleyen bir zehir duymadığı için paniğe kapılmasına gerek yoktu.

Mara eteklerini savurarak içeri girdi ve ben de ayağa kalktım.

Bana sarıldı. "Yelena! Ne harika bir sürpriz. Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum." Sonra geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Bir şey mi var-"

"Bir sorun yok. Valek erken ayrılmak zorunda kaldı. Komutan'ın sabrı nihayet tükenmişti."

"Ah canım, umarım başı belada değildir."

"Başın belada mı? Hayır. Sorun çıkarmak mı? Her zaman." Müzikal kahkahası içimi ısıttı.

Ofisinin kapısını kapatarak fırınların gürültüsünü azalttı ve mahremiyeti sağladı. "Çay ister misiniz?" Mara cam demliği kulpundan tutarak kaldırdı.

"Evet, lütfen."

Buharlı iki fincan doldurdu ve sonra oturdu. "Bu mu-"

"Quinn'in sıcak cam parçalarından biri mi? Evet. Günlerce sıcak kalıyor. Bir mucize!

Çok tatlı bir çocuk ve her akşam sadece onun için iki saatimi ayırdığımda bunu bana verdi. Zavallı çocuk omzunun üzerinden salyaları akan bir kalabalıkla çalışmaktan hoşlanmıyor. Kim ister ki?" Mara fincanından bir yudum aldı.

"Mutfak personelini de yasaklamak zorunda kaldım. Onun sıcak ve soğuk bardaklarına bayılıyorlar ve

daha fazla parça için. Eti soğuk tutmanın daha uzun süre bozulmasını engellediğini kim bilebilirdi?" Sesine merak dokunmuştu.

"Buraya geldiğinden beri başka cam yetenekleri keşfetti mi?"

"Haberciler ve sıcaklık camı üzerinde yoğunlaşıyor. Opal bana cama ve diğer şeylere null kalkanı ekleyebileceğini söyledi..." Mara doğru kelimeyi arıyormuş gibi kollarını iki yana açtı. "Duygular. Ama dersleri ve işi arasında zavallı çocuğun deney yapacak zamanı olmadı."

Null kalkanı hakkında ilginç. "Her gece burada mı?" "Haftada bir gece hariç."

Ses tonumu nötr tutarak, "Hangi gece?" diye sordum.

Mara bana baktı. "Neden? nemli mi?"

Ateş et. Leif'le çok fazla zaman geçiriyordu. "Sadece merak ettim."

"Uh-huh." Bekledi.

"Pekâlâ. Onunla konuşmak istiyorum."

"Daha iyi. Bir bakalım..." Mara masasının üzerindeki defteri kontrol etti.

"Son birkaç gecedir buradaydı... İzin gecesı dört gün önceydi."

Zamanlama saldırı gecesine uyuyordu. Kalbim kt küt atmaya başladı.

"İzinli olduğu gecelerde ne yapıyor?"

"Binicilik dersleri var."

Oh. Yine de dersini kaçırmış olabilir. Ahır Ustası ile konuşmam gerekiyordu.

"Bu yüzden mi uğradınız?" Mara sordu.

"Hayır, Leif'i arıyordum." Ancak bunu söyledikten sonra kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Ve seni ziyaret etmek için." Zayıf.

"Ne kadar hoş." Ses tonu sözleriyle uyumuyordu.

"zr dilerim. Sadece... bir işim çıktı ve uyuyamadım..." Zayıf.

Endişe, ağzının etrafındaki sert çizgileri yumuşattı. "Ve muhtemelen Bana syleyemeyeceğin bazı politik sorunlar. Leif ve Opal arasında, karanlıkta kalmaya alışkırım."

Omuzlarının çöküşünden bu fikre alışkın olmadığını anladım ama yine de cesur bir tavır sergiledi. ayımı içtim ve düşüncelere daldım. Leif ve Mara henüz evleneli bir yıl bile olmamıştı. Çok güzel bir düğün olmuştu ve saf bir sevinçle parlamıştı. O benim ailemin bir parçasıydı. Altı yaşındayken Sitia'dan kaırıldım, Ixia'da ailem olmadığını inanarak büyüdüm. Bir aile hayali

Kurgusal sevgi dolu aile karanlık zamanlarda bana yardım etmişti. Şimdi de Leif'in yardımını isteyerek onun zamanını Mara'dan çalmayı planlıyordum. Hiç hoş değil.

"Kardeşimle konuşmak istememin nedeni..." Ona neler olduğunu anlattım.

Mara önlüğünü tuttu, kumaşı sıkı bir demet haline getirdi ama tek kelime etmedi. Bitirdiğimde sandalyesinden kaydı ve bana sarıldı.

"Oh, Yelena, bu korkunç." Sıkıca sıktı ve sonra bıraktı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Yardım mı?" Bunu hiç düşünmemiştim.

"Elbette. Eminim bir saldırı planınız vardır. Ve bana sessiz kalmamı söyleme. Ben aptal değilim."

Doğru. "Öğrencilerden herhangi birinin büyü sifonu çekip çekemeyeceğini öğrenebilir misin? Opal bunu camla yapmıştı ama belki başka bir nesneyle yapabilen başka bir sihirbaz vardır."

Parladı. "Yapabilirim. Tüm öğrencileri tanıyorum ve kimin ne yapabildiği konusunda övünmeyi seviyorlar." Elini kaldırdı. Parmaklarında ve bileğinde yanık izleri vardı. "Merak etmeyin. Tedbirli olacağım. Opal'la konuşacak mısın? Onun bazı fikirleri olabilir."

İnledim. Kaçırdığım bir başka olası yol daha. "Yapacağım."

"Güzel. Şimdi git biraz uyu. Leif bu sabah Konsey Salonu'nda ama öğleden sonra eğitim alanında olacak ve Marrok'un gençlere palaya karşı nasıl savunma yapacaklarını öğretmesine yardım edecek."

"Teşekkürler."

Bana kapıya kadar eşlik ettikten sonra atölyenin merdivenlerinde durarak doğru yöne gitmemi sağladı. Camcı dükkânı ile atölye arasındaki boşluğu kaplayan otlaktan geçerken midemdeki bir düğüm daha çözüldü.

Ahırda. Mara'ya söylemek yapılacak en doğru şeydi.

Büyük ahşap ahıra girdiğimde Kiki hoş geldin diye kişnedi. Toynaklarındaki kiri temizlemek için eğilen Ahır Ustası'nın geniş omzunun üzerinden baktı. Bakır tüyleri parlıyordu, yeleleri fırçalanmıştı ve bıyıkları kesilmişti. Olamaz.

"Planlıyordum-"

"Evet, evet." Ahır Ustası sözümü kesti. "Her zaman aynı. Acelem var, acil bir işim var. Bütün bahaneleri duydum." Kızın arka ayaklarına doğru ilerledi. "Çamur içindeydi," diye homurdandı. "Devam et

ondan faydalaniyorsun ve bir gün buraya geldiğinde o gitmiş olacak."

Onu meşhur sütlü yulafıyla beslemeyi bırakmadıkça olmaz. İç çektim. Ahır Ustası atlarla yaşar ve nefes alırdı. Onun için hiçbir şey daha önemli değildi. Ve haklıydı da.

"Özür dilerim." Pelerinimi bir ahır kapısının üzerine örttüm, bir tarak aldım ve kuyruğunu çözmeye çalıştım. Sonra da artık eskisi kadar mırıldanmayana kadar ahırları temizlemesine ve pisliklerini gidermesine yardım ettim. Bu da onun için olabildiğince iyi bir ruh haliydi.

Daha fazla yem sipariş etmek için ayrılmadan önce Quinn'in binicilik derslerini sordum. "Bir öküz kadar güçlü bu çocuk," dedi Ahır Ustası. "Öyle görünmüyor ama

Onca yıl istiridye için dalmak kaslarını geliştirmiş. Şu koyu görüyor musun?" Pencereyi işaret etti.

Koyu lal rengi kürklü, siyah yeleli ve kuyruklu bir at meranın çitinin iç tarafında tırıs ilelerliyordu. "Evet."

"Flann tam bir orospu çocuğu; inatçı, enerjik ve güçlü. Ona binebilecek tek kişi Quinn."

"Bir Sandseed atı mı?" Kiki gibi kum tohumu atları da kendilerine kimin binmesine izin verecekleri konusunda seçiciydi.

"Hayır. Şu yeni Bloodgood cinslerinden biri. Başıma bela olduğu için onu geri gönderecektim ama çocuktan hoşlandı."

"Quinn derslerinden keyif alıyor mu?"

"Umurumda değil. Zamanında geliyor ve kendini geliştirdi. Tek önemsedığım bu."

"Son dersini kaçırdı mı?" "Hayır.

Neden?"

Ve bir ipucu daha gitti. "Flann'ın antrenmana ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Bunu Usta Büyücülere söyle. Quinn daha fazlasını yapamayacak kadar meşgul." "Flann'ın

Ahır Sahibi başparmağını koya doğru uzattı. "İsterseniz deneyebilirsiniz." Kiki'nin boynunu şefkatle okşadı. "Eminim Kiki için sorun olmaz. Değil mi kızım?" Ona bir sütlü yulaf verdi ve veda etmeden ayrıldı.

O gittikten sonra Kiki'yi kulaklarının arkasından kaşıdım. Gözlerini kapadı ve daha yakına eğildi. İçimde derin bir hüzün vardı ve acıyla yayılıyordu. Aramızdaki bağın kopması en çok canımı yakan şeydi. Ve başka bir ata binme düşüncesi beni ürkütüyordu. Bu aynı zamanda gereksiz bir risk olurdu. Kiki beni teselli edercesine çenesini omzuma dayadı.

"Bunu çözeceğim," diye söz verdim ona.

Kulağımı şakacı bir şekilde ısırdı ve ahırdan çıktı. Ben de onu takip ettim. Meranın çitlerinden atlayarak diğer atlara katıldı. Onları taradım. İpek, Irys'in atı ve Leif'in atı Rusalka, Kiki'ye selam verdiler.

Yorgunluk üzerime yapışmıştı ama at kılları ve salyalar elbiselerimi ve ellerimi kaplamıştı. Irys'in kulesindeki daireme gitmeden önce yıkanmak için hamamda durdum.

Her bir Usta Büyücü Kalenin dört kulesinden birinde yaşıyordu. Irys kuzeybatı kulesinde, Bain ise güneydoğu kulesinde oturuyordu. Kuzeydoğu kulesi, emekli olmasına rağmen İkinci Büyücü Zitora Cowan'a aitti. Hepimiz onun geri döneceğini umuyorduk. Güneybatı kulesi hâlâ boştu. Birinci Büyücü olan Roze Featherstone, Sitia'ya ihanet edene kadar orada yaşamıştı. Warper savaşından sonra öldürüldü ve ruhu camdan bir hapisaneye hapsedildi.

Artık Keep'in bir öğrencisi olarak görülmediğimde, Irys bana kulesinin üç katını kullanmamı teklif etti. Cömert bir teklif. Az sayıdaki eşyalarımın hepsi bir kata sığmıştı, ama o zamandan beri diğerine genişlemiştim, misafir ziyaretçiler için odalar. Şimdiye kadar burayı sadece ailem kullanmıştı.

Üç kat merdiveni hantalca çıktım. En azından yatak odamın tozla kaplanmasına neden olacak kadar uzun süre ortalıkta yoktum. Etrafa bakındım. Yatak odası

Tek kişilik yatak, gardırop, çalışma masası, sandalye ve komodinin hiç bozulmamış gibi görünüyordu. Ayak seslerim sert mermer duvarlarda yankılanıyordu. Sert sesleri bastırmak için duvar halıları ve ağır perdeler yerleştirecek vaktim olmamıştı.

Bu iyi bir şey, çünkü şimdi kendimi savunmak için zamanında uyanmak için davetsiz bir misafirin sesini duymam gerekecekti.

Eğilerek yatağın altını kontrol ettim ve ardından gardırobu açtım. Evet, aptalca ve paranoyakça hissediyordum ama odamda kimsenin saklanmadığından emin olmazsam uyumak imkânsız olacaktı.

Tatmin olmuş bir şekilde pelerinimi sandalyenin üzerine attım ve yatağa girdim. Kalın battaniyeleri çeneme kadar çekerken serin hava dönüyordu. Eğer biraz enerjim olsaydı, yakındaki mangalı yakardım. Onun yerine uykuya daldım.

Ve yıllar sonra ilk kez rüya görmedim.

* * *

Birkaç saat sonra, öğleden sonra güneş ışığı pencereden süzülüp yüzüme dokunduğunda uyandım. Hiç düşünmeden sihime uzandım ve ölümle karşılaştım. Bir topun içine kıvrılma ve yatakta kalma arzusu kalbimi titretti. Ama pes etmeyi reddettim. Ayrıca Leif'le konuşmam gerekiyordu. Battaniyelerimi fırlatıp attım.

Eğitim sahası cam dükkanının yanındaydı. Çitlere yaslandım ve çeşitli kibritleri inceledim. Öğrencilerin çoğunun elinde tahta Kaledeki üçüncü yıllarında oldukları için kılıç ya da tahta palalarla pratik yapıyorlardı. Son çıraklık yıllarına kadar gerçek silah kullanmayacaklardı.

Leif uzun boylu, sırık gibi bir öğrenciyle dövüştü. Uyumsuz çifte gülümsedim.

Tıknaz, güçlü yapısı, siyah saçları ve kare yüzü rakibinin tam tersiydi; zayıf, kıvrak, sivri çeneli sarışın bir kadın. Palanın kesme alanından uzak durmak için daha uzun erişimini ve kılıcını kullandı. Bir Greenblade'in hızlı zarafetiyle hareket ederek Leif'in saldırılarından kaçtı.

Ancak tecrübe, süslü ayak hareketlerine galip geldi ve Leif eğilip ona saldırdı, silahını alırken onu yere serdi. Sırtarak ayağa kalkmasına yardım etti ve sonra stratejisini açıkladı.

Oturumu tamamlayıp gruba nereye odaklanmaları gerektiği konusunda ders verirken bekledim.

"Gözlerine ya da omuzlarına bakmayın" dedi. "Bir sonraki vuruşunu tahmin etmek için rakibinizin kalçalarını izleyin. Bir palanın doğru hamle ve taktiklerle bir kılıca nasıl karşı koyabileceğini gördünüz. Sence bir pala, bo asalı bir rakiple dövüşebilir mi?"

Öğrencilerden yankılanan bir hayır sesi duyuldu. Leif'in gözleri parladı ve çitin yanında duran beş metrelik ahşap bir asayı aldı.

"Yelena," dedi ve bo'yu bana doğru fırlattı.

İçgüdüsel olarak onu sağ elimle yakaladım.

"Hadi onlara nasıl yapıldığını gösterelim." Leif ayaklarını dövüş pozisyonuna getirdi. "Tabii bir avuç çömez önünde utanmak istemiyorsan?"

Meydan okuması tüm akıl ve mantığı delip geçti. Küçük bir kız kardeşin ağabeyinin yemine *gelmemesi* fiziksel olarak imkânsızdı.

Pelerininimden sıyrılıp alçak çitten atladım.

Yüzümü Leif'e döndüm ve alışkanlıktan dolayı ellerimi asanın pürüzsüz damarları boyunca kaydırdım. Bu hareket konsantrasyon alanımı bulmama yardımcı oldu.

rakibimin hareketlerini hissetmek için. Bu sefer parmaklarım sıradan bir tahta parçasına sürtündü. Hiçbir bağlantı canlanmadı.

Büyüm olmadan da dövüşebilir miyim? Herkes maçı izlemek için toplanmıştı; deney yapmak için iyi bir zaman değildi. Ve Irys'in dikkat çekmemekle ilgili yorumu aklıma çok geç geldi. Oops.

Leif tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Burnu sanki kötü bir koku almış gibi kıışı. Harika. Sanırım eğitimime, tecrübelerime ve ter döktüğüm binlerce saatlik pratiğe güvenmek zorundaydım. Büyüm dövüşümde bu kadar hayati olamazdı. Olabilir miydi?

Endişelerime rağmen silahımı üçüncü noktalardan kavradım ve bo'yu döndürerek hazır konuma getirdim. Maç başlar başlamaz ilerledim ve asanın ucunu Leif'in sol şakağına doğru salladım. Geri çekildi ve saldırımı engelledi. Sağ şakağına nişan aldım, sonra sola. Sağa. Sola. Sağa çalım. Kaburga darbesi. Leif kolaylıkla karşı koydu.

"Tahmin edilebilir," dedi.

"Daha yeni ısınıyorum."

Sonraki saldırılarım önce kaburgalarına, sonra da şakağına yönelikti.

Kaburga. Şakak.

Kaburga. Çene darbesi. Leif gülerek geri sıçradı. Sonra ilerledi. Kalın kılıcının bo'mu ikiye bölmesini engellemek için çabaladım. Boynuma doğru savurduğunda, silahı engellemek yerine eğildim ve ayaklarını altından çektim. Bir gümbürtüyle yere düştü.

Memnun oldum, gardımı indirdim. Büyük hataydı. Leif bileğimi yakaladı ve çekti. Ben de onunla birlikte yere düştüm. Ve daha uzun bir silaha sahip olmanın avantajı burada sona erdi. Bu pozisyonda palası daha geniş bir hareket alanına sahipti ve birkaç vuruşta beni etkisiz hale getirdi.

Kazandığı zaferden dolayı mutlu olmak bir yana, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Başımı salladım ve ona çenesini kapalı tutmasını işaret ettim. Valek ikimize de konuşmanın gizli konumlarımızı ya da planlarımızı yakınlarda bizi dinleyen bir düşmana ele vereceği durumlarda iletişim kurmamız için el işaretleri öğretmişti.

Ayağa fırladı ve öğrencilere hitap ederken bana işaret etti. "Gördünüz mü? Eğer yaklaşabilirseniz bir pala bir bo اساسına karşı savunma yapabilir. Yelena sana avantaj sağlamanın bir yolunu göstermek için onu indirmeme izin verdi. Normalde onu yenmek o kadar kolay değildir. Bugünlük bu kadar."

Öğrenciler eğitim kılıçlarını aldılar ve silahları avluya bağlı cephaneliğe geri götürürken gruplar halinde konuştular. Pantolonumdaki kiri sildim.

Herkes gittikten sonra Leif bana döndü. "Tamam, dökül bakalım. Sorun nedir?"

Kokuyorsun..."

Leif'in büyüsü insanların niyetlerini ve duygularını koklardı. Suçluların kokusunu alma konusundaki eşsiz yeteneği sayesinde sık sık suçların çözülmesine yardımcı olurdu. On dört yıl aradan sonra yeniden bir araya geldiğimizde, tüm klanımıza benim öldürdüğümü ve kan koktuğumu ilan etmişti. Güzel, değil mi?

"Ne gibi kokuyorum?"

"Ölüm gibi kokuyorsun."

6

VALEK

Valek, Komutanın arkasında duran figürü inceledi. Bir metre seksen santim boyunda, yaklaşık yüz kırk kilo ağırlığında, genç bir erkek ya da kadındı; suikastçının siyahla kaplı olmayan tek şeyi açık gri gözleri olunca bunu söylemek zordu. Elinde şu anda Komutan'ın boğazına dayanmış olan bir hançer vardı ama Valek suikastçının birden fazla bıçak taşıdığını tahmin ediyordu.

Komutan sıkıntıyla kaşlarını çattı.

"Etkileyici," dedi Valek konyağını yudumlarken. Bıçağını sıkıca kavradı ve davetsiz misafiri durdurmadıkları için Komutan'ın güvenlik ekibine duyduğu öfkeyi bastırdı. Onlarla daha sonra ilgilenecekti.

"Kımıldarsan boğazını keserim," dedi suikastçı tok bir sesle.

Doğal bir ton değildi ve Valek kişinin gerçek sesini saklamak istediğinden şüpheleniyordu. Bu boş bir tehditti. Eğer suikastçı Komutanı öldürmek isteseydi, Valek arkasını dönmeden çoktan ölmüş olurdu.

Valek, "Endişelenmeniz gereken kişi ben değilim," dedi.

Ambrose hareket etti, saldırganın bileklerini yakaladı, bıçağı aşağıya ve vücudundan uzağa çekti. Dönerek suikastçının kolunu yakaladı. Bir saniye içinde

Bıçak bir anda yere düştü ve Komutan davetsiz misafirin merhametine sığındı.

"İyi gösteriydi ihtiyar," dedi Ambrose Valek'ten sadece yedi yaş büyük olmasına rağmen. "Hâlâ Bölgedeki en iyi bıçakla savunma becerilerine sahipsin. Senin için... ondan kurtulmamı ister misin?" İçkisini yere bıraktı.

"Hayır," diye bağırdı suikastçı bu kez daha tiz bir sesle. "Seninle dövüşmeye hakkım var!"

"O pencereden içeri girdiğin anda tüm haklarından vazgeçmiş oldun." Valek yaklaştı ve davetsiz misafirin kapüşonunu çekti.

Genç kadın korkusuzca ona baktı. "Onu yakaladığımı biliyorsun. Buraya gizlice giren başka kaç kişi var? Hiç biri. Gel bakalım. Sana bir bıçakla neler yapabileceğimi göstereyim."

"Bana uyar. Komutan?"

Komutan onu serbest bıraktı. "Çok uzun sürmesin Valek. Erken bir toplantım var." Masasının arkasına yerleşti.

Ondan Komutana ve geriye doğru baktı. "Merak etmeyin.

Karışmayacaktır."

"Peki ya ben senin karnını deşmek üzereyken?" diye sordu. Komutan, "Eğer onun bağırsaklarını deşebiliyorsan, devam et," dedi.

"Ne sevgi ama. Çok duygulandım." Valek göğsünü okşadı. "Bıçağını al," dedi davetsiz misafire. Hançerini sağ eline geçirdi ve vücudunu yana çevirerek silahı karnına yakın tuttu. Sol kolunu büktü ve gelen saldırıları engellemek için önünde tuttu.

Bıçağını sol elinde tutması dışında onun duruşunu taklit etti. Ah, bir solak. İlginç. Daire çizdiler ve kız bıçağı sapladı. Adam engelledi. Kadın öne doğru kayd ve bıçağı sapladı. Adam yan çizdi. Çabucak toparlanıp döndü ve boğazına nişan aldı. Adam eğildi.

Valek tüm hücum hareketlerini denerken savunmada kaldı. Etkileyici sayıda hareket öğrenmişti ve birkaç kombine vuruşu sırasında birkaç kesik almıştı. Kızın hızlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dövüş tarzı ürkütücü derecede tanıdık geliyordu.

İçini hafif bir huzursuzluk kapladı. Bıçak dövüşçüleri saldırırken gardlarını düşürme eğiliminde olur, rakiplerinin karşı saldırıya geçemeyecek kadar kendini korumakla meşgul olacağına inanırlardı. Ama o öyle değildi. Sıkı duruyordu.

Valek hiçbir uyarıda bulunmadan saldırgan bir dizi yumruk ve tekmeyle geçerek dövüşün seviyesini bir kademe yükseltti. Valek'ten kaçtı, onu engelledi ve saldırı hızına ayak uydurdu.

Onlar dövüşürken, onun zayıflıklarını test etti ve çok az şey buldu. Kız mükemmel bir çalım atıp hamle yaptığıında, kılıcın ucu karnına saplanırken Valek lanet okudu. Acı yaktı ve kan sızdı ama Valek baskıyı arttırdı. Bir başka ıskalamada yine savunmasını geçtikten sonra Valek onun dövüş stilini tanıdı.

"Hedda'nın öğrencisisin, değil mi?" diye sordu.

"Nefesini boşa harcama." Janco benzeri bir yumruk darbesiyle ilerledi.

Nefes nefese kalmamıştı. Ama bu hızda devam ederse hava emmeye başlayacaktı. Endişesi arttı. Birkaç kez onun engellerini aşmayı başarmıştı ama yıllarca

Tecrübe ona bu dövüşün nasıl sonuçlanacağını gösterdi. Onun için iyi görünmüyordu.

Dövüş devam ettikçe, saldırı tarzı değişti. Daha çok Komutan gibi dövüşüyordu. Belki de iki öğretmeni vardı; ölümcül bir kombinasyon. Bu maçı bitirmesi gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Neyse ki kolunda birkaç numara vardı. Aslında tam olarak hile sayılmazdı; sağ kolundan bir bıçak daha çıkardı ve ikisiyle birden saldırdı.

Bir süre bocaladı, geri çekildi. Sonra yana çekildi ve ikinci bıçağını da çekti. İki bıçakla yetkin olsa da, aynı hassasiyete ve hıza sahip değildi.

Birkaç dakika sonra Valek hamle yaptı ve kadının orta kısmına bir bıçak darbesi indirerek sağ elindeki silahı düşürdü. Hedda başka bir bıçak çekmeden Valek avantajını kullandı ve Hedda'nın kollarını meşgul etti. Hedda onu eğitmiş olsaydı, giysilerinin içinde üç ya da dört hançer daha saklıyor olurdu.

Kavga devam ederken bir bıçak daha kapmayı başardı. O zamana kadar, Valek'in canına tak etmişti. Geri çekildi, silahlarını ters çevirdi ve ve onları fırlattı. Kabzalar bileklerine çarparak ellerini uyuşturdu. Bir çığlık attı ve bıçakları yere çarptı.

Sonra yaklaştı ve ona yumruk attı. Sertçe. Bir vınlamayla kadın geriye düştü. Adam onu yere kadar takip etti ve en sevdiği hançerlerinden birini boğazına dayadı.

"Bu..." diye nefes nefese kaldı "...adil... değil."

"Hedda yaşlandıkça yumuşamış olmalı. Beni eğitirken, *adil olmayan* kelimeler onun sözlüğünün bir parçası değildi."

Yüzünü buruşturdu. Ah, damarına basmıştı. Belki de genç suikastçi Hedda'nın tüm felsefelerine katılmıyordu.

"Seni o mu gönderdi?" diye sordu.

Ağzını kapatarak ona baktı. "Seni kim eğitti?"

Komutan ayağa kalktı ve esnedi. "Bu eğlenceli olsa da, yatağa gitmeliyim. Ortalığı temizle Valek."

"Evet, efendim."

Suikastçi hızlı bir nefes çekerek korkusunu belli etti. Hedda genç kadının tüm duygularını yok etmemişti. Bu da onu meraklandırdı.

Genç yavru eğitimini tamamlamıştı.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Seni öldürmek ve yerini almak için."

Bu, Kumandan'ın boğazını neden kesmediğini açıklıyordu. Ama ona güvenemezdi. Kemerinden bir ok çıkardı ve kadının koluna sapladı. "Beni dinle. Eğer söylediklerin doğruysa, seni zindana kapatacağım.

Kaç ve beni bul, konuşalım. İşimi almak için beni öldürmene gerek yok. Sadece akıllı, yetenekli, becerikli, kurnaz, güvenilir, sadık, acımasız ve Komutan için canını vermeye hazır olduğunu göster ve iş senin olsun."

Ağzını açtı ama goo-goo suyu vücuduna pompalanırken dudaklarından kelimeler yerine yumuşak bir "oh" çıktı. Valek ayağa kalktı, tüm silahları topladı ve onu ayağa kaldırdı. Kadın sallanıyordu. İçkisini kaptı ve bir dikişte mideye indirdi.

Ne geceydi ama.

Bir fener alarak, konuşmalarının Komutan'ı rahatsız etmemesi için onu kendi süitine götürdü. Kadın bir sandalyeye oturdu ve şaşkın bir ifadeyle odayı taradı. "Çok...fazla...ıvır zıvır! Sen bir suikastçı mısın yoksa Karga mı?"

Onun yanına çömelerek, "Adın ne?" diye sordu. "Onora.

Ben bir suikastçıyım. Şşş... kimseye söyleme."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi."

"Hangi Askeri Bölge'densiniz?" "MD-2.

Kaçtım."

"Neyden kaçtın?"

"Kaptan. Ona burada olduğumu söyleme."

"Kaptan kim?"

"Cap-pa-tain Timmer, kendisinin bir kazanan olduğunu düşünüyor ve hepimiz itaat etmeliyiz," diye şarkı söyledi.

"Neden buradasın?" diye tekrar sordu, çünkü goo-goo suyunun etkisi altındayken yalan söylemek neredeyse imkânsızdı.

"Öldürmek için. Bunu herkesten çok *senin* bilmen gerekir!

Kral katil." Hedda'nın onu eğittiğine şüphe yoktu. "Seni Hedda mı gönderdi?"

"Hedda Smedda. Çılgın yaşlı yarasa. İnatçı. Aptal. Gitti. Temelli gitti." "Onu sen mi öldürdün?"

"Ben... onu dururdum. Artık suikastçı yok." Kalbi buzla kaplandı.
"O öldü mü?" "Doğru! Dünya için öldü."

Valek ayağa kalktı ve hançerini parmakladı. Hedda ona bunca yıldır hayatta kalmasını sağlayan becerileri öğretmişti. Öfke ve keder içindeki buzları eritti ve Valek bıçağın ucunu Hedda'nın boğazına doğrulttu.

Bıçağı başının yanındaki yastığa gömdü. Onora sıçradı. Fikrini her zaman değiştirebilirdi. Belki de ondan her bilgiyi aldıktan sonra.

"Kaleye nasıl girdin?"

Onora, kapının muhafızlarını nasıl atlattığını, kalenin yan tarafına nasıl tırmandığını ve bir pencereyi nasıl açtığını dolambaçlı bir şekilde anlattı.

"Fırında turta kadar kolay."

"Komutan'ın süitinin nerede olduğunu nasıl bildin?"

"İçeride çalışan bir arkadaşım var. Şşş... tatlı ruh bilmiyor." "Neyi bilmiyor?"

"Bildiğimi bilmiyor. Kandırdım. Korumak zorundayım. Korumalıyım..."

"Kimi korumak?"

Başını iki yana salladı. "Zorundayım... Korumak... zorundayım."

Goo-goo suyuna rağmen Onora arkadaşının adını söylemedi.

Sinir bozucu. En azından arkadaşı farkında olmadan suç ortağı olmuş gibi görünüyordu.

Valek tatmin olduğunda onu yukarı çekti ve ana kapının dışındaki muhafızların yanına götürdü.

Valek, "Komutan'ın süitinde davetsiz bir misafir buldum," dedi ve onu teslim etti.

Muhafızlar yüzlerinden renk akarken doğruldular. "Ha," dedi

Onora. "Onu buldum!"

Valek iki adama işaret etti. "Onu zindana götürün. Teğmen Abira onu soyup arasın, derisinin her santiminde macun olup olmadığını kontrol etsin, saçında silah olup olmadığını tarasın ve onu hapsetmeden önce tulumlarımızdan birini giydirdsin. Anladınız mı?"

"Evet, efendim."

"Bu olayı sabah görüşeceğiz." "Peki efendim."

Ayrılmadan önce Valek, sabaha kadar etkisiz kalmasını sağlamak için Onora'ya bir doz daha goo-goo suyu iğneledi. Zindandan kaçabilecek kadar becerikli olup olmadığını görmek ilginç olacaktı.

Dairesine dönen Valek feneri eline aldı ve birinci katı aradı. Kutularla ve dağınıklıkla dolu olmasının yanı sıra, oturma alanının dışındaki üç odada davetsiz misafir yoktu. Valek, Yelena'ya ait olan yatak odasının eşliğinde durakladı. Yelena'yı kendisine yakın tutmak için Onu koruyormuş gibi davranıyordu. Tatlı bir kekin karıncaları kendine çekmesi gibi belayı kendine çekse de, asıl neden ondan büyülenmiş olması ve onu yakınında istemesiydi.

O zamanlar ona dokunamıyordu ve sürekli birlikteydiler, ama şimdi... kalp arkadaşlarıydılar ve çoğu zaman ayırdılar. Tozlu hava boğazının arkasını tırmalıyordu. Ya Onora başarılı olsaydı ve onu öldürseydi? Yelena'yı bir daha asla göremeyecekti. Tabii onu ateş dünyasında ziyaret etmediği sürece. Kuru bir eğlenceyle ofladı. Hedda'nın öğretilerini ciddiye almıştı. Ruhu sonsuza dek ateş dünyasında hapsolmaya mahkûmdu.

Kapıyı kapattı ve ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Oturma alanının sağındaki üç oda ile birinci katın aynısıydı. Yerde daha fazla kutu, kitap ve taş yığını vardı. Yatak odalarına hızlıca bir göz attıktan sonra oturma alanının solundaki uzun koridordan aşağı indi. Koridorun sağ tarafında birkaç oda daha sıralanmıştı. Sol taraf boyunca taş bir duvar uzanıyordu. Daha kalabalık odalar. Tehditlerden arındırılmış. Tek düzenli alan Valek'in oyma odasıydı.

Taş tozu, oymalarında kullandığı gri taştan yapılmış taşlama çarklarını, çalışma masasını ve piramitleri kaplamıştı. Pütürlü kayalar donuk ve cansızdı, ancak bir keski, öğütücü ve kumla güzel siyah taşlara dönüştüler. gümüş benekli heykeller. Burada geçirdiği saatler sadece sanatsal becerilerini değil, aynı zamanda zihnini de geliştirdi. Çoğu zaman can sıkıcı bir sorunla girer ve bir çözümle ayrılırdı.

Yatak odasının kapısını açtı ve arkasından kilitledi. Bu odada pencere yoktu. Yatağın altına ve gardırobun içine bakarak bir an için rahatladı. Sonra Valek gömleğini çıkardı. Karnındaki kesiğin kanaması durmuştu. Güzel. Üstüne siyah, daracık sinsi kıyafet. Kale duvarlarında örümcek olup olmadığını kontrol edene kadar uyuyamayacaktı.

* * *

Dairesinin birinci katındaki oturma alanının dışındaki balkona çıkan Valek parmaklarını esnetti. Soğuk taş duvarlara tırmanıp inmenin yanı sıra Onora ile daha önce yaptığı kavga kaslarını sertleştirmişti. Başka davetsiz misafir bulamamıştı, bu iyi haberdi ama aynı zamanda Onora, Komutan'ın odasına nasıl ulaşmıştı?

Güvenlik açığı sabahleyin giderilecekti. Valek doğuya doğru baktı. Güneş birkaç saat içinde doğacaktı. Yatağına yöneldi, gizli kıyafetini çıkardı ve battaniyenin altına girdi.

Ölçülemeyecek kadar bitkin düşen Valek hâlâ uyuyamıyordu. Hedda'nın ölümünün yasını tutarak tavana baktı. Kardeşleri öldürüldükten sonra iki mevsim boyunca bir öğretmen aramıştı. Bu süre zarfında pek çok kişi ondan yararlanmış, ona yanlış bilgiler satmış, kandırmış ya da onu düpedüz yere serip babasının tabakhanesinde çalışırken kazandığı parayı çalmıştı. Kime güveneceği konusunda zor bir ders. Hiç kimseye.

Aç, hasta ve bitkin bir halde, son parasını sokak faresinin gerçekten de bir öğretmenin yerini bilme ihtimaline harcamıştı. Valek, öğretmenin sıcak mevsimin başında MD-1'in kayalık sahilindeki ücra bir kompleksti. Kapılar gece için emniyete alınmıştı ve o da verandaya oturup tuzlanmış balık gibi kokan soğuk ve nemli havada bekledi. Bir öğretmen için tüm Ixia'yı aramış ve sonunda memleketi Icefaren'e kilometrelerce yaklaşmış olmanın ironisi gözünden kaçmamıştı.

Sonunda sert taşın üzerinde saatlerce ya da günlerce sızdı - o anda ne olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordu. Soğuk su sıçradı ve onu sarsarak uyandırdı. Güneş gökyüzünde yükseliyordu. Gözlerini kırıştıtarak gözlerini sildi.

Otuzlu yaşlarında, uzun kıvılcı saçlı bir kadın kapının parmaklıkları arasından ona baktı. "Israrcısın, hakkını vermeliyim." Kovayı yere bıraktı.

"Bu okulun müdiresi siz misiniz?"

"Öyleyim. Ne istiyorsunuz?"

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. Çaba sarf etmekten bacakları titriyordu ama irkilmeden onun sert bakışlarına karşılık verdi. "Ben. İstiyorum. İstiyorum. Öldürmek. Öldürmek. Kral'ı."

Onu inceledi. "Hırslı."

En azından ona gülmedi. Bu iyiye işaret.

"Dövüşebilir misin?"

"Hayır."

"Hiç kimseyi öldürdün mü?"

"Hayır."

"Ailen var mı?"

"Hayır." Ailesi evde kalması ve hayatını mahvetmemesi için ona yalvarmıştı. intikam peşinde koşarak. Onları görmezden geldi. Gittiğinde, ona asla geri dönmemesini söylediler. O artık onların oğlu değildi.

"Herhangi bir yeteneğin var mı?" "Hayır."

"Para mı?"

"Hayır."

"Kaç yaşındasın sen?" "On üç."

Başını iki yana salladı. "Cılız, beş parasız, evsiz ve hiçbir kurtarıcı özelliği olmayan biri. Seni neden öğrencim olarak kabul edeyim ki?"

"Çünkü Kral'ı öldüreceğim. Ve Kral'a suikast düzenleyen adamı *sizin* eğittiğiniz iddiası da şapkanızda güzel bir tüy olacak."

Nemli hava Valek'in etrafında yoğunlaşmış, yapışkan bir şurup gibi tenine baskı yapıyordu. Ona bakarken dudaklarını büzdü. "On gün."

"On mu?"

"Kendini kanıtlamak için." "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme. Eğer kendini kanıtlayamazsan-" "Bunu bir sonraki başvuru için saklayın. Başarısız olmayacağım."

Hedda kapıyı açtı ve Hedda'yı takip ederek dar ve dolambaçlı bir yoldan Günbatımı Okyanusu'na bakan bir uçurumun tepesindeki geniş bir bina kompleksine ulaştı. Taş duvarlar, kompleksi çevreleyen grimsi beyaz kayalıkları andırıyordu. Dışarıda çalışan az sayıdaki insan ağırbaşlı tunikler ve pantolonlar da manzaraya uyum sağlıyordu.

Büyük bir hareketle binaları işaret etti. "Gece ve Gölgeler Okulu'na hoş geldiniz. Kaç kişi görüyorsunuz?"

Valek sayarak etrafı taradı. "On."

Hedda ısıklık çaldı. Hareket patladı ve figürler kompleksin etrafındaki çeşitli kuytu ve gölgelerden atladı, süründü ve kaydı.

"Şimdi kaç kişi?" diye sordu.

"Ondan fazla."

"Doğru. En iyi suikastçılar görünmezdir. Büyüye gerek yoktur."

En büyük yapıya yaklaştıklarında - denize bakan balkonları olan dört katlı yüksek bir bina - Hedda bir adama seslendi. "Arbon'u getir. Benimle ofisimde buluşmasını söyle."

"Evet, efendim." Adam hızla uzaklaştı.

Hedda onu ana binaya ve zemin kattaki bir ofise götürdü. Parlak güneş ışığının altında Valek kadını inceledi. Yumuşak gri-yeşil bir tunik ve ona uygun bir pantolon giymişti. Uzun kırmızı kirpikleri açık yeşil gözlerini çerçeveliyordu.

Bir sandalyeyi işaret ederek tertemiz bir masanın arkasına yerleşti. Yüzeyde hiçbir şey yoktu. Odanın etrafına göz gezdirdi. Gri-beyaz-siyah duvarlarda birkaç duvar halısı asılıydı. Renk ona martı dışkısını hatırlatıyordu. Hayır şöminede ateş yanıyordu. Seyrek mobilyalar hiç sıcak değildi ve buranın gerçek ofisi değil, yabancılarla iş yapmak için kullandığı bir yer olduğunu tahmin etti.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Valek."

"Kralı neden öldürmek istediğini söyle."

"Fark eder mi?"

"Hem de çok."

"Adamları kardeşlerimi öldürdü." Kardeşlerinin cesetlerinin görüntüsü gözünün önünde canlanırken kalbinin tam ortasında kızgın bir acı yandı ama duygularını bastırdı.

Onu inceledi. "O zaman neden onların peşinden gitmiyorsun?" "Oh, onlar da ölecek."

"Ama bu yeterince iyi değil mi?"

"Hayır." Kelimeyi tükürerek söyledi. "Onun adına cinayet işliyorlar. Kral'ın yozlaşması çok ileri gitti."

"Kral'ın güçlü bir büyücü olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Ve iyi korunuyor mu?" "Evet."

"Ve hala onu öldürebileceğine inanıyor musun?" "Evet."

"Bu çabaya ne kadar zaman ayırmak istiyorsunuz?"

"Ne kadar sürerse. Eğer son nefesim Kral'ın son nefesinden bir saniye sonra olursa, mutlu bir adam olarak öleceğim."

Hedda sırtıttı. "Her seferinde bir şey. Bakalım ne kadar dayanacaksın, Kral Katili." Onun omzunun üzerinden baktı. "Arbon, içeri gel ve Valek'le tanış."

Valek'in yaşlarında genç bir delikanlı odaya girdi. Siyah saçları kafa derisine yakın bir yerden kırpılmıştı.

"Onu doktora götürün, sonra karnını doyurun ve etrafı gezdirin. Pyo'nun hücrelerini alabilir."

"Evet, efendim," dedi Arbon.

"Valek, sana sağlıklı olmaya odaklanmanı öneririm. Eğitime başladıktan sonra yemek ve uyumak gibi lüksler garanti değil."

Valek bu anıya gülümsedi. Bu cümleyi -yemek ve uyumak garanti değildir- birlikleri için eğittiği kadın ve erkeklerle binlerce kez *kullanmıştı*. Bugün de yirmi sekiz yıl önce olduğu kadar doğrudu.

yıllar önce. Tabii o zamanlar aptal bir çocuktı ve uykusuzluğun ve öğün atlamanın sorunlarının en küçüğü olacağını bilmiyordu. Ah, gençlik.

Hâlâ uyuyamayan Valek yorganını üzerinden attı, üniformasını giydi ve en yeni sakini kontrol etmek üzere zindana doğru yola koyuldu.

Muhafızlar hazır ola geçtiler ve protokolü harfiyen uyguladılar. Herkes gece yarısı suikastçısının sonuçları konusunda endişeliydi. Olması gerektiği gibi. Valek onları er rütbesine indirmeyi ve MD-3'teki elmas madenlerini korumaya göndermeyi planlıyordu.

Aklına bir düşünce geldi. Ya yeni adam... Gerik, Onora'nın arkadaşıysa ve istemeden de olsa güvenlik açığını ona haber verdiyse? Durum böyle olsa bile, Komutan'ın ekibinin üyelerinin seçilmesinin bir nedeni vardı ve çifte kontrol sistemlerinin açığı ortaya çıkarması gerekirdi.

Goo-goo suyunun etkisiyle uyuyan Onora, hücrenin demir parmaklıklara sabitlenmiş metal yatağına yayılmıştı. Kahverengi örgüsü çözülmüş ve saçları dağınık bir yele gibi yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Valek muhafıza, "Gözün üzerinde olsun ama ekstra güvenlik konusunda onu uyarma," dedi.

"Efendim?"

"Kaçmaya çalışıp çalışmadığını görmek istiyorum." "Ya kaçarsa?"

"Bırak gitsin. Onu takip etmesi için birliklerimden birini görevlendireceğim." "Emredersiniz, efendim."

Tatmin olan Valek, Qamra'yı uyandırıp bebek bakıcılığı görevini ona vermeden önce birkaç elma aşırarak için mutfığa uğradı.

"Ne kadar iyi, efendim?" Qamra sordu.

"Sana yaklaşmasına izin verme. Dartlarını ve üfleme borunu getir."

"Peki efendim." Yatağından zıpladı.

Oradan ayrıldı ve ofisine yöneldi. Qamra tüm birlikteki en iyi nişancıydı. Onu çok zorlamış, önüne her türlü engeli çıkarmış ve dikkatini dağıtmıştı ama o hiç ıskalamamıştı. Valek bunu tüm askerler için söyleyebilmeyi dilerdi. onun ajanları. Janco'nun kulağına üflesen her seferinde ıskalar. Ama bu Eğitimin güzelliği, birliklerinin güçlü ve zayıf yönlerini ortaya çıkarması ve böylece işleri temsilcilerle eşleştirebilmesidir.

Hedda'nın okulunda zayıflıklara izin verilmezdi. Bir diğerini öğrenmeden önce her beceride ustalaşmak gerekiyordu. Valek öğrenci olduğunda ve sağlığına kavuştuğunda, eğitimi ciddi bir şekilde başladı.

Arbon ona uzun, dar ve tek katlı binayı gösterdikten sonra Valek'i tek kelime etmeden orada bırakmıştı. Bir eğitmen Valek'e başparmağı büyüklüğünde bir taş verdi. Adam binanın bir ucundaki bir hedefi işaret etti, sonra bir kolunu uzatarak zemin boyunca uzanan bir dizi kırmızı işareti gösterdi.

"Hedefe en yakın olan ilk işaretin üzerinde durun. Bu konumdaki taşla on kez üst üste hedefi tam on ikiden vurduğunuzda, bir sonrakine geçin. Tekrarlayın. Son işaretten hedefi tam on ikiden vurabildiğinizde, ilk işarete geri dönecek ve hedefi bıçakla vurma alıştırmaları yapacaksınız. Anladın mı?"

"Evet,
efendim."

Bir taşla hedefi tam on ikiden vurmanın bu kadar zor olacağını kim düşünebilirdi ki? Saatler günlere dönüştü ve başarılı olmaya kararlı olan Valek sadece hava göremeyecek kadar karardığında durdu. Hedda'nın eğitim yöntemleri basit ve etkiliydi. Kimse size taşı nasıl atacağınızı öğretmedi. Tekrarlama ve Ellerinizi nasırlar kaplayana ve bir hedefi vurmanın en iyi yolunu bulana kadar pratik yapın.

Valek, birliklerini aynı şekilde eğitmek için zamanı olmasını diliyordu. Ancak, zaman her zaman bir sorundu. Komutan'ın eğitiminden önceki günlerde Devraldığında, gelecek vaat eden kişileri eğitim almaları için Hedda'nın okuluna göndermişti. Devralmadan sonra, Komutan onun okulunu kendi ordusuna dahil etmek istemiş. O bunu reddetti ve emekli oldu. Ya da öyle iddia etti. Belli ki

Yalan söylemişti ve Ixia'da daha fazla suikastçı olabilirdi. Araştırılacak başka bir detay daha.

Ofisinin kapısının kilidini açtı. Kare pencereden içeri sızan şafağın ilk ışıklarıyla bile okumak için çok karanlıktı. Fenerleri yaktı. Dosyaları karıştırırken Gerik'le ilgili olanı buldu ve adamın dosyasını okudu. Gözüne hiçbir şey çarpmadı. Maren kapsamlı bir geçmiş araştırması yapmıştı.

Kapısı çarparak açıldı. Valek ayağa kalktı ve hiç düşünmeden iki bıçağını da çekti.

Janco ellerini iki yana açarak, "Sakin ol patron," dedi.

"Kapıyı çalmanı söyledim. Kapıyı kırmak için değil." Ari içeri girdi. "Zar zor dokundum. Sıkıca kilitlenmemişti."

Valek bıçaklarını sakladıkları yerlere geri koydu ve koltuğuna gömüldü. "İçeri gelin."

Yaklaştılar.

"Bu doğru mu?" Ari ona sordu.

Şatonun dedikodu ağının hâlâ yıldırım hızıyla çalıştığını bilmek güzeldi. "Evet."

"Kar kedisinin oğlu!" Janco kalçasını tokatladı. "Onu sen mi öldürdün?" "Onu. Ve hayır, ben öldürmedim."

Ari ve Janco şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Ama Komutan'a ulaştı." Janco'nun sesinde öfke vardı. "Hedefi o değildi." Valek sandalyesinde geriye yaslandı.

Ari gülümsedi. "Muhtemel acemi?"

Ya da yedek. Ama Valek bunu yüksek sesle söylemedi. "Zindandan kaçıp kaçamayacağını göreceğiz."

"Zindanın yakınlarında takılmamızı ve onu iş üstünde yakalamamızı mı istiyorsun?" Janco sordu.

"Hayır. Görevinize devam edin ve ayrıca Çavuş Gerik hakkında bir şeyler bulup bulamayacağınıza bakmanızı istiyorum. O bir transfer..." Valek dosyayı inceledi. "MD-2'den yaklaşık bir yıl önce transfer edilmiş ve komutanını etkilemeyi başararak Komutan'ın güvenlik ekibine terfi etmiş."

Janco, "Bana yarım yamalak görünüyor," dedi.

"Maren onayladı. Nerede olduğunu biliyor musun?" Valek sordu.

"Hayır," dedi Ari. "Kimse bilmiyor. Bir ay önce tek kelime etmeden buradan kaçtı ve Mannix'i sorumlu bıraktı ama zavallı adamın tek yaptığı raporları yığınlara ayırmak."

"Etrafa sormaya devam edin. Neler keşfedebileceğinize bakın." "Peki efendim."

Onlar gitti ve Valek dosyalara geri döndü. Birkaç saat sonra hafif bir tıkırtı konsantrasyonunu bozdu.

"Evet," dedi.

Gerik kafasını içeri uzattı. Bitkin yüzü gergindi ama sesini düzgün tutuyordu. "Komutan sizi savaş odasında görmek istiyor efendim."

"Şimdi mi?"

"Evet, efendim."

Valek bir yığın dosyayı düzelttikten sonra Gerik'i takip ederek dışarı çıktı. Kapısını kilitledi ve savaş odasına doğru yürüdü. Gerik arkasından gelirken tek kelime etmedi. Valek yaklaştığında girişin yakınında bekleyen muhafızlar irkildi. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve kaşları birbirine kenetlenmiş olan Valek, azarlanmaktan duydukları korkudan daha fazlası olduğunu hissetti.

Çift kapıyı açtılar. Valek odaya girdi. Onora, Komutan'la birlikte masada oturmuş kahvaltı ediyordu.

JANCO

"Neyi anlayamıyorum biliyor musun?" Janco sordu. Kire rağmen duvara yaslandı. Yine sidik kokan, çöplerle kaplı bir ara sokakta saklanmış, potansiyel şüphelilerin izini sürüyorlardı. Ah, bir süper casusun hayatı.

"Bağcıklarını nasıl bağlayacaksın?" Ari sordu.

"Komik. Bilmek istediğim şey, Komutan'ın kalesine bu kadar yakın bir yerde neden karaborsa mal satıldığı? Castletown asker ve casus kaynıyor. Neden yasadışı mallarını MD-7 veya MD-5'te satmıyorlar, çünkü her ikisi de sınıra daha yakın?"

"Orada da satış yapmadıklarını kim söyledi?" Ari kollarını kavuşturdu.

"Burası insanlarla dolu büyük bir şehir. Suçlular göz önünde saklanmayı severler."

"Evet. Aptal olana kadar akıllı olabilirler."

Ari'nin ağzı açıldı ama sonra kapandı. Çok kötü oldu. Janco ortağını kışkırtmaktan hoşlanıyordu. Zaman geçirmesine yardımcı oluyordu. Sessizlik gerektiren gözetlemeler yaptıklarında, sessiz kalmak onu öldürüyordu. Büyüden daha kötüydü. Hayır, onu geç, hiçbir şey büyüden kötü değildi.

"İşte korkak bıyıklı adam." Janco depo kapılarından birinin kilidini açan uzun boylu bir adamı işaret etti. "Daha fazlasını almaya gidiyor olabilir o yasadışı Greenblade puroları."

"Ya da patronunu o güçlü purolar hakkında çok fazla soru soran adam hakkında uyaracak," dedi Ari sert bir şekilde.

"Yok artık. Ben yumuşak davrandım. Kurnaz. Kurnazdan da öte." Suratını astı.

"Bence çok tanınırsın. Şapkanı takmalıydın." "Kaşındırıyor."

Ari iç çekti. "Bundan sonra ne olacağını göreceğiz. Eğer toplanmaya başlarsa, sinirlendiğinizi anlarız."

Janco kıpırdandı. Binayı inceledi. "Neden ikinci kattaki pencereyi açıp içeri girmiyoruz? Neler olup bittiğini duymak

sanırım."

"İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok." "Aynen öyle."

"Ya korumalar varsa?"

"Yani? Bir çifti idare edemeyecek değiliz ya-"

"Ve onları uyaracak mıyız? Biz savaşarak içeri girene kadar dağılırlar."

"Oh, tamam." Birkaç dakika olaysız geçti. "*Ben* içeri girsem ve sen de Funky Mustache'i gözlesen nasıl olur?"

"Hayır."

Janco inledi. O bir eylem adamıydı. Bütün bu sinsilik... Evet, gerekliydi ve sabırla sonuç alınabilirdi. Genellikle. Ama bunun yerine ona her gün bir kavgaya verin.

Onlar kapıyı izlerken saatler, mevsimler, yıllar geçmiş olmalı. Ahşap boyası soyulmuş, altından sarımsı altın rengi görünen sıradan yeşil bir kapı. Kıvrılmış boya parçaları hemen önünde yerde duruyordu. Muhtemelen kilidi taktıkları zamandan kalmaydı. Parlak bir topuz ve anahtar deliği yıpranmış ahşabın üzerinde eğreti duruyordu.

Aptal olana kadar akıllılar. Yeni bir kilit takın, ancak donanımı binanın yaşına uyacak şekilde boyamaya veya temizlemeye zahmet etmeyin.

Janco'nun saçları birkaç yıl daha geçtikçe ağardı -ya da ona öyle geldi. Ari'ye göre, Janco zamanında iki dakika iki yıla eşitti.

Kapı açılırken Ari onun koluna dokundu. Ara sokağın gölgeleri arasında eriyip gittiler. İki adam çıktı. Funky Mustache ve iri yarı bir kaba adam. Ayrıldılar, Funky markete geri döndü ve Koca Brute ara sokaktan diğer tarafa geçti.

"Yeni adamı takip edeceğim," diye fısıldadı Ari. "Şimdi içeri sızma şansın var. Muhafızlara dikkat et. Birini görürseniz, müdahale etmeyin. Yapabiliriz her zaman bu gece daha sonra gel. Seninle Kara Kedi Tavernası'nda buluşuruz." "İçeri girin, korumalardan kaçının, evlenmeyin, Kedi'de buluşun. Anladım."

Janco söyledi.

Ari, Janco'ya neden sana katlandığımı bilmiyorum bakışını attı ve Koca Vahşi'yi takip etti. Ari'ye Big B'ye yetişmesi için birkaç dakika veren Janco, birkaç ay bekleyerek hatırı sayılır bir anlayış gösterdi.

Janco botlarını çıkardı, bağcıklarını birbirine bağladı ve omzunun üzerinden geçirdi. Kapıyla uğraşmadan duvara tırmandı ve parmaklarını bulve eski tuğla yapının dökülmekte olan harçlarında ayak izleri - en sevdiği

tip. En az sevdiği ise Sitian Kalesi'nin mermer duvarlarıydı; bu binalar buz gibi kaygandı.

İkinci kattaki pencereye ulaştığında içeriye baktı. Güneş ışığı camdan yansıyor ve pervazın ötesini görmeyi zorlaştırıyordu. Bir eliyle tuğlalara tutunan Janco, loşluğa alışana kadar gözlerini korudu. Odada birkaç parça ofis mobilyası vardı ama onun dışında boştu.

Birkaç dakika sonra pencereyi iterek test etti. Cam sorunsuzca yukarı kaydı. Bir binanın üst katlarında güvende olduğunu düşünmek acemice bir hataydı. Hiçbir kat ulaşılmaz değildi. Bir hırsızın tek yapması gereken yukarı tırmanmak ya da aşağı inmek için bir ip kullanmaktı.

Janco yavaşça odaya girdi. Toz püskürtüleri burnunu gıdıkladı ve bir hapşırık tuttu. Kendisinin ve Ari'nin saklandığı yeri ortaya çıkaran başka bir hapşırığın anıları ansızın canlandı. Ari'yi hiç bu kadar kızgın görmemişti. Hayır, durun. Başka bir zaman vardı... Kahkahalar boğazından taşmak üzereyken gözleri yaşardı. Derin bir nefes aldı ve elindeki işe odaklandı.

Terk edilmiş odayı hızlıca taradıktan sonra botlarını tekrar giydi, ardından kapının tokmağını kavradı ve yavaşça çevirdi. Metal gıcırdadı. Durdu ve dinledi. Hiçbir şey yoktu. Mandal sıkıştığı yerden kurtulunca kapıyı bir santim kadar açtı. Odanın ötesinde yarım duvarı olan bir yürüyüş yolu vardı. Karşı tarafta ise tavana bağlı makaralardan sarkan kalın zincirler vardı.

Hiçbir ses yankılanmadı ya da ayak sesleri yaklaşmadı, bu yüzden başını dışarı çıkardı ve sola baktı. Bitmeden önce birkaç kapı daha yürüyüş yoluna açılıyordu. Sağda iki ofis daha ve ardından metal merdivenler vardı. Aşağıdan gelen fener ışığı duvarlarda titriyordu. Yürüme yoluna çıktı ve yarım duvarın üzerinden baktı. Alt kattaki alanda sandık yığınları sıralanmıştı. Birkaçı açılmış ve içindekiler arka duvar boyunca uzanan masaları doldurmuştu. O beklerken kimse görünmedi. Herkes sessiz kalmıştı.

Janco daha sonra sol taraftaki odaları kontrol etti. Hepsinde kalın bir toz tabakası vardı ve girdiği odayla eşleşiyordu. Aynı şey sağdaki iki odadan ilki için de geçerliydi. Ancak merdivenlere en yakın ofisin kapısı kilitliydi. Yanına diz çökerek cebinden elmas kazmasını ve gergi anahtarını çıkardı ve kilidi saniyeler içinde açtı.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Kirli pencere, masayı, sandalyeleri, dosya dolabını ve içki dolabını aydınlatmaya yetecek kadar güneş ışığı alıyordu. Hayır

Toz boğazını tırmaladı ve zemini bir halı kapladı. Güzelmiş. Faturalar, envanter listeleri ve fatura makbuzları masanın üzerindeydi. Janco bunları taradı ama mal listesinde yasadışı hiçbir şey yoktu. Hiç şaşırmadım.

Önce çekmeceleri sonra da dosya dolabını kontrol eden Janco suçlayıcı bir şey bulamadı. Çok yazık. Bir kasa aradı. Bu odada yok. Janco dolaptaki viski şişelerinin üzerindeki etiketleri okudu. Pahalı. Adamın iyi bir zevki vardı. Ofisten çıktı, kapıyı tekrar kilitledi ve durakladı. Hayır.

Aşağıdan gelen sesler.

Janco metal merdivenlerden aşağı süzüldü. Merdivenler onun ağırlığıyla gıcırdadı. Sonra depoyu keşfe çıktı. Üç kat üst üste yığılmış kasaların üzerinde herhangi bir yazı ya da etiket yoktu. Büyük yükleme kapıları sürgülenerek kapatılmıştı. Yerdeki vagon tekerleği izleri, dört ayak yüksekliğindeki kasaların bu zincirler ve makaralar kullanılarak vagonlara yüklenmesi ve boşaltılması gereken yerleri gösteriyordu. Parlak yeni kilidi olan arka kapıyı buldu. Bunun dışında sıra dışı bir şey görünmüyordu.

Malları kontrol etme zamanı. Açılan sandıklardan birine bakan Janco, Sitian ipeği parçaları gördü. Bir başka sandıkta kahve çekirdekleriyle dolu küçük çuvallar vardı. Ancak masanın üzerindeki kutularda bir düzine Greenblade puroları. Greenblade ormanında yetişen kurutulmuş bal ağacı özü, kelpi otları ve ezilmiş abakca yapraklarından yapılan purolar oldukça büyük bir vızıltıya neden oluyor ve bağımlılık yapıyordu. Sıradan bir puro olmadıkları anlaşılır anlaşılmaz Komutan onları yasaklamıştı.

Janco diğer açık kasaları da aradı ama başka puro bulamadı. Belki de açılmamış kasalardan birinde daha fazlası vardı. Bir yığına baktı ve yine dalgınlıkla sağ kulağının alt yarısının eskiden olduğu yeri kaşıdı. Neden bir sandığı doldurup sınır muhafızları tarafından açılma ve fark edilme riskini göze alsındı ki? Tabii...

Kahve poşetlerinin olduğu yere döndü ve dibe ulaşana kadar kazdı. Hiçbir şey yoktu. Tabii...

Koluyla ölçerek, sandığın içinde ne kadar derin olduğunu tahmin etti. Sonra doğruldu ve kutunun yüksekliğiyle karşılaştırdı. Bingo! Yanlış taban. Gözden kaçacak kadar küçük ve o Avibya puro kutularını sığdıracak kadar büyük. Janco dans etme arzusunu bastırdı. Kara Kedi'de Ari'yle buluşana kadar bekleyecekti.

Metalik bir çıtırtı Janco'nun sevincini yarıda kesti. Olamaz. Arka kapı açılırken bir sandık yığınının arkasına daldı. Sert sesler tartıştı. Janco

Sayıldı. İki, üç, dört, toplamda beş. Belki de tartışmaya o kadar dalmışlardı ki onun gizlice çıktığını fark etmediler. Ya da belki hepsi ofise gider ve kapıyı kapatırlardı. Belki de Valek onu bir sezon boyunca plajda bronzlaşması için görevlendirirdi. Bu da en az diğer ikisi kadar olasıydı.

Janco daha rahat bir pozisyona geçti. Bir süre daha burada kalabilirdi.

"...kimin hatası olduğu önemli değil," diye bağırdı bir ses diğerlerinin arasından.

"Dağılın ve onu bulun. Buralarda bir yerde olmalı." Ama olmayabilir de.

YELENA

"Ölüm gibi mi kokuyorum?" Paniğimi sesimden uzak tutmaya çalışarak Leif'e sordum. "Kimin ölümü? Benim mi? Senin mi?"

Göğsüne vurdu ve burnunu kırıştırdı. "Kimsenin değil. Ben sadece..." Leif doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi kollarını salladı. "Ölüme benziyor. Bu bir kayıp. Bir şeyler eksik. Ve güçlü bir keder var, sanki size yakın biri ölmüş gibi."

Oh. Bu her şeyi açıklıyor.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordu.

Sanırım henüz Mara'yla konuşmamıştı. Eğitim alanına bir göz attım. Birkaç öğrenci hâlâ oyalanıyor, birkaçı da çalışmaya devam ediyordu. Bazı büyücüler uzaktan dinleme yeteneğine sahipti.

"Merak etmeyin. O kadar da vahim değil. Fisk'e söylediğimde sana da söyleyeceğim," dedim. "Fisk mi?"

"Evet, ikinizin de yardımına ihtiyacım var ve her şeyi sadece bir kez açıklamak zorunda kalırsam daha kolay olur. Şimdi vaktiniz var mı?"

Leif cam atölyeye hüzünlü bir ifadeyle baktı. "Mara biliyor."

Şaşkınlıkla bana döndü. "Öyle mi?" "Evet."

"Teşekkürler."

Beklediğim tepki bu değildi. Önce Mara'ya söylediğim için kızacağını düşünmüştüm.

"Ben o kadar çocuksu değilim," dedi, bakışımı doğru okumuştı. Bekledim.

"En azından bu sefer değil. Mara'ya içini dökmene sevindim. Kendini hep dışlanmış hissediyor. Bunu hiç yüksek sesle söylemiyor ya da şikayet etmiyor, ama kokusunu alabiliyorum. hayal kırıklığı."

"Zor olmalı."

"Öyle, ama Sitia'ya karşı bir görevim var ve sağduyu bunun büyük bir parçası. Bu konuda her şeyi biliyor olmalısın. Eminim Valek'e her şeyi anlatamazsın. Değil mi?"

"Hayır deseydim, beni vatana ihanetten tutuklatır mıydınız?" "Hayır."

"Bana güvendiğini bilmek güzel."

Kendini kaybetti. "Güvenin bununla hiçbir ilgisi yok. Mara'yı kızdırır, o da Mara'nın annesini kızdırır ve Sitia'daki en iyi yemekten mahrum kalırım."

"Ah, yemek ihanetten üstündür."

Leif güldü. "Her seferinde." Sonra ayıldı. "Mara'ya nereye gittiğimi söylemem ve hızlıca bir banyo yapmam gerekiyor. Seninle on beş dakika sonra kapıda buluşmama ne dersin?"

Burnumu çektim ve kırıştırdım. "Otuz olsun."

Hamama doğru ilerlemeden önce "Ha-ha," diye tersledi.

Pelerinimi aldım. Zamanım olduğu için kapıya giderken Irys'in ofisine uğradım. Ben kapıyı çalamadan beni içeri çağırdı. Ofisi Bain'inkine benziyordu ama çok daha düzenliydi ve o kadar çok kitap yoktu.

Kırmızı kuyruklu bir şahin pencerenin yanındaki tüneğe oturdu. Beni selamlamak için ciyakladı.

"Merhaba, Odwin. Bu yakışıklı da kim?" Şahin kanatlarını esneterek gösteriş yaptı. "Evet, sensin." Başını okşadım.

"Onu cesaretlendirmeyin. Egosu yeterince büyük," dedi Irys.

"Bir haber var mı?" diye sordum.

Irys siyah saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Son iki haftanın kayıt defterlerini inceledim ve Quinn Keep'ten ayrılmamış. Ders aralarında da onunla konuştum. Çizim yapamadığını söyledi.

bardağın içine büyü. Opal ona büyüü sifonlarken yaptığı gibi boş cam küreleri kullanmayı öğretmeye çalıştı ama yapamadı. Şimdiye kadar tek yapabildiği sihrini bardağa yapıştırmak oldu."

"Doğruyu söylediğinden emin misin? Belki Leif-"

"Sanırım artık bir yalanı fark edebilirim, Yelena."

"Üzgünüm." Daha fazla iyi/kötü haber.

"Onun bu işe karışmadığına memnunum. Sen de öyle olmalısın. Quinn değerli bir varlık."

"Biliyorum. Aşırı duygusal davranıyorum." Ofladım. "Bir zamanlar *hiç* sihrim olmamasını dilediğimi biliyor musun?"

"Eminim öyledir. Ben de yaptım. Hepimiz yaşadık. Herhangi bir sihirbaza sorun, size tam olarak ne zaman sıradan olmayı dilediğini söyleyecektir."

Sıradan. Sıradan olma fikrine alışabilir miyim?

"Oh hayır. Kes şunu," diye uyardı Irys. "Asla sıradan biri olmayacaksın. Merak etme, Yelena. Sana ne olduğunu bulacağız."

* * *

"Pazar akşam yemeği için kapanıyor. Fisk muhtemelen loncasının merkezinde olacak," dedi Leif kapıda bana katıldığında.

"O hala-"

"Hayır. Daha güvenli bir yer buldu." Leif etrafına bakındı ve sonra sesini alçalttı. "Dış güney halkalarından birinde."

Keep'in girişinden batıya yöneldik. "Manzaralı yoldan gidelim," diye önerdi Leif. Ah. Leif kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak istiyordu.

Merkezi iş bölgesine girdiğimizde Leif birkaç ara sokaktan geçti ve sokaklarda zikzaklar çizdi. Güneş ışığı Citadel'in duvarlarının ardında kayboldu ve lambacılar gece ritüellerine başladılar.

"Fisk'in rakip çeteye başı hâlâ dertte mi?" Ben sordum.

"Evet. Cesurlar ve onu işinden etmeye çalışıyorlar. Fisk bana bu konuyla ilgilendiğini söyleyip duruyor ama pazar tezgahlarında alışveriş yapan pek çok kişinin homurdandığını duydum. Bu yabancılar hile yapıyor, çalışıyor ve rüşvet veriyor.

tüccarlar onlara Fisk'in üyelerine verdiklerinden daha iyi fiyatlar verecek."

Birkaç kişi yanıımızdan aceleyle geçti. Muhtemelen akşam yemeği için evlerine gidiyorlardı. Hisar sakinlerinin çoğunluğu kuzeybatı ve güneybatı bölgelerinde yaşıyordu. Ancak, fabrikalarına yakın olmak isteyen birkaç iş sahibiyle birlikte Keep ve hükümet çalışanlarının kapıştığı bazı depolar apartman dairelerine dönüştürülmüştü.

"Ne kadar yazık. O rakip çete onun loncasına katılabilir ve hep birlikte çalışabilirdi." Neden Fisk'i rahat bırakıp loncasının huzur içinde çalışmasına izin vermiyorlardı? Kıskançlık mıydı? Açgözlülük mü? Kin mi? Nefret mi? Muhtemelen hepsinin bir kombinasyonu.

"Bence Fisk bu konuda boyundan büyük işlere kalkışıyor. Belki kayınbiraderimden küçük bir iyilik isteyebilirim."

"Mara'nın kardeşi Ahir nasıl yardımcı olabilir?"

Ben sordum. "Ahir-Valek değil."

"Valek senin kayınbiraderin değil."

"Neden olmasın? Uzun zamandır birliktesiniz. Ne zamandır? Sekiz milyon yıldır. O da seksen yaşında falan."

Koluna yumruk attım.

"Ah!" Pazılarını ovuşturdu. "Oh, anlıyorum. Sana sormadı. Hassas olmana şaşmamalı."

"Leif," diye uyardım.

Görmezden geldi. "Evet?"

Yumruklarımı bacaklarıma bastırdım. "Çok

meşguldük." "Ne yapmakla?"

"Kaçırılan kardeşimi kurtarmak mesela." Ona sert bir bakış attım. "Uh-huh. Evlenmek için çok meşgul. Bu yeni bir şey. Bu onun sordu-" "Bırak

onu."

"Keşke yapabilseydim," diye mırıldandı.

Ve sonra anladım. "Bunu sana kim yaptırdı? Annem mi?"

Başını eğdi. "O sadece senin mutlu olmanı istiyor."

"Ve neden evli olsaydım daha mutlu olacağımı düşünsün ki? Olsa olsa Valek'ten ayrı kalmayı daha da *zorlaştırır*."

"Belki benim ne kadar mutlu olduğumu görüyordur ve senin için de aynısını diliyordur." Oh.

"Ve senden oldukça farklı duygular algılıyorum, sevgili kardeşim. Seni okumak hiç bu kadar kolay olmamıştı." Sanki yeni anlamış gibi bana döndü.

"Bekle," dedim. "Bunu Fisk ile konuşacağız."

Leif kimsenin bizi takip etmediğinden emin olduğunda, pazarın güney tarafına dönmüştük. Omzunun üzerinden bakarak dar bir sokağa girdi. Ona yakın durdum ve elimi sustalı bıçağımın kabzasına yakın tuttum. Sokak çıkmaza girdi.

"Kayıp mı oldun?" Şaka yaptım.

Alaycı bir karşılık vermek yerine dehşetle bana baktı. Hiç düşünmeden silahımı çektim ve bıçağı tetikleyerek döndüm.

Leif gergin bir sesle, "Orada kimse yok Yelena," dedi. "Az önce imkânsız olduğunu düşündüğüm şeyi doğruladın."

Onunla yüzleştim. Artık büyüm olmadığını keşfetmişti. Çok uzun sürmemiştir. Bir kez daha, Irys'in dikkat çekmemekle ilgili tavsiyesi aklıma geldi. Akıllı kadın. Belki de onu dinlemeliydim.

Leif yan duvarı işaret etti. "Bu bir illüzyon." Tuğlaların arasından geçti.

Ellerimi uzatarak onu takip ettim. Karanlık bir oyuğa girdiğimde kollarımda hiçbir karıncalanma olmadı. Leif kapıya bir dizi kez vurdu ve bekledi. Küçük bir gözetleme deliğinden bir ışık huzmesi parladı.

"Ziyaret için biraz geç," dedi bir ses.

"Yardım eli uzatmak için hiçbir zaman geç değildir," dedi Leif. Kapı ardına kadar açıldı ve içeri girmemize izin verdi.

Anlık bir körlükle eşikte tökezledim. Parmaklar dirseğimi kavradı ve beni sabitledi.

"Sevgili Yelena, seni görmek her zaman bir zevk," dedi Fisk, elini bırakarak.

Görüşüm parlaklığa alıştı. Bir fuayede duruyorduk. Odalar üç tarafa dağılıyordu. Tam önümüzde, küçük bir ocakta ateş yanıyordu. Baştan çıkarıcı sığır eti kokusu havayı dolduruyordu. Leif'in midesi guruldadı.

Fisk'e baktım. Artık bir çocuk değildi, benden on beş santim kadar uzun boyluydu. Açık kahverengi gözleri, dağınık saçlarının rengiyle uyumluydu. Traşlı ve kaslıydı, onu son gördüğümünden beri epeyce kilo almıştı. Bakışlarındaki muzip zekâ dışında, ilk tanıştığımızda olduğu yetersiz beslenmiş, pis sokak faresinden çok farklıydı.

"Merhaba, Fisk. İşler nasıl?" diye sordum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Emin misin?" Elimle etrafı işaret ettim. "Yine hareket etmişsin."

"Öyle yaptım. Ancak burada uzun bir süre kalmayı planlıyoruz. Size bir tur attırayım."

Sağ taraftaki oda, ranzalarla dolu geniş bir alana açılıyordu. Yardımcı Loncası üyeleri ya oturuyor ya da şiltelerin üzerine uzanıyordu. Diğerleri bir araya toplanmış zar oynuyor, bazıları da gruplar halinde toplanmış konuşup gülüşüyordu. Hepsi bana ve Leif'e selam verdi.

Girişin solunda bir sınıf vardı.

"Hâlâ haftalık toplantılarımız var ve her zaman yeni acemileri eğitiyoruz." Diğer taraftaki koridoru işaret etti. "Birkaç tane daha eğitim var odalar var. Maalesef herkese kendini savunmayı öğretmek zorunda kaldık ve yaşlı üyelerden birkaçı kılıç ve bıçaklarla nasıl dövüşüleceğini öğreniyor."

"O kadar kötü mü?"

Leif sordu. "Gittikçe kötüleşiyor."

"Yapabiliriz-"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben hallediyorum. Liderlerini bulduğumda bir sorun kalmayacak." Sesindeki çelik bu tartışmayı sona erdirdi.

Koridora göz attım. "Sanırım bilgi toplama konusunda da dersler var."

Fisk sırttı. "Bilgi karlı bir iş olabilir. Aslında, bu yüzden burada olduğunuza eminim."

Leif'in midesi yine homurdandı.

Fisk güldü. "Bu ve bir kase Amberle'nin etli yahnisi için."

Kardeşim neşelendi. "Madem ısrar ediyorsun..."

Mutfak ve yemek alanı antrenin karşısındaki odayı dolduruyordu. Uzun ahşap masalar sola doğru sıralar halinde uzanıyordu.

"Vay canına, bu odalar düşündüğünüzden daha büyük. Ne kadar yeriniz var?" Leif güveçten büyük bir porsiyon aldı.

"Loncam bu tesisin zemin katının tamamını kaplıyor."

"Güzelmiş. Umalım da sahibi bir süre kalmanıza izin versin." "Oh, verecek."

Fisk'in gözlerindeki parıltı onu ele verdi.

"Bu bina size ait," dedim.

"Evet. Üstteki üç katı daireye dönüştürüyorum."

"Vay canına, bir ev sahibi... Kaç yaşındasın sen?" Leif yahni lokmaları arasında sordu.

"On yedi."

Leif bir ağız dolusu bifteği tükürdü. Kekeleyip öksürdükten sonra soluk soluğa, "Benim... yeni bir işe ihtiyacım var. İşe alıyor musunuz?"

"Her zaman. Yelena, aç mısın?" Fisk bir kâse doldurdu.

"Hayır, teşekkür ederim. Bilgiye ihtiyacım olduğu konusunda haklıydın. Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?"

"Tabii ki."

Akşam yemeğini taşıyan Fisk bizi sınıftan geçirdi ve koridorun sonuna kadar götürdü. Bir kapının kilidini açtı ve bizi geniş bir yaşam alanına soktu. Tavan odanın yarısını iki kat kaplıyordu. Diğer yarısının üzerine bir çatı katı inşa edilmiş gibi görünüyordu. Ortada bir kanepa, koltuklar ve masalar yer alırken, Fisk çatı katının altındaki alanı bir ofise dönüştürmüştü.

Fisk güdük kırmızı koltuklardan birine oturdu ve yahniyi kucağına aldı. Leif davet beklemeden karşıdaki koltuğa çöktü, ben de kanepeye yerleştim. Koltukların arasındaki masanın üzerinde, başparmaklarını birleştirmiş kanat gibi açılmış iki gerçek boyutlu elin camdan heykeli duruyordu.

"Bu Opal'ın heykellerinden biri mi?" Fisk'e sordum. "Evet. Çok güzel, değil mi?"

Fisk'e baktım. Bu onun sihir dedektörlerinden biri miydi? Konsey üyelerinin her birinde birer tane vardı ama şimdiye kadar dedektörlerin dağılımı sınırlıydı. "Evet. Üyelerinizin taktığı kolyelerin tasarımına uyuyor."

Leif eğlenerek homurdandı. Kırıksık bir kaşla heykele baktı. Şeffaf camın içinde Leif'in büyüüne yanıt olarak bir ışık kıvılcımı parladı. "Kullanışlı."

"Evet, öyle. Ve evet, onu bana Opal verdi." Fisk gülümsedi.

"Politikacılarla çok uzun zamandır takılıyorsun Yelena. Bir konunun etrafında dans etmene gerek yok. Sana gerçeği söyleyeceğim."

"Üzgünüm. Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordur." Dedektörü işaret ettim. "Karaborsada satılıyor mu?"

"Hayır. Ama sahteleri ortaya çıkmaya başladı, bu da gerçeğinin muhtemelen çok uzakta olmadığı anlamına geliyor."

"Bu gerçekleştiğinde bana haber verecek misin?" Leif sordu. "Elbette. Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır." Parmağımla kanepenin kumaşındaki siyah-beyaz baklava deseninin izini sürdüm. Nasıl başlamalı?

"O halde nasıl yardımcı olabilirim?" Fisk sordu.

Hemen konuya girebilirim. "Bir kişinin büyüünü engelleyen bir ilaç ya da zehir duyduunuz mu?"

Leif'in kaşığı ağzının yarısına kadar dondu, ama sessizliğini korudu. Leif'e hiç yakışmadı.

"Curare gibi bir şey mi demek istiyorsun?" Fisk sordu. "Evet ama felç edici etkisi olmayan bir şey."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Hiçbir şey duymadım ve büyücülere karşı etkili bir silah olacağını düşünürsek, suç unsurunun bunu uzun süre sessiz tutabileceğinden şüpheliyim." Fisk bakışlarımı yakaladı. "Varlığı hakkında tahminde mi bulunuyorsunuz yoksa kanıtınız mı var?"

Şimdi kim bir politikacı gibi davranıyordu? "Tahmin yürütüyorum." Saldırı hakkında açıklama yaptım.

Leif küfretti. "Düşündüğümde de kötü. Sen iyi misin?" Ona düz bir bakış attım.

"Ah, doğru. Aptalca bir soru. Sen-"

Sözünü keserek, rahatsızlığımın nedenini bulma çabalarımız hakkında onları bilgilendirdim. Fisk'e "...ve biz de sizin bilgi sahibi olabileceğinizi umuyorduk," dedim.

"Üzgünüm ama bunu ilk kez duyuyorum." Yarısı dolu kâsesini bir kenara koydu. Fisk hikâyem sırasında yemek yemeyi bırakmıştı. "Birkaç gizli soruşturma yapabilirim."

"Bu harika olurdu. Peki ya suikastçı? Bu yeteneklere sahip birini tanıyor musun?"

"Citadel'in dışında faaliyet göstermiyor."

O kadar hızlı cevap vermişti ki emin olup olmadığını sordum.

"Ne yazık ki. Suikastçılar, bir talep gelmesi ihtimaline karşı lonca üyelerime kiralanmaya müsait olduklarını bildirmeye özen gösterirler. Bir müşterinin suikastçı kiralamasına yardım edeceğimizden değil ama her ihtimale karşı takip ediyoruz."

"Hâlâ başka şehirlere açılıyor musunuz?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ben burada işleri yoluna koyana kadar o iş askıda." "Yardım edebilirim-" Leif denedi.

"Hayır." Fisk, Leif'in incinmiş köpek yavrusu bakışı karşısında içini çekti.

"Teşekkürler, Leif, ama

Citadel'de çok iyi tanınıyorsun. İçeride birkaç üyem var ve bu sadece bir zaman meselesi."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber verir misin?" Leif sordu. "Elbette."

Leif bana döndü. "Bana daha önce söylemeliydin."

"Daha bugün geldim."

Bahanemi elinin tersiyle itti. "Savunmasız ve korumasızsın."

Bir nefes aldım ama Leif bana idman maçımızı hatırlatmadan önce ağzımı kapattım.

"Pelerininin içine bir null kalkanı örebilirim ama bu geçici bir önlem. Sana daha iyi çalışacak bir şey getireceğim."

"Null kalkanından daha mı iyi?"

Leif Fisk'e baktı. "Benzer bir şey," diye geçiştirdi.

Fisk sıırttı. "Yeni cam sihirbazı muhtemelen sana takman için cam bir kolye yapabilir ve bu kolye her zaman etrafında bir null kalkanı tutar."

Leif'in yanaklarına kırmızı lekeler yayıldı. "Sen nasıl...? Oh, boş ver. En azından benden duymadın. Değil mi?"

"Doğru. Sen bir kasasın."

Fisk'in kelime seçimi üzerine bir gülümsemeyi bastırdım. "O zaman kimden duydun?"

"Ah, Sevgili Yelena, kaynaklarımı açıklayamam. Aksi takdirde kimse bana güvenmez."

Hafif bir tıkırtı duyuldu. Fisk izin isteyip kapıyı açtı. "Hemen döneceğim," diye seslendi dışarı çıkarken.

Leif ayağa kalktı. "Pelerinini bana ver."

Omuz silktim ve ona uzattım. O da yere yaydı.

Pelerinin yanında diz çökerek parmaklarının ucuyla kumaşı okşadı, kapüşonun tepesinden etek ucuna kadar indi, sonra tekrarladı. Camdan el heykeli sanki tedirginmiş gibi parladı ve titredi. Leif pelerini ters çevirdi ve her santimine dokunarak devam etti. Alnını bir ter tabakası kapladı. Bitirdiğinde topuklarının üzerine oturdu ve kısa pelerinini çıkardı. Yüzünde gerginlik çizgileri vardı ve gömleğine ter lekeleri bulaşmıştı.

Odayı tararken bir sürahi su gördüm ve Leif'e bir bardak su doldurdum. Soğuk sıvıyı birkaç yudumda içti. Gücü yerine geldiğinde ayağa kalktı ve pelerinimi de yanında getirdi.

Leif onu bana fırlattı. "Ben Quinn'le konuşana kadar bunu battaniye olarak kullan. Ayrıca bir korumaya da ihtiyacınız var. Belki Irys görevlendirebilir-"

"Koruma yok."

Kare çenesini dikleştirdi ve kollarını kavuşturdu -bunu tüm erkek çocuklara belli bir yaştan sonra mı öğretiyorlardı?

"Bir koruma alacaksın. Keep'in muhafızlarından biri değilse, kimi önerirsin?" Duruşu beni tartışmaya cesaretlendirdi.

Madem bu kadar kararlıydı. "Peki ya sen?"

Onu şaşırtmıştım ama bir kalp atışı içinde toparlandı. "Yapamam çünkü suikastçının izini süreceğim."

"Leif-"

"Bana 'Leif' deme. Sitia'nın her yerinde kolluk kuvvetleriyle bağlantılarım var.

İçlerinden biri bu suikastçıyı duymuş olmalı."

"Sitia'daki bütün büyük şehirleri gezecek misin?" "Gereken buysa."

Çok tatlı ve kullanışsız. "Mevsimler alacak, Leif. Mara'dan uzak mevsimler."

Omuzları biraz çöktü.

"Belki de hangi yöne bakacağımıza dair bir fikrimiz olana kadar beklemeliyiz. Valek kaynaklarını kontrol edeceğine ve suikastçı hakkında bulduğu her türlü bilgiyi bana göndereceğine söz verdi."

Leif kollarını gevşetti.

"Bu arada sen de benim korumam olabilirsin. Ayrıca bu kadar çok birlikte olmamız da garip görünmez."

Çenesindeki inatçı çizgi kayboldu. İfademi nötr tuttum. Eğer böbürlenirsem, bana koruma olarak iri yarı birini atamakta ısrar ederdi.

Fisk geri döndü. Yüzü endişeyle buruşmuştu. "Sanırım sana saldırması için suikastçıyı kimin tuttuğunu biliyorum Yelena."

Ama bu iyi bir haberd. Neden bu kadar suratsız görünüyordu? "Çıkar ağzındaki baklayı, Fisk," dedi Leif.

"Ben Moon Wirral Hapishanesi'nden kaçtı."

Olamaz. Kanepenin kenarına oturdum. "Ne kadar zaman önce?" "On bir gün önce."

Saldırıyı düzenleyecek kadar uzun değil.

Fisk sanki aklımı okuyormuş gibi, "Yetkililer yardım aldığına inanıyor," dedi.

Leif ve ben bakiştık. Ben'le daha önce de iş yapmıştık. Ben sadece güçlü bir sihirbaz değildi, aynı zamanda Üstat Sihirbaz Ellis Moon olan büyük büyük büyükbabasından sihirle ilgili notlar miras almıştı. Belki de bu notların bir yerinde büyüü engelleyen bir maddeden bahsediliyordu.

"Konsey'i bilgilendirmeliyiz," dedim.

Fisk'in ifadesi karardı. "Zaten biliyorlar." "Bu iyi bir şey, değil mi?" Leif sordu.

Üzerime bir soğukluk çöktü. "Ne zamandır biliyorlar?"

"Kaçtıktan birkaç gün sonra."

Kalbim buz kesti. Konsey, Valek'le buluşmak için yola çıkmadan önce bunu biliyordu ve beni uyarma zahmetine girmediler.

9

VALEK

Valek'in bakışları Onora'dan Komutan'a sıçradı. Ambrose, arkasında göğsü kabarık ve sırtı dik duran muhafızlarının aksine rahat görünüyordu. Suikastçıya ters ters bakıyorlardı.

Yemeğini yerken onları görmezden geldi. Onora hâlâ zindan tulumunu giyyordu. Uzun kahverengi saçlarını örmüştü ve ayakları çıplaktı. Ayak parmakları kaba nasırlarla kaplıydı ve ayak tırnaklarında sürtünme izleri vardı.

Komutan Valek'e, "Bize katıl," dedi.

Onora, Komutan'ın sağında otururken ona baktı ama sıırtmadı ya da böbürlenmedi. Onun varlığına verdiği tepki etkilenmek ve endişelenmek arasında gidip geldi. Komutan onu davet etmiş miydi? Yoksa kaçmış ve kimseyle karşılaşmadan Komutan'a ulaşmayı başarmış mıydı?

"Sakin ol Valek. Ajanınızı durdurdum... Qamra'ydı, değil mi?.. Onora'yı dartla vuramadan önce. Onora o kadar ileri gittiğine göre kahvaltayı hak etmiştir diye düşündüm."

"Seni görmeye geliyordum," dedi Onora Valek'e. "Dün gece bana söylediklerin saçmalık değilse tabii?"

Komutan çayını yudumladı. Kaşları Valek'i açıklamaya davet edercesine bir parça kalktı.

"Görünüşe göre bu genç yavru benim işimin peşinde. Ona yeteneklerini gösterirse, kurnazlık, beceriklilik, zeka gösterirse ve sadık, güvenilir ve sizin için ölmeye hazır olduğunu kanıtlarsa, o zaman alabileceğini söyledim."

"Peki bunu ona neden söylediniz?" diye sordu Komutan.

"Çok fazla ham yeteneği var. Bir yıl daha çalışsaydı dün gece beni yenebilirdi. Ama dediğim gibi, benim işimde dövüş kazanmaktan daha fazlası var."

Onora yine duygularını kontrol altında tutma konusunda olağanüstü bir itidal gösterdi. Eğer Valek Janco'ya söyleseydi, ona karşı bir dövüş kazanabilirdi,

Janco masanın üzerine atlar ve dans ederdi. "Emekli olmayı mı düşünüyorsun Valek?"

Öyle miydi? Yıllardır bu işin içindeydi. Endişelenmek zorunda olmama düşüncesi. Güzel bir düşünce. Yelena'yla her zaman birlikte olmak. Harika bir düşünce. Ama tam olarak hazır değildi. "Bir süre için değil. Ancak, eğer biri çıkar ve benim işimi alabileceğini gösterirse, o kişinin işi almasına izin vermekten memnun olurum."

Komutan genç kadına bakarak, "Şu anda en büyük sorun güven," dedi. "Neden orduya katılmadınız ve rütbelerinizi yükseltmediniz?"

"Valek'in tüm bunları yaşamasına gerek yoktu. Ben neden yaşayayım?"

"Valek'in kendini kanıtlamak için ne yaptığı hakkında hiçbir fikriniz yok," diye tersledi Komutan. "Ben göreve geldiğimden beri bir protokol uygulandı. Bunu atlamamız için hiçbir neden göremiyorum."

Kısa bir korku parıltısı sakinliğini dalgalandırdı. Valek onun dün gece MD-2'den kaçmakla ilgili yaptığı bir yorumu hatırladı. "Kaptan Timmer," dedi.

Onora, sanki adam ona bıçak saplamış gibi sarsıldı. Tepkisi tanıdık geliyordu. Bu ona Yelena'nın Reyad'ın adını her duyduğunda nasıl irkildiğini hatırlattı. Piç kurusu ona tecavüz etmiş ve Yelena onu öldürmüştü. Valek'i adamı küçük parçalara ayırıp bir kar kedisi sürüsüne yedirme zahmetinden kurtarmıştı.

"Anlat bana," dedi.

"Hayır. Yerel birliğe katılacağım."

"Ve ilk birkaç antrenmandan sonra bana tekrar meydan okuyacak mısınız? Hiç sanmıyorum.

Ayrıca bu size hiç güven kazandırmaz."

"Güveninizi kazanmak için ne yapabilirim?" diye sordu.

Valek Komutan'la bakış alışverişinde bulundu. "Bir dizi test mi?"

Komutan "Sizce bu çabaya değer mi?" diye sordu.

Genç kadını inceledi. Komutan'ın dairesine gizlice giren ilk kişiydi ve nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Çok fazla potansiyeli vardı. Başka bir girişimde bulunması riskini almaktansa onu yakınında tutmak daha iyiydi. Belki de takımlarının değerli bir üyesi olabilirdi. Garip şeyler olmuştu.

"Evet."

Ambrose peçeteyle ağzını sildi ve ayağa kalktı. "O halde bu işi sana bırakıyorum Valek." Savaş odasını terk etti.

"Testler?" Onora sol elindeki kaşığı parmaklarının arasında döndürdü.

"Evet. Artık birliğimin resmi bir üyesisin. Ancak, neden burada olduğunuz konusunda dürüst olmadığınızı öğrenirsem, buraya kilitlenmeyeceksiniz. zindana. Altına gömüleceksin."

"Boş bir tehdit. Bunu kendin söyledin - bu sadece bir zaman meselesi ve seni yeneceğim."

"Doğru. Ama bize ihanet edersen, sadece benimle değil, Komutan ve birkaç sadık adamımla da savaşacaksın. İyisin ama dördümüze karşı koyacak kadar iyi değilsin."

"Henüz değil."

Valek gülümsedi. Janco'nun da dediği gibi, bu tavrı sevmek lazım. "Ve güven iki yönlüdür, Onora. MD-2'de sana bir şey oldu. Seni Hedda'ya gönderecek kadar travmatik bir şey. Bunu ve eğitime ne zaman başladığını bilmem gerek. Hedda'yı seni eğitmesi için nasıl ikna ettin? Bunların hepsi konuşulması gerekenlerin bir parçası."

Sustu. "Bu seni ilgilendirmez. Ne yapabileceğimi kanıtlamak için buradayım. Geçmişim konuyla ilgili değil."

"Geçmişiniz sizi buraya yönlendiren şey. Bu senin motivasyonun ve benim her şeyi bilmem gerekiyor."

Onora ayağa fırladı. "Neden bana o... zehiri batırıp bağırsaklarımı dökmemi sağlamıyorsun?"

"Buna goo-goo suyu deniyor ve çok etkili. Dün gece bir suçluydun. Bugün ise yeni bir ekip üyesisin. Goo-goo suyu kullanarak karşılıklı güven tesis etmek zor."

Gözlerini ona dikti. "Merakını tatmin etmezsem, yine de kullanacaksın."

"Eğer mesele sadece merak olsaydı, size bu şans verilmezdi."

Parmaklarını birbirine geçirerek kollarını vücuduna sıkıca bastırdı. "Bahse girerim Komutan'a her şeyi açıklamak zorunda kalmamışsınızdır."

"Komutan beni kalp dostumdan daha iyi tanıyor. Yerinde olsam söylenti ve spekülasyonlara güvenmezdim. İlk dövüşümüzde Kumandan'ı yenmedim. O kazandı ve beni kolayca öldürebilirdi. Hala yapabilir. ile bıçağıyla ya da bir emirle. Onun ikinci adamı olmamın sebebi bu değil."

"Sebebi ne?"

"Dikkatini verirsen öğrenirsin. Hadi gel." Kapıya doğru yürüdü. "Nereye gidiyoruz?"

Tulumuna başıyla işaret etti. "Sana bir üniforma almak için. Bu arada, ayak tırnaklarının altına maymuncuk saklaman hoş bir dokunuş." Valek, kale muhafızları için giderek büyüyen yeni prosedürler listesine *ayak ve el tırnaklarını kontrol etmeyi* de ekledi.

Şaşkınlığını gizledi. "Teşekkürler."

Valek, Onora'ya terzinin odasına kadar rehberlik etti. Uzun ahşap masalar giysi yığınlarının ağırlığı altında geriliyordu. Dilana pencere kenarındaki en sevdiği yere oturmuş, bir çift pantolonun kıvrımlarını düzeltiyordu.

Tıpkı Yelena'ya yaptığı gibi Dilana da kızı eline aldı ve ona birlik üyelerinin giydiği standart düz siyah pantolon, gömlek ve botları giydirdi. Onora bir yığın giysi aldıktan sonra Valek ona birliklerinin kullandığı kanattaki boş bir odayı gösterdi.

"Yatak takımları koridorun sonundaki erzak dolabında," dedi. "Yemekler yemek odasında servis ediliyor. Akşam yemeğinden hemen sonra ilk göreviniz için ofisime gelin. Eğer yolu bilmiyorsanız-"

"Yolu biliyorum."

Valek onun küçük iğnelemesini görmezden geldi. "Güzel." "Peki ya silahlarım?" "Bu gece sana iade edilecekler." "Peki ya kaçıp kaybolursam?"

"O zaman yine suçlu sayılacaksın. Ama bence sen kaçacak biri değilsin. Ayrıca, dışarıda başka ne var ki? Komutan iktidara geldiğinden beri bir suikastçı için fazla iş kalmadı ve yönetimi ele geçirdikten sonra hayatta kalan birkaç kişi de Sitia'ya taşındı."

Sonra aklına geldi. Belki de Yelena'ya saldıran adam bir Ixian suikastçısıydı. Ele geçirilmeden önce Ixia'da büyüye izin veriliyordu. Valek'in dosyalarından birinde Yelena'ya saldıran kişinin adı olabilirdi.

Onora'dan ayrıldı ve doğruca ofisine gitti. Masasının üzerindeki gelişigüzel dosya yığınları ve konferans masasının üzerindeki dosya kuleleri ve genel dağınıklık bir ziyaretçiye onun düzensiz olduğu izlenimini verebilirdi. Ama öyle değil. Dağınıklık özenle düzenlenmişti ve Valek, yığınlar arasında, tüm ofisini veya süitini aramak zorunda kalmadan ihtiyaç duyduğu bilgileri bulmasına yardımcı olacak bir sistem uygulamıştı.

Valek, konferans masasının altındaki bir yığın raporu karıştırdıktan sonra, bilinen suikastçılarla ilgili dosyayı buldu. Masasının arkasına yerleşti ve okumaya başladı. İsimlerin çoğu tanıdıktı. Hedda'nın okulunda geçirdiği yıllar boyunca, mezun olan birkaç kişiyle daha tanışmıştı.

Eğitimine ilk başladığında sadece Arbon'u tanıyordu. Çocuk Valek'e kompleksi gezdirmiş ve sorularını yanıtlamıştı.

Arbon, Valek'ten bir sezon önce Hedda'ya gelmişti ve bıçakla nişan almayı mükemmelleştirdikten sonra ok ve yayla hedefi vurmaya çalışıyordu. Eğitim binasında birlikte yüzlerce saat geçirmişler ve dostça bir rekabet başlamıştı.

Gün boyu süren seanslarından birinde Arbon ona, "Bıçağın hedeften sekmesi değil, tahtaya saplanması gerekir," dedi. "Bu zayıf atışla bırakın tavşanı, Kralı bile öldüremezsin."

Valek yumruğu görmezden geldi ve Arbon'un yorumunu düşündü. Atışında güç eksikliği vardı. Kaslarını güçlendirmesi gerekiyordu. O gece Valek ağırlık odasını buldu. Hava ter ve vücut kokusuyla doluydu. Loş fener ışığında birkaç kişi daha çalışıyordu. Dört erkek ve iki kadının öğrenci mi yoksa eğitmen mi olduğunu bilmiyordu ve kendilerini tanıtma zahmetine girmemişlerdi. Halterlere doğru yöneldiğinde çoğunlukla onu görmezden geldiler.

Ama her zaman koca ağızlı biri vardı. Diğerleri gülerken, "Hey, sıksa kollar, yerinizi tespit etmesi için annemi çağırmanımı ister misiniz?" diye sordu.

Valek adama baktı. Daha uzun boylu, daha ağır ve kalın kaslara sahip olan bu adam Valek'in pestilini çıkarabilirdi. Adamın annesiyle ilgili iğneleyici sözlerini kendine sakladı. Ama bir gün, kimi kızdırdığı konusunda endişelenmeyecekti. Ağırlıkları kaldırırken o gelecek zamana odaklandı.

Koca Ağız, Valek'in sataşmalarına tepki vermeyeceğini anladıktan ve Valek ağrıyan ve sızlayan kaslarına rağmen her gece ağırlıkları kaldırmaya devam ettikten sonra sataşmalar durdu.

"Adanmışlığa saygı duymak gerek," dedi iri yarı adam.

Arbon, Valek'in çabalarıyla alay etti. "Sıcak mevsimin sonuna kadar tükeneceksin."

Merak eden Valek, "Biri eğitimi tamamlamazsa ne olur?" diye sordu.

"Neden? Bırakmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Sadece başsağlığı dileklerimi nereye göndereceğimi bilmek istedim."

Arbon'un kahkahası derin bir patlama sesiyle gümbürdedi. "Peki, o zaman, sempati notunu yuvarla, bir şişeye koy, mühürle ve uçurum. Sıçramayı duyduğunuzda, verilen mesajı düşünün."

Acı. Ama bu, okul hakkında bilgi bulmanın neden zor olduğunu açıklıyordu. Başarısız olanlar balık yemi oldular. Başarılı olanlar da ana üslerinin yerini bir sır olarak sakladılar. Aslında öğrencilerin çoğu dikkat çekmiyor ve arkadaş edinmiyordu. Valek'in kaç öğrencinin Burada eğitim gören öğrencilerin, öğretmenlerin ya da mezunların sayısını da bilmiyordu. Bilgi eksikliği onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok meraklandırıyordu.

Valek'in bıçakla nişan alma becerisi taşla olduğundan daha hızlı gelişti. Arbon, Valek'in kendisine asla yetişemeyeceğini iddia etmesine rağmen, Arbon bir dartla gereklilikleri tamamlayamadı. Bu Valek için daha da teşvik edici oldu. Ağırlıklarla çalıştıktan sonra bir fener aldı ve fazladan birkaç saat atış talimi yapmak için geri döndü. Birkaç hafta sonra, her gece ışığı biraz daha kısmaya başladı. Bu ona mantıklı gelmişti. Suikastçılar çoğunlukla geceleri çalışırdı. Parlak güneş ışığı altında bir kurbana nişan alması nadir olurdu.

Valek, Arbon'u yakaladığında -her ikisi de fırlatmayla çalışıyordu dart-Valek günde sadece dört saat uyuyordu. Kimse onun için bir program belirlememişti, bu yüzden öğleden sonraları uyuyordu. Ayrıca dövüş ya da suikastçılık dersleri de yoktu. Ara sıra nişancılığını test etmek için bir öğretmen geliyordu ama onun dışında kimse onları rahatsız etmiyordu.

"Bu imkânsız," dedi Arbon. Hedeften yaklaşık otuz metre uzakta durdu ama dartı ulaşmadı.

Valek'in kaslarını güçlendirme çabaları, otuz fitte hedefi tam on ikiden vurmasıyla kendini gösterdi, ancak kırk fitte hafif dart hedefin beş fit uzağına burun üstü dalış yaptı.

"Bu son silah mı?" diye sordu Arbon'a.

"Sanırım öyle. Taşları, bıçakları, okları, yaylı tüfek oklarını ve şimdi de dartları hallettik. Geriye ne kaldı?"

"Zincirler, kırbaçlar, mınçıklar."

"Bunlarla kukla üzerinde pratik yaparsınız. Alıştırma alanını gördüm. Uçurumun kenarındaki binanın içinde."

Valek kompleksi keşfetmek için çok fazla zaman harcamamıştı. Bunun zaman ve enerji kaybı olduğunu düşünüyordu. Ona bir görev verilmişti ve bunu başaracaktı, böylece yoluna devam edebilecekti.

Arbon bu akşam için pes ettikten sonra Valek dart atmaya devam etti. Hiçbir güç fark yaratmadı. Sorun üzerinde düşündü. Belki de başka bir yolu vardı. Valek bir arbalet aldı ve ok yerine dart kullanmayı denedi.

İpin gücü dartı fırlatamadan yok etti. Valek kardeşlerinin öldürülmesinden bu yana ilk kez güldü ve son bir yıldır kalbini ele geçiren yakıcı acı kısa bir an için dindi. Silahları duvara geri bıraktı ve Valek'in sadece yeni öğrencilerin can sıkıntısı ve tekrarın onları uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını görmek için kullanıldığından şüphelendiği eğitim binasından ayrıldı.

Değişiklik olsun diye doğudan ılık bir meltem esiyor, çam ve toprağın kuru kokularını taşıyordu. Isıtma mevsimi olmasına rağmen, Günbatımı Okyanusu'ndan gelen serin ve nemli hava sıcaklığı düşük tutuyordu.

Büyük gri kayaların aşağıdaki okyanusa doğru uzandığı uçurum boyunca en sevdiği noktaya doğru yürüdü. Bu yükseklikten, şırl şırl akan suyun sesi kısık ve ılımlıydı. Dalgaların beyaz uçları parlak ay ışığında parlıyordu.

Patika ile çıkıntı arasındaki zemini daha küçük gri kayalar kaplıyordu. Valek onları geçerken, ağırlığını eşit bir şekilde dağıtmaya konsantre oldu, böylece taşlar botlarının altında çatırdamayacaktı. Başarılı olduğu pek söylenemezdi ama bu gece sadece birkaç çatlak açmayı başardı.

Taşlardan bir avuç kaparak kenara yerleşti. Ayakları sallanıyordu ve taşlardan bir demeti karanlığa fırlattı. Birkaç kalp atışından sonra uzaktan bir gümbürtü duyuldu. Dartlarla ilgili sorunu düşünürken dalgınca iki taşı birbirine sürttü. Hiçbir şey kıvılcım çıkarmadı. Taşların arasında oluşan ısıdan bile değil. Ancak bu hareket donuk griyi kazımış ve altındaki daha koyu bir rengi ortaya çıkarmıştı.

Valek iki taşı cebine koydu ve hedef odasına geri döndü. Yolda rüzgâr, kompleksin yollarını kaplayan uzun yeşil bambu saplarını hışırdattı. İçi boş ahşap bir çınlama yaprakların sesine karıştı. Durdu ve aptallığına lanet etti.

Valek eğitim binasından bir bıçak ve fener aldıktan sonra bitkiden bir parça bambu kesti ve odasına getirdi. Hedda buna hücre demişti ve eğer parmaklıkları olsaydı, ona katılırdı. Küçük alanda bir karyola, bir masa ve bir sandalye vardı. Penceresi yoktu, zemini topraktı ve ateş yakacak bir yeri yoktu. Valek öğleden sonra uyuyarak sıcak kalıyordu ama merak ediyordu

Soğuk mevsimde ne yapacağını. Arbon iki kapı aşağıdaki bir hücrede kalıyordu. Bir bina yerine uzun bir barakayı andıran tek katlı yapıdaki diğer üç oda boştu. Valek yine yeni öğrencileri tecrit etmenin bir nedeni olduğunu düşündü.

Bambu parçasının kenarları pürüzsüz ve düz, içi de tamamen boş olana kadar üzerinde çalıştı. Sap parmaklarını ve bıçağın ağzını kaplamıştı ama yapışkan maddenin bambunun ortasına girmemesine dikkat ediyordu.

Bundan memnun kaldığında, yeni üfleme borusunu denemek için hedef odasına döndü. İlk kırmızı işaretten başlayarak bambuya bir ok doldurdu, nişan aldı ve ardından hızlı bir hava üfledi. Gülümsedi. Çok daha iyiydi.

Arbon şafaktan sonra geldiğinde Valek üfleme borusunu sakladı. Çocuk bir kez daha saçlarını kafa derisine yakın bir şekilde kazıttı. Beyaz teni siyah kirli sakalının arasından parlıyor ve yuvarlak yüzünün üstünde tuhaf görünüyordu.

"Dün gece ilerleme kaydettiniz mi?" Arbon sordu.

"Altmış metreye kadar," dedi Valek.

"Yalancı."

"Bahse ne dersin?"

"Pekala. Bahis ne?"

İkisinin de değerli hiçbir şeyi yoktu. "Dartla hedefi vurursam bana gelecekte bir iyilik borçlu olursun, vuramazsam ben de sana bir iyilik borçlu olurum, ne dersin?"

Arbon kabul etti.

Valek altmış metrelik hedefe yaklaştı, üfleme borusunu çıkardı ve hedefi tam on ikiden vurdu.

"Bu hile yapmaktır!" Arbon bağırdı.

"Hayır, değil. Bunu nasıl başaracağımı hiç belirtmedim."

"Ama-"

"Ama ne, Arbon?" Hedda sordu. Siyahlara bürünmüş bir halde odanın karanlık köşesinden çıktı.

Valek bütün gece orada olup olmadığını merak etti. Sık sık orada saklanır mıydı?

Kalp atış hızı arttı.

"Görev..." Hedda ona yaklaştığında kekeleyerek durdu. "Ne için?" diye sordu.

"Hedefi vurmak için, efendim."

"Aynen öyle. Size doğaçlama yapmamanızı söyleyen oldu mu?" "Hayır. Kimse bize bir şey söylemedi!"

"Eğitimden memnun kalmadınız mı?" Dar yüzüne soğuk bir düzlük yerleşti.

"Ben... Ben... iyiyim."

"Anlıyorum." Valek'e döndü. "Demek Kral Katil, hâlâ buradasın."

"Evet, efendim."

"Bakalım son işaretten sonra ne yapabileceksin."

Silahları aldı ve hünerlerini sergiledi; taşla, bıçakla, okla, cıvatayla hedefi tam on ikiden vurdu ama dartı vuramadı. Dartı o kadar uzağa göndermek için yeterli havası yoktu.

"Daha ileri gitmesini nasıl sağlarsınız?" diye sordu.

Bunun boş bir soru olmadığını hissetti, bu yüzden sorunu dikkatlice düşündü. Daha fazla hava işe yarayabilirdi ama ciğerleri sadece bu kadarını tutabiliyordu ve daha fazla güç üretebileceğinden şüpheliydi. Daha uzun bir boru nişan almasına yardımcı olabilirdi ama yine de hava miktarı aynı kalıyordu. Sonra babasının tabakhaneye gelen su borularını, borunun çapı azaldıkça su basıncının artacağı şekilde nasıl ayarladığını hatırladı.

"Daha küçük bir çıkış deliği olan daha uzun bir üfleme borusu," dedi. "Arbon, bu sana doğru geliyor mu?"

"Uh... Emin değilim, efendim."

"Görünüşe göre biraz deney yapman gerekiyor. Bakalım onun önerisini yüz metreden hedefi vurma konusunda işe yarar hale getirebilecek misin?"

"Evet, efendim."

"Valek, benimle gel." Hedda odadan dışarı çıktı. Valek bir adım geride kalarak onu takip etti.

"İlk testi geçtin. Bakalım ikincisinde ne yapacaksın." Onu ana binaya götürdü ve geniş bir açıklık olan birinci kata çıkardı. minderlerle ve silahlı ya da silahsız antrenman yapan insanlarla dolu bir alan.

Heyecan içinde derinlerde bir yerdeydi ama bunu yüzüne yansıtmamaya dikkat ediyordu.

"Kendini savunma teknikleri ve temel hareketlerle başlayacaksınız. Ne zaman

ustalaştıktan sonra silah kullanmayı öğreneceksiniz. Tamequintin eğitmeniniz olacak. Eğer Tamequintin mutlu değilse, ben de mutlu değilim demektir. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Genç bir adamı çağırdı. Yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Tamequintin'in uzun siyah saçları kaslı sırtından aşağıya doğru tek bir ip halinde örülmüştü. Kısa siyah bir pantolon giymişti ve başka hiçbir şey giymemişti.

Valek onun yumuşak yürüyüşünü fark etti. Bu ona saldırmak üzere olan bir kar kedisini hatırlatmıştı. Ne yazık ki kuzeydeki buz tabakasının yakınında yaşadığından beri çok sayıda kar kedisi görmüştü.

Hedda onları tanıştırdı ve gitti.

Tamequintin bir an Valek'i inceledi. "Demek Kral Katili özentisi sensin, ha? Hedda acemi askerler için umutsuzluğa kapılıyor olmalı."

Valek yemi yutmayı reddetti. Bunun yerine bekledi.

Adam homurdandı. "Bana T-quin de. Hedda dışında herkes öyle der, o da bu hakkı kazandığı için." Valek'i tepeden tırnağa taradı. "Nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?"

"Hayır."

T-quin yine homurdandı. "Yapacaksın, yoksa..." Omuz silkti.

"Yapmayacaksın. Ve sonra size çıkış gösterilecek. Dikkatli olun. O ilk adım öldürücüdür."

Valek, T-quin'in kara mizah anlayışını hatırlıyordu. Elbette, T-quin onu haftalarca defalarca dövdüğünde bunu takdir etmemişti. Tamequintin'in devralmadan sonra Valek'in birliğine katılmayı reddetmesi çok kötü olmuştu. Yelena'nın peşine düştüğünde de Valek onu öldürmek zorunda kalmıştı.

Ixian suikastçılarının dosyasını okuyan Valek sadece bir potansiyel şüpheli buldu. O da eski dostu Arbon'du. Ve Arbon'un ona hâlâ bir iyilik borcu vardı.

JANCO

Botlar deponun zeminine vuruyordu. Janco duvara yaslandı nakliye sandığının yan tarafında, kaçma şansını düşünüyordu. Birine beş kişi düşünüyordu ve onun içeride bir yerde saklandığını biliyorlardı.

Şansını beğenmeyen Janco etrafı taradı. Arkasında sandık yığınları belirdi ve önündeki iki yığın görüşünü engelledi. Ama bu uzun sürmedi. Birkaç metre ötedeki açık alanın karşısındaki metal merdivenlere baktı. Riske girmeli miydi? Adamlardan biri ofisleri aramak için basamakları hızla çıktı. Bir rakibe karşı şansını beş rakibe karşı olduğundan çok daha fazla tutuyordu.

"Buradayım," diye seslendi sağdan bir ses. Sandığın etrafından dolanan adam kılıcını çekti ve Janco'ya doğru ilerledi.

Merdivenler. Başka bir adam Janco ile kaçış arasına girene kadar sola doğru ilerledi. Yeni adam Stig adında birini çağırdı ve az önce ikinci katta olan adam aşağıya yuvarlandı.

"Hadi dostum," dedi Stig. "Etrafın sarıldı. Kılıcını bırak ve biraz sohbet edelim."

Janco omzunun üzerinden baktı. Koca Brute arkadaşına katılmıştı. Koca Brute buradaysa, Ari neredeydi? Stig'e döndüğünde, Funky Mustache diğerlerinin yanında duruyordu. Çok güzel. *Haydi, Ari. Neredesin?*

Bir an için elini sıktı, sonra içini çekti. Silahını kınına sokarak birkaç cam topu avuçladı. Janco sandığa yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

Stig, "Neden depomuza girdiniz?" diye sordu.

"O mu?" Janco elini salladı. "Sadece güvenliğinizi test ediyorum beyler. Ve berbat olduğunu söylemeliyim."

"Uh-huh. Peki purolarımızla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Zaman zaman iyi bir sigara içmeyi severim. Sadece malın gerçek olduğundan emin olmak istedim."

"Yalan söylüyor," dedi Koca Brute. "O kaleden kaçan Franco. Onu hemen öldürün yoksa bizi Valek'e rapor edecek."

"Bu *Janco*, seni moron. Ve Valek zaten operasyonunuz hakkında her şeyi biliyor."

"Blöf yapıyor." Koca Vahşi yaklaştı. Kemerinde bir çift çirkin görünümlü balta asılıydı.

Olgunlaşmış et kokusu Janco'nun burun deliklerine saldırdı. Ugh. Büyük. Sinir bozucu. Ve pis kokulu. *Ne zaman istersen, Ari*. Janco omuz silkti.

"Devam et ve ne istersen düşün. Ama Valek ortaya çıktığında nefes almıyor olursam çok sinirlenir. Ben onun en sevdiği sinsiyim."

"Evet, tabii ki öylesin." Stig ona doğru yürüdü. "Bırakalım da patron karar versin." Janco'nun omzuna uzandı.

Gürültülü bir gümbürtü yankılandı. Adamlar sıçradı. *Zamanı gelmişti*. Janco iki cam topu yere çaktı. Topların içindeki kimyasallar karıştı ve kalın beyaz bir sis oluşturdu. Janco bulutun üzerinde kalarak sandık yığınının tırmandı. En tepede durdu ve tavandan sarkan zincirleri yakalayarak yukarı zıpladı.

Altından sesler yükseliyordu. Janco zincirden zincire savrulurken çıkışa doğru ilerledi. Ari elinde geniş kılıcıyla kırık kapıyı koruyordu. Kaçakçılardan biri dumandan sendeledi. Adam tepki veremedi Ari yaklaştı ve kılıcının kabzasıyla adamı yere serdi.

Janco başka bir sandık yığınının ulaştığında en tepeye çıktı, sonra aşağı inerek ortağının görüş alanına girdi.

"Oyun zamanı sona erdi," dedi Ari.

Koca Brute incelmekte olan sisin içinden koşarak geldi.

"Awww, biraz daha kalamaz mıyım?" Janco kılıcını bir çırpıda çekti.

Geniş deri kemerinden bir balta çıkaran Koca Vahşi, Janco'ya nişan aldı.

Silah kulağının yanından vızıldayarak geçerken Janco yana savruldu.

"Balta mı?"

Gerçekten mi? Bu odunculuk olayını fazla ciddiye alıyorsun." Bir tane daha çekti ama sonra boynuna saplanan bir okla öne doğru tökezledi, yere yığılıyor.

Janco Ari'ye, "Hey, hiç adil değil," dedi. "O benimdi."

"İstedğini seç." Ari başıyla ters yönü işaret etti.

Stig, Funky Mustache ve diğerk adam dağılan sisin içinden çıktılar. Beyaz duman dalları elbiselerine yapışmış ve yüzlerindeki öfke alev alev yanıyordu.

"Ooh, ben Funky Mustache ve Stig'i alacağım. Sen de şu diğerk adamı al."

Janco ayaklarını kaydırarak dövüş pozisyonuna geçti.

Ari iç çekti. "Al." Janco'ya bir çift dart uzattı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Kapıyı kırarken omzumu incittim."

Bu da Janco'ya ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını vermişti. "Pekâlâ. *Bu sefer* senin yönteminle yapacağız."

Okları hedef aldı ve Stig'i boğazından, Funky Mustache'ı da yanağından vurdu. İki adam saldırmaya devam ederken Janco geri çekildi, Stig'in darbesini savuşturdu ve Funky Mustache'nin kılıç darbesine karşı koydu.

Birkaç hamleden sonra

saniyeler içinde uyku ilacı etkisini gösterdi. Ayaklarının üzerinde sallandılar, birkaç sallantılı adım attılar ve yere yığıldılar.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Janco Ari'ye sordu.

Ari ona ekşi bir bakış attı. "En başından beri peşimizdeydiler.

Büyük adam beni uzaklaştırdı, böylece sen içeri sızacaktın. Sonra birkaç arkadaşını aldı ve geri döndü. Onları atlatıp atlatmayacağını görmek için bekledim ama sen pencereden çıkmayınca içeri girdim."

"Sanırım şapkamı takmalıyım." Başını kaşıdı. Bunu düşünmek bile kafa derisini kaşındırıyordu. Belki Dilana ona kaşındırmayan bir şey dikebilirdi.

"Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Ne buldun?"

Janco ona puro kutularını ve kasaların sahte tabanlarını gösterdi. "Üst katta bir sürü evrak işi olan bir ofis var. Yasal görünüyordu ama ben uzman."

"Rapor verelim ve bir temizlik ekibi gönderelim." Ari bayılttığı iki adama iğne batırarak ekip gelmeden canlanmalarını engelledi.

Kırık kapının parçalarını toplayan Ari, onları duvara yasladı. Tam ortadan ikiye ayrılmıştı. En azından geçici olarak onarmak için malzeme aradılar. Yerel hırsızlara burayı temizletmenin bir anlamı yoktu. Depodan ayrılıp kaleye geri döndüklerinde güneş batmıştı.

Ari'nin yorumlarından biri Janco'yu rahatsız etti. "Başından beri peşimizde olduklarını nereden biliyordun?"

Ari bir grup insan kulak kesilinceye kadar bekledi. "Sanırım bu adamlar ve o depo bir oyunun parçası. Kaçakçılar *gerçek* operasyonu bulmamızı engellemek için bu operasyonu ortaya çıkarmamızı istiyorlar."

"Kale kompleksinden çıkar çıkmaz bizi işaretlediklerini mi düşünüyorsun?" "Evet."

"Daha iyi kılıklara ihtiyacımız var."

"Ve daha iyi istihbarat. Bakalım Valek yeni bir bilgi keşfetmiş mi?"

* * *

Valek, ofisinin kapısını çaldıklarında "Gelin" diye seslendi.

Mumlar parladı ve Valek'in yere bağdaş kurmuş, etrafına dosya klasörleri saçılmış bir şekilde oturduğu görüldü.

"Organize etmek mi?" Ari kuşkulu bir sesle sordu.

Valek'in dosyalama sistemi hakkında söylediklerine rağmen, Ari ve Janco yığınlarına herhangi bir mantık uygulandığına ikna olmamışlardı.

"Hayır. Yerine birini arıyorum." Valek bir dosyayı çevirip açtı. "Çavuş Hunter hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne için?" Janco sordu.

"Komutan'ın yeni kişisel koruması."

Ah. Cezalandırma zamanı. Janco, "Biraz serttir ama güvenilirdir," dedi.

"Zeki ve hırslı," diye ekledi Ari. "Uzun süre çavuşluk yapmaktan memnun kalmayacaktır."

"Hmm. Onu 'belki' yığına ekleyeceğim." Valek dosyayı üç yığının ortasına yerleştirdi. Sonra ayağa kalktı ve siyah pantolonunun üzerindeki tozu sildi. "Benim için haberlerin var mı?" Üç yığını topladı ve masasına taşıdı.

"Evet, efendim," dedi Ari. Depo ve kaçakçılar hakkında açıklama yaptı.

"Deet'ten onları daha sonra sorgulayabilmemiz için bir temizlik ekibi göndermesini istedim. Ama genel olarak onları bulmak çok kolaydı."

"Sahte bir operasyon mu?" Valek sordu.

"Hayır. Yasadışı mal satıyorlar ama çoğunlukla önemsiz şeyler. Kaçakçıların ne dediğine bakabiliriz ama bence gizli bir ajana ihtiyacımız var."

tanınamaz."

Janco büzüldü. "İyi bir kılık değiştirme-"

"Bu yeterli olmayacak," dedi Ari. "Bizi çok iyi tanıyorlar." "Yani operasyonlarımızda bir köstebek mi var?" Valek sordu.

"Bu her zaman bir olasılık, ama bu daha çok bizi izledikleri ve nerede olduğumuzu takip ettikleri anlamına geliyor. Tıpkı tutuklamadığımız ama daha tehlikeli olanları bulmak için kullandığımız küçük suçlulara yaptığımız gibi."

"Bu benim düşündüğüm şeyle uyuşuyor." Valek parmaklarını masasına vurdu. "Ve sizinle çalışmak için mükemmel bir ajana sahip olabilirim. Kendisi hiç tanınmıyor. Tabii ortaya çıkarsa."

Janco bundan hoşlanmadı. Hem de hiç. "Kim?"

Valek cevap vermek yerine dosyalardan birini eline aldı. "Komutan'ın koruması için Er Krist hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Ari ve Janco bakiştılar. Valek hazır olduğunda aklındaki kişiyi onlara söyleyecekti. Personel ve Komutanı korumak için kimin en iyi becerilere sahip olduğunu tartişırlarken kapıdaki hafif bir tıkırtı onları böldü.

Valek kapıyı çalanı ofisine davet etmeden önce gerildi. Janco kimin girdiğini görmek için dönerken parmakları en sevdiği hançerinin kabzasını okşuyordu. Genç bir kız yaklaştı. On yedi, belki de on sekiz yaşındaydı. Zarif adımları tanıdık geliyordu. Bakışları onunla Ari arasında gidip geliyor, onları süzüyordu.

Açık gri gözleriyle güzeldi. Ancak gözlerinden hiçbir sıcaklık yayılmıyordu. Kız yaklaştığında, Janco onun yaşı hakkındaki tahminini yirmi olarak değiştirdi.

"Bu Onora. Sizinle birlikte çalışacak," dedi Valek. "Bunlar Ari ve Janco, benim-"

"*şu anki* ikinci komutan," dedi.

Sesindeki meydan okuma Janco'nun ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Eleman bulmak için çocukları işe alacak kadar çaresiz miyiz?"

Gözlerini dikti ama alay etmeye kalkışmadı. Çok kötü oldu. "Aradığın o mu?" Ari Valek'e sordu.

"Evet. Ve kaçakçılık operasyonunu yürüten beyinleri bulmak için sizinle birlikte çalışacak."

"Ciddi misin? Ne bulacak ki? Bir lolipop ve Binky mi?" Janco kendi şakasına güldü.

Onora hiç uyarmadan bıçağı avucuna aldı ve hızlı bir hareketle Janco'nun boğazına dayadı.

Gölümsemesi genişledi. "Ooh, ondan hoşlandım."

YELENA

Leif Sitian Konseyi'ne küfrederken öfke boğazımda düğümlendi.

Fisk'in oturma odasındaki kanepe ve sandalyelerin etrafında dolandı. "Ben'in kaçıışı konusunda seni neden uyarmadılar? Deli mi bunlar?"

"Belki de onun bir pusu kuracak zamanı olmayacağını düşündüler. Yelena," dedi Fisk. "Yetkililerden kaçıyor. Yardım alsa bile odak noktası intikam değil kaçmak olurdu."

"Ve Valek'e Ben'in Wirral'da bir büyücünün gücünü engellemek için inşa edilmiş özel bir kanatta ömür boyu hapsedileceğine dair söz verdiler," dedim. "Eğer bana söyleselerdi, Valek'i bilgilendirebilirdim."

"Bu çok aptalca," dedi Leif. "Yelena'nın hayatını neden riske atalım? O çok değerli."

Fisk, "Belki de saldırıya uğraması halinde kendini koruyabilecek kapasitede olduğunu düşünmüşlerdir," dedi. "Ayrıca sen Valek'le birlikteydin, değil mi?"

Öfkem bir parça azaldı. "Evet, ama ben ona ulaşmadan önce oldu. Ve suikastçının bu yeni zehre sahip olduğunu bilemezlerdi."

"Bundan emin misin?" Leif sordu. "Zaten sır saklıyorlar ve bu çok büyük bir sır olur. Bunu bir düşün."

Fisk de aynı fikirdeydi. "Konsey büyücülerden korkuyor. Devlen Konsey Üyesi Moon'un ruhunu kız kardeşininkiyle değiştirdiğinden beri korkuyorlar. Kimsenin onları sihirle etkilemediğinden emin olmak için hepsinde bir sihir dedektörü var. Dolayısıyla, bu gücü engelleyen zehri öğrendilerse, haberi sakladıkları grubun büyücüler olduğunu varsaymak mantık açısından büyük bir sıçrama değil."

Fisk'in spekülasyonu bana doğru geldi. Ne kadarını bildiklerini öğrenmemiz gerekiyordu.

"Konsey son zamanlarda Usta Büyücüler olmadan kapalı kapılar ardında oturumlar yaptı mı?" Ben sordum.

"Bu yasadışı," dedi Leif. "Tüm üyeler hazır bulunmalıdır."

"Resmi olmayan bir buluşmaya ne dersiniz?"

"Bunu belirlemek daha zor. Konsey üyeleri sık sık küçük gruplar halinde toplanırlar, ancak resmi bir karar alınması beklenmez."

Fisk, "Ve gizli toplantılarla ilgili herhangi bir söylenti de duymadım," dedi. "Peki ya Konsey Üyemiz Bavol Zaltana?" Leif'e sordum. "O da bize anlatır mısın?"

"Bu ona ne kadar bilgi vermek istediğimize bağlı," dedi. "Eğer zehirlendiğinizi biliyorsa, muhtemelen elindeki tüm bilgileri bize verecektir. Ancak muğlak davranır ve olası bir madde hakkında soru sorarsak, susabilir."

Hakkımda başka bir kişinin daha bilgi sahibi olmasından tedirgin olarak seçeneklerimi değerlendirdim. "Bana yapılan saldırı Sitian Konseyi tarafından onaylanmış olabilir. Bana ve yeteneklerime karşı hep temkinli oldular. Eğer onlar

Beni etkisiz hale getirirlerse artık benim için endişelenmelerine gerek kalmaz. Gerçi şimdiye kadar bana güvenmeyi öğrenmiş olmaları gerekirdi."

"Şimdi paranoyaklaşmaya başladın," dedi Leif. "Bavol'la konuşacağız. Ama buna klan işi diyeceğiz."

"Adını ne koyduğumuz neden önemli olsun ki?"

"Klan üyelerine sadakat Bavol için önemlidir. Ayrıca, Usta Büyücüler bunun farkında olduğu sürece Konsey'in şu anda bu zehri bilmesine gerek yok."

Konsey'i bilgilendirmeyerek daha önce de başımızı derde soktuğumuzu iddia edebilirdim ama Ben Moon hakkında beni uyarmadıkları düşüncesi onlara karşı içimde sıcak ve bulanık hisler uyandırmadı.

"Pekâlâ. Bavol şimdiye kadar evine dönmüş olmalıydı. Kaleye dönmeden önce gidip onu ziyaret edelim."

Fisk'e veda ettik. Suikastçı ve zehir hakkında toplayabileceği her türlü bilgiyi toplayacağına söz verdi.

Pelerinimi omuzlarıma sardığımda zırh giymiş gibi hissettim. Beni büyüden koruduğunu bilmek bile en büyük korkumu hafifletiyordu. Kapüşonu başıma geçirme isteğime karşı koydum. Gece havası o kadar da soğuk değildi.

Lambacılar gece görevlerini tamamlamışlardı. Parlak sarı ışık havuzları sokakları boyadı. Pazar kapandıktan ve fabrikalar akşam için üretim seviyelerini düşürdükten sonra merkezi iş bölgesinde pek fazla insan kalmadı. Sessiz sokaklarda ilerleyerek doğuya doğru ilerledik.

Konsey Salonu ile Konsey Üyeleri ve yardımcıları için konutların bulunduğu hükümet mahallesi.

Bavol'un kasaba evine yaklaştıkça, mutfağına gizlice girmek zorunda kaldığım zamanın anıları istemeden de olsa canlandı. Davian Vermin Sitan Konseyi'ni ele geçirmişti, başıma ödül konmuştu ve Bavol'un yardımına ihtiyacım vardı.

Evinin önüne vardığımızda Leif'i de yanıma alarak yürümeye devam ettim.

"Ama-"

"Arkadan dolaşalım," diye fısıldadım.

"Görünürde kimse yok."

Ona baktım.

"Oh, tamam, ama ben hala paranoyak olduğumu düşünüyorum." "Ben buna tedbirli olmak demeyi tercih ediyorum."

Homurdandı ama birkaç blok daha beni takip etti. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attıktan sonra, sıra evlerin arkasındaki sokağa daldım ve Bavol'un arka girişine geri döndüm.

Mutfak penceresinden baktım. Petal, hizmetçisi, tencereleri ovuyordu. Parmak eklemimle kapıya vurdum, kapıyı açtığında geri adım attım.

Petal'ın geniş yüzü beni ve Leif'i tanıdığında önce telaşla sonra endişeyle buruştu.

"Aman Tanrım, beni çok korkuttunuz!" Petal bizi içeri götürdü. "İçeri gelin, içeri gelin. Şimdi başınız ne tür bir belada?"

"Görünüşe göre bir şöhretin var, sevgili kardeşim," diye mırıldandı Leif.

"Sanırım seni de kastediyordu *sevgili* kardeşim." Petal'a döndüm. "Sorum değil. Biz sadece klan liderimizi tüm mahalleye haber vermeden ziyaret etmek istedik. Diğer Konsey Üyeleri ve yardımcılarının ne kadar meraklı olabileceğini biliyorsun."

"Evet, öyle. Onlar en kötü dedikoduculardır. Ama yaşlı bir kadının hakkını ver, çocuğum. Arka kapıdan habersiz bir ziyaret sadece tek bir anlama gelir. Bela."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok. "Bavol içeride mi?"

"Ofisinde. Gidip onu getireyim. Beklerken bir şeyler yemek ya da içmek ister misiniz?"

Leif ağzını açtı ama ben "Hayır, teşekkürler." dedim.

Bizi ön salona götürdü ve o ikinci kata çıkan merdivenleri çıkarken biz de turkuaz ve gümüş rengi bir çift koltuğa yerleştik.

"Benim yerime cevap vermene gerek yoktu. Petal en iyi orman çorbasını yapar, anneminkinden bile daha iyi." Leif suratını astı.

"Fisk'in yerinde yemek yedin. Nasıl aç olabilirsin?"

"Mesele aç olmak değil. Bu baharatların birleşimi ve ağzınızın içindeki tatların patlamasıyla ilgili."

Orman çorbasını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Zaltana Klanı'nın en sevdiği yemeklerden biri olan bu çorbanın içinde klanımızın yaşadığı Illiais Ormanı'ndan yapraklar ve çiçekler bulunurdu. Bana göre tadı vanilya ve limonla karıştırılmış çürümüş hindistan cevizi gibiydi. İğrenç.

Bavol, Petal'ı odaya kadar takip etti, geniş gülümsemesi onun endişeli kaşlarıyla çelişiyordu. Petal mutfağın içinde kaybolmadan önce önlüğünü elleriyle kavradı.

"Ne hoş bir sürpriz," dedi Bavol.

Gri neredeyse tüm saçlarını kaplamıştı ve onu son gördüğümünden beri biraz daha tıknazdı.

"Yelena, tatilden döndüğünü bilmiyordum." Bavol kanepeye oturdu.

"Planlarda bir değişiklik oldu." Yüz ifadesini inceledim. Birdenbire bana Ben Moon'dan bahsedip bahsetmeyeceğini öğrenmek istedim.

"Öyle mi?" Gülümsemesi devam ediyordu ama bakışlarında hafif bir tedirginlik vardı. "Kulübemize giderken yolda saldırıya uğradım."

"Ah, şu." Adam rahatlamıştı. İlginç bir tepki.

"Duydum. Kötü bir tuzak." Bavol tsked.

"Saldırıya uğradığımı duydunuz ama Hisar'a döndüğümü bilmiyor muydunuz?"

Leif bana uyarıcı bir bakış attı. Bavol klanımızın lideriydi ve ben onu bir suçlu gibi çapraz sorguya çekiyordum. Çok kötü oldu. Bavol bana Ben Moon'dan bahsetmeliydi.

"Evet... şey... Usta Büyücü Bloodgood bu öğleden sonra olayı rapor etti ama ben sizin Valek'le birlikte kamaranızda kaldığınızı düşündüm. Nasıl hissediyorsunuz?" Bavol sordu.

"Ben iyiyim. Saldırının arkasında kimin olabileceğine dair bir fikriniz olup olmadığını sormak istedim."

"Hayır, üzgünüm," dedi çok hızlı bir şekilde. "Bunu Konsey toplantısında tartıştık. Bir dizi şüpheliyi listelemiş olsak da, hiçbirinin bu işi başarabileceğini düşünmedik."

Leif sertleşti ama çenesini kapalı tuttu. Ben bile Baval'un bize yalan söylediğini hissetmişim. Neden? Ona bunu söyledim mi yoksa görmezden mi geldim?

"Şüpheliler kimlerdi?" Ben sordum.

"Uh... bilirsiniz... her zamanki..."

Oh ne güzel, *her zamanki* şüphelerim vardı, anneme bir mektup yazmalıydım. Devam etmesini bekledim.

"Biliyorsunuz... Valek'in düşmanları, o gizli operasyon sırasında tutukladığınız Bulut Sisi adamlarının akrabaları ve dolandırıcı olduğunu ortaya çıkardığınız Lyle Krystal."

"Oh evet. Yalancıları tespit etmekte iyiyimdir." Baval kıvrandı.

"Pekâlâ Baval, gerçekte neler oluyor?" Leif sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hadi ama. *Biziz*. Ayrıca, Ben'i zaten biliyoruz."

Öne doğru eğildi. "Bu gizli bilgi. Nasıl...? Aklımı mı okudun?" Baval bana baktı. Şüphe gözlerini daralttı.

"Hayır." Gözlerimi ona diktim. "Neden bana söylemedin?" "Konsey-"

"Konsey'in ne karar verdiği umurumda değil. Bilmem gerekiyordu. Neden Bana söyler misin?"

"Konsey'in isteklerine karşı gelemem."

Yine bekledim. Geçmişte onların isteklerine karşı gelmişti.

Baval içini çekti ve minderlere yaslandı. "Konsey Üyesi Moon yakalanacağına söz verdi ve kimsenin paniğe kapılmasını istemediler."

"Yelena'nın Valek'e haber vermesini istemediler, değil mi?" Leif sordu.

Cevap vermedi, bu da haklı olduğumuz anlamına geliyordu. Yıllar boyunca onlar için yaptığım onca şeye rağmen Konsey bana hâlâ tam olarak güvenmiyordu.

"Sitia'nın sırlarıyla birlikte Ixia'nın sırlarını da saklarım," dedim gergin bir sesle. "Valek'i sadece Ben'in Buz Ayı'nı avlamak için Ixia'ya gitmeyi planladığına dair bir bilgin olsaydı uyarırdım. Ben'in beni hedef alıp almadığını biliyor musun? Ya da artık özgür olduğuna göre ne yapabileceğini?"

"Saldırının arkasında onun olduğunu düşünmüyoruz. Planlarına gelince, şu anda kaçmak ve saklanmakla meşgul."

"Bize söyleyemeyeceğin başka bir şey var mı?" Leif sordu. "Belki başka bir kaçak suçlu? Ya da karaborsada yeni bir uyuşturucu mu? Ya da bir kuduz saldırısı

Valmurs?"

Bavol başını salladı. "Karaborsa mallarda bir artış oldu ve henüz kaynağını bulamadık. Ama bunun dışında... sadece olağan krizler ve klanlar arasındaki çekişmeler."

Ayağa kalktım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Leif de bana katıldı.

"Bekle. Ben'i nasıl öğrendin?"

"Üzgünüm, kaynaklarımızı açıklayamayız," dedim. "Ancak size Valek'in muhtemelen zaten bildiğini söyleyebilirim." Elimi kaldırdım. "Bizden ya da bizim

Fulgor'daki casuslarından biri hariç. Tüm çabalarım rağmen Sitia'nın tüm büyük şehirlerinde hala birkaç tane var. Konsey'in benden hayati bilgiler sakladığını öğrendikten sonra, yararlanabileceğim bir casus ağı olduğu için mutluyum."

Mutfağa girdim ve Leif'e dumanı tüten bir kâse ve kaşık uzatan Petal'a veda ettim.

"Sen en iyisisin, Pet." Onu yanağından gagaladı. "Yarın kaseyi yalayıp temizleyerek geri getireceğim."

Kıkırdadı.

Çıkarken başımı salladım. "Herkes seni besliyor mu?"

"Sadece iyi olanları." Keep'e doğru ilerlerken orman çorbasını höpürdeterek içti.

Yorgunluk kaslarımı çekiyordu. Bacaklarımın her biri yüz kilo ağırlığındaydı. Uzun bir gün olmuştu ve bir şey başarıp başarmadığımdan emin değildim. Leif ikinci akşam yemeğini bitirdiğinde, Bavol'la yaptığı konuşmayı nasıl değerlendirdiğini sordum.

"Büyü engelleyici zehirden haberi yok," dedi Leif. "Bunu nasıl anladın?"

"Diğer tehditleri sıraladığımda, yeni ilaçla ilgili olana ya da kuduz Valmurların saldırısına karşı bir tepki kokusu almadım, bunun için minnettarım

- "O küçük şeytanların keskin dişleri vardır."

Ah. Leif sihrini kullanmıştı. "Ama satılık daha fazla yasadışı mal olduğunu söyledi."

"Evet ve sanırım Konsey'den alacağım bir sonraki görev de bu olacak."

Irys de yakında kendisine ihtiyaç duyulacağını söylemişti. "Sanırım bu da mümkün olduğunca çabuk şehri terk etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Fulgor'a saha gezisi mi?"

"Evet. Opal'ı da ziyaret edebilir ve sorunum hakkında bir fikri olup olmadığına bakabiliriz."

Ama önce yatağa. Leif ve ben yarın öğlen Keep'in ahırında buluşmaya karar verdik. Sabah ikimizin de birkaç işi halletmesi gerekiyordu.

Irys kulesinde değildi, bu yüzden üç kat merdiven çıktım ve tüm vücudumu pelerinimle örterek yatağa yığıldım. Sustalımı çektim ve silahı yastığımın altına yerleştirdim. Paranoyak değildim. Sadece ihtiyatlıydım.

* * *

Ertesi sabah, Bain'i ziyaret ettim ve evini açtığımda onu şaşırttım. ofis kapısını çalmadan. Başladı ve bir şişe mürekkep döktü. Özür dilemek ve pisliği temizlemeye yardım etmek için acele ettim. Pelerinime ördüğüm null kalkanının usta seviyesindeki bir sihirbaza karşı işe yaradığını bilmek güzel.

Özrümü elinin tersiyle itti. "Masamdaki başka bir leke için üzülme korse korunduğunuza sevindim. Gördüğünüz gibi, tam olarak karışıyor. Şimdi otur ve bana ne öğrendiğini anlat."

Ben Moon'la ilgili haberler dışında her konuda onu bilgilendirdim. "Başka bir deyişle... hiçbir şey."

"Bu doğru değil. Bir dizi olasılığı elediniz. Bir cevaba giden yolları daraltıyoruz."

Ona Konsey ile görüşmesinin nasıl geçtiğini sordum.

Bain cüppesinin kolundaki yıpranmış ipliklerle oynadı. "Beklediğim gibi değil."

İyi mi kötü mü? Bekledim.

"Tabii ki üzgündüler ve birkaç şüpheli ismi ortaya attılar.

Ancak kimse klanları aracılığıyla araştırma yapmayı teklif etmedi. Tuhaf."

Bain'i inceledim, beyaz saçları başının etrafında dağınık bir bulut gibi duruyordu. Ben'den haberi var mıydı? "Peşimden bir suikastçı gönderdiklerini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır."

"Ama sen nereden bileceksin ki? Toplantılar sırasında hepsi null kalkanlarla korunuyor. Rahatça yalan söyleyebiliyorlar."

Bain hakarete uğramış gibi doğruldu. "Sevgili çocuğum, sihrimi kullanmadan bir yalancıyı fark edebilirim. Ayrıca bir kişinin bilgi sakladığını da hissedebilirim." Bana sert bir bakış attı.

"Yani benim bilgi saklamamam gerekiyor ama siz Konsey işi diyorsanız saklayabilirsiniz öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Sert bakışları omzumun üzerinden kaydı. Irys'in ofisine doğru adım attığını görmek için tam zamanında döndüm.

Gözlerinde öfke parlıyordu. "Ben Moon'un kurtarılmasından bahsediyor." "Kimi?" Bain sordu.

Irys açıkladıkça boğazımdaki yumru azaldı. Akıl hocanızın ve arkadaşınızın size yalan söylemediğini keşfetmek her zaman rahatlatıcıdır.

"Konsey bunu bizden sakladı, Bain. Ve bu ilk kez olmuyor."

Kolunu çekti. "Hayır, değil. Ama bu büyüklükte bir ilk."

"Toplantılarımızda boş kalkanları yasaklamalıyız."

"Ne amaçla? Düşüncelerini didik didik etmeye iznimiz yok.

Bu Etik Kurallara aykırıdır."

Irys hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Daha fazla usta düzey sihirbaza ihtiyacımız var!" "Her zaman daha fazlasına ihtiyaç olduğunu kabul etmekle birlikte, sence neden bu durumda yardımcı olur mu?"

"Konsey'deki düşünceleri değiştirmeye yardımcı olurlar."

"Ne düşüncesi?" Ben sordum.

Irys, Bain'in masasına yaslandı. "Büyücü karşıtı duyarlılık." O kollarını iki yana açtı. "Bizi nasıl etkisiz hale getireceklerine dair tüm keşifler-Curare, null kalkanlar, boşluklar - zayıf, savunmasız ve yozlaştırılabilir olduğumuza inanıyorlar."

Yorumu bana neredeyse ok kadar sert çarptı. "Nasıl olabilir...? Ne...?" Tam bir cümle kuramayınca çenemi kapattım.

"Şifacılar gibi bazı sihirbazların rahatlığı günlük hayatlarının bir parçası haline geldi ve artık onları özel olarak görmüyorlar," dedi Bain. "Ve Owen, Kangom, Roze, Ferde, Galen, Walsh ve kan büyüüne bağımlı olduğu dönemde Devlen gibi diğer haydut büyücülerle yaşadığımız sorunlar hepimizin itibarını zedeledi."

Vay canına, epey kabarık bir listeydi. Peki hepsini biliyor olmam hayatım hakkında ne söylüyordu? "Peki ya Sitia'ya gelmeden öncekiler?"

"Ah, her zaman baş belası büyücülerimiz olmuştur," dedi Irys. "Ama görünüşe göre Ixia sınırı açıldığından beri, daha iyi bir kelime bulamıyorum ama olaylar artmıştır."

Komutanla yapılan ticaret anlaşması, on dört yıllık bir aradan sonra Sitia'ya döndüğüm sıralarda gerçekleşti. Katalizör ben miydim?

Irys omzuma vurdu. "Kaşlarını çatmayı bırak. Sorumlusu sen değilsin. Kan büyüünün ve Curare'nin yeniden keşfi de Komutan'ın anlaşmasının zamanlamasına uyuyor. Yani sen burada olsan da olmasan da bu olacaktı."

Ona minnettar bir gülümseme verdim. Beni çok iyi tanıyordu.

Irys, "Konsey üyelerinin süper habercileri ve Opal'ın sihirli dedektörlerini doğrudan kontrol edemedikleri için hayal kırıklığına uğradıklarından şüpheleniyorum," dedi. "Her iki ögenin de Sitia'nın malı olarak kabul edilmesi gerektiğine inanıyorlar. İki klan, Cloud Mist ve Jewelrose, bu konuda çok ses çıkardılar. Zengin vatandaşlarının Meclis üyelerine baskı yaptığından şüpheleniyorum. Ve son zamanlarda

Sihirbazları kontrol etme ihtiyacı hakkında söylentiler -her birimizi kendi işimizi yapmakta özgür bırakmak yerine bizi bir ordu gibi kullanmak."

"Konsey'in yarattığı sorunlar hiç bitmiyor. Yelena bu yüzden burada değil," dedi Bain. "Genç Fisk'in herhangi bir fikri var mıydı?"

"Hayır." Onları bilgilendirdim. "Bir şey öğrendin mi?"

"Henüz değil," dedi Irys. "Bu öğleden sonra Pazia'ya bir mesaj göndereceğim." "Cam fabrikası nerede?" diye sordum.

"Ailesinin Ognap yakınlarındaki yerleşkesinde. Neden?"

Ognap, Fulgor'un doğusuna beş günlük bir yolculuk mesafesindeydi. "Bu mesajı gönderme.

Onu ziyaret edeceğim."

Irys kollarını kavuşturmuş, bekliyordu.

"Dikkat çekmememi söylemiştiniz, o yüzden bugün Fulgor'a gidiyorum."

"Benim tavsiyem odalarınızda kalıp kitap okumanız yönündeydi, uykuyu yakalamak ve tehlikeden kaçınmak. Bunları hatırlıyor musun?"

"Evet, şey... bu yakın zamanda olmayacak."

"Yetkililer henüz öğrenmemişken Ben'in nerede olduğunu öğrenebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Ben'in peşinden gittiğimi kim söyledi? Opal ile konuşacağım, bakalım durumum hakkında bir fikri var mı? Sonra Pazia'yı ve babamı ziyaret edeceğim."

"Uh-huh."

"Ben korunacağım. Leif'i alıyorum."

"Konsey'in onun için bir görevi var. Ona benim söylemem gerekiyor."

"Üzgünüm, az önce çıktı. Sanırım döndüğünde ona söylemen gerekecek." "Hiç komik değil." Öfkelendi. "Ben de seninle gelmeliyim."

"Sen de gelebilirsin."

Bain boğazını temizledi. "Bu kötü bir zamanlama olur. Biz-"

"Konsey işi. Biliyorum. Daha fazla güvenlik için yanınıza başka bir sihirbaz almaya ne dersiniz?"

"Aklınızda kim var?"

Irys şaşkınlığını gizledi. Sanırım ona daha fazla direnç göstereceğimi düşünmüştü. Normalde verirdim. Bunlar normal zamanlar değildi.

"Bakalım... İşte arkadaşın Dax."

"Hayır. Yelena'nın sorununu araştırmak için ona ihtiyacım var," dedi Bain. "Ayrıca ders veriyor."

Çok kötü oldu. Dax ile seyahat etmek eğlenceli olabilirdi.

"Ve Zebb de Konsey Üyesi Moon'un yanından ayrılmıyor." Irys sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Hale'in görevleri arasında. Opal o kadar sorun yaşarken kendini kanıtladı."

"Kum tohumu atı var mı? Avibian Ovalarında olabildiğince çok seyahat etmeyi planlıyoruz." Ayrıca Kum Tohumu'nun düzlüklerdeki büyüü kimsenin bizi takip etmesini engelleyecektir.

"Sanmıyorum ama Ahır Ustası'yla konuşun ve Hale'in Garnet'i ödünç almasına izin verip vermeyeceğini öğrenin."

Ona düz bir bakış attım.

"Pekala, ona benim onayladığımı söyle."

"Ahır Efendisi'nden korktuğuna inanamıyorum!"

"Korkmuyorum."

Sesinin bu kadar çocukça çıkmasına güldüm.

Irys de gülümsedi. "Bizden başka ne istiyorsun?"

Ayıldım. "Sadece aramaya devam edin."

"Tamamdır. Ben de Hale'e yeni görevini anlatırım. Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

"Öğlen." Ki o kadar da uzak değildi. Bain ve Irys'e veda ettim ve aceleyle yolculuk için hazırlanmaya koyuldum.

Yönetim binasının zemin katındaki mesaj ofisinde durdum ve Valek'e bir not gönderdim. Valek için geliştirdiğimiz kodu kullanarak Bu amaçla, belki duymamıştır diye ona Ben hakkında bilgi verdim ve

seyahat planlarımı listeledi. Durumum hakkında onu endişelendirmeye gerek yoktu. En azından şimdilik.

Sırt çantamı aldıktan sonra ahıra doğru yola çıktım. Oraya vardığımda Leif, Rusalka'nın yanında duruyordu. Ahır Ustası ile tartışan bir adamı izlerken sırtıttı. Adamın kapalı gözleri, kısa siyah saçları ve yüksek bir alnı vardı. Muhtemelen Hale'di.

"...onu alamazsın, seni aptal," dedi Ahır Sahibi. "Kim olduğun ya da ne yaptığın umurumda değil. O-"

Sözlerini kestim. "Hale önemli bir görev için bizimle geliyor." Leif boğulur gibi bir ses çıkardı. Sırtışı kayboldu.

"Ödünç alabileceği Sandseed atınız var mı?" diye sordum. "Ovalarda seyahat edeceğiz."

"Ah kahretsin." Ahır Ustası bir elini yelesini yumuşatırcasına saçlarının arasında gezdirdi. Eğer bir şey yaptıysa, durumu daha da kötüleştirdi. "Neden... öyle demedi?"

"İkinci Büyücü'den emirlerini yeni aldı, o yüzden biraz keyifsiz olduğuna eminim." Hale'e anlamlı bir bakış attım.

Ahır Ustası Garnet'in ahırına doğru yürüdü. "Eğer onu eyerlemenize izin verirse, o zaman yolculuğa hazır demektir. Eğer vermezse, o zaman şansın yok demektir." Onu kulaklarının arkasından kaşdı. Garnet'e bakarken yüz hatları yumuşadı. Sonra bize ters ters baktı ve nefesinin altında mırıldanarak koridorda ilerlemeye devam etti.

"Merhaba Hale," dedim elini sıkarak. "Geldiğin için teşekkürler. Irys nereye gittiğimiz konusunda seni bilgilendirdi mi?"

"Uh... Irys?" Hale biraz telaşlanmış görünüyordu.

"İkinci Büyücü."

"Fulgor'a seyahat edeceğimizi ve benim seni korumam gerektiğini söyledi."

Onun

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Neden olduğundan emin değilim. Zaten bir null kalkanı tarafından korunuyorsun. Ayrıca sen... Ruh Bulucu'sun." Bu kelimeyi sanki ağzında kötü bir tat bırakmış gibi söyledi.

"Yolda açıklarım. Bak bakalım Garnet senin için ayağa kalkacak mı?"

"Tamam." Hale sanki daha önce hiç at görmemiş gibi ata yaklaştı.

Kiki'yi eyerlemeden önce Leif beni kenara çekti.

"Bu sertlik de neyin nesi?" diye tısladı kulağıma.

"Irys daha fazla korunmam gerektiğini düşündü. İyi bir fikir gibi göründü."

"Öyle, ama neden Skippy?"

"Skippy?"

"Hale. Pek anlaşılamıyoruz diyelim."

Harika. "Onu Irys atadı. Onun güvenilir olmadığını mı söylüyorsun?"

Leif derin bir nefes çekti. "Hayır. O sadık ve bol miktarda büyüye sahip."

"O zaman sorun ne?"

"O... sinir bozucu."

Güldüm. "Sen de öylesin."

Kaşlarını çattı. "Ben komik ve sevimliyim. O... züppenin teki ve Zaltana büyüümüzün saf olmadığını düşünüyor."

"Ne düşündüğü umurumda değil. Dövüşte iyi mi?"

"Evet." Sözcük Leif'in dudaklarından, sanki söylemek ona acı veriyormuş gibi yırtıldı. "O zaman Garnet'in layık olup olmadığına karar vermesine izin vereceğiz. Eğer at onu reddederse, biz de olacak. Tamam mı?"

Bir huff daha. "Tamam." Leif cebinden kalın gümüş bir zincir çıkardı. Zincirden sarkan, yaklaşık avuç içim büyüklüğünde şeffaf camdan bir ahtapottu. "İşte." Bana uzattı. "Bu Quinn'den. Üzerinde boş bir kalkan var, böylece onu kalbinin yanına taktığında tüm vücudunu koruyor."

"Teşekkürler." Zinciri boynuma doladım ve gerçekçi ahtapotu gömleğimin altına soktum. Soğuk cam içime bir ürperti gönderdi.

Leif Rusalka'ya döndü. Kuzguni beyaz at onun boynuna sokuldu.

Kiki dişleriyle ahırının kilidini açtı ve bağının yanında durdu. Boynunu okşadım. Boğazımda ani bir keder dalgası yükseldi ve beni boğdu. Alnımı onun omzuna bastırarak bu azaba katlandım. En çok Kiki ile olan bağımı özlüyordum.

Sonunda homurdandı ve "Acıma duygusu içinde debelenmeyi bırak ve harekete geç" dercesine yeri eşeledi.

Onu eyerledim ve bol miktarda yem torbası bağladım. Ovada yeterince su olacaktı. İşim bittiğinde atıma bindim ve etrafıma bakındım. Leif Rusalka'nın üzerinde oturmuş, suratı asık görünüyordu ve Hale kendini Garnet'in eyerine çekmişti. Hale'in uzun atın üstündeki ifadesi huşu ve dehşet karışımıydı. Kum tohumu atları inatçı, inatçı ve zeki olmalarıyla ün salmışlardı.

Hale'e, "Bizi takip edersen hiçbir sorun yaşamazsın," dedim. "Sorun yok mu?"

"Atla birlikte. Görevle ilgili herhangi bir garanti veremem." "Evet, bunu senin hakkında duymuştum."

"Oh?"

"Saygısızlık etmek istemedim. Sadece sizin belli bir şöhretiniz var." Hale boğazını temizledi. "Size eşlik etmekten onur duyarım."

Leif gözlerini devirdi. "Biraz fazla abartıyorsun, değil mi Skippy?"

Kardeşimi görmezden gelerek Kiki'yi kalenin kapısına doğru mahmuzladım. Acele edersek, akşam olmadan Avibian Ovası'nda olabilirdik. Kaleden ayrıldık, sonra öğleden sonra Citadel trafiğinden geçtik. Güney çıkışından sorunsuzca geçtik ve güneye devam ettik. Ovaya ulaştığımızda, kuzeye Fulgor'a gitmeden önce doğuya dönecektik.

Fulgor'a varana kadar gerçekten bir sorun beklemiyordum. Ancak kapıdan çıktıktan birkaç dakika sonra, arkamızda dörtnala koşan birçok atın gürültüsü duyuldu.

Yolun sağ tarafına geçerken Leif bana baktı. Elini palasının kabzasına dayamıştı. Hale'in yüzü gerildi. Küçük bir parçam atlıların acelesi olduğunu ve bizi geçeceklerini umuyordu. Ama midemde soğuk bir korku çalkalanıyor, beni uyarıyordu.

Atlılar etrafımızı sardı. Durdular ve yolumuzu kestiler. Leif palasını çıkardı ve buna karşılık yedi asker silahlarını çekip bize doğrulttu.

VALEK

Onora bıçağıyla Janco'yu tehdit ederken, Ari iki elinde birer hançer tutarak ayağa kalktı. Janco sırtıyor olsa da sustalısını avuçlamıştı.

"Bunu sonraya sakla," dedi Valek, kaçınılmaz olanı durdurarak. "Yarın Onora ile antrenman sahasında idman yapabilirsiniz." Kimse kıpırdamayınca masasına bir yumruk indirdi. "Silahlarınızı indirin. Şimdi."

Ari ve Janco bıçaklarını tereddüt etmeden çeşitli gizli tutuculara geri koydular. Onora silahını cebine koymadan önce birkaç kalp atışı bekledi. Valek bir dizi gizli sürprize işaret eden başka birkaç şişkinlik daha fark etti. Dilana'nın ona verdiği üniformayı giymişti ama rahatsız olmuş gibi yakasını çekiştiriyordu.

"Onora, Janco'nun alaylarını görmezden gelmeyi öğrenmelisin. O seni test ediyor. Çabuk öfkelenmek benim birliğimde arzu edilen bir özellik değildir," dedi Valek. Boş sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Ari, o oturana kadar ayakta kaldı. Sonra da sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanmış olan Janco'nun yanına yerleşti. Ancak Valek daha iyi biliyordu. Janco rahat olmaktan çok uzaktı.

Valek, "Ari, lütfen Onora'ya şu ana kadar öğrendiklerimiz hakkında bilgi ver," diye emretti.

Ari araştırmalarını detaylandırırken genç kadının vücut dilini inceledi.

Onora koltuğunun kenarına tünedi. Başını hafifçe sağa eğerek dinledi ve ellerini kucağında başka bir gizli bıçağın yanında birleştirdi. Adam onunkine karşılık vermemişti ama Onora iyi silahlanmıştı. İlginç.

Ari sözlerini bitirdiğinde Valek, "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?" diye sordu.

Janco, "Kaçakçıları sorgulayın, patronlarının kim olduğunu ve merkezlerinin nerede olduğunu öğrenin" dedi.

"İçlerinden biri kaçsın ve onu takip etsin," diye önerdi Ari.

Onora, "Karaborsa mal satan başka bir grup bulun ve aralarına sızın," dedi. Hepsini iyi öneriler. "Tutuklamalardan bu yana karargâhlarının yerinin hâlâ aynı olduğu şüpheli. Ancak kimin sorumlu olduğunu öğrenmek doğru yönde atılmış bir adım olacaktır."

Janco göğsünü kabarttı.

"Diğer fikirleri de beğendim. Üçünüz bir ekip olarak birlikte çalışacak ve bunları uygulayacaksınız."

Janco artık o kadar memnun görünmüyordu. Ari kaşlarını çatarak Onora'ya baktı. Onunla çalışmak konusunda zorlanacaklardı.

"İlk takım toplantınız yarın sabah egzersizlerinden sonra. Antrenman seansı için antrenman sahasında buluşacağız. Sonra bir plan yapabilirsiniz kaçakçıları bulmak için zaman çizelgesi ve görev listesi. Gidebilirsiniz."

Ayağa kalktılar. Ari ve Janco, Onora'ya birkaç bakış attıktan sonra oradan ayrıldılar.

Kadın geride kaldı.

"Evet?" diye sordu.

"Bu gece silahlarımı geri vereceğine söz vermiştin." "Söz verdim."

Onun incelemesinden ürkmedi. Ukala. En iyi zamanlarında bile bu kadar ukala olmamıştı. Sonra yine... Valek, hedeflerinin yastıklarının üzerine oyduğu siyah heykelleri yerleştirmiş, onları sadece daha zor hale getirmek için uyarmıştı.

onlara suikast düzenlemek. Çok

ukala. "Ee?" diye sordu.

"Gerçekten kilitli çekmecemi kontrol etmemi ve boş bulmamı mı istiyorsun? Beni alt ettiğin için sırtıbailesin diye mi? Silahlarınızı çoktan geri aldığınızı düşünürsek, bu zaman kaybı gibi görünüyor."

İki küçük leke yanaklarını kızarttı.

Yakaladım. "Janco'yu tehdit etmemeliydin. Bu bana senin silahlı olduğunu gösterdi."

Ağzını kapalı tutarak başıyla onayladı.

"Tecrübe sandığınızdan daha önemli." Valek göğsünü ovuşturdu, Ambrose'u kolay bir ölüm olacağına inanarak avladığı zamanı hatırladı. "Bana inanmadığını biliyorum. Burada durup işini elinden almaya kararlı genç bir çaylağın karşısına çıkana kadar da bana inanmayacaksın."

"Bunu şimdi mi fark ettiğini söylüyorsun?"

Güldü. "Oh hayır. Yirmi üç yıl önce devraldığımın beri genç yeteneklerle karşılaşıyorum. Bana meydan okuyan ilk kişi sen değilsin."

"Hayır. Ben sonuncusu olacağım."

"Bu henüz belirlenmedi. Ofisimin anahtarlarını teslim etmeden önce Ari ve Janco ile nasıl çalıştığını görelim."

Gitmek için hareket etti, sonra durakladı. "Nasıl...? Onlarla çalışmanın en iyi yolu nedir?"

İlerleme. "Onları dinleyin. Yılların deneyimine sahipler, ancak daha iyi bir fikriniz varsa konuşmaktan çekinmeyin. Hoşlarına gitmeyebilir ama iyi bir fikri duyduklarında anlarlar. Janco bile. O mantığın sesini dinlemeye alışkındır."

"Ve bu da Ari'nin sesi."

"Evet. Ari duygusal olmadığı sürece. O zaman çok mantıksız olabiliyor." Valek bir tepki vermesini bekledi.

Onora dudaklarını birbirine bastırdı. "Duygulara yanlış bir şey yok."

Sinirlerine dokunmuştu. "Sadece doğru zamanda ve yerde." Yelena ona bunu öğretmişti. "Ama Ari koruyucu moduna girdiğinde, kendi hayatta kalmasını düşünmeden tehlikeye atılır."

"Bu neden kötü?"

"Madem soruyorsun, sanırım Hedda ile aynı fikirde olmadığın eğitimin bir parçası da buydu."

"Duygular bize güç verir."

"Doğru zamanda ve yerde."

Sanki anlaması mümkün değilmiş gibi başını salladı. "Dün gece kaybetmenin sebebi buydu."

"Kaybettim çünkü hile yaptın," dedi, öfkesi duruşunu sertleştirerek. "Böyle düşünmeye devam et. O zaman başka bir kadın bulma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak iş."

Onora topuğunun üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Valek masasına geri döndü. Konuşmalarını düşünerek raporları gözden geçirdi. Onora'nın yorumu -hareket *bize güç verir*- zihninde tekrarlandı.

* * *

Suikastçı eğitiminin ikinci aşamasında Valek, saatlerce alıştırmaya yapmasına ve kasları yorgunluktan titreyene kadar ağırlık kaldırmasına rağmen T-quin'i göğüs göğüse yenememişti.

Bir sonraki seviyeye geçmek için T-quin'e karşı bir maç kazanması gerekiyordu.

Kavgaları uzadıkça uzadı ama hep aynı şekilde bitti. "Seni kısıttırdım, Wanna Be." T-quin dizlerini Valek'in dizlerine bastırdı.

Omuzları, ne demek istediğini kanıtlıyordu. Onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı. Ter göğsünü kaplamış ve saçlarını ıslatmıştı. Efor sarf etmekten nefes nefese kalmıştı ama Valek'e elini uzattı.

Valek, içinden öfke fişkirirken bunu görmezden geldi. Tekrar denemeye hazır bir şekilde ayağa fırladı.

"Şimdilik bu kadar yeter, Wanna Be. Seni yaralamak istemiyorum," dedi T-quin.

"Hayır. Neredeyse sana sahip oluyordum. Şimdi duramazsın."

"Tamam, ama bacağına kırarsam Hedda'ya ağlamaya gitme."

Birbirleriyle yüzleştiler. İkisi de dövüş pozisyonunda duruyordu. Koyu mor Valek'in parmak eklemleri morarmış, göğsünde, kollarında ve kalçalarında T-quin'in yumruk ya da tekme attığı yerlerde kırmızı, yeşil ve siyah çürükler oluşmuştu.

T-quin ayaklarını sürüyerek ileri atıldı ve ayağını dışarı çıkardı. Valek darbeyi ön koluyla engelledi ve bir tekmeyle karşılık verdi. T-quin yana kaçtı ve sadece sıyıran bir darbe aldı. Ama Valek karşı hamle için beklemedi. Ayağını T-quin'in bileğinin arkasına geçirdi ve çekti. T-quin yuvarlanarak yere düştü. Valek onu kovaladı ama o ayağa fırladı ve Valek'in momentumunu kullanarak Valek'i başının üzerinde çevirdi. Yere düşerken nefesi ciğerlerinden vınlıyarak çıktı.

T-quin güldü. "Çok tahmin edilebilirsin, Wanna Be. Hiç hayal gücün yok."

Öfke Valek'e bir enerji dalgası verdi. Ayağa fırladı ve rakibine doğru koşmaya başladı. T-quin bir kez daha eğildi ve Valek'i omzunun üzerinden fırlattı.

Maç devam etti. T-quin alay etti ve Valek sadece yere düşmek için saldırdı.

T-quin topuklarını Valek'in kalçalarına geçirerek, "Yine kısıttırıldım," dedi.

Valek topallayarak ayağa kalktı. Çürük üstüne çürüklerle hırpalanmış bir halde, su içmek için sürahiye doğru yürüdü.

Hedda, "Öfkeni bir kenara bırak," dedi.

Şaşkınlıkla sarsıldı. Yaklaştığına dair hiçbir ses gelmemişti ve T-quin'le yaptığı maçı izlediğini bilmiyordu.

Ona hayranlık duymayı öğrendiği bir açık sözlülükle baktı.

"Ama T-quin-"

"Bunun T-quin'le ya da senin kan davanla hiçbir ilgisi yok. T-quin seni bilerek yemliyor. Sinirlendiğinizde hata yaparsınız. Kendi avantajına kullanabileceği hatalar. Ve sen çok çabuk öfkeleniyorsun."

Tartışmak için nefesini tuttu ama kadın haklıydı. Kral'a duyulan öfke Askerler ve hatta ailesi bile onun öğrenme ve becerilerini geliştirme arzusunu körüklemişti.

"Öfkeden kurtulun ve bunu yaparken diğer tüm can sıkıcı duygulardan da kurtulun. Bir suikastçı olmak için rasyonel, mantıklı ve kurnaz olmalısınız, acımasız ve duygusuzdur. Bu yumuşak duyguların bir suikastçının kalbinde ya da kafasında yeri yoktur. Onlar sizi zayıflatır."

Onunla aynı fikirde olsa da, onun için tutkusunu sürdürüyordu. İntikamını o kadar uzun süre aldı ki, Kral'ın kanını ellerinde görme arzusunu kaybedeceğinden endişeleniyordu.

"Kararlılık, sebat, konsantrasyon, odaklanma ve azim duygular" dedi. "Duygularınızı bir kenara bırakın yoksa bu programda başarılı olamazsınız. On gününüz var." Adım adım uzaklaştı.

T-quin yakınlarda durdu. Elini kaldırdı ve ıslık gibi bir ses çıkararak indirirken bileğinden büktü. "Umarım uçabilirsin, Wanna Be. Kayaları ıskalasan bile akıntı seni boğacaktır. Sıçra!" Güldü ve eğitim katına geri döndü.

Arbon maçına ara verdiğinde Valek'in bakışlarıyla karşılaştı. Son birkaç haftadır başka bir eğitmenle çalışıyordu ve göğüs göğüse dövüşe yakınlık gösteriyordu. Arbon yakında bir sonraki seviyeye geçecekti.

Rekabet bir duygu muydu? Ölüme itilme düşüncesi Valek'in kalbinde korkuyu ateşlemeyi başaramadı. On günlük meydan okuma, motivasyonunu her şeyden daha çok artırdı.

Ancak, bir zayıflığın farkına varmak onun üstesinden gelmekten daha kolay olmuştur.

Valek, T-quin'in ona yem attığını bilmesine rağmen, içinde kaynayan öfke dışarı çıkmak için bastırıyordu. Hatta öfkesi daha da arttı. Ve ısıtma mevsiminin daha yüksek sıcaklıkları da yardımcı olmadı.

Valek'in Arbon ve diğerleriyle yaptığı maçlar, zayıflığıyla ilgili haberler yayılana kadar çoğunlukla onun lehine gitmişti. Bir başka sinir bozucu olaydan sonra,

Valek, antrenmanla geçen verimsiz bir günün ardından hırpalanmış bedenini en sevdiği yere sürükledi

Batan güneşin pembeleri, turuncuları ve altınlarıyla çalkalanan Günbatımı Okyanusu'na bakıyordu.

Gri kayalardan bir avuç aldı ve onları teker teker denize fırlattı, keşke duygularını da bu kadar kolay atabilseydi. Daha doğrusu, onu istila etmiş olan öfkeyi kovabilmeyi. Valek bunu damarlarından akan, kalbine pompalanan ve düşüncelerini saran siyah, yağlı bir çürüme olarak hayal etti.

"Atla, Wanna Be," diye bağırdı T-quin. "Hedda'yı o zavallı kışını uçurumdan aşağı atma zahmetinden kurtar."

Valek'in tutuşu sıkılaştı. Taşlar ellerinde çatırdadı ve onları T-quin'in kafasına fırlatma arzusu göğsünde yükseldi. Bu eylemden kaçındı. Bunun yerine öfkesini avuçlarını kesen soğuk taşlara yönlendirdi.

"Ne? Cevap yok mu? Seni yine alt edeceğimden mi korkuyorsun?"

Valek ayağa kalktı ve tek kelime etmeden T-quin'in yanından geçti. Odasına vardığında yatağın kenarına oturdu ve ellerini açtı. Taşları kan kaplamıştı. Tutuşunun gücü onları ikiye ayırmıştı. İçinde gümüş parıltıları olan şık bir siyahlık gizleniyordu.

Yatağının altından, eğitiminin ilk aşamasında taşıdığı taşlara uzandı. Gri dış kaplama kazınmış ve aynı siyah-gümüş iç kısım ortaya çıkmıştı.

Bıçağını çıkarıp kayalardan birinin üzerindeki donuk griyi yonttu. Taşı oymaya konsantre oldu, öfkesinin ve hayal kırıklığının bir süreliğine kaybolmasına izin verdi. Hava göremeyecek kadar karardığında bir fener yaktı ve devam etti. Ertesi gün eğitim için rapor vermek yerine odasında kalıp taşlar üzerinde çalışmaya devam etti. İç güzellikleri onu büyülüyordu ve ait olmayan kısımları kazıyıp atıyordu.

Taşın içine hapsolmuş bir şekil görmesi tuhaftı. Serbest bırakılması gereken bir şekil. Saatlerce çalıştı, bitirene kadar ne yemek yedi ne de uyudu. Sonra yere yığıldı.

Kapı çalma sesi onu uyandırdı.

"Valek," diye seslendi Arbon. "İyi misin?" Kapı kolunu çevirdi ama kapı kilitliydi.

"Ben iyiyim," diye seslendi.

"T-quin çok kızacak. Eden'la uçurumdan atladığın altın üzerine bahse girdi." "Onu hayal kırıklığına uğrattığım için mutluyum."

"Eğitime geliyor musun? Sadece iki günün kaldı."

Valek yuvarlandı ve kaya heykelleri koleksiyonuna baktı. Kaba heykelcikler bir sıra halinde duruyordu. Biri ta takıyordu, diğ r     kılıç tutuyordu ve bir çift de el ele tutuşmuştu. Babası, askerlerin kardeşlerini öldürmesini engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Annesi onu evlatlıktan reddetmişti.

"Valek?"

"Ben gitmiyorum."

"Ama-"

"Merak etme, Arbon. Test için orada olacağım."

"Olsan iyi olur. İki g m ş m tehlikede."

"Bu kadar çok şeyi riske atmanız beni duygulandırdı."

"Senin  zerine bahse girdiğimi kim söyledi?" Arbon'un gürleyen kahkahası kapıdan içeri girdi.

Valek sonraki iki günü uyuyarak, yemek yiyerek ve gücünü toplayarak geçirdi. Test d v ş nden önceki sabah, heykelleri elinde tutarak uçurumun kenarında durdu.

Kral fiğ r n  havaya fırlattı. Öfkenin yerini kararlılık aldı.   asker teker teker uçurumdan aşağı yuvarlandı. Bu üç katili avlarken sebat ona yardımcı olacaktı. El ele tutuşan çifti havaya fırlatarak son zayıflıklarını da uçuruma gönderdi. Kimseyi umursamazsa, kederin acısı ona bir daha asla dokunamayacaktı.

Valek antrenman salonuna vardığında insan kalabalığının arasından sıyrıldı. Eğitmenler,  ğrenciler ve öğretmenler dövüşü izlemeye gelmişti. Onu gördüklerinde bir mırıltı yayıldı.

Valek ısınırken, Arbon onun yanına doğru ilerledi.

"şu kalabalığa bakar mısınız?" dedi Arbon. "Onlara hastalıklı derdim ama suikastçi olmak için eğitim görüyorlar ya da zaten soğukkanlı katiller." Sesi neşeli geliyordu. "Sanırım bir süredir uçurumdan atılan kimse olmamış."

"Bana olan güveniniz i açıcı."

Arbon Valek'in omzuna bir tokat attı ve ona şans diledi.

Valek sertleşmiş kaslarını gerdi. En azından o kadar ağrımıyorlardı. Dinlenmek ona iyi gelmişti.

"Hazır mısın, Wanna Be? Kazandıklarımı almak istiyorum," diye seslendi T-quin.

T-quin'le yüzleşti. İçindeki yağlı siyahlık temizlenmiş ve Gün Batımı Okyanusu'na atılmıştı. Geriye sert gümüşten başka bir şey kalmamıştı.

Maç başladığında, T-quin bir dizi ön tekmeyle saldırdı. Hareketleri Valek'e kristal berraklığında görünüyordu. Öfke artık görüşünü bulandırmıyordu. Neredeyse T-quin için üzülecekti ama üzüntü de bir duyguydu. Ve Valek, Hedda'nın tavsiyesine kulak vermişti.

Valek savunmada kalarak bir yan tekme ve kafasına bir yumruk engelledi.

"Haydi, Wanna Be. Karşılık ver yoksa uyuyakalabilirim," dedi T-quin.

Kalabalık güldü ve T-quin'i alkışladı. Valek gürültüyü duymazdan geldi, T-quin'in saldırı düzenine odaklanıyor, zayıflıklarını analiz ediyordu. Daha önce pek çok kez antrenman yapmış olsalar da Valek bu beş dakika içinde T-quin'in dövüş stili hakkında önceki haftalarda öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Valek mükemmel fırsatı bekledi. T-quin en sevdiği karışık yan tekme, ters vuruş kombinasyonunu yaptığında Valek yaklaştı ve T-quin'in açıkta kalan kaburgalarına yumruk attı. T-quin homurdandı ve geri çekildi.

"Lucky strike, Wanna Be."

"Sen öyle san."

Dövüş devam etti ve Valek, T-quin'in ona verdiği her açıktan yararlandı. Böbreklerine aldığı bir dizi darbeden sonra T-quin gardını düşürdü ve ayakları üzerinde sallanmaya başladı. Valek dönerek onu yere yatırdı ve omuzlarının üzerine diz çöktü.

"Kıstırıldım, Tamequintin," dedi Valek.

Arbon kükreyene kadar şaşkın bir sessizlik havayı doldurdu. "Evet! Bana iki gümüş borçlusun, T-quin."

Kalabalık toparlanmış ve dağılmıştı. Valek kaslarını esneterek hasarı değerlendirdi; birkaç kaburgası ağrıyordu ve pazusunda hassas bir nokta vardı.

Hedda yaklaşmıştı. "Fena değil, Kral Katili. Sana vermeliydim On günlük süreyi daha erken bitirmek için. Baskı altında iyi iş çıkarıyorsun. Şimdi de silah eğitiminde ne yapacağını görelim."

"On gün

mü?" "Tabii

ki."

Ofisinin kapısının çalınması Valek'i anılarından uyandırdı. "Evet?"

Çavuş Gerik kafasını içeri uzattı. "Komutan akşam için emekliye ayrıldı, efendim."

"Teşekkür ederim." Adam kapıyı kapatmadan önce, "Gerik, buraya gel lütfen," diye seslendi.

Valek'in masasına yaklaşırken Gerik'in yüzü gerginlikten beyazlaştı. Bütün Komutan'ın muhafızlarının üyeleri suikastçının geçmesine izin verdikleri için cezalandırılacaklarını biliyorlardı ama onları neyin beklediğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Valek yeni bir ekip kurduğunda, bu ekip yeniden görevlendirilecekti.

"Efendim?"

"Dosyanıza göre MD-2'den yeni transfer olmuşsunuz. Bir yıldır buradaymışsın. Orada ne kadar süre görev yaptınız?"

"Bir yıl, efendim."

"Sadece birkaç yıl görev yapmış biri için Komutan'ın ekibine atanmak etkileyici bir başarı. Çoğu

Bu adamların on ya da daha fazla yıllık deneyimi var. Başarınız için neye güveniyorsunuz?"

Gerik tereddüt etti.

"Açıkça konuşmaktan çekinmeyin."

"Ben iyiyim, efendim. Göğüs göğüse ya da silahla dövüşmek benim için kolaydır.

Antrenmanlara karşı doğal bir yakınlığım var."

"Yeterince adil. MD-2'deyken Yüzbaşı Timmer diye birini tanıyor muydunuz?"

Gerick'in yüzü hafifçe buruştu. "Adını duymuştum efendim." "Ve?

Yine dürüst bir fikir arıyorum."

"Zalimliğiyle ünlüdür, efendim." "Zalimlik mi?"

"Memurlar onun çok katı olduğuna ve askerlerinin en iyisi olduğuna inanıyor. Hiç kimse şikâyetle bulunmadı. Bu sadece erler arasındaki bir dedikodu, efendim."

"Eğer onun birlikleri en iyisi olarak kabul ediliyorsa, neden onun bölüğüne terfi ettirilmediniz?"

Gerik kaşlarını çatı. "Bana bir pozisyon teklif edildi ama ben reddettim."

İlginç. "Dedikodu yüzünden mi reddettiniz?"

"Evet, efendim."

Adam yalan söylüyordu. Valek nedenini merak ediyordu ama şu anda bunu zorlamayacaktı. Bazı şeyler aceleye getirilemezdi. "Ayrıca görev yerinin değıştirildiğini de haber vermek istedim, Er Gerik."

Doğruldu. "Evet, efendim." Sesinde boyun eğmişlik vardı.

"Bu geçici bir görev. Eğer başarılı olursanız, kalıcı olabilir."

"Evet, efendim."

"Yarın sabah tatbikattan sonra eğitim alanına rapor verin." "Peki efendim." Bu kez ses tonuna şaşkınlık karışmıştı.

"Gidebilirsiniz."

"Peki efendim." Gerik aceleyle ayrıldı.

Muhtemelen Valek'in fikrini değiştireceğinden endişeleniyordu. Valek Kaptan Timmer'in dosyasını okudu ama sıra dışı bir şey bulamadı.

Komutan'ın süitine giderken, adamlarından birini ziyaret etti ve onu

Yelena'ya Ben Moon hakkında uyarıcı bir mesaj iletmekle görevlendirdi.

"Bunu doğrudan ona vereceksin. Başka kimseye değil. Anladın mı?" Valek sordu. "Evet, efendim," diye yanıtladı adam.

Arbon'u bulması ve Valek'in onunla konuşmak istediğini suikastçıya bildirmesi için başka bir ajan gönderdiğinde Valek'in omuzlarındaki gerginlik azaldı. Sonra Valek Komutan'ın kapısını çaldı. Bugün umduğundan daha fazlasını başarmıştı.

"Gel," diye seslendi Ambrose.

Valek içeri girdi. Boş koltuğun yanında bir bardak böğürtlenli brendi onu bekliyordu. Komutan kendi koltuğunda çoktan rahatlamıştı.

"Genç suikastçımız bu gece geldi mi?"

"Geldi."

"Peki çocuklar nasıl tepki verdi?"

"Beklendiği gibi."

Ambrose güldü. "Dişler kırıldı ve sinirler gerildi, ha?"

"Yarın sabah ilginç olacak." Valek kaçakçılar hakkında öğrendiklerini açıkladı.

"Güzel. Başka bir şey var mı?"

MD-2'deki Yüzbaşı Timmer hakkında rapor verdi. "Onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Evet, onun hakkında bilgi edinin. Subaylarımın görevlerini kötüye kullanmaları yasaktır."

Ambrose'un Valek'in sadakatini korumasının bir başka nedeni. Ordusunun her zaman profesyonel gibi davranması konusundaki ısrarı. Zalimlik yok, öldürmek için öldürmek yok, sarhoş kavgaları yok ve cinsel taciz yok.

Valek içkisini yudumladı. Erimiş baharatlar dilinin üzerinde yuvarlandı, boğazını yaktı ve midesini ısıttı. "Bu Timmer'ı şahsen araştırmak istiyorum."

Komutan sustu. "Daha yeni döndünüz. Neden bir ajan göndermediniz?"

"Bu çok önemli. Onora ve Gerik'in burada olmasının sebebi o ve birlikte çalıştıklarından şüpheleniyorum. Ayrıca, bir ajanın onun ekibine sızması ve güvenini kazanması gerekecek. Bu noktada harcamak istemediğim bir zaman."

"Ve cevapları daha hızlı alabileceğinize inanıyor musunuz?" "Oh evet."

Komutan gözlerini ateşe dikti. "Peki ya *benim* güvenliğim?"

Güzel soru. Ne olmuş ona? Onora Komutan'ın süitinde görüldüğünden beri Valek bu konu üzerinde düşünüyor, tüm geceyi mümkün olan her açıdan inceliyordu. Hayati bir şeyi gözden kaçırmıştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama eninde sonunda keşfedecekti.

"Güvenlik açığının kapatıldığından ve ben ayrılmadan önce yeni bir ekibinizin olduğundan emin olacağım. Ayrıca, Onora fikrini değiştirirse, onu idare edebileceğinizden eminim," dedi Valek.

"Oldukça emin misin?"

Valek, Komutan'ın eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Seni henüz yenemedim ihtiyar."

"Tecrübe gençliği yener mi?"

"Şimdilik," diye kabul etti

Valek. "Peki ya olmadığında?"

Valek güldü. "Takım oluruz. Ben bastonumla kafasına vuracağım, sen de kemikli ayaklarınla kasıklarına nişan alacaksın."

Komutan kıkırdadı ve içkisini yudumladı. Bir süre dostça bir sessizlik içinde oturdular.

"Pekâlâ Valek. Git ve şu Kaptan Timmer'ın icabına bak. On gününüz var."

Tüm mizah Valek'ten kaçtı. On gün. Tıpkı yıllar önce Valek ve Hedda arasında yapılan şaka gibi. Komutan'a ya da başka birine bundan hiç bahsetmemişti. Tesadüf müydü? Yoksa Komutan Hedda'yla mı konuşmuştu? Eğer öyleyse, neden?

JANCO

Janco sabahlardan nefret ederdi. Parlak güneş ışığı, cıvıl cıvıl kuşlar ve Sabahın iğrenç insanları midesini bulandırıyordu. Ne yazık ki, Sonsuza dek askerlik yaptığından beri sabah egzersizi ve eğitimi bir gereklilikti. Eğer eğitim günün uygun bir saatinde yapılsaydı muhtemelen şimdiye kadar general olurdu.

Ari'nin beyaz-sarı saçları güneşte parlıyor ve geniş antrenman alanında partnerini bulmasını kolaylaştırıyordu. Her şeyde olduğu gibi Ari, Janco'nun tam zıttıydı. Hatta o iğrenç sabah insanlarından biriydi.

"Geç kaldın," dedi Ari.

"Evet, tur atarken bir grup aceminin arkasına takıldım. Büyükanmem onlardan daha hızlı koşabilirdi."

"Onları öylece geçemedin mi?"

"Ve onlarla alay etme fırsatını kaçırayım mı? Hayatta olmaz."

"Valek'in yeni acemilere iyi bir örnek olmanız yönündeki emirlerini ciddiye aldığınızı görüyorum."

"Evet, o benim. Parlayan bir örnek."

"Örneklerden bahsetmişken..." Ari başını öne eğdi.

Janco döndü ve inledi. "İşte Küçük Bayan Suikastçı geliyor. Onu başımıza bela etmek için ne yaptık biz?"

"O depoda gizlice dolaşırken yakalanman işe yaramadı. Ne sinsisin sen öyle."

"Yakalanmaktan çok uzaktım. Ben sadece... zamanımı bekliyordum." Janco genç yavruya ekşi gözlerle baktı.

Küçük Bayan Suikastçı asker grupları arasında rahatça ilerledi. Silahlı kadın ve erkeklerle çevrili olmaktan rahatsızlık duymuyordu. Tek kelime etmeden onlara katıldı ve ısındı. Uzun kahverengi saçları örgülüydü.

sırtından aşağı. Açık renkli bir tunik ve pantolon giymişti ve ayakları çıplaktı! Ve insanlar *ona* deli diyordu.

Onları görene kadar gerindi ve Ari ile şakalaştı. "Ari, bak." Ortağına dirsek attı.

"Ne? Oh, kahretsin. Bu iyi bir şey olamaz." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Komutan ve Valek onlara doğru yöneldi, peşlerinde de korkmuş görünen bir homurtu vardı. Onu suçlamadım.

Küçük Bayan Suikastçı üçlüyü gördüğünde bir an için dondu kaldı. Valek'ten korkuyor muydu? Duyduklarına göre hayır. Komutan? Aynen öyle. İri cüsseli adamın adımlarındaki hafif bir aksama onu ele veriyordu. Onu tanıyordu ve tam tersi de geçerliydi. Valek genç yavrunun yüz ifadesini de izledi. Muhtemelen bir teoriyi test ediyordu.

Ama Komutan neden buradaydı?

Valek, homurdanan çavuş gibi bir şeyle tanıştırdı. Görünüşe göre ekibin bir başka üyesi olabilirdi. Bu gün gittikçe daha da güzelleşiyordu. Yatakta kalmalıydı.

"Biraz antrenman yapacağız," dedi Valek. "Janco Gerik'e karşı, Ari Onora'ya karşı, sonra yer değiştireceğiz."

Komutan eğitim alanını çevreleyen ahşap çite yaslandı. İyi bir gösteri yapsa iyi olur.

"Silahlar mı?" Ari sordu. "Seçim sizin."

Janco bir numara sezdi. Ortağına baktı. Ari omuz silkti. Hiç yardımcı olmadı. Janco homurtuyu inceledi. Ondan daha uzun boyluydu ama Ari kadar geniş değildi. En iyisi kendi silahını seçmeden önce homurdananın bir silah seçmesini beklemektir.

Çavuş Grunt bir asa seçti. Sürpriz oldu. Janco onun kılıcı seçeceğinden emindi. Endişeye gerek yok. Maren'den bir iki şey öğrenmişti. Seçmek bo'sunu kaldırdı, ellerini asanın tahtası boyunca kaydırды ve homurtuyla yüzleşti.

Maçın hakemi Valek'ti. "Başla."

Homurtu bo'sunu savurarak Janco'nun şakağına nişan aldı. Janco engel oldu ve tahtaya çarpan tahtanın gürültülü çatırtısı havada titreşti. Adam ciddi idi. Janco karşılık verdi ve kısa süre sonra tek duyduğu iki bo'nun ritmik çatırtıları oldu. Rakibi iyiydi ama Janco daha iyiydi. Kesinlikle.

"Bu homurtu sallanabiliyor ama şarkı söyleyebiliyor mu?" Janco ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve adamın kasığına bir bıçak sapladı.

Geri zıpladı. "Hey! Belden aşağı vurmak yok." "Kim demiş?"

Homurtu Valek'e baktı. Bu çok kolaydı. Janco hızını arttırdı. Kaburga darbesi, kaburga darbesi, şakak, şakak, kaburgalara çalım ve sonra bacakları süpürme. Çavuş Grunt büyük bir gürültüyle yere indi ve Janco sopasının ucunu adamın adem elmasının hemen altına bastırdı.

"Yakaladım seni!"

Valek maçı yönetti. Janco sırtıtmaktan kaçındı.

Ari onun sırtına bir tokat attı ve neredeyse yere yığılmasına neden oluyordu.

"Güzel."

Janco Ari'yi kenara çekti. "Dikkatli ol. Valek'i neredeyse yeniyordu, yani muhtemelen çok hızlıdır."

"Bu yüzden bıçak seçmiyorum." "Palanı kullan."

"Neden?"

"İxia'da kimse onu kullanmıyor. Neler yapabileceğine aşina olmayacaktır. Ayrıca çok korkutucu."

"Harika bir fikir."

"Bu kadar şaşırmış görünme."

"Hazır mısın?" Valek sordu.

Küçük Bayan Suikastçı bıçaklarını çekmiş bekliyordu. Ari bir elinde palasını tutarak yaklaştı. Kalın, dört ayak uzunluğundaki kavisli bıçak güneş ışığında parlıyordu. Bir ton ağırlığındaydı ama Ari onu kolaylıkla kaldırdı.

Silahlarını daha sıkı sıkmasına rağmen, Küçük Bayan Suikastçı soğukkanlılığını korudu. Bu iyi olmalı.

"Git."

Önce o hamle yaptı, Ari'ye saldırdı. İntihar hamlesiydi ama sağa doğru kesip Ari'nin boynuna sapladı. Ari onun saldırısını engelledi. Janco haklıydı - sadece hızlı değil, süper hızlıydı. Ve bunu kendi avantajına kullandı, vuruş alanının içine girdi ve sonra dans ederek geri döndü.

Ari kendini ayarladı ve kızın yaklaşmasını engellemek için palasını kullandı. Ama birkaç vuruş daha yapmayı başardı. Maç uzadı. Ari onun kabzasını iki eliyle kavradığında, muhtemelen onu yıprattığını düşünerek gülümsedi.

Janco bekledi ve Ari'nin hantal salınımları, yavaş adımları ve ağır nefes alışları Küçük Bayan Suikastçı'yı vuruş mesafesine çekti. Kadın araya girdi ve adam kadının göğüs kafesine bir yumruk indirdi. Bir yumrukla yere yığıldı.

Ari'nin çok keskin bıçağının ucunu boynuna yerleştirdiğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı.

"Yakaladım seni!" Janco bağırdı, çünkü Ari kına yakmayacak kadar centilmendi.

Ari ona elini kaldırmasını teklif etti ama o bunu duymazdan gelerek ayağa kalktı.

Öfke kaşlarını çatı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Valek'e ekşi bir bakış fırlattı ama sonra dudaklarını birbirine bastırdı.

Ellerini pantolonuna silerek bıçaklarını aldı ve Janco'yla yüzleşti. Yine bo asasını seçti. "Git."

Valek geri adım attı.

Saldırdı. Vay canına, hızı etkileyiciydi. Eğer elinde bir bıçak olsaydı, dövüş şimdiye kadar bitmiş olurdu. Ancak, uzun bo asası onun yaklaşmasını engelledi ve ayrıca hızlı küçük yumruklarıyla da tanınıyordu. Kızın bıçakları asısından parçalar koparırken o da kızın kaburgaları üzerinde çalıştı.

Janco, "Küçük Bayan Assassin molassin kadar yavaş," diye şarkı söyledi. "*Molassin mi?* Bu bir kelime bile değil," diye seslendi Ari.

"Herkes eleştirmen. *Suikastçı* ile kafiyeyle bir kelime bulduğunu görmek isterdim." Janco, genç yavru boğazını ve karnını hedef alan bir dizi bıçak darbesiyle peşinden gelirken geri çekildi.

Bıçağının ucu adamın boynuna saplandı.

"Bu yavru kedinin yavru köpek patilerinin altında pençeleri var."

Kadın hırladı ve Janco kıkırdamak için kendini zor tuttu çünkü bir sonraki saldırı dizisi neredeyse onu deviriyordu. Etkileyici. İki saldırıya daha dayandı. Üçüncüsünde ise bo'sunun ucunu yere sapladı ve momentumunu kullanarak kadının başının üzerinden takla attı. Yere indi, bacaklarını savurdu, sonra onu takip ederek bo sopasını boğazına bastırdı.

"Anladım."

"Doğru terim 'iğnelenmek'," dedi nefes nefese.

"Bu çok sıkıcı. Ayrıca, biz burada 'doğru' yapmayız."

Elini görmezden gelerek ayağa kalktı ve terli yüzündeki bir tutam saç fırçaladı. "Fark ettim."

"Sıradaki," dedi Valek.

Çavuş Grunt silahsız bir şekilde Ari'yle yüzleşti. "El ele mi?"

"Pekâlâ."

"Kötü hamle," diye mırıldandı Janco.

"Neden?" Ona doğru yaklaştı.

"Göreceksin."

Homurtu etkileyici bir dizi tekniğe sahip olsa da, Ari son on yılını göğüs göğüse dövüşte mükemmelleşmek için harcamıştı. Ari'yi yenmek için rakibin kaba kuvvete, hıza sahip olması ve hiç hata yapmaması gerekiyordu. Grunt iyi dövüştü ama deneyimsizliği onun düşüşünü kanıtladı.

Ari homurtuyu kıstırdığında Janco, "Yakaladım seni," dedi.

"Fena değil," dedi Valek. "Son dövüş. Ari ve Janco bıçak kullanarak Onora'ya karşı."

Janco son kısma kadar itiraz etmek üzereydi. Kendisinin ve Ari'nin taşaklarının ellerine verilmek üzere olduğunu hissetmişti.

Haklı olduğu zamanlardan nefret ederdi. Aslında, haklı olduğunda övünür ve böbürlenirdi, ama Küçük Bayan Suikastçı tarafından sağlam bir şekilde dövülmek büyük bir

egosuna bir darbe. Ve Komutan bunu izlemişti! Kesinlikle utanç verici.

Ari kollarındaki kan ve teri sildi. "İyi dövüştü." Janco ona ters ters baktı. "Güzel mi? Bu-"

"Oh sus, Janco. Biri senden daha iyi olduğunda bunu kabul edemez misin?"

"Belli ki hayır." Suratını astı.

"Bu Valek'in onunla neden bu kadar sorun yaşadığını açıklıyor. Bizim tarafımızda olduğuna sevinin."

Ona baktı. Homurtu yakınında dururken Valek'le konuştu. Komutan gitmişti. Muhtemelen kavgalarından öğrenmişti.

"Öyle mi? O ve homurtu birbirlerini tanıyorlar."

"Muhtemelen Valek onu bugün bu yüzden getirdi."

"Şatoya sorunsuz girmesinin nedeni o olabilir." "Olabilir."

"Endişeli görünmüyorsun."

"Eminim Valek'in bir planı vardır."

"Humph." Janco konuşmalarına kulak misafiri olmak için yaklaştı.

"...belli ki eğitimini hiç tamamlamamışsın," dedi Valek suikastçıya.

"Bıçaklarınla ölümcülsün. Şimdi bir asa, bir kılıç ve göğüs göğüse çarpışmada ölümcül olmanız gerekiyor. Eğer izin verirsen bu ikisi sana bu konuda yardımcı olabilir onları."

Ha. Valek emretmedikçe olmaz. Ya da... Hmm. Bıçakla dövüş tekniklerini paylaşırsa, ona birkaç hareket göstermek isteyebilir.

Valek Ari'yi yanına çağırdı. Bir araya geldiklerinde, "Dördünüzün birlikte çalışıp kaçakçıların Ixia'ya yasadışı malları nasıl taşıdığını bulacağınıza güveniyorum. Ari bu görev için takım lideri.

Beni bilgilendirmeye devam edin."

"Evet, efendim," dediler hep bir ağızdan.

Janco yeni üyelerden memnun olmasa da, Küçük Bayan Suikastçı'nın Ari'nin ekip lideri olarak seçilmesinden rahatsız olduğundan şüpheleniyordu. Sanki Valek'in *git* diye bağırmasını bekliyormuş gibi Çavuş Grunt'ın yanında duruyordu. Bıçakları olmadığı sürece ona ve Ari'ye karşı iki kişi ilginç olabilirdi.

"Pekâlâ, şef. Sırada ne var?" Janco sordu. "Ekip toplantısı," dedi Ari.

"Burada mı?" Küçük Bayan Suikastçı etrafındaki savaşı kümelerine baktı. "Kesinlikle hayır. İlk buluşma bu öğleden sonra Kara Kedi Tavernası'nda olacak." Güzel. "Ari, adamımsın."

YELENA

At sırtında etrafımızı saran dört adam ve üç kadını taradım. Çoğu kukulelerini başlarının üzerine çekmişti. Büyüm olsaydı, kiminle uğraştığımı tam olarak bilirdim ve Avibian Ovaları'na doğru yolumuza devam edebilmemiz için düşüncelerini bulanıklaştırırdım. Bunun yerine, Leif'e palasını bir kenara bırakmasını söyledim, böylece iyi oynayabilirdik. Şimdilik.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

Bir kişi kapüşonunu geriye itti ve onu Citadel muhafızlarından Yüzbaşı Romas olarak tanıdım.

"Evet," dedi Romas. "Buradayım çünkü Sitian Konseyi sizin tehlikede olduğunuza inanıyor."

Leif homurdandı. "Ve bu haber mi?"

Romas onu görmezden geldi. "Görünüşe göre bir suikastçı peşinizde ve size ek koruma sağlayabilmemiz için Hisar'a kadar eşlik etmemiz gerekiyor."

Ah. "Lütfen Konsey'e endişenizi takdir ettiğimi söyleyin, ancak oldukça güvendeyim. Ve geri dönmeyeceğim."

"Buraya nezaketen gelmedik. Emir aldık."

"Umurumda değil. Konsey bana emir veremez."

"İrtibat Yelena, özel konuşalım." Romas eliyle işaret etti ve binicilerinin arasında bir açıklık belirdi.

Reddetmeyi düşündüm ama ne söyleyeceğini çok merak ediyordum. Kiki yeterince uzaklaşana kadar onu takip etti.

"Konsey endişeli olmaktan çok daha fazlası. İçinde bulunduğunuz tehlikenin farkındalar," dedi Romas diğerleriyle aramızdaki mesafeye rağmen alçak bir sesle.

Korku sardı içimi ve Kiki'nin eyerini kavradım. Sihrimi bildiklerini mi ima ediyordu? İmkânsızdı.

"Doğruca sizden intikam almaya yemin etmiş adama gittiğinizi düşünürsek, bizimle dönmeniz akıllıca olacaktır."

"Konunun etrafında dans etmeyi bırakın Kaptan ve bana Konsey'in tam olarak ne bildiğini söyleyin."

Romas'ın alnı endişeyle kırıştı ve öne doğru eğildi. "Konsey kısa süre önce büyüünüzün kaybolduğunu ve korumasız olduğunuzu öğrendi."

Sözleri içimi kızgın bir demir gibi yaktı ama ben her Yüzümü nötr tutmak için bir ons irade. "İlginç bir söylenti. Kim başlattı?"

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Bana verilen emirler var. Lütfen işbirliği yapın yoksa sert önlemler almak zorunda kalacağım."

"Ne gibi?"

"Curare ile silahlanmış durumdayız."

Omuz silktim. "Devam et ve Curare'i boşa harca." Leif ve Hale'e dönüp bakarken parmaklarımla Kiki'nin boynuna dokunarak ona işaret ettim. "Haydi çocuklar. Burada işimiz bitti."

Romas adamlarına onları durdurmalarını işaret ettiğinde, Kiki'nin kulağına yaklaştım ve fısıldadım, "Diğerlerine binicilerini bırakıp eve koşmalarını söyle, Lütfen."

Yedi at birden şahlandı ve Romas da dahil olmak üzere binicilerini yere fırlattı. Dörtnala kuzeye gittiler.

"Hadi gidelim!" Bağırdım.

Garnet ve Rusalka biz güneye doğru koşarken Kiki'ye katıldılar. Oklar başımın yanından vızıldayarak geçti ama ulaşamayacağımız bir yere gelene kadar alçakta kaldım. Sonra atları yormamak için yavaşladık.

"Bu da neydi şimdi?" Leif yanıma binerek sordu. "Sonra anlatırım." Başımı eğerek Hale'i işaret ettim.

Hale bize katıldığında, "Gerçekten de Hisar'a dönmeliydik," dedi. Saçları rüzgârda savrulmuştu ve yanaklarına iki kırmızı leke yayılmıştı. "Seni bir suikastçıya karşı koruyabilir miyim bilmiyorum."

"Endişelenme, Skippy. Yelena'nın onları nasıl atlattığını gördün mü? Kendini savunmaktan çok daha fazlasını yapabilir. Sen sadece kol şekeri olmak için buradasın."

Hale'in kısık yüz ifadesine neredeyse gülecektim ama Konsey'in durumumu bildiği düşüncesi hâlâ içimi yakıyor, içime terli korku dalgaları gönderiyordu. Nasıl öğrenmişlerdi? Bilen tek insanlar Irys, Bain, Leif, Mara, Şifacı Hayes ve Fisk'ti. Hepsi de güvenilirli.

Tabii biri Mara'dan bilgi çalmadıysa. Herkese karşı nazik olan ve iki yüzlülükten asla şüphelenmeyecek tatlı, sevimli bir kadın.

Opal'ın sırlarını saklaması ve bunun ne kadar önemli olduğunu bilmesi dışında. Tabii biri ondan zorla bilgi almadıysa.

Kiki'yi durdurdum.

"Sorun nedir?" Leif sordu.

"Bize biraz izin verir misin lütfen?" Kardeşimi kenara çekerken Hale'e sordum. "Tamam, şimdi beni gerçekten endişelendiriyorsun."

Konsey hakkında açıklama yaptım. Leif'in de aynı sonuçlara varması uzun sürmedi. "Irys'le temasa geçsem iyi olacak. Neden bana daha önce söylemedin?" Küçük bir süper haberci bulmak için heybesini karıştırdı.

"Konsey'in muhafızlarından kaçmakla biraz meşguldük."

"Ah, doğru ya." Dikkati dağılan Leif kare şeklindeki bardağa baktı. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. "Kontrol ediyor."

Sonsuza kadar bekledik. Eğer Mara benim yüzümden incinmiş olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Kiki sanki o da endişelenmiş gibi ağırlığını altımda kaydırdı.

Mara hakkında. Muhtemelen biliyordu. Mara her sabah cam dükkanına giderken ona elma yedirirdi. Kiki'ye göre her gün elma yemek koşulsuz sevgi anlamına geliyordu.

Leif'in dikkati cama odaklanmıştı. Sonra gülümsedi. Rahatladım. "O iyi ve kendini savunması için ona güvenmediğimiz için biraz kızgın," dedi. dedi.

"Yetenekli bir rakibe karşı dayanamazdı."

"Biliyorum, ama demir çubuğunu her gün senin asana karşı kullanabileceğini söyledi."

İlginç bir dövüş olurdu. "Söyle ona, sıra onda."

Yolculuğumuza devam ettik. Bir kez daha düşüncelerim karşılaşmayı düşündü.

Beni başka kim biliyordu? Suikastçı bana ne yaptığının farkındaydı. Bu, suikastçının Konsey için çalıştığı ya da Konsey üyelerinden veya yardımcılarından biriyle temas halinde olduğu anlamına mı geliyordu? Daha olası bir senaryo.

Birkaç saat sonra Avibian Ovası'nın sınırına ulaştık ve doğuya yöneldik. Uzun ot sapları kahverengiye dönmüş ve kırılgaşmıştı. Kahverenginin, grinin ve tenin çeşitli tonları dalgalı çorak araziye kaplamıştı.

"Soğuk mevsimde kasvetli oluyor," dedim Hale'ye. "Burayı bir de sıcak mevsimde görmelisin. Renk ve hayat fişkırıyor."

"Peki ya Kum Tohumu'nun büyüü?" Hale küçük bir sesle sordu.

"Bizimle kal, Skippy. Koruma aileye saldırmaz. Bekle, sen aileden değilsin. Çok yazık. Evinin yolunu bulmada iyi şanslar." Leif kıkırdadı.

Sandseed klanı üyelerinin çoğunun yok edilmesinden sonra bile, koruma güçlü kaldı, davetsiz misafirlere kaybolmuş olduklarına ikna ederek saldırdılar. Susuzluktan ölene kadar günlerce ovalarda dolaşırlardı.

"Sen de aileden değilsin," dedi Hale.

"Uzak kuzenler. Okuldayken benimle dalga geçtiğin o tuhaf sihir var ya? Eminim şimdi sende de olmasını isterdin."

"Onu dinleme, Hale. Garnet seni delirmekten koruyacaktır." "Çok hoş," diye mırıldandı.

Garnet kulaklarını geriye doğru kıstırdı.

"Öyle demek istemedi Garnet," dedim. "Sadece korkmuş." Hale'e sert bir bakış attım.

"Oh...ah...doğru." Garnet'in koyu renkli boynunu okşadı. "Bu benim ovalara ilk gelişim. Biraz ürkeğim."

Güzel kelime seçimi. Ona bir başparmak işareti yaptım. "Tamam, Kiki, yetki sende." Yıllar süren sessiz iletişimden sonra onunla yüksek sesle konuşmak garip geliyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Hale sordu.

"Yani Fulgor'a gideceğimiz rotaya Kiki karar verecek," diye ekledi Leif. "Ve atlar yorulduğunda, acıktığında ya da susadığında duracak. Biz sadece gezintiye çıkacağız. Oh, ve sıkı tutunun. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir yolculuk."

"Şu bahsettiğin rüzgâr yürüyüşü yüzünden mi?" "Evet." Leif sırtıttı.

Sanki bir işaretmiş gibi, Kiki adımlarını kırdı ve öne doğru bir sıçrayışla, rüzgâr yürüyüşü olarak adlandırdığım yürüyüşe başladı. Sanki bir rüzgâr nehrinin üzerinde gidiyormuşuz gibi hissediyordum. Bu hissi tarif etmenin en kolay yolu buydu. Kiki'nin toynakları yere vurmuyordu. Hareketlerimi onunkilere uydurmak zorunda değildim. Uçuyorduk, normal bir yürüyüşten iki kat daha fazla yol kat ediyorduk.

Büyülü yürüyüş sadece Avibian Ovalarında işe yarıyordu ve sadece Kum Tohumu ile yetiştirilmiş atlar bu yeteneğe sahipti. Hisar'ın güneydoğusunda yer alan ovaların doğuda Zümrüt Dağları'nın eteklerine, güneyde ise Daviiian Platosu'na kadar uzandığı düşünüldüğünde bu durum oldukça kullanışlıydı. Sitia'nın birçok kez kestirme yol olarak kullandığımız güzel bir parçası.

Kiki birkaç saat sonra dinlenmek için durdu. Yakacak odun topladık ve Leif ateş yakmak için sihrini kullandı. Hale akşam yemeğini pişirirken, Leif ve ben atları tımar ettik, onlar da yem torbalarından bir şeyler atıştırdılar.

Leif sessizliği bozdu. "Eğer Konsey Mara'dan senin... ah... durumunu öğrenmediyse, nasıl öğrendiler?"

"Mantıklı olan tek olasılık, suikastçının ya da suikastçıyı kiralayan kişinin Konsey üyelerinden birine ya da yardımcılarında birine söylemiş olması."

"Bunu duymak hoşuma gitmedi."

"Peki, Irys, Bain, Şifacı Hayes ya da Fisk'in güvenime ihanet etmesini daha mı çok seviyorsun?"

"Hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim."

"Kaba olmana gerek yok."

"Leif, haber yayılıyor. Hızla. Tüm düşmanlarım peşime düşmeden önce bir tedavi bulmalıyım."

Hale yemeğin hazır olduğunu söyledi.

Leif köri tarağını bana fırlattı. "Yeterince iyi."

Onu yakaladım, sonra Kiki'nin kuyruğundaki düğümleri fırçalamayı bitirdim. O "yeterince iyi" ile tatmin olabilirdi ama benim Kiki'm mükemmelliği hak ediyordu.

Sonunda bitirdiğimde Leif, ekmek ve peynir çorbasını höpürdeterek içerken Hale'e rüzgâr gibi esen yürüyüşüm hakkında ne düşündüğünü soruyordu.

"Bu... inanılmazdı," dedi Hale, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gülümseyerek. "Başka hiçbir şeye benzemiyordu."

"Çok fazla insan bunu deneyimlemedi. Nadir insanlar arasındasın, Skippy."

Gülümsemesi soldu ve Hale kâsesine odaklandı.

"Leif, kaç yaşındasın?" diye sordum.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Yaşımı biliyorsun. Senden iki yaş büyüğüm."

"O zaman öyle davran. Hale'e isim takmayı bırak."

"Keep'te birlikte olduğumuz süre boyunca Bay Hale'in bana kaç isim taktığını biliyor musun?" Leif sordu. "Düzinelerce."

"Ve sen de dünyadan nefret eden sinir bozucu bir ergendin," diye hatırlattım ona.

"Bunu hak ettiğim anlamına gelmez."

"Kimse bunu hak etmiyor. Sadece affetmeniz ve geçmişi geride bırakmanız gereken bir zaman gelir. Haftalarca birlikte olacağız. Biraz daha

Sivil mi?"

Leif bana Janco'yu hatırlatarak suratını astı. "Sanırım, ama sadece bir kase daha çorba içebilirsem."

Keşke Sitia ve Ixia arasındaki ilişkileri düzeltmek bu kadar kolay olsaydı. Emekli olabilirdim.

Hale, "Bir süre seyahat edeceğimize göre, belki de sihrimin boyutlarını sizinle paylaşmak için iyi bir zamandır," dedi.

Leif ağzını açtı ama ben ona bir bakış attım ve o da akıllıca sessiz kaldı.

"Bu çok yardımcı olur." Hale'i devam etmesi için cesaretlendirdim.

"Leif'in güçlerini ve senin... şey... şu anki durumunu çok iyi bildiğim düşünülürse, bu adil görünüyor, Yelena."

Kafamda uyarı sinyalleri çınladı ve elimi hiç düşünmeden sustalıma yaklaştırdım.

Hale fark ettiyse de tepki vermedi. "Gördüğünüz gibi, rekor sürede null kalkanlar inşa edebiliyor, ateşler yakabiliyor ve zihnimle iletişim kurabiliyorken, aynı zamanda duyabiliyorum."

"Neyi duymak?" diye sordum.

"Büyümle duydum, yani Kaptan Romas'la fısıltıyla yaptığınız konuşmayı ve Leif'le atların yanında yaptığınız tartışmayı duydum."

"Vay canına, bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi Leif.

"Ixianların yönetimi ele geçirmesinden sonra Usta Büyücüler, Komutan'ın bize saldırması ya da içimizden birinin Konsey'i devirmeye kalkışması ihtimaline karşı tüm öğrencilerinin güçlerinin reklamını yapmamaya karar verdi. Casuslar her zaman bir endişe kaynağı olduğundan, bu sağlam bir stratejiydi."

Kabul ettim ama Hale'in böyle bir yeteneği varsa, Konsey'e benim hakkımda bilgi veren kişi o olabilir miydi?

Hale sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Sadece gerektiğinde kullanıyorum," dedi. "Kaptanla karşılaşmamızın lehimize sonuçlanmayacağına inandım, bu yüzden harekete geçmeye hazır olmak için dinledim."

Akıllıca.

"Ve söyledikleri mantıklıydı. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu çoktan tespit etmiştim. Neden boş bir kalkanla korunmaya ihtiyaç duyasın ki? Sen en güçlü büyücüsün-"

"Bu Bain olmalı," dedim.

Başını iki yana salladı. "Efendi Bloodgood'a başka kim... Bain diyor?" "Irys?"

"Peki Usta Jewelrose'u kim çağırıyor... Irys?"

Sadece Bain ve ben. "Tamam, demek istediğini anladım."

"Kabul et, kardeşim. Elit bir şirkettesin." Leif koluma vurdu.

"Onlara her zaman ilk isimleriyle hitap ediyorsun." Omzuna vurdum.

"Onların yanında değil."

"Bu anlamsız bir tartışma. Ben artık bir sihirbaz değilim."

"Şimdilik," dedi Leif.

"Bu nasıl oldu?" Hale sordu.

Bilmeye hakkı vardı. Tekrar saldırıya uğrayabilirdik ve hem Leif hem de Hale güçlerini kaybedebilirdi. Ok hakkında açıklama yaptım.

"Bu yeteneğe sahip bir maddeyi hiç duymadım." Hale alt dudağını kaşıyordu.

"Hisar'ın güvenliğine dönmek istiyorsanız, devam edin. Ben olsam Seni suçluyorum. Başından beri bu konuda açık olmalıydık ama ben çok..." Dehşete düştüm.

Hale, "Sanırım senin yanında Citadel'de olduğumdan daha güvendedeyim," dedi.

"Bundan pek emin değilim, Skip... şey... Hale. Şu anda iyi biri gibi görünüyor ama onun çılgın planlarından birinin parçası olana kadar bekle," dedi Leif.

İşte başlıyoruz.

"Bir keresinde bir kolye yılanı için yem olmuşum-"

"Senin bu hikayeyle ne alıp veremediğin var?" diye sordum. "Hayatta kaldınız, değil mi? Babamızı kurtardık, değil mi? Ve hatırladığım kadarıyla, aşk dolu bir kolye yılanının sarmallarına dolanan bendim."

Leif ofladı. "Tüm o küçük ayrıntılarla mahvetmezsen güzel bir hikaye."

Yıldızlara baktım, kardeşime karşı sabır arıyordum. Ay Adam, benim Kum Tohumu Hikaye Dokuyucum, gökyüzünde muhtemelen o derin kahkahasını atıyordu. Ölümünün üzerinden altı yıl geçmesine rağmen onu şimdi de en az o zamanki kadar özlüyordum. Muhtemelen sorunumu nasıl çözeceğime dair şifreli tavsiyelerde bulunacaktı. Ama bu sefer, bunu memnuniyetle karşıladım.

* * *

İki gün sonra Fulgor şehir sınırlarına girdik. Şehir Ay Klanı topraklarının başkentiydi ve aynı zamanda Opal ile Devlen'in yaşadığı ve çalıştığı yerd. Gökyüzü karardıkça sokaklardaki telaş da dağılıyordu.

"Opal ile kalabiliriz. O benim kayınvalidem gibidir ve misafir ağırlamayı sever. Ayrıca yemek yapabiliyor."

"İyi bir fikir değil," dedim. "Yanlış unsurları çekebiliriz." "Sorun değil. Opal saileriyle ölümcüldür, Devlen de nasıl kılıç salla."

"Peki ya Reema, yeğenin? Yoksa onu unuttun mu?"

"Ah, o küçük haylaz beladan nasıl uzak duracağını biliyor. Bir keresinde turtayı bitirmeme yardım etmişti ama Opal bizi fark ettiğinde. Puf! Reema gitmişti. Sanki dudaklarında vişne suyu yokmuş gibi yatağına kıvrılmıştı."

"Eminim Opal beni gördüğüne sevinmeyecektir," dedi Hale sert bir sesle. "Doğru. Eğer bu kadar katı, kibirli ve edepsiz olmasaydın-"

"Onun arkadaşı olmak için orada değildim. Konsey'den emir aldım." "Bu kadar yeter çocuklar." Etraftaki binalara baktım. Fabrikalar karışık işyerleri ve evlerle dolu - tipik Sitian karmaşası. "Mümkün olduğunca dikkat çekmemek istiyorum. Bu gece için bir han bulalım ve sabah kanunlar."

Leif canlandı. "Mükemmel bir yer biliyorum."

Second Chance Inn'de durduk. Leif'e mekanın adı üzerine sorgulayıcı bir bakış attım.

"Şehirdeki en iyi ikinci şef burada çalışıyor" dedi.

Rakamlar.

"En iyisi kim?" Hale sordu.

"Ian adında bir adam, Pig Pen adında bir meyhanenin sahibi. Gideceğiz. Yarın. Onun biftek yahnisini tadana kadar bekleyin. Bir lokma yedikten sonra bir daha asla başkasının yahnisini yiyemeyeceksiniz çünkü geri kalanının tadı bok gibi olacak. karşılaştırma."

Seyisin atları taşımaya yardım ederken kardeşimi görmezden geldim. Ahırlar temizdi ve hava taze saman kokuyordu. Onlara iyi bakılacağı için mutlu bir şekilde hanın ortak salonunda Leif ve Hale'ye katıldım. İki oda kiralamıştık; biri Leif ve benim için, diğeri de Hale içindi.

Ertesi sabah, Opal'in cam fabrikasına dolambaçlı bir yoldan giderken, Wirral'daki son hapishane firarıyla ilgili soruşturma yapmak üzere Hale'den ayrıldık.

"Güzel bir yer," dedi Leif. "Zemin katta dört fırını var ve üst katta da yaşam alanları var. Tabii ki sıcak mevsimlerde aşırı sıcak oluyor ama onlar sığa aldırıyor gibi görünüyor. Sanırım bunun nedeni

neredeyse tüm hayatı boyunca bir cam fabrikasında çalıştı ve Avibian Ovalarında büyüdü."

Leif gevezelik etmeye devam ederken ben de bizi takip eden biri var mı diye gözümü dört açtım. Görünürde kimseden iz yoktu. Fabrikaya vardığımızda dış kapı kilitli değildi. İçeride genç bir kadın, bir zamanlar vitrin olarak kullanılan bir kabul alanında, bir masanın arkasında oturuyordu. "Ben- Oh, Leif. Çok memnun oldum.

tekrar görüşürüz. Geri dönün." Arkasında Sadece Çalışanlar yazan bir kapıya doğru bizi eliyle işaret etti. Süslü.

Leif kapıyı açtı ve fırınların gürültüsü bana çarptı. Kapının içini kaplayan kalın gri köpüğü işaret etti.

"Ses yalıtımı."

İçeri girdiğimizde sıcak üzerimize bastırdı. İşçiler camcı tezgâhlarında oturuyor, bazıları erimiş cam parçalarını topluyor, bir diğeri ise bir vazoyu üfleme borusundan çıkarıp tavlama fırınına atıyordu. Opal'in cam üfleme konusundaki derslerini hatırlayarak gülümsedim. Bu bilgi hayatımı kurtarmış ve ateş dünyasından ayrılmamı sağlamıştı.

Bize göz ucuyla bakan ama Leif birkaçına merhaba dediğinde bile bardağı şekillendirmeyi bırakmayan işçilerin hiçbirini tanımıyordum.

Bir çığlık fırınların gürültüsünü delip geçti. Leif ve ben silahlarımızı kaptık ama sarı tirbuşon bukleli küçük bir kız aletlerin arasından fırladı. Opal evlatlık kızının peşinden koşuyordu.

"Hadi Reema. Okula geç kalacaksın," diye bağırdı Reema Leif'in arkasına saklanırken.

"Leif Amca, koru beni!" diye bağırdı.

"Beni boş bir turla tepsiyle terk ettikten sonra mı? Hayatta olmaz." Yanından geçerek onu açığa çıkardı.

Tekrar çığlık attı ve bacaklarıma sarıldı. "Yelena Teyze, beni götürmelerine izin verme, lütfen!" Reema kocaman mavi gözleriyle yalvardı.

Buna kim karşı koyabilir ki? Ben değil. Onu kucağıma aldım. Teknik olarak kan bağı ya da evlilik yoluyla teyzesi değildim ama Opal aileden olduğum konusunda ısrar etti. Valek de öyle.

"Oh, kum aşkına," dedi Opal. "Bu sadece okul, Reema. Akşam yemeği için zamanında evde olacaksın."

Reema güzel yüzünü masum bir ifadeye büründürdü. "Misafirimiz var. Şimdi gitmem kabalık olur."

Ne dolandırıcı ama. Güldüm.

Opal kaşlarını çattı. "Onu cesaretlendirme."

Devlen bize katıldı. "İşte orada!" Uzun siyah saçlarının çoğu deri kravatından kurtulmuştu ve gömleği buruş buruştu. Bize başıyla selam verdi. "Gel bakalım." Kızını kollarından aldı.

Çılgılık attı. "Hayır, baba, kalmak ve ziyaret etmek istiyorum."

"Birkaç gün şehirde olacağız," dedim. "Eğer okula gidersen, meraklı Valmur'la ilgili hikâyeyi bu gece bitiririm."

"Söz mü?" "Söz veriyorum."

Suratını astı ama artık o tiz ciyaklamasıyla kulak zarlarımıza saldırmıyordu. Devlen onu götürdü.

"İndirin beni. Yürümek istiyorum," dedi.

"Yani tekrar kaçabilir misin? Sanmıyorum," diye cevap verdi Devlen yorgun bir sesle. Opal ofisini işaret etti. "İçeri gel de doğru dürüst bir merhaba diyelim."

Odaya girdiğimizde fırınların gürültüsü ve ısısı azaldı. Cam duvarlara daha fazla gri köpük püskürtülmüştü ama bir şerit temiz bırakılmıştı. Muhtemelen fabrikanın zeminini görebilmek için.

"Sana onun bir haylaz olduğunu söylemiştim," dedi Leif, Opal'a sarılarak.

"Ve seninle hiç aynı fikirde olmadım. Merhaba, Yelena." Sonra bana sarıldı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ne? Beni görmek güzel değil mi?" Leif sandalyelerden birine çöktü.

"Bir haylazdan bahsediyoruz," dedim.

Opal güldü. Opal'ın yaşadığı onca sıkıntıdan sonra, bu neşeli sesi duymak ve koyu kahverengi gözlerindeki eğlence kıvılcımını görmek harikaydı. Altın sarısı saçları bir düğümle toplanmıştı ama tutamlar gelişigüzel bir şekilde aşağıya sarkıyordu.

"Kötü bir zamanda geldiğimiz için özür dilerim," dedim.

"Oh, hayır. Merak etmeyin. Bu sadece sabah rutinimiz. Reema koşup saklanıyor, biz de onu arıyor, bulduğu saklanma yerinden çıkarıyor ve okula taşıyoruz. Aslında onu yakalayarak bize yardım ettin."

"Hiç evde eğitim almayı düşündün mü?" Leif alay etti.

"Evet. Ama daha önce hiç okula gitmedi ve Sihirbazın Kalesinde kardeşine katılmak istiyorsa, kendi yaşındaki diğer çocuklarla nasıl birlikte olacağını öğrenmesi gerekiyor."

"Sence Keep'e davet edilecek mi?" Ben sordum. Reema on yaşındayken herhangi bir sihir potansiyeli göstermek için çok küçüktü, ama ağabeyi Teegan,

fazlasıyla vardı. Bain, beş yıllık müfredatı bitirdiğinde usta seviyesinde güçlere sahip olacağını umuyordu.

"Evet. Doğaldan öte sezgisel bir duyusu var. Açıklaması çok zor. Bazen çok olgun ve zeki olabiliyor, on yaşından büyük gibi davranıyor, ama diğer zamanlarda, sabahları okuldan önce olduğu gibi, şımarık beş yaşında bir çocuk gibi etrafta koşturuyor." Opal masasının arkasına çöktü. "İkinizi de görmekten mutlu olsam da, bunun ebeveynlik yöntemlerini tartışmak için olmadığını hissediyorum. Tabii eğer

Kız kardeşim Leif hakkında bir haber var mı?" Kaşlarını kaldırdı.

Leif kıpkırmızı kızardı. Şimdi gülme sırası bendeydi. Kardeşim, namuslu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Yelena?"

Neşem boğazımda düğümlendi. "Nişanlı bile değil."

"Çok kötü. Başka bir düğün eğlenceli olurdu."

"Hedef olmamız dışında. Sen ve Devlen gibi kaçmak daha iyi."

"Annem bunu öğrenene kadar işe yaradı."

Opal'in annesinin onlar için düzenlediği büyük galayı hatırlayarak gülümsedim. "Şimdiye kadarki en iyi yemekti," dedi Leif.

"Peki ya kendi düğününüzde?" Ben sordum.

"Yemek yiyemeyecek kadar gergindim."

"Vay canına, böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim," diye alay etti Opal. "Hiç komik değil."

Konuşmaya bir süre ara verdikten sonra Opal, "Bana neler olduğunu anlatmadan önce Devlen'in dönmesini beklemek ister misin?" diye sordu.

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedim. Hikâyemi tekrar anlatmak yeterince kötüydü. En iyisi iki kez anlatmaktan kaçınmak.

"O zaman ben biraz çay getireyim." Opal gitti.

Ofisini taradım. Cam vazolar, kaseler ve heykeller masalar ve raflar. Sipariş yığınları masasının üzerine özenle dizilmişti. Opal elinde bir tepsiyle döndü ve dört bardak doldurdu. "Devlen geliyor." Her birimize dumanı tüten birer kupa uzattı.

Devlen odaya süzüldü. Saçını düzeltmiş ve gömleğini değiştirmişti. Merhaba dedi ve Opal'in arkasında durdu, bir eli onu koruyacakmış gibi kupasını tutarken diğeri Opal'in omzuna yaslandı. Leif sanki niyetinin kokusunu alıyormuş gibi ona baktı. Opal Devlen'le ilk evlendiğinde, Leif ile Devlen arasındaki ilişki gerginleşmişti. Leif, Devlen'ın

Devlen kan büyüüne bağımlı olduğunda, Devlen'in değişimine ilk elden tanık olmamış, sadece Valek aracılığıyla duymuştu.

Devlen'in ruhunu görmüştüm ve onu başkaları gibi tanıımıyordum. Muhtemelen bu yüzden benim yanımda utanmış gibi davranıyordu. Bir insanın ruhunu incelemek acımasız ve samimi bir deneyimdi ve ben de kaçınmadım, katmanları sıyırıp

Çocukluk travmalarının ve büyülü güce duyduğu doyumsuz arzusun altındaki iyi adamı görebiliyordu. Yolunu kaybetmişti ama doğru yolu bulacak kadar güçlüydü. Ve Leif de ona güvenmeyi öğreniyordu.

"Bu Wirral'dan kaçan adamla mı ilgili?" Opal sordu. "Devlen yetkililerin onu aramasına yardım ediyordu ama adam bir büyücü ve az önce ortadan kayboldu. Konsey sonunda yardım gönderdi mi?"

"Burada olmamızın nedenlerinden biri de bu," dedi Leif. "Ama Konsey'in emriyle değil." Bana baktı.

Ben Moon'la olan bağlantımı ve ormandaki saldırıyı anlattım. "Sizce bunu Wirral'dan yönetmiş olabilir mi?"

"Hayır," dedi Opal. "Orası sıkı sıkıya kilitli. Ama yardım almış, yani suç ortaklarından biri seni saf dışı bırakmak ve onu aramaya gelmemeni sağlamak için saldırıyı organize etmiş olabilir. Hapishane kaçışı bir ton planlama ve beceri gerektiriyordu. Diyelim ki asla ikinci bir şansları olmayacak."

"Suç ortaklarının kim olduğunu biliyor musun?"

"Sadece iki kişi. Sihirbazlardan oluşan bir kardeşler takımı," dedi

Devlen. "Nerede olduklarına dair bir ipucu var mı?"

"Onları birkaç gün boyunca izledik. Biz onları kaybetmeden önce Fulgor'dan kuzeybatıya doğru gidiyorlardı." Devlen'in mavi gözlerinde öfke parladı.

"Sence Ixia'da mı saklanıyorlar?" Ben sordum.

"Ay Klanı'nın topraklarının çoğunu aradık ve hâlâ onları bulamadık. Bakamadığımız tek yer burası."

Doğru. Valek'e bir güncelleme göndermem gerekecek.

"Başka bir nedenden mi bahsettiniz?" Opal sordu.

İşte başlıyoruz. Nefes aldım. Ne kadar çok tekrarlarsam o kadar kolaylaşacağını düşünebilirsiniz ama hayır, daha da zordu. En azından ben Opal ve Devlen'in herkesten daha iyi anlayacağını biliyordu. Her ikisi de büyülerini kaybetmişti. Ancak Opal da Valek gibi büyüye karşı bağışıklık kazanmıştı ve Devlen bu yükten kurtulduğu için mutluydu.

Bitirdiğimde Opal koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı.

"Oh, Yelena, ne kadar korkunç!"

"Bunun geçici olduğunu umuyorum." Boğazımdaki yumruğu yuttum. "Ve senin bazı bilgilere sahip olabileceğini umuyorum."

"Ne tür bir bilgi?" Opal sordu.

"Bunun bir zehir olduğundan şüpheleniyorum ama yıldırımın çarpmasıyla belirtilerim arasında bir zaman boşluğu vardı. Ya biri güçlerimi hortumladıysa?"

Opal ellerini birbirine düğümledi. "Belki Quinn öğrendi-"

"O değildi. Tabii bunu yüz mil öteden yapamazsa?" Kadın hafifçe gevşedi. "Hayır. O kişiye yakın olmam gerekiyordu." Devlen omzunu sıkarak ona moral verdi.

"Ve Quinn iyi bir çocuk," dedi Leif. "Deniz gibi kokuyor, taze ve dürüst."

"Bir gün boyunca hasta olduğunuzdan bahsetmişsiniz. Belirtiler nelerdi?" Devlen sordu.

Ateşimdeki aşırı dalgalanmaları anlattım.

Devlen neredeyse çayını Opal'ın kafasına döküyordu. "Ne olduğunu biliyorum!"

VALEK

Valek sabahki maçlardan memnundu. Ari ve Janco neden onun yardımcısı olduklarını bir kez daha kanıtladılar ve Onora da kendisi hakkında epeyce bilgi verdi. Gerik dövüşte iyi olduğunu iddia ederken yalan söylemiyordu. Tek bir maç bile kazanamamıştı ama yine de Valek'in birliğindeki en iyilerle dövüşüyordu. Ve o ikisine karşı yanlış silahları seçmişti. Valek bir dahaki sefere Gerik'e Ari'ye karşı bo asasını, Janco'ya karşı ise göğüs göğüse dövüşmeyi seçmesini önerecekti.

Gerik'te onu en çok etkileyen şey, adamın her iki dövüş sırasında da soğukkanlılığını korumasıydı. Onora'nın zorlandığı bir şeydi bu. Ayrıca ikisinin en azından birbirini tanıdığını da doğrulamıştı. Olaylar iyice karmaşıklaşmıştı. Ve MD-2'ye gitmek için daha fazla neden.

Komutanın verdiği bilgiye göre, Onora'nın saldırdığı ve Gerik'in görevde olmadığı gece güvenlik protokolüne harfiyen uymuşlardı. Valek, Gerik'in Onora'ya sağladığı istihbaratın taramalardan kaçınmasına yardımcı olduğundan emindi.

Hayır. Asıl sorun protokolde ve güvenlik ekibinin boşlukları neden fark etmediğinde yatıyordu. Valek o sabah protokolü okumuş ve hemen kaybordu. Maren'in yeni protokolleri Valek Sitia'dayken yazmış olması endişe vericiydi.

Ve düşüncelerinin onu götürdüğü yer hiç hoşuna gitmemişti. Belki de Maren bunu Komutan'ın isteğı üzerine bilerek yapmıştı. Belki de tüm bunlar, Onora'nın zamanında gelişı de dahil olmak üzere bir testti. Valek bunların hepsinde başarısız olmuştu.

Testin nedenine gelince, Komutan kendini savunmasız hissediyor olabilir. Belki de Valek dönmeden önce Onora gizlice Komutan'ın odasına girmiş ve bir anlaşma yapmışlardı.

Komutan onu neden test etmiş olursa olsun, Valek protokolleri başkasının yazmasına ya da Komutanın ekibine üye atamasına izin vermezdi.

tekrar detay. Yeni bir grupla yeni bir başlangıç yapacaktı. Yine de Maren'le konuşmak istiyordu. Maren neredeydi?

Kuzeye yapacağı yolculuktan önce birkaç işi bitirmek için ofisine döndü. Personel dosyalarını gözden geçirmek ve bir kalede nasıl devriye gezileceğine dair talimatlar yazmak Valek'in zihninin dolaşmasını engelleyemedi. Maren'e hangi görevin verildiğine dair hiçbir ipucu yoktu ve bu onu rahatsız ediyordu. Maren'i bulmak da başka bir test miydi?

Valek testlere çok aşinaydı. Hedda'nın okulunda göğüs göğüse dövüşten silahlarla düelloya geçtiğinde, daha yaşlı öğrenciler ve eğitmenler yeni becerilerini rastgele aralıklarla test etmişlerdi. Her elinde bir silahla uyumayı öğrenmişti.

Farklı türde kılıçlarla, bo asalarıyla ve bir dizi başka keskin aletle ve kötü görünümlü aletlerle nasıl dövüşüleceğini öğrenmişti ama bıçakla dövüşmek en sevdiğiydi. Arbon'un çok fazla bıçak serptiğini öğrenmek gibi dezavantajlarına rağmen rakibiyle yakın ve kişisel olmayı seviyordu. yemeklerinde çok fazla sarımsak. Ve bıçağın elinin ölümcül bir uzantısı olmasını seviyordu. Yakında kimse onu bir bıçak kavgasında yenemeyecekti.

Hedda'nın tehdidi ciddi değildi. Bütün bu işlerde ustalaşmasının imkanı yoktu.

On gün içinde silahlar. Bu imkansız olurdu. On aya yakın bir süre geçmişti ve bu süre zarfında Valek on dört yaşına basmıştı.

On aylık sürenin sonuna doğru ve ısıtma mevsiminin başlangıcında Hedda onu bir odaya götürdü. Duvarlarda silahlar asılıydı ve zemini bir hasır kaplıyordu. Ortada silahsız bir adam duruyordu. Hedda ile aynı kıyafetleri giyyordu; açık yeşil bir tunik ve bol bir pantolon. Çizmeleri yoktu.

Valek ona döndü. "Başka bir test mi?"

Gülümsedi. "Evet." Hedda silah çeşitlerini işaret etti. "İstedığınız kadarını kullanın. Amaç basit. Eğer Jorin'in kanını akıtabilirsen kazan."

Kulağa yeterince kolay geliyordu. Valek duvardan iki bıçak çıkardı ve birkaç hançeri kemerine soktu. Jorin'le yüzleşti. Adam kolları iki yanında, rahat bir şekilde duruyordu. Hâlâ silahsızdı. Hedda kapı aralığından izliyordu.

"Ne zaman hazır olursan Valek," dedi.

Bir numara olduğundan ve bu adamdan dayak yemek üzere olduğundan şüpheleniyordu. Silahların insanı nasıl tembelleştirdiğine ve sahte bir güven verdiğine dair bir ders. Ya da bunun gibi bir şey.

Valek adama başıyla selam verdi ve dövüş pozisyonu aldı. Sürünerek yaklaştı ve saldırdı, sol eliyle adamın boğazını kesti ve sağ elini karnına sapladı. Jorin döndü, Valek'in bileklerini kavradı ve onu öne doğru çekti, Valek'i bir kenara fırlatmadan önce diziyle ona vurdu.

Valek kaburgalarından yayılan acıyla ayağa fırladı. Jorin'in Valek'ten daha eğitilmiş ve tecrübeli olduğuna şüphe yoktu. Valek kararlı bir şekilde ona tekrar saldırdı ve yine sırt üstü yere düştü.

Yeni strateji. Valek bıçaklarını ters çevirdi, bıçakları kavradı ve Birini diğerinden bir saniye sonra fırlattı. Her iki bıçak da Jorin'i birkaç santimle ıskalayarak yön değiştirirken bir yapışkanlık derisini sıyırdı.

İlginç. Valek duvardan bir kılıç çekti. Bu adamdan uzak durmak en iyisiydi. Yaklaştı ve sanki görünmez bir örümcek ağına girmiş gibi ağır bir kalınlıkla karşılaştı. Tuhaftı. Ama Valek kılıcıyla saldırırken Jorin'in yüzündeki şaşkınlık kadar tuhaf değildi. Başka ne bekliyordu ki? Valek silahını arkasına saklamış gibi değildi.

Jorin tam zamanında karşılık verdi ama Valek'in garip yapışkan basınç yüzünden yavaşlayan saldırılarının önüne geçmek için çabaladı. Kılıcının görünmez ipleri kesememesi çok kötüydü.

Sonunda Valek, Jorin'in kolunu kesti ve Hedda, Valek'in şimdiye kadar dövüştüğü en tuhaf maçı bitirdi.

"Jorin, sana onun üzerinde büyü kullanmanı söylemiştim," dedi Hedda. Adam kanayan yarasına bir bez bastırdı. "Yaptım." "Hepsini mi?" diye sordu Hedda.

"Düşüncelerini okuyamadım ya da onları manipüle edemedim. Kalkanı aştı ve ben de hücumunu durduramadım. Hiçbir şey işe yaramadı."

"Bekle, büyü mü?" Valek sordu.

"Evet," diye tersledi Hedda. "Bir büyücüyle nasıl dövüşüleceğini öğrenmen gerek. Başka türlü nasıl...?" Kadın ona bakakaldı.

Kafası karışan Valek, Jorin'e baktı. "Sen sihirbaz mısın?"

"Evet."

"Bıçaklar bu yüzden ıskaladı. Büyü kullandın."

"Evet."

"Bu yüzden mi...?" Valek yüzünü fırçaladı. Örümcek ağlarının hissi hâlâ teninde karıncalanıyordu.

"Neden ne?" Jorin sordu.

"Hava neden yapış yapıştı?"

Jorin Hedda ile bakıştı. "Tekrar dene," dedi Hedda.

Kahverengi gözlü bakışlarını Valek'e çeviren Jorin'in kaşları çatıldı. Yoğun bir hava dalgası onu içine çekerek elbiselerine yapıştı.

"Büyü böyle mi hissettiriyor?" diye sordu kollarını hareket ettirerek.

"Hiçbir şey hissetmemelisin," dedi Jorin. "Kaskatı donmuş olmalısın, tek bir kasını bile oynatamamalısın."

Büyü ona baskı yapıyor, onu yavaşlatıyor ama durdurmuyordu. Büyücüye doğru yürüdü. Çorba kıvamındaki şurup koyulaştı ama yoluna devam etti ve Jorin'e ulaştı.

Adamın alnından boncuk boncuk ter aktı. Bir nefes verdi ve hava normale döndü. "Onun üzerinde hiçbir şey işe yaramıyor."

"Yani bu demek oluyor ki..." Gözlerinde sevinç dans ediyordu. "Büyüye karşı bağışıklığı var.

Ve Kral'a suikast düzenleyecek kişi de o olabilir."

"Kral'a suikast *düzenleyeceğim*," diye düzeltti Valek. Bu dokunulmazlığın ne anlama geldiğinden emin olmasa da, Kral hakkında hiçbir zaman şüphe duymamıştı.

"Bağışıklığı olan birini hiç duymadım. Bu ne zamandır sende?" Jorin ona sordu.

"Bilmiyorum. Ailemdeki tek sihirbaz büyükbabamdı ama o da yıllar önce öldü. Onun dışında etrafımda hiç sihirbaz olmadı. sihirbazlar."

"Peki ya şu yapışkan his? Daha önce hissettin mi?" Hedda sordu.

Valek hafızasını yokladı. "Bir keresinde senin önünde beklerken. Konuşmamız sırasında kısa bir dokunuş hissettim."

"Ah, Colette bu yüzden seni anlayamadı. Travma yüzünden olduğunu düşündük."

Travma. Böylesi bir çirkinlik ve acı için ne kadar güzel ve özlü bir kelime.

Hedda hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "Ben de bunun senin için sürpriz bir ders olacağını ve ukalalığını dizginleyeceğini düşünmüştüm. Gerçekten de sürpriz oldu." Nefesini dışarı üfledi. "Evet, şimdi Kral Katil, daha iyi haberlerim var. Eğitiminle bizzat ben ilgileneceğim."

Hedda'nın öğrencisi olmanın ne anlama geldiğinden emin olamayan Valek, onun yerine ses tonuna odaklanmaya karar verdi. Daha önce ona Kral Katil dediğinde, bu küçük bir adama büyük demek gibi bir alaydı. Şimdi ise ses tonu bir gerçekliği ima ediyordu. Bu çok hoşuna gitmişti.

Hedda'nın eğitimi, uykusunda bir hareketi yapabilecek hale gelene kadar olağan fikir tartışması maçlarını ve zihin uyuşturan tekrarları içeriyordu. Ancak sonunda bir suikastçı olma sanatını, vücut dilini okumayı, kilitleri açmayı, zehirleri incelemeyi, binalara tırmanmayı ve kendini ele vermeden yalan söylemeyi öğreniyordu.

"Hatırlat da seninle poker oynamayayım Kral Katil," diye şaka yaptı Hedda bir gece, aşçıyı Arbon'un çorbayı döktüğüne ikna ettikten sonra, beyaz krema Valek'in pantolonunu lekelemiş olmasına rağmen.

Valek neredeyse iki yıldır okuldayken Hedda onun hazır olduğunu ilan etti. Artık on beş yaşındaydı. Ofisine girdiğinde göğsünde gurur ve tedirginlik karışımı bir duygu dolaşıyordu. Ona bir hedef tayin edecek miydi? Hedda sadece suikastçı yetiştirmekle kalmıyor, aynı zamanda eski öğrencilerinin birçoğu için aracı oluyor, hizmetleri karşılığında suikast ücretlerinin yarısını alıyordu.

Ancak asıl soru şuydu: Kardeşlerinin cinayetine karışmamış bir adamı öldürebilir miydi?

"Senin için bir işim var, Kral Katili," dedi Hedda. "Üstesinden gelebilir misin?" Adam doğruldu. "Evet."

"Güzel. Sen Icefaren Garnizonu'nun yeni seyisisin." Beklediği şey tam olarak bu değildi. "Hedef kim?"

"Hiç kimse."

Yanlış bir şey mi yapmıştı? "O zaman neden?"

"Bu işin büyük bir kısmı bilgi toplamak. Bu yönünü öğrenmeniz gerekiyor. Gerçek suikast en az zaman alan görevdir. Önce hedefiniz hakkında bilgi toplamak için aylar ve aylar harcarsınız. Sonra saldırınızı planlamak için günler ve günler harcarsınız. Saldırının kendisi en fazla saatler alabilir."

"Pekâlâ. Hangi bilgiye ihtiyacınız var?"

"Garnizondaki tüm subayların geliş ve gidişlerinin kesin bir hesabı."

"Görev listesinin bir kopyası için erlerden birine rüşvet verebilirsin." "Rüşvet verebilirim."

Düşündü. "Ama bu onları uyarabilir."

"Doğru. İçeride güvenilir birinin olması her zaman daha iyidir. Ve herhangi biri değil, görünmez olan biri. Ve bu da...?"

Valek derslerini hatırladı. "Hizmetçiler, temizlikçiler, düşük rütbeli personel ve evsizler."

"Doğru. Ahır çocuklarına kimse dikkat etmez. Uygun şekilde davrandığınızdan ve giyindiğinizden emin olun. Uyumanız için bir yer olacak. Eğer tutuklanırsanız, tek başınasınız. Şafakta rapor vereceksiniz. Gitseniz iyi olur."

"Evet, efendim."

"Oh, ve Kral Katil."

Döndü. "Evet?"

"Sana ödeme yapılacak. Çok fazla değil, ama maaşının yarısını bekliyorum. Diğer yarısı senin."

Adil bir anlaşma gibi görünüyordu. Hedda son iki yıl boyunca yiyecek, giyecek ve silah sağlamış ve karşılığında hiçbir şey istememişti. Sadece merak ediyordu

bir suikastçının ne kadar kazandığını bilmiyordu. Okulunun büyüklüğüne bakarak epeyce bir miktar olduğunu tahmin etti. Ve son iki yıldır yerel yetkililer onları bir kez bile rahatsız etmemişti, bu da paranın büyük bir kısmının yetkililere rüşvet vermeye gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Valek yanına birkaç bıçak, bir avuç gri taş ve bir takım daha giysi aldı. Seyislerin iki takımdan fazlasına gücü yetmezdi. En eski tuniğini ve pantolonunu giydi. Hedda'nın evine geldiği kıyafetler artık üzerine uymuyordu. Boyu uzamış ve kalınlaşmıştı. Fıçı göğüslü, şişkin pazı kalınlığında değil ama iri kaslı. Valek ahırları temizlerken formunu korumaktan endişe ediyordu.

Dört saat yürüdükten sonra, şafak söktükten hemen sonra ahıra varmış. Ahır sahibi geç kaldığı için onu kulağından kelepçeledi. Adamı bıçaklama arzusu alevlendi ama seyisler görünmez kalmak istiyorlarsa efendilerini bıçaklamazlardı. Bunun yerine yutkundü ve yere baktı.

"Kıçımı kaldır ve Reedy'ye yardım et," dedi Ahır Ustası.

Valek, on iki yaşlarında sıska bir çocuk olan Reedy'nin atları tımar etmesine, sulamasına ve beslemesine yardım etti. Ahırları temizliyor, at kollarını süpürüyor ve takımları temizliyordu. Bütün gün.

Ahır Ustası'nın artıkları onların yemeğiydi; bırakın iki kişiyi, bir kişiye bile yetmiyordu. Ve "yatacak yer", boş bir ahırda cızırtılı kokulu bir at battaniyesinin altında bir yığın saman balyasıydı, tabii tüm ahırlar boş değilse doldurulduktan sonra koridorda battaniyesiz bir yığının üzerinde duruyordu. Ve soğuk mevsimin başlangıcı olduğu için o battaniyeye ihtiyacı vardı.

Memurların izini sürüyor ve isimlerini arkadaşlarından ve Ahır Şefinden öğreniyordu. Çoğu sabah çıkıp akşam dönüyordu. Ancak gruplar ayrılıyor ve günlerce dış kasabalarda tarama yapıyordu.

Ağır işlere ve uzun çalışma saatlerine alıştıktan sonra Valek, pratik yapmak için karanlığın örtüsünden yararlanarak kirişlere ve ahırın çatısına tırmandı. Ayrıca garnizonun ana binasına da tırmandı. Pencereleeri olan dört katlı ahşap bir yapı.

Maaşı çok azdı ama yarısını Hedda için biriktiriyordu. Diğer yarısıyla da izin gününde pazardan birkaç oyma aleti ve bir battaniye aldı - bir ay sonra ilk kez.

Reedy'e nasıl oyulacağını gösterdi. ocuk çabucak kavradı.

"Belki bir ahşap oymacısının yanında ıraklık yapabilirsin," diye önerdi Valek. "Buradan daha iyidir."

ocuk omuz silkti. "Burayı seviyorum. Sokakta açlıktan ölmekten iyidir. Atlar da beni seviyor."

Doğru. Reedy'nin bakımını onunkine tercih ettiler. O öğrenmiş olsa bile Geçen ay atlar hakkında tahmin ettiğinden çok daha fazla şey öğrendi. Bir noktada, tüm subayları işaretlediğini düşünmüştü, ama sonra bir gece bir taramadan ayrıldığını görmediği büyük bir grup geldi. Sanırım bir ay yeterli zaman olmayacaktı.

Can sıkıntısı sonunda onu bir pencere açmaya ve garnizonun içinde, bir görev listesi bulup Hedda'nın evine dönebilmek için kopyalayacağını düşünüyordu.

Bir gece geç saatte, binanın en karanlık tarafındaki üçüncü kata tırmandı. Pencere sorunsuzca açıldı. Bir ofise girdi, ama bir şey okumak için çok karanlıktı ve fener için bir kibrit getirmemişti. Yakındaki sesler onu korkuttu ve oradan ayrıldı.

Bir suikastçı. Hazırlıksız ve ofiste kimlerin olduğuna dair en ufak bir fikri olmadan ya da bir ışığın varlığını fark ettirip ettirmeyeceğini bilmeden içeri girmişti. Bir dahaki sefere hazır olacaktı.

"Hey, evlat." Gecenin ilerleyen saatlerinde bir çizme onu kaburgalarından drtti. "Uyan. Sürücülere yardım edin."

Adamlar heybelerini toplarken Valek yarı uykulu bir halde samanların üzerinden yuvarlandı ve terli atların eyerlerini çekti. Glşp şakalaştılar ve Valek ile Reedy'yi görmezden geldiler.

"İşte Fester. Neden bu kadar uzun sürdü, Fester? Kayboldun mu?" Başka bir binici ahıra girerken adam kıkırdadı.

"Lanet olası at nal fırlattı," diye homurdandı Fester.

Valek kalbini buz tutmuş gibi dondu. O ses. Fester atından inerken döndü. Ahırın fenerleri subayı soluk sarı bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Boncuk gibi gözler, şişkin bir burun, çatlak dudaklar... Valek bu katilin yüzünü asla unutmayacaktı. Bıçağına uzandı ve bir an için gözlerini kapatarak durakladı.

Öfkesini kaybet. Hedda'nın sözleri zihninde tekrarlandı.

Gözlerini açtığında, daha önce gözden kaçırdığı ayrıntıları fark etti. Ahırda ne kadar çok silahlı subay vardı. Ahır Şefi ona ne kadar yakın duruyordu. Eğer Fester'ı bıçaklarsa, saniyeler içinde peşine düşerlerdi. Peki ya diğer iki katil? Onlar da bu garnizondan olmalı. Öldürmek ve diğerlerini uyaracaktı. Beklemek daha iyi.

Atları tımar ederken Hedda'nın hakkını teslim etmek zorundaydı. Bu bir sabır eğitiminden çok daha fazlasıydı. Öldürmeyi öğrenmeye o kadar odaklanmıştı ki, Kral adına kardeşlerini öldüren askerleri nasıl bulacağını düşünmek için bir dakikasını bile ayırmamıştı. Kız ondan bir adım öndeydi.

Sonraki sezon boyunca diğer katillerin isimlerini öğrendi. Programlarını, alışkanlıklarını, kötü alışkanlıklarını ve erdemlerini öğrendi. Yeterince bilgi topladıktan sonra, bir sonraki aşama, planlama, onun üzerinde belirdi. İntikamı nasıl planlayacağına dair önceden hiçbir talimat almadan, bir sonraki izin gününde Hedda'nın okuluna döndü.

Hedda, "Üç ayda topladığın istihbarat çok etkileyici," dedi.

"Yakalanmadan üçünü de öldürmenin en iyi yolunu bulmalısın."

"Ben de bu yüzden buradayım."

"Pekâlâ. Nasıl yapmak istersin? Birlikteyken mi yoksa teker teker mi öldürelim?"

Valek bunu düşündü. Üç adamı öldürmeyi başarabileceğinden şüpheliydi. Tabii sularını zehirlemediyse. Çok kolay bir ölüm. Yalnızca bağırsaklarına saplanan bir bıçak ya da boğazlarının kesilmesi onu tatmin edebilirdi. "Teker teker."

"Bu zaman alacak. Birini öldürürseniz garnizon katili ararken güvenliği artıracaktır. Bir diğerine ulaşmanıza yetecek kadar rahatlamları için aylar geçmesi gerekebilir."

"Tabii hepsinin yalnız olduğu bir gece bulamazsam. Hepsini öldürebilirim ve sabah fark edildiklerinde ben çoktan gitmiş olurum."

"Ama aynı anda tek başlarına olma ihtimalleri nedir?"

"Zayıf. Vergi toplamaya çıktıklarında onları takip edebilirim."

"Ama ya üç farklı yöne giderlerse? Bu kat edilecek çok yol demek. Ve haberler hızlı yayılır."

"Üçünü birden almayacağım, değil mi?"

"Sanırım bunu az önce anladın."

"En iyisi kimi bulabilirsem bulayım, sonra beklerim. Aceleye gerek yok. Kim olduklarını biliyorum." "Şimdi bir suikastçı gibi düşünüyorsun. Ve arada, kazanabilirsin

para ve *başka* işler yapma deneyimi" dedi Hedda.

* * *

Teğmen Fester, Valek'in suikast düzenlediği ilk adam olacaktı. Mükemmel fırsatı beklerken bir heykel yonttu ve çirkin gri kayayı gümüş kıvılcımlar saçan siyah bir figüre dönüştürdü. Şansı bir hafta sonra geldi. O gece hiçbir ekip gelmeyecekti ve Fester uzun bir taramadan yeni dönmüştü.

Gece ahırdaki işlerini bitirdikten sonra Valek bir yığın saman balyasının üzerine uzandı ve Reedy ile Ahır Ustası'nın uyumasını bekledi.

Yakında ölecek olan adam doğruca garnizona ve Valek'in umduğuna göre yatağına gitmişti. Teğmen sık sık bu durumdan şikâyet ederdi.

Askerlerin gecelediği rahatsız edici seyahat barınakları ve köhne hanlar ve eve her döndüğünde kendi yatağına doğru bir çizgi çizdi.

Ahır Ustasının odasından gelen hırıltılı horultular

Ahır çok geçmeden atların yumuşak gece seslerine katıldı. Valek, Reedy ile paylaştığı boş ahırın penceresinden dışarı süzüldü. Çocuk hareket etmedi.

Yarım ay, gölgelerin arasında saklanmasına rağmen yerleşkede gezinmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Tamamen siyah giyinmişti ve iyice uzaklaştıktan sonra durup yüzünü ve ellerini siyah yağlı boyayla kapladı. Havada bir serinlik vardı. Ancak ana binaya ulaştığında giysileri terden sıırılsıklam olmuştu.

Fester'ın üçüncü kattaki odasının altındaki duvara yaslanan Valek, bir elini göğsüne bastırarak kalp atışlarının yavaşlamasını istedi. Duygular birbirine karışmış, düşüncelerini bulanıklaştırmıştı. Korku öfkeyle karışmıştı. Nefret, dehşetle birlikte çalkalanıyordu. Bir insanı öldürmeyi düşünmek başka, bunu gerçekleştirmek bambaşkaydı. Yapabilir miydi?

Kendi kanı ve bağırsaklarıyla dolu bir havuzda yatan kardeşi Vincent'in görüntüsüne odaklandı. Karnını tutarken Vincent'in yüz ifadesi şaşkın bir acıyla donmuştu. Teni altındaki kar kadar soğuktu. Vincent'in kahkahasının yankısı Valek'in kalbinde, çarşaflarla dolu çamaşır ipini devirmelerinin ardından annelerinin onları kovalamasının anısı gibi çarpıyordu. İkisi de rüzgârda uçuşan taze, temiz çarşafların cazibesine karşı koyamıyordu. Uzak durmaları için yapılan sert uyarılara rağmen gizli ebelemece oynanmak zorundaydı. Ve bu kez gürültülü bir çarpışma çöküşe yol açtı. Anneleri sakinleşene kadar kaçıp kulübenin arkasına saklanmışlardı.

Fester'in kılıcı onu yere serdiğinde Vincent on beş yaşındaydı. Kardeşi karda sendelerken anneleri Valek'i geride tutmuştu. Onun Tırnakları omuzlarını delmiş ve kan akıtmıştı. Yarım ay şeklindeki küçük yara izleri hâlâ tenindeydi.

Valek bir nefes çekti.

Duygularını kaybet.

Adam kardeşlerini öldürdü. Adalet nihayet bu gece yerini bulacaktı. Ve nihai hedef olan Kral için tecrübe kazanılacaktı. Korku, şüphe, nefret ve öfkeyi bir kenara iten Valek, buz gibi bir kararlılığı kalbine çekti.

Duvarı tırmanarak üçüncü kata çıktı, pencereyi kaydırarak açtı ve durup dinledi. Yatak odasından yatak yayının gıcirtısı ve uyku mırıltıları geliyordu. Valek yavaşça odaya girdi. Loş ay ışığı battaniyenin altındaki iri bir şekli belirginleştiriyordu. Bıçağını kaptığı gibi Fester'a doğru ilerledi.

Valek yatağa ulaştığında kalp atışları normale dönmüştü. Valek hızlı bir sıçrayışla Fester'ın göğsüne diz çöktü ve bıçağı etli boğazına bastırdı.

"Ne-"

"Kapa çeneni ve dinle," dedi Valek alçak bir sesle. "Tabakçının oğullarını hatırlıyor musun? Üç oğlan, Vincent, Viliam ve Victor? On beş ve on yedi yaşlarında ikizler?"

"Bak-"

"Evet mi hayır mı?" Valek deriyi kesti. Kan sızdı.

Fester acı içinde tısladı. "Evet."

"Birini kaçırdın. Özensiz."

"Emirler." Panik sesini keskinleştirdi. "Emir almıştım."

"Öldürmek için mi?"

"Onlardan ibret almak için. Kar fırtınası o kadar kötüydü ki...hayır Icefaren'da kimse vergilerini ödemek istemedi." Kelimeler dudaklarından aceleyle döküldü. "Patron, Kral'ın paraya ihtiyacı olduğunu ve ödemezlerse ne olacağını onlara göstermemiz gerektiğini söyledi."

"Ailemi mi hedef aldı?"

"Hayır. Sadece seçmemi söyledi-" Fester hatasını fark etti. "Ben-"

"Patronun adı ne?"

"Kaptan Aniol."

"Patronuna cehenneme gitmesini söylemeliydin." Valek adamın boğazını derinlemesine kesti.

Kan püskürerek Fester'ın gömleğini, çarşafları, battaniyeyi ve Valek'in kollarını ıslattı.

Sıcak metalik bir koku, dışkı ve vücut kokusuyla birlikte havayı doldurdu. Fester'ın gözlerindeki parıltı donuklaşırken, tenindeki tüm renkler aktı.

Valek ölü adama baktı. İçinde hiçbir pişmanlık titreşmiyordu. Sadece derin bir tatmin duygusu.

Bıçağını ve ellerini Fester'ın battaniyesine sildi. Sonra cebinden heykeli çıkardı. Heykel Vincent'a benziyordu. Valek pencereden çıkmadan önce onu Fester'ın hareketsiz göğsüne yerleştirdi. Camı tekrar yerine kaydıran Valek duvardan aşağı indi. Gecenin bu saatinde yerleşke boştu. Askerler sadece dış çevrede devriye geziyordu.

Ahıra varmadan önce gömleğini çıkarmış ve hâlâ yanmakta olan varillerden birinin içine atmıştı. Sonra elindeki ve yüzündeki yağlı boyayı yıkamıştı. Ahıra geri döndüğünde temiz bir gömlek giymiş ve saman balyalarının üzerindeki yerini geri almıştı.

Kaçmanın ve suçluyu onlara ihbar etmenin bir anlamı yoktu. Kalıp izlemek ve Kaptan Aniol hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek daha iyiydi.

Hedda buna göz önünde saklanmak demişti.

Ani bir düşünce Valek'i anılarından uyandırdı. Belki de Maren'in nerede olduğunu tespit edememesinin nedeni bunca zamandır gözlerden uzakta saklanıyor olmasıydı? Hayır. Maren'in kendine özgü bir yürüyüşü vardı ve şimdiye kadar onu fark etmiş olmalıydı.

Bunun nedeni Komutan'ın bir şeylerin peşinde olması olmalıydı. Valek'e haber vermediği ya da onu dahil etmediği tek şey Sitia'yı ilgilendiren büyük bir şeydi. Sitialılar öğrenirse diplomatik ilişkilerini mahvedecek bir şey.

Valek hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; Komutanın ona güvenmemesi mi yoksa iki ülke arasında daha fazla sorunun savaşıa yol açabileceği gerçeği mi?

JANCO

Kara Kedi Meyhanesi bir meyhanede olması gereken her şeye sahipti - bol tabureli ve barmenli uzun bar, kabadayı asker grupları için büyük masalar, sarhoş müşterilerle nasıl başa çıkılacağını bilen güzel garsonlar ve özel sohbetlere ev sahipliği yapmak için kenarlarda küçük köşeler. Ayrıca biranın tadına doyum olmazdı! Şerbetçiotu ve arpanın doğru karışımı ve-

"Janco! Dikkatini veriyor musun?" Ari sordu.

"Elbette, şef. Ben ve Küçük Bayan Suikastçı gizli göreve gideceğiz ve-"

"Siz değil, Gerik ve Onora."

Janco başını salladı. "Olmaz." "Neden olmayacak?"

"Çünkü onlara birlikte güvenemeyiz. Seni ne kadar özleyecek olsam da, Ari eski dostum, takım için bir tane alacağım."

Ari yüzünü ovuşturdu. En sevdikleri köşeye oturdular; kapıdan en uzakta ve en gölgede olan köşeye. Onora içki sipariş etmeyi reddetti. Sanki üzerine atlayacaklarmış gibi kollarını kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Sanki. Homurdanan adam rahatlamış gibi yaparak birasını yudumladı. Ancak bardağı ön kolundaki kasları patlatacak kadar sert kavradı. Yine de etkileyici bir pop.

"Sormaktan daha iyisini biliyorum ama... takım için bir tane alır mısınız?" Ari bardağını yere koydu.

"Tüm planlarınız harika, gerçekten öyle, ama işe yaramayacaklar. Bizi tanıyanlar Çavuş Grunt'ı da hemen fark edeceklerdir. Bu işe farklı bir yönden yaklaşmamız gerekiyor."

Anlayış Ari'nin gözlerini aydınlattı. "Sitia."

"Evet. Ben genç yavruyu güneye götüreceğim ve sen ve homurtu bilgi bulmak için yaptığımız tüm tipik şeyleri yapacaksınız - mahkumları sorgulayın, takip edin

bu yüzden araştırıyoruz gibi görünüyor."

"Önce kaçakçıların muhtemel yerini belirlememiz gerekiyor. Sınır bin milden uzun ve yakınlarda çok sayıda küçük Sitian kasabası var. Ve iyi bir kılık değiştirmeye ihtiyacın olacak. Sitia'da seni tanıyorlar."

Janco büzüldü. "Endişelerimin en küçüğü."

"Peki senin en büyük endişen ne?" Onora ilk kez konuşarak sordu.

"Annem. Onu ziyaret etmem gerekiyor. Uzun zaman oldu ve hiç mutlu olmayacak."

İnançsızlıkla ofladı. "Seni uykunda öldürebilirim ve sen annen için mi endişeleniyorsun?"

"Beni

öldürmeyeceksin."

"Neden

öldürmeyeyim?"

"Çünkü Valek seni korkutuyor. Annem ise. Onu kimse korkutamaz."

* * *

Toplantılarının ardından Ari ve Janco kaledeki ofislerine döndüler.

Valek'inkinin yarısı büyüklüğündeki ofiste her şeyden iki tane vardı; masalar, sandalyeler, dosya dolapları. Bir set temiz ve düzenliydi, diğer set ise Janco'nunkiydi.

Valek, Sitia'daki casuslarından aldığı bir yığın raporu Ari'nin masasına bırakmıştı. Son gelenleri gözden geçirdiler. Ixian sınırına yakın kasabalardan gelen bilgilere odaklanarak, olağandışı bir şey olup olmadığını araştırdılar.

Birkaç saat sonra, Janco'nun kafası tüm bu akıl almaz detaylar yüzünden ağrımaya başladı. "Şunu dinleyin... Kırk üç vatandaş dört yetkiliyle birlikte kasaba toplantısına katıldı. Belediye binasının dışına bir heykel dikilmesi için oy kullandılar. Ciddi misiniz? Casuslarımızın önemli olduğunu düşündüğü şey bu mu?" Raporu diğer tüm işe yaramaz verilerle birlikte dağınık yığının üzerine fırlattı.

"Bu, Bulut Sisi Klanı'ndaki iki düşük seviyeli yardımcının iki eşi arasındaki tüm konuşmayı titizlikle kaydediyor. Üç gün boyunca doğum yapan ve üçüzleri olan Melinda adında bir kadından bahsediyorlardı." Ari kapağını kapattı.

Bir süre sessizlik içinde çalıştılar. Janco, Ay Klanı'nın topraklarındaki bir fabrikanın envanter listesini gözden geçirirken görüşü bulanıklaştı - yedek vagon tekerlekleri, bağlantılar, somunlar, cıvatalar, kurutma rafları, makaralar, cam şişeler, borular... As

dosyayı kapatmak üzereydi ki, sayfadan bir öge fırladı. Yaprak dolu bir varil.

Bir fabrikanın neden yapraklara ihtiyacı olsun ki? Belki tıbbi bir madde içindir.

Yelena'nın babası Illiais Ormanı'nda topladığı bitkilerden her türlü ilaç ve şifalı merhem üretti. Janco raporun geri kalanını okudu.

Casuslar burayı hedef almışlardı çünkü içeride çok fazla faaliyet vardı ama tespit edebildikleri kadarıyla hiçbir ürün üretilmemişti.

İçeri gizlice girmişlerdi ve fabrikanın ne ürettiğini hâlâ anlayamamışlardı.

Eğer ilaç yapıyor olsalardı, casuslar şişeleri ya da keseleri tespit ederlerdi. Yapraklardan başka ne yapılabilir? "Puro."

"Peki ya onlar?" Ari sordu.

Janco dosyayı ona uzattı. "Sanırım burası onları üretiyor olabilir."

Ari sayfaları çevirdi. "Bu mümkün. Ama yasadışı Greenblade puroları mı yoksa normal purolar mı ürettiklerini bilmenin bir yolu yok."

"Bina Ixian sınırına yakın Lapeer'de bulunuyor. Ay Klanı'nın topraklarında izole bir bölge ve Greenblade ormanlarındaki diğer fabrikalardan çok uzakta. Başlangıç için iyi bir yer."

"Valek'le konuşmalıyız. Bunun ne olduğunu biliyor olabilir."

Valek'i ofisinin önünde buldular. Kapısını açtı ve onları içeri aldı.

"Bir şey buldun mu?" Valek sordu.

Ari, dosyayı Valek'e uzatarak fabrika hakkında bilgi verdi.

Raporu taradı, sonra bir sayfaya dokundu. "Burada amber renkli bir sıvıdan bahsediliyor."

"Purolarda kullanılan bal ağacı özü olabilir," diye önerdi Janco. "Ya da gerçek bal veya reçine veya yapıştırıcı," dedi Valek. "Bir bal ağacı özü olabilir.

farklı açıklamaları var."

"Nasıl olsa Sitia'ya gideceğimize göre bir göz atmalıyız."

"Öyle mi?"

"Uh..." Janco yardım için Ari'ye baktı.

Ari ona, "Kendin girdin, kendin çıkarsın" dercesine sırtıttı. Bir ortak. Janco Valek'e toplantılarını ve vardıkları sonuçları anlattı. "En mantıklısı bu. Sınırın bu tarafında fazla uzağa gidemeyiz."

Valek bir an için onu inceledi. "Önce *tüm* raporları okumayı bitir."

Janco inledi. "Bu günler sürer."

Valek, "O zaman ekibinizin diğer üyelerinin yardımını almanızı öneririm," dedi.

"Ama..."

"Ama ne?" Valek düz uyarı tonunu kullandı.

Janco bunu duymazdan geldi. "Onlara güvenmiyoruz, değil mi?"

"Onlara göz kulak olacağınıza güveniyorum." Onlara ofisinden çıkarken eşlik etti. "Ben de birkaç gün içinde ayrılacağım."

"Nereye gidiyorsun?" Janco sordu.

"Kuzeye, MD-2'ye."

"Yeni askerlerimizi mi araştırıyorsunuz?" Ari sordu.

"Evet." Valek kapıyı kilitledi ve ters yöne doğru ilerledi.

Koridorda yürürlerken Janco eskiden sağ kulağının alt yarısının olduğu yerdeki yara izini kaşıdı. "Eğer onlara güvenmiyorsa, o zaman neden bizimle çalışıyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Valek'in dediğini yapacağız, onları yakınımızda tutacağız." Ari omuz silkti. "Kim bilir, belki işe yararlar."

Daha garip şeyler olmuştu.

* * *

Ari, homurdanan adamı ve Küçük Bayan Suikastçı'yı toplarken, Janco kucak dolusu dosyayı bir konferans odasına taşıdı. Birkaç sefer boyunca uzun masayı doldurdu. Diğerleri geldiğinde, Janco raporları okumak için kodu çözmelerine yardımcı olacak hile sayfasını yazmayı tamamladı.

Çavuş Grunt yığınlara kaşlarını çattı ama Küçük Bayan Suikastçı oturdu ve çıplak ayaklarını altına sıkıştırdı.

Ari raporlarda ne aradıklarını açıkladı. "...bir tuhaflık ya da ait olmayan bir şey. Göze çarpan herhangi bir şey."

"Çıplak ayakların gibi," dedi Janco genç yavruya. "Ayakların hiç üşümüyor mu?" Sormadan edemedi. Taş zemini pek fazla kilim kaplamıyordu.

kalenin katları.

"Hayır." Bakışlarını Ari'den ayırmadı.

"Gizli göreve gittiğimizde bot giymek zorunda kalacaksın." "Tamam."

Janco söndü. Bir tartışma çıkmasını ummuştu ama kadın bu yemi yutmamıştı. Çok konuşkan biri de değildi. En azından öğleden sonra ve akşamın geri kalanını raporları okuyarak geçirirken homurdanan adam birkaç soru sormuştu. Bir insan nasıl bu kadar uzun süre sessiz kalabilirdi? Suikastçı eğitiminin bir parçası mıydı bu? Eğer öyleyse, sınavı asla geçemezdi.

Kelimeler birbirine karıştığında ve göz kapakları sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi sarktığında, Janco gece için pes etti.

Ertesi sabah Ari ile koşu turları ve antrenman yaptıktan sonra, dosyaları gözden geçirmek gibi korkunç bir göreve geri döndü. Küçük Bayan Assassin onları orada yenmişti ve koltuğunun yanında yere yığılmış bir yığın reddedilmiş dosya vardı.

"Bütün gece burada mıydın?" Ari otururken sordu.

"Hayır." Ona birkaç dosya uzattı. "Bunlar sizin 'tuhaf' kriterlerinizi karşılıyor."

Janco sayfaları çevirirken Ari'nin omzunun üzerinden baktı. İşaretlediği bilgilerin çoğu açıklanabilirdi.

"Sityalılar her zaman büyü kullanır." Janco ürperdi. "Tuhaf, garip, doğal olmayan, garip, çılgınca-"

"Bu bir araç," dedi Ari. "Sen sadece sihri sevmiyorsun." "İyi bir sebepten dolayı! Zamanı hatırla-"

"Bunu neden Ognap'tan aldın?" Ari ona bir rapor uzattı.

Köpek yavrusu onu taradı ve bir geçidi işaret etti. "Ajan madene giren on altı vagon saydı ama çıkan sadece on üç. Hiç mantıklı değil. Bu madenler kömür ve cevher üretiyor, *bu* yüzden ürünü göndermek için tüm bu vagonlara ihtiyaçları var."

"Belki de sakın bir gün geçiriyorlardı," dedi Janco. "Gördün mü? Ertesi gün on altı kişi geldi ve sonra on altı kişi gitti... Oh." Diğer üçüne ne oldu?

Ari dosyayı geri aldı. "Görünüşe göre bir düzen var. Her üç günde bir, gelen vagon sayısı giden vagon sayısından fazla."

"Bu kaçakçılık rotası olabilir mi?" Janco sordu. "Madenler üzerinden mi?"

"Sen söyle. Birkaç haftasını gizli görevde geçiren sensin. Vasko'nun yakut madenleri."

Yara izini kaşıdı. "Zümrüt Dağları'nın altında milyonlarca mil uzunluğunda kuyular var. Ixian sınırının altından geçip Ruh Dağları'ndan çıkmanın bir yolu olması mümkün. Ama..."

"Ama ne?" Küçük Bayan Assassin sordu.

"Maden sahipleri haritalarını canları pahasına korurlar. Yabancıların madenlere girmesine izin vermezler. Tek bir kişinin tüm bu kuyuların nasıl birbirine bağlandığını bilmesi..." Başını iki yana salladı. "İmkânsız."

"Hepsini bilmek zorunda değiller. Sadece doğru olanları," dedi Ari. "Ve Sitialıların güçlerini her zaman kullandıklarını söylediniz. Neden onlar Ixia'ya bir geçit bulmak için büyü mü kullanacaksınız?"

Genç yavru haklıydı. Ne yazık ki. Soğuk bir korku midesini kapladı. Janco'nun her şeyden çok nefret ettiği iki şey vardı: büyü ve yeraltında olmak. Ve görünüşe göre ikisini de aynı anda elde edebilirdi. Oh ne güzel.

YELENA

Kalbime kan hücum ederken Devlen'e bakakaldım. Az önce... dedi mi?

"Zehirin ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım öyle. Ancak bunun size nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

Çay fincanı kırılmadan önce onu kavrayışımı gevşeterek kontrolden çıkmış kalp atışlarımı sakinleştirdim. "Lütfen açıklayın."

Devlen fincanını bıraktı ve Opal'ın masasının karşısındaki, benimle Leif'in arasındaki diğer sandalyeye oturdu. Kardeşim koltuğunun kenarına tünedi ve Opal öne doğru eğildi. Hepimizin dikkati Devlen'e odaklanmıştı.

"Önce sıcak sonra soğuk olma belirtileriniz Donma Yanığı adı verilen bir zehrin etkilerine benziyor," dedi. "Avibian Ovalarında yetişen kamışotu bitkisinin köklerinden yapılır."

"Nasıl olur da ben bu zehri hiç duymadım?" diye sordum.

"Bunu sadece Kum tohumları biliyor ve bu bitki o kadar nadir ki, babamın sağlığında sadece bir tane bulunmuş ama onu keşfeden Kum tohumu yerini açıklamayı reddetmiş. Hikayelerimize göre, ölümcüldür, ama Kurban ölmeden önce, tam bir gün boyunca tarif ettiğiniz aşırı sıcaklık değişimlerine maruz kalırlar."

Bir ıska daha. Hayal kırıklığının tanıdık sızısı çınladı. "Dondurucu Yanık olamaz. Ben ölmedim."

"Çünkü o *sensin*," dedi Leif. "Zehrin çoğunu omzundan attığını söylemiştin. Bunu iyileştirici güçlerinle birleştir ve... işte! Hayatta kaldın."

Harika. Bu bilgi bana nasıl yardımcı oldu? "Tedavisi var mı?"

Devlen başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Bizim hikayelerimizde herkes ölürdü."

Düşündüm. "Eğer bitkiyi bulabilirsek, belki babam bir tedavi bulabilir. Neye benzediğini ve nerede yetiştiğini biliyor musun?"

"Tek bildiğim, çimen yapraklarına benzeyen uzun ince yaprakları olduğu. Aslında, yaklaşıp yaprakların kırmızı bir gövdeye bağlı olduğunu görene kadar genellikle bir parça yengeç otuyla karıştırılır. Kökleri yakındaki su kaynaklarını zehirlediği için Kum Tohumu atlarının bu bitkilerden uzak durduğu söylenir."

"Reedwither bitkisini başka kim biliyor?" Opal Devlen'e sordu. "Kum tohumları. Gerçi onlardan pek kimse kalmadı."

Leif, "Sorgulayacak daha az insan var," diye espri yaptı. Kimse gülümsemedi.

Opal, "Kum tohumlarının bu bilgiyi kimseyle paylaşacaklarını ya da zehri Yelena'ya saldırmak için kullanacaklarını sanmıyorum," dedi. "Onu aileden biri olarak görüyorlar."

"Katılıyorum," dedi Devlen.

Düşüncelerim Ben Moon'a ve onun ünlü atasına geri döndü. Belki de Dondurarak Yakma bilgisi Usta Büyücü Ellis Moon'un kitabında Ben'e aktarılmıştı. Unutulmuş bir bilginin geri dönüp büyük sorunlara yol açması ilk kez olmuyordu; kan büyüğü ve Kirakawa ritüeli aklıma geldi. Ne yazık ki, bu muhtemelen son olmayacaktı.

"Kiki'nin görüntüyü algılayabilmesi için bitkiyi gözünde canlandırabilir misin?" Devlen'e sordum. Belki de onu ovada bulabilirdi.

"Deneyebilirim."

Devlen bize Second Chance Inn'e kadar eşlik etti. Ayrılırken Opal'a o akşam yemek için döneceğimize dair söz verdik. Hana giderken Devlen'in yeni ailesi hakkında konuştuk.

"Bu bir alışma süreci oldu," diye itiraf etti. "Opal'in benimle birlikte olmak istemesinin ve benimle *evlenmesinin* şokunu hâlâ yaşıyorum..." Ellerini iki yana açtı. "Ayrıca iki çocuğa bakmak düşündüğümde daha büyük bir sorumluluk. Bazen biraz bunaltıcı oluyor."

"Sonra da çılgın kayınvalidelerle uğraşmak zorunda kalırsın." Leif sırıttı.

"Opal'ın ailesi ve erkek kardeşi çok destekleyici oldular."

Güldüm. "*Seni* savunmadığına dikkat et, ağabey." "Kapa çeneni."

"Teegan'ın Keep'teki durumu nasıl?" Devlen'e sordum.

"Bize söyleyebileceğinizi umuyordum. Ondan sadece birkaç mektup aldık."

"Onu hiç görmedim. Keep'te çok fazla zaman geçirmiyorum."

"Üstat Jewelrose onu öğrencisi olarak kabul ettiğine göre, size güveneceğini düşündüm."

Bilmediğimi. "Hiçbir şey söylemedi. Gerçi ben kendi sorunlarıma odaklanmış durumdaydım."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Seni çok iyi anlıyorum. Opal güçlerimi benden aldığı anda, gücümü geri kazanmaktan başka bir şey düşünemedim."

"Özlüyor musun?"

"Hiç de değil. Ama kaybıma alışmam bir sezon sürdü ve bir sezon daha onsuz çok daha iyi olduğumu fark ettim. Beni bağımlılıktan kurtardı - bu arzunun hareketlerimi ne kadar kontrol ettiğini fark etmemiştim. Ben Sihrimle kötü şeylerden başka bir şey yapmadım ve o kötü adam olmaya geri dönmek istemiyorum. Ancak, kaybınız sizi aşıyor. İyi şeylerden başka bir şey yapmadınız ve eğer gücünüzü geri kazanamazsanız, tüm dünya acı çekecek."

Leif ofladı. "Bence melodramatik davranıyorsun."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?" diye sordum. "Affet beni, yüce kişi. Bu dünyada sadece bir dipnot olduğumu unutmuşum. Sitia'nın tarihi."

Melodramatik olmaktan bahsediyorsun. "O-"

Devlen'in sözünü kestim. "Can sıkıcı mı? Evet, her zaman."

Leif'i inceledi. "Bizim evde daha sakın oluyorsun."

"Çünkü kızınızı beladan uzak tutmakla çok meşgulüm." "Sanırım

Reema Leif'i parmağında oynatıyor?" Ben sordum

Devlen.

"Hey," dedi Leif.

"Evet. Onun her talebine boyun eğmemeyi öğrenmesi için kendi çocuğuna ihtiyacı var."

Ben de kabul ettim. "Bu onu kesinlikle olgunlaştıracaktır. Tabii geri tepmez ve Leif gerilemezse. O zaman zavallı Mara'nın uğraşması gereken iki çocuğu olur."

"Tam burada duruyorum, biliyorsun."

Onu görmezden geldik. Sabah güneşi sırtımı ısıttı ve pelerinimi çıkarmayı düşündüm. Isınma mevsimi üç gün içinde resmen başlayacaktı.

Ahıra vardığımızda Kiki'yi hafif bir uykudan uyandırdık. Ceplerime sokuldu, bir ödöl maması arıyordu. Ona ne yapmayı umduğumuzu açıkladım. "Yardım edebilir misin?"

Mavi gözlü bakışlarını Devlen'e çevirdi ve kulaklarını öne dikti. O da ona baktı. Leif'e baktım. İşe yarıyor muydu? Omuz silkti. Leif bana daha önce atların büyüsünün kokusunu alamadığını söylemişti ama bir şeyler hissettiğini umuyordum.

Kiki homurdandı ve ceplerimi karıştırmaya geri döndü. Kahvaltıda aşırđığım küçük bir elmayı çıkardım ve ona yedirdim.

O avucuma elma suyu döküp salyalarını akıtırken Devlen'e Ben Moon'u arama çalışmaları hakkında sorular sordum. "Bilinen son yeri neresiydi?"

"Onu kuzeye, Fulgor'dan yaklaşık iki buçuk gün uzaklıktaki bir kasabaya kadar takip ettik. Red Oak adında bir yer. Küçük bir köy, bir avuç çiftlik var, Sunworth nehri boyunca evler ve birkaç fabrika. Ana endüstrileri çevredeki ormanı kesmek ve odundan parşömen yapmak."

"Ve onu yabancıların domuz kümesindeki sıska bir domuz gibi göze çarpacağı küçük bir kasabada mı kaybettiniz?" Leif sordu.

"Gece yarısı Red Oak'tan ayrıldı ve iz bırakmadan ortadan kayboldu. Oradan herhangi bir yöne gitmiş olabilir ama kasabanın etrafını dolaştık ve hiçbir iz bulamadık."

Verdiği bilgiler üzerinde düşündüm. "Sunworth nehri, Zümrüt Dağları'nın yakınında birkaç mil boyunca Ixia ve Sitia arasındaki sınır oluyor. Nehirden yukarı dağlara doğru seyahat etmiş olabilir mi? Ya da belki Featherstone topraklarına doğru akıntı yönünde?"

"Kıyılarda çamurda çizme izi ya da bir teknenin suya indirildiğine dair kanıt aradık. Her iki yönde de kilometrelerce hiçbir şey yok."

Leif, "Belki de izlerini silmek için büyü kullandılar," diye önerdi.

Mantıklı. Ben güçlü bir sihirbazdı ve en azından birkaç kişiyle daha işbirliği yapmıştı. "Ben'in başka kardeşi var mı?"

"Ebeveynlerine bakan bir kız kardeşleri var. Ne Ben'le ne de Dawnwood Hapishanesi'nde cezasını çekmekte olan kardeşi Owen'ın eşiyle yıllardır görüşmemişler."

Ah evet, Selene. İşbirliği yapmaz ve kardeşimle Valek'i serbest bırakmazsa ruhunu ateş dünyasına götüreceğime söz vererek onu korkutmuştum.

"Dawnwood mu? Wirral değil mi?"

Devlen başını salladı. "O kurtarılabılır. Selene yetkililerle işbirliği yaptı. Wirral kurtuluşu olmayanlar içindir."

Çok kötü oldu. Herkes bir kurtuluş şansını hak ediyordu.

* * *

Leif ve ben hanın ortak salonunda oturmuş, akşam yemeğimizi yiyor ve bir sonraki hamlemizi tartışıyorduk.

"Sabah ovaya doğru yola çıkacağız," dedim.

"Pazia'yı ziyaret etmeye ne dersin?" Kaşığını kocaman bir muzlu puding kütlesiyle doldurdu. Porsiyon ağzına doğru giderken kıpırdandı.

"Önce saz bitkisini bulup babama teslim edeceğiz. Eğer bize yardım edemezse, o zaman onu ziyaret ederiz." Sarı tatlıyı kâsemin etrafında döndürdüm. Bain eski kitaplarından birinden bir şeyler öğrenmediği sürece, Pazia çözüm için son umudumdu.

Sonra ne olacak? Ben'i bulup yüzleşmek mi? Bu düşüncelerden uzak durdum.

Zamanı geldiğinde bunun için endişelenirdim. Korkak, ben kimim?

Hale bize katıldı ve siparişini almak için bir sunucu geldi. Siparişlerimizi inceledi.

o gittikten sonra bir an için ifade etti. "Sanırım haberler iyi değil." "Karışık."

Dondurucu Yanık zehri hakkında açıklama yaptım.

"Pek orijinal bir isim değil," dedi Hale.

"Kum tohumları yaratıcılıklarıyla tanınmazlar." Leif tatlısını bitirdi ve benim dolu kâsemi kaptı. "Olduğu gibi söylüyorlar. Bu çok ferahlatıcı."

"Tabii Hikaye Dokuyucusu şeylerini yapmıyorlarsa," diye mırıldandım.

"O zaman her şey şifreli ve sinir bozucu olur." Ve tarif etmesi zor. "Peki ya sen?"

Bir şey var mı?"

Hale, Devlen'in verdiği bilgilerin çoğunu tekrarladı. "Kasaba muhafızları Ben de dahil olmak üzere beş kişi olduklarına inanıyor."

Dört bilinmeyen. "Diğerlerinden büyücü olan var mı?" Ben sordum.

"Evet." Sanki kötü bir koku kokluyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Hepsi."

Leif boğuldu ve pudingi tükürdü. "Yani beşinin de mi büyüğü var?"

Hale, "İşte 'hepsi' bu anlama geliyor," diye tersledi.

Ah. Hale'in kibirli tarafı vardı. Ama daha da rahatsız edici olan

Ben'in diğer dört sihirbazla birlikte seyahat ettiği haberini aldım. Sihrime sahip olsam bile

onlara karşı hiç şansı yoktu.

Leif çenesini silerken Hale'i görmezden geldi. "O zaman ovalara doğru gitmemiz iyi bir şey. Öğleden sonra yola çıkalım mı?"

"Neden? Tehlike yok ki. Ayrıca, yapamayız. Reema'ya hikâyeyi bu gece bitireceğime söz verdim." Servis görevlisi Hale'nin yemeğiyle dönerken düşündüm.

"Red Oak'tan beri onları gören oldu mu?"

"Hayır." Hale yemeğini Leif'in ulaşamayacağı bir yere çekti.

Akıllı adam. "Devlen onların Ixia'da olduğunu tahmin ediyor. Sen ne düşünüyorsun?" "Üniformalar ve uygun evraklarla bile Ixia'da saklanmak zor. Eğer ben

Onların yerinde olsam doğuya, Zümrüt Dağları'na giderdim. Dağ eteklerinde saklanacak pek çok yer var." Hale dumanı tüten etli turtasını kesti.

Doğru. Ama her ihtimale karşı, işimiz bittikten sonra Valek'e bir mesaj gönderecektim. "Diğer büyücülerin isimlerini öğrendin mi?" Hale'e sordum.

"Evet. Gerçi sadece birini tanıyorum, Tyen Cowan. Keep'e birlikte katıldıklarında Ben'in en iyi arkadaşıydı. Tyen'ın büyük ve çok sayıda nesneyi hareket ettirme gücü etkileyici."

"Opal'ın klanından. Sence onu tanıyor mudur?" Leif'e sordum.

"Önemli değil." Leif çantasından cam süper habercisini çıkardı. "Daha fazla bilgi için Irys'e soracağım. Diğerleri kim?"

"Rika Bloodgood, Cilly ve Loris Cloud Mist. Evli mi yoksa kardeş mi olduklarından emin değilim," dedi Hale.

Hale yemeğini bitirirken Leif haberciye baktı. Topladığımız bilgilerle ne yapacağımızı düşündüm. En iyisi Devlen'e vermek olurdu. Belki soruşturmaya yardımcı olur.

Leif, "Irys hapishane çetesi hakkında bilgi toplayıp bana daha sonra döneceğini söyledi," dedi. "Bu arada biz ne yapmalıyız?"

"Konsey Salonu'ndaki arkadaşlarınla konuşup Ben'i hapisten nasıl kaçırdıklarını anlatmalarını isteyebilir misin?"

"Yapacağım." Leif arkasına yaslandı. Kasedeki her puding parçasını sıyrıp atmıştı.

"Bir hapishane firarının ayrıntıları sana nasıl yardımcı olacak?" Hale bana sordu. "Bilmiyorum. Ama tuhaf görünebilecek bir şey olabilir ya da

Bu bize ne planladıklarına dair bir ipucu verebilir." "Yetkililer bunu zaten yapmaz mıydı?"

"Evet, ama Valek tarafından eğitilmediler. Bana standart cevapların ötesine bakmayı o öğretti."

"Bize öğretti," dedi Leif.

"Doğru. Öteye bakarken Hale'i de yanınıza alıp Konsey Salonu'na gidin. Kıvılcım çıkardığınız her konuşmaya kulak misafiri olabilir." "Kıvılcım mı?" Hale sordu.

"Evet. Hani bazen insanlar seninle konuşmayabilir ama sen gittikten sonra..."

"Bunu bir meslektaşlarıyla tartışıyorlar. Anlıyorum." Hale durakladı. "Sen de geliyor musun?"

"Hayır. Konsey Salonu'nda beni tanıyan çok fazla insan var. Ve eğer fark edilsem, güvenlik görevlileri Ben Moon'un aranmasına yardımcı olmamı bekleyeceklerdir."

"Ama yardım ediyorsun."

"Evet, öyleyim." Göğsüme vurdum. "Ama *Ruh Bulucu* müsait değil ve beş büyücüyü yakalamalarında onlara yardımcı olmasını tercih ediyorlar."

"Oh." Hale yemeğini bitirdikten sonra handan ayrıldılar ve şehir merkezine doğru yola koyuldular. Valek'e Ben'in güçlü dostlarıyla birlikte Ixia'da olabileceği uyarısını içeren bir mesaj gönderdim. Sonraki birkaç saatimi Kiki'yi tımar ederek geçirdim. Kiki'nin kürkü üzerinde tekrarlayan hareketleri zihnimi sakinleştirdi ve düşüncelerimi merkezileştirdi. Valek'in elinde oyma taşları, benim elimde de güzel Kiki'm vardı.

* * *

Leif ve Hale birkaç saat sonra döndüler. Ahırda bana katıldılar. Kiki, Garnet ve Rusalka parıldıyordu.

"Salonda bir şey öğrendin mi?" diye sordum.

"Kimse bizimle konuşmazdı," dedi Leif. "Yani..." Pelerininin altından kalın bir dosya çıkardı. "Kendimize yardım ettik."

"Sen mi çaldın?"

"Ödünç aldık. Büyük fark var."

"Nasıl?"

"Hale, sekreterlerden birine darbe indirdi. Patronunun ona hemen ihtiyacı olduğuna ikna olup kaçtığında, biz de... şey... müdürün kaçıışı detaylandıran dosyasına el koyduk."

"Pekâlâ. İçeri girip dosyayı okuyalım. Belki bir şeyler çıkar."

Sayfaları masanın üzerine yaydık ve her birimiz çalışmak için bir bölüm aldık, işimiz bittiğinde sayfaları değiştirdik. Öğleden sonra geç saatlerde Leif habercisini çıkarmak için durdu. Cam küpe kaşlarını çattı ve buruşuk bir parşömen parçasına notlar yazdı. Bitirdiğinde bakışlarımla karşılaştı.

"O kadar kötü mü?" Ben sordum.

"Daha da kötüsü. Bunlar kendi başlarına faaliyet gösteren güçlü sihirbazlar ama şimdi bir araya geldiler. Etik Kurallar onlar için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bize Irys'ten ne öğrendiğini anlat."

Leif kağıdı düzleştirdi. "Ben Moon grubun en güçlüsü. Boş bir kalkan üretebilir, ateş yakabilir, küçük nesneleri hareket ettirebilir ve büyüyle başkalarını etkileyebilir.

"Tyen Cowan sadece nesneleri hareket ettirebilir. Ben'in aksine, nesnenin boyutu ve ağırlığıyla sınırlı değil. Tyen'in kayaları hareket ettirdiği biliniyor." Leif işaret parmağıyla dosyaya dokundu. "Tüm o ıslah memurlarını taş duvarlara çarparak bayıltan oydu.

"Cilly ve Loris Cloud Mist bir yıl arayla doğan kardeşler. Grubun en güçlü zihinsel iletişim becerilerine sahipler. Sihirlerini kullanarak Wirral'daki ıslahevi görevlilerini ve onları Ben'in hücrelerine yönlendir.

"Rika Bloodgood'un uzmanlık alanı illüzyonlardır. Diğer sihirbazları bile kandırabilen güçlü illüzyonlar. Ayrıca ayna illüzyonları olarak bilinen, etrafındaki alanı taklit eden ve bir null kalkanından görseniz bile bozulmadan kalan illüzyonlar yaratma gücüne de sahip."

"Onun illüzyonları Valek'i de kandıracak mı?" Ben sordum.

"Evet, Opal da öyle. Kaçış sırasında, saldırı bölgesinde olmayan Wirral memurları, çok geç olana kadar olağandışı hiçbir şey görmedi ve duymadı. geç."

Hale sessizliğe doğru, "Oldukça iyi bir ekip," dedi.

Ben'in elindeki yetenekler dizisini düşündüm. "Devlen çeteyi Red Oak'ta kaybettiklerini söyledi. Rika'nın inandırıcı illüzyonlar yapma yeteneği sayesinde,

Belki de bir illüzyonun arkasına saklanmışlardır. Hâlâ orada olabilirler."

"Mümkün ama şüpheli," dedi Leif. "Kasaba çok küçük. Birisi şimdiye kadar bir şeyler söylemiş olurdu." Doğru.

Hale, "Ama nereye gittiklerine dair ipucu ya da iz bırakmış olabilirler," dedi. "O noktada yetkililere bir ipucu verdiklerinden emin olabilirler.

slip."

Leif bundan pek memnun görünmese de, "İyi bir noktaya değindin," dedi.

Kâğıtları düzelttim ve dosyanın içine geri koydum. "Leif ve ben bunları bilgilerimizle birlikte Devlen'e götüreceğiz. O hepsini Fulgor'un güvenlik güçlerine ulaştırabilir." Ayağa kalktım. "Hale, daha sonra döneceğiz. Sabah ovaya doğru yola çıkacağız." Hale başını salladı ve handan ayrıldık. Biz dosyayı okurken güneş batmıştı. Leif Pig Pen'de durup yanımıza bir kap et yahnisi almamız için ısrar etti.

"Elimiz boş gelemeyiz," demişti Leif.

Sıcak etin ve baharatların tuzlu kokusu fabrikaya giden yolun geri kalanında benimle dalga geçti. Midem beklentiyle gurulduyordu. Ama girişe yaklaştığımızda Leif yavaşladı.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Bir koku aldım..." Sanki bir koku yakalamaya çalışıyormuş gibi havayı kokladı. Leif bana yiyecek torbasını uzattı. "Sen içeri gir. Ben etrafta bir tur atacağım."

Açlığın yerini tedirginlik aldı. "Hale'i de getirmeliydik." Leif sızlandı. "Saçmalama. Eminim önemli bir şey değildir."

Devlen kapıyı açtı ve kaşlarını çattı. "Yalnız kalmamalısın." Leif'in döngüsünü anlattım.

Bana içeri girmemi işaret etti. "Yukarı çık. Ben Leif'i bekleyeceğim."

Üst kattaki dairede Opal, Reema'ya kesirleri açıklayarak ev ödevinde yardımcı oldu. Ama Reema beni görür görmez dersi bıraktı, çantayı kaptı ve yemek paketlerini açmaya başladı. Beş kase doldurduğunda Leif ve Devlen de bize katılmıştı.

İştahım bir rahatlama dalgasıyla geri döndü.

"Sana bir şey olmadığını söylemiştim," dedi Leif.

"Gerçekten mi?" Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Tamam, yan sokaktaki bir kedi ailesiydi." Leif Devlen'e tuhaf bir bakış attı. "Görünüşe göre... arkadaşlarmış ve fabrikaya girmek istemişler."

Opal güldü. "Fabrikada kemirgenlerle ilgili bir sorun yaşıyoruz ve bu kediler bizim için onlarla ilgilenmekten mutluluk duyuyor."

"Peki karşılığında?" Leif sordu.

"Yiyecek ve gece uyuyacak sıcak bir yer," dedi Devlen. "O büyük siyah erkek kedi, kendi geçimini defalarca kazandı. O fareleri yakaladı neredeyse onun kadar büyük. Ona Valek adını verdik, fare katili."

Güldüm. Ne kadar da uygun. "O zaman ona bir parça sığır eti ayırayım."

Reema güveci servis etti ve biz yemeği mideye indirirken ortalığı sessizlik kapladı.

Lokmalar arasında Reema okul hakkında konuştu. "Bugün sınıf yüzdeleri öğrendi, ama ben zaten hepsini biliyordum, tek fark ben ona o süslü isimle hitap etmiyorum. Bu bir kesinti. Sokakta kaç puan alırsan al, kabadayılara, sözde ev sahiplerine ya da görmezden gelen memurlara her zaman bir pay vermek zorundasın." Alay etti. "Hiçbir şey öğrenmiyorum."

"*Yüzde* kelimesini öğrendin," dedi Opal.

Reema cevap verme zahmetine girmedii. "Ve diğer çocuklar çok... çok yumuşak!

Ağlak bebekler ve mızızlar." Sesini daha da yükseltti. "Öğretmenim, sütümü döktüm. Öğretmenim, beni itti. Öğretmenim, ben hüngür hüngür ağlayan bir bebeğim."

Bir kahkahayı bastırarak yüz ifademi nötr tuttum. Reema sokaklarda büyümüş ve o hayatın acımasızlıklarından kaçarak hayatta kalmıştı ve ona göre bilmesi gereken tek şey buydu.

"Reema, bu kadar yeter," dedi Devlen. "Okul önemli."

"Ne için? Sitia'nın tarihi ne zaman önemli olacak ki?"

"Buna cevap verebilirim," dedim. "Keep'teki çalışmalarına ilk başladığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Üstat Bloodgood bana okumam için o kadar çok tarih kitabı verdi ki, altında ezileceğimi düşündüm. Ve onları okurken, keşke beni ezselerdi de bir daha okumak zorunda kalmasaydım diye düşündüm."

"Bu hiç yardımcı olmuyor Yelena," dedi Opal.

"*Ama* güçlerimi anlamaya çalışırken ve bir Ruh Hırsız olduğımdan korkarken, bir Ruh Bulucu olduğumu fark etmemi sağlayan şey o tarih kitaplarında verilen bilgilerdi. Aradaki fark büyük. Bu *bilgi* beni idamdan kurtardı."

Reema bana inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi gözlerini kısarak baktı. Şüpheli ifadesi onu yaşlandırmıştı ve on yaşından daha büyük görünüyordu.

"Bu doğru," dedi Opal. "Ben de oradaydım."

"Valek Amca gibi casus olmayı öğrenmeyi tercih ederim," dedi Reema.

"Sence beni öğrencisi olarak kabul eder mi?" diye sordu bana.

Opal ve Devlen nefeslerini tuttular. Leif yemeğini yerken boğuldu. "Sadece Sihirbazın Kalesinden mezun olduktan sonra."

"Yalan söylüyorsun," dedi Reema.

"Reema!" Opal ve Devlen aynı anda söylediler.

Boğazımdan fokurdayan kahkahayı durduramadım.

Leif nefesini tuttuğunda, "Dürüstlüğü sevmek lazım," dedi.

Devlen, "Yelena, Reema'ya terbiye ve saygı öğretmeye çalışıyoruz," dedi. "Pekâlâ. Reema, *bana* ve Leif Amca'ya karşı istediğin zaman acımasızca dürüst olabilirsin. Ancak, birini yalancılıkla suçlayamazsınız. Önce kanıt toplamalısın ve-"

"Yelena!"

Bu kez Reema, evlat edinen ebeveynleri beni azarlarken güldü. Opal ona yatmaya hazırlanmasını söylediğinde neşesi kaçtı.

"Hikayeyi bitireceksin, değil mi?" Reema bana sordu.

"Evet. Üzerini değiştirmen için sana birkaç dakika vereyim, ben de geliyorum. Nerede kalmıştık?"

"Meraklı Valmur bir sarmaşıktan tek pençesiyle sarkıyordu ve bir orman kedisi aşağıda onun düşmesini bekliyordu."

"Oh evet. Şimdi git." Onu kovaladım.

Reema tuvalete ve yatak odalarına giden koridorda aceleyle ilerledi. Dairede sadece altı oda, mutfak, oturma alanı, tuvalet ve üç yatak odası bulunuyordu. Ofis, her çocuğun bir odası olacak şekilde dönüştürülmüştü.

Reema tuvalette gözden kaybolduğunda, "Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," dedi Opal.

"Belki de Reema'nın daha yüksek bir sınıfta olması gerekiyordur. Bu onu zorlayabilir."

Opal, "Onun için sorun şu ki, hiçbir sınıf ona uymuyor," dedi. "Matematik ve sokak zekası gibi bazı alanlarda yaşlılarının çok üstünde, ancak tarih ve okuma gibi diğer alanlarda çok altında. Onu en iyi şekilde diğer on yaşındakiler

gibi." Mantıklı

gelmişti.

"Ve bu şekilde sabretmeyi öğrenecek." Opal masayı temizledi.

"Ben hazırım!" Reema koridordan seslendi. "Hadi, hadi!" Koşarak odasına girdi.

"Sabır, ha? Sana iyi şanslar." Opal kafama bir bulaşık havlusu fırlatırken eğildim.

Odasına doğru yürürken, duvarlarda asılı olan karmaşık ve güzel vitray duvar resimlerine baktım. Daha önce hiç takdir etmediğim Opal ile tanışana kadar camın çok yönlü yönlerini biliyordum. Özellikle bir tanesi üzerinde durdum.

Sarıya kıvrılan, kırmızıya ayrılan ve geri dönen turuncu bir girdap, parmağıyla deseni izliyor. Çok güzeldi.

Reema'nın odasının kapısı ile pervazı arasındaki küçük boşluktan loş bir ışık sızıyordu. İçeri adımımı atarken kapıyı daha geniş ittim. Ve donup kaldım.

Reema'nın yatağı boştu. Açık pencereden içeri soğuk bir esinti girerken perdeler dalgalanıyordu.

VALEK

Sonraki iki gün boyunca Valek tüm dosyaları okudu ve Ari'nin ekibiyle birlikte kaçakçılar ve Komutan'ın kişisel güvenlik ekibine yeni bir ekip atadı.

Ari ve Janco'nun stratejisinden memnun olan Valek, onların binadan ayrılmalarını izledi.

o sabah kale kompleksi. Janco ve Onora güneye, Ari ve Gerik ise doğuya gittiler. Janco'nun keyfi yerindeydi ve Onora'nın alnındaki kırıışıklığa bakılırsa, varacakları yere ulaştıklarında onu ya öldürecek ya da ekecekti. Eğer akıllı olsaydı, bir insanın dikkatini dağıtmadığı ve dağıttığı zamanlarda ne kadar yararlı olabileceğini keşfederdi - Janco böyle yetenekliydi.

Valek, MD-2'ye yapacağı görev için hazırlıklarını tamamlamak üzere ofisine döndü.

Bir saat sonra kapının hafifçe çalınması onu rahatsız etti.

"İçeri gel," dedi Valek. Bıçağının sapını kavradı.

Genç bir sayfa girdi. Çocuk rulo halindeki bir parşömeni sanki bir kalkanmış gibi uzattı. "Size bir mesaj var, efendim." Sesi titriyordu.

Valek mesajı aldı. "Teşekkür ederim."

Sayfa başını salladı ve kaçtı.

Eğlenerek mührü kırdı ve mesajı açtı. Notun Yelena'dan geldiğini anladığında sırtışı genişledi. Ama kısa süre sonra metni tercüme ederken neşesi kaçtı. Sitian Konseyi'ne suikast düzenlenmeli. Konsey Sitia'yı o Daviian Savaşçılara teslim ettiğinde Yelena'nın onu bundan vazgeçirmemiş olmasını diledi. Neden onu Ben hakkında uyarmadılar ki? Valek'in parmakları kıpırdadı. Bir Konsey Üyesinin şahdamarına saplanacak keskin bir bıçak kesinlikle dilini çözmeye yardımcı olurdu.

Mesajı okumayı bitirdiğinde öfkenin yerini korku aldı. Yelena, Leif ve başka bir büyücü Fulgor'a gidiyorlardı; muhtemelen şimdiye kadar varmışlardır.

Gidememesine rağmen Valek, Onyx ile ne kadar hızlı gidebileceklerini hesapladı.

Fulgor'a buradan yaklaşık dört buçuk günde gidebilirdi. Komutan ona bu işe karışmamasını emretmişti ve ayrıca... Yelena kendini savunabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Ayrıca yanında Leif ve başka bir büyücü daha vardı. En azından bir kez olsun akıllı ve tedbirli davranıyordu.

Yine de Konsey'e suikast düzenleme arzusu hâlâ kalbinde pompalanıyordu. Çok kolay olurdu. Her birini tek bir gecede öldürebilirdi. Valek, Citadel'deki tüm dairelerinin yerini zaten biliyordu.

ikinci kişiliği Danışman Ilom. Altı yıl önce Büyükelçi Signe'nin yardımcısı gibi davranırken Valek'in Hisar'ı keşfetmek için bolca zamanı ve fırsatı olmuştu. Zamanını boşa harcamamıştı.

Kardeşlerini öldüren tüm askerlere suikast düzenlemek kolay olmamıştı. Teğmen Fester'ın cesedinin bulunmasının ardından güvenlik artırılmış ve bir soruşturma başlatılmıştı. Valek dikkat çekmemeye çalışmış ve bir yandan seyis olarak çalışırken bir yandan da garnizondaki askerler hakkında istihbarat toplamaya devam etmişti.

Gardiyanların rahatlaması ve eski alışkanlıklarına geri dönmesi tam bir sezon aldı.

Valek, rahat etmeleri için birkaç hafta daha beklerken daha fazla heykel yonttu. Çavuş Edvard'ın taramaya gitmesinden bir gün önce Teğmen Dumin devriyeden erken döndüğünde Valek kutlama yaptı. Sabrının karşılığını almıştı ve o iki katili bir gecede öldürmek çok tatlı olacaktı.

Garnizondan gelen sesler gecenin sessizliğine karıştığında Valek ahırdan çıkıp kompleksi geçti. Yerleşim planına o kadar aşinaydı ki, subayların kamerasına giden yolu körlemesine bulabilirdi.

Dış duvara tırmanırken Valek, ailenin muzip çocuğu ve gri gözlü tek kişi olan kardeşi Viliam'ı hatırladı. Diğerleri babaları gibi kahverengiydi ve Valek'in mavi gözleri annesinden miras kalmıştı. Babam, Viliam'ın ikizi Victor'un babama daha çok benzemesi dışında, tamirciyi uygunsuz davranışlarla suçlayacağı şakasını yapmayı severdi. Tabii ki, Viliam bir deri boyası kabına bubi tuzağı kurduğunda babaları gülmüyordu. Babaları iki sezon boyunca siyah elleri ve kollarıyla dolaştı. Viliam bu süre boyunca akıllıca davranarak babalarının yolundan çekildi.

Viliam'ın kalbine saplanan bir kılıçla yüzünde beliren şaşkın ve şok olmuş ifadenin görüntüsü Valek'in güzel anılarının yerini aldı. Yakında ölecek olan Teğmen Dumin'in tuttuğu silah.

Dördüncü kata ulaştığında Valek, Dumin'in penceresini buldu ve adamı ziyaret etti. Tıpkı Fester'a yaptığı gibi, Valek onu uyandırdı ve ölmek üzere olmasının nedenini bildirdi. Ve tıpkı Fester gibi, Dumin de Kaptan Aniöl'a parmak sallıyor.

"Yeterince iyi değil," dedi Valek bıçağını Dumin'in göğsüne saplarken, bıçağı kaburgaların arasından geçip adamın kalbini delecek şekilde eğdi.

Ellerindeki ve bıçağındaki kanı battaniyenin üzerine temizleyen Valek, ay ışığında ölü adamın yüzünü inceledi. İçinde bir haklılık duygusu titreşiyordu. Göğüs. En büyük şakadan bahsediyoruz. Valek, Viliam'ın bunu kabul edeceğine inanıyordu. Viliam'ın heykelini Dumin'in göğsüne yerleştirdi.

Valek ikinci hedefine ulaşmak için acele etti. Çavuş Edvard ise Üç çavuşla aynı odada kaldığı için öldürülmesi çok daha zor olacaktı. Victor, Viliam ile aynı odayı paylaşıyordu ve ikiz olmalarına rağmen, İkisi birbirinin zıttıydı. Ciddi ve düşünceli olan Victor, önce doğmuştu. -Viliam ne zaman onu planlarından birine dahil etmek istese bunu hatırlatmaktan asla bıkmadı.

Valek tüm kardeşleri arasında Victor'u örnek alırdı. Geniş omuzları ve kalın kasları başkalarının onun ailenin kabadayısı olduğuna inanmasına neden olsa da, Victor'un gergin durumlarda sakinleştirici bir varlığı vardı. Ayrıca kışkırtıldığında çok korumacı olabiliyordu ve o korkunç günde askerler kılıçlarını çektiklerinde Victor hiç tereddüt etmeden babalarının önüne geçmişti.

Çavuş Edvard'ın elindeki bıçağın kenarını kesmeden önce duraklamaması çok kötü.

bıçağı Victor'un boynuna sapladı. Valek, Victor'un boğazından hastalıklı bir şelale gibi fişkıran kanın açısını asla unutamayacaktı.

Kışla iki katlı dört binadan oluşuyordu. Uzun yapılar garnizonun duvarlarının iç tarafında, her iki yanda birer tane olmak üzere sıralanmıştı. Edvard Baraka B'nin batı ucunda, ikinci kattaki bir odada uyuyordu.

Valek barakaya yaklaşırken gölgelerden uzak durdu. İyi öğrendiği bir dersti; gece ve gölgeler bir suikastçının en iyi araçlarıydı. Askerler duvarların tepesinde devriye geziyordu ve arkalarını döndüklerinde avluyu iyi görebiliyorlardı.

Ne yazık ki Edvard'ın odasında pencere yoktu ve en yakındaki oda yeni askerlerin yattığı ranzalarla dolu geniş bir alana açılıyordu. İyi ki bu

Valek'in binaya ilk girişi değildi. Edvard devriye gezerken o da alıştırma yapıyordu.

Kapı kolunu yakalayan Valek, tek bir yumuşak hareketle çevirdi. Çok yavaş olsaydı lanet şey ötebilirdi. Fester'ın cinayetinden sonra Kompleksteki kapılar geceleri kilitliydi, bu da Valek'e maymuncuklarını kullanma konusunda bolca pratik yapma imkânı veriyordu. Ama tembellikleri geri dönmüştü ve şimdi zaman kaybetmesine gerek yoktu. Binanın içine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Görüşünün yarı karanlığa alışmasını bekledi. Koridorlarda ve merdiven boşluklarında birkaç fener yanmaya devam ediyordu, böylece gecenin bir yarısı acil bir durum için askerler çağrılırsa, boyunlarını kırmayacaklardı. Uyuyan birçok adamın çıkardığı çeşitli yumuşak sesleri dinleyen Valek, hareket etmeden önce kimsenin uyanmadığından emin oldu.

İkinci kata çıkan eski ahşap basamakların dikkatle tırmanılması gerekiyordu. Merdivenlerden ilk çıkış denemesi bir dizi yüksek sesli gıcırtyla sonuçlanmış, bu da araştırmak için dışarı çıkan birkaç askeri uyandırmıştı. Kalbi göğsünde küt küt atan Valek duvara tırmanmış ve büyük siyah bir örümcek gibi tavan kirişlerine tutunmuştu. Örümceğin sekiz uzvuna sahip olmaması ne kadar kötüydü çünkü örümceğin uzuvları endişe verici bir hızla yoruluyor ve ter, tutunduğu yeri kayganlaştırıyordu. Tam adamların üzerine düşeceğini düşünürken, onlar yataklarına döndüler.

Valek bu kez gürültülü noktaların nerede olduğunu biliyordu ve ikinci kata hiç gıcırty çıkarmadan çıktı. Koridorda soldan üçüncü kapıya doğru hayalet gibi ilerledi. Kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey yoktu. Valek kapı kolunu çevirerek iki ranza ve dört sandığın bulunduğu küçük odaya girdi. İçeri biraz ışık girsin diye kapıyı aralık bıraktı. Edvard'ın Oda arkadaşları devriyeye çıkmıştı, bu yüzden içeride sadece üç kişi uyuyordu. İki üst ranzada, biri de altta, Edvard.

Valek, Edvard'a diğerlerine yaptığı gibi neden ölmek üzere olduğunu söyleyebilmeyi diledi ama bu imkânsızdı, bu yüzden yatağın yanına çömeldi ve Edvard'ın vücut pozisyonunu inceledi. Tek bir şansı vardı, aksi takdirde gürültü adamın oda arkadaşlarını uyandıracaktı.

Edvard yan yatıp duvara bakarak uyudu. Valek bıçağını çekti. Valek iki kolunu birden uzatarak elini Edvard'ın ağzının üzerine kapattı. Bir yandan da adamın boynunu derinlemesine kesiyordu. Edvard sarsıldı ve açılan boğazından sessiz bir gargara geldi. Kan duvara sıçradı ve yastığı ıslattı.

Valek, adam sakinleşene kadar elini Edvard'ın ağzına bastırdı. Onun Oda arkadaşları ses çıkarmadı ama Valek önemli bir ayrıntıyı unutmuştu:

koku. Çok yakında kan, dışkı ve idrar kokusu

Uyuyan adamları uyandırmak. Victor'un heykelini Edvard'ın üzerine koyan Valek kaçtı.

Bağırış ahşap duvarlarda yankılanmadan önce merdivenleri yarılamıştı. Artık sessiz olmayı umursamadan merdivenleri hızla indi ve kapıya yöneldi.

Kapıyı açarak dışarı fırladı, tam o sırada bir başka bağırış duyuldu: "İşte orada."

Çizmeler vuruyor, kılıçlar çalıyor, sesler bağırıyor ve kalp durdurucu bir doğrulukla konumunu söylüyordu. Panik içinde avluya doğru koştu.

-Herkes tarafından görülebilir. Acemi hatası. Diğer barakalardan daha fazla asker geldi.

Uzak tarafa ulaştığında Valek yavaşladı ve arkasına baktı. Yarım düzine adım gerisinde bir asker sürüsü onu takip ediyordu. Onlardan daha hızlı koşamazdı ama belki de onları zekâsıyla alt edebilirdi. Valek askerlerin arasına daldı.

Bir sonraki baraka boyunca gölgeler, sonra duvarı çatıya tırmandı ve düz yattı.

Nefes alma isteğini bastırmak için derin nefesler aldı. Askerlerin büyük kısmı saklandığı yerden geçerken Valek onu bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Onlara bir hedef ya da yön göstermesi gerekiyordu.

Valek yuvarlandı ve duvardaki hareketliliği inceledi. Askerler ileri geri koşturuyor, aşağıdaki davetsiz misafiri görmeye çalışıyorlardı. Sanki daha fazla göz gece görüşlerini iyileştirecekmiş gibi bir arada kümelenme eğilimindeydiler. Valek zamanlamayı doğru yaparsa...

Çatı boyunca yuvarlanan Valek, duvara en yakın kenara gitti. Kenara oturmadan önce göz ucuyla askerleri aradı. Valek nemli avuçlarını pantolonuna sürttü ve sonra iki metrelik boşluğa uzandı.

Parmaklarının ucunu taşların üzerinde gezdiren Valek, kavrayabileceği küçük delikler ve çıkıntılar buldu. Neyse ki garnizon eski üslerden biriydi. Eğer yeni bir yapı olsaydı, duvar tırmanmak için fazla düz olurdu.

Bacaklarını uzatarak tutunacak bir yer aradı ve güvenli pozisyonlar buldu. Duvarın bu bölümünün izin verdiği kadar güvenli.

Sırada zor kısım vardı. Valek'in düşmeden ya da varlığını kimseye fark ettirmeden ağırlığını duvara aktarması gerekiyordu. Her ikisi de ölümüyle sonuçlanacaktı. Zihinsel olarak ona kadar saydı, ürkekliğini dengelemeye konsantre oldu.

Kalp. Valek kendini yüzde yüz eyleme adamalıydı. Herhangi bir tereddüt başarısızlıkla sonuçlanırdı.

Öne doğru eğilen Valek fırlattı. Parmakları ve kolları tutmak için gerildi. Ayak parmaklarını sokarken vücudunu taşlara dayadı. Bir ayağı kayarak yere bir harç yağmuru gönderdi ama daha fazla kaymadan başka bir tutamak buldu.

Valek sıcak alnını soğuk taşlara bastırdı. Bir keşif çılgılığı atmasını ya da yıpranmış kaslarının gevşemesini bekledi. Ama güçlü kalmayı başardı. Koğuşun merdiven boşluğunun tavanına tutunmaya çalıştıktan sonra Valek güçlenme ve dayanıklılık üzerine çalışmıştı. Saman balyalarını kaldırmak için harcadığı onca saatin karşılığını aldığını görmek güzeldi.

Aşağıdaki kaosun genel gürültüsünün üzerine hiçbir alarm çılgılığı yükselmediğinde,

Valek duvarın üst kenarına tırmandı. Bu açıdan, sadece Muhafızların gölgeleri görünüyordu. Bir kez daha, bir sonraki hamlesi kararlılık ve hata yapmamayı gerektiriyordu. Her bir adımı zihninde gözden geçirdi, kendinden emin hissedene kadar eylemleri hayal etti. Sonra beklemeye başladı. gölgeleri temizlemek için.

Fırsat penceresi birkaç dakika sonra geldi. Valek duvarın tepesine tırmandı ve beş metre solundaki bir grup muhafızı ürküttü. Onları selamladı, karşıdaki kenara doğru daldı, dönerek önce ayaklarını duvarın üzerinden geçirdi ve elleriyle kenarı kavrayarak düşüşünü durdurdu. Tutunacak bir yer bulduktan sonra aşağı indi.

Bağırışlar ve haykırışlar, yolu yarılادığında duyuldu. "Dur!"

"İşte orada! İşte

orada!" "Sola doğru!"

Yaklaşık on adım kala, Valek yolun geri kalanını da düşerek soğuk toprağa yumuşak bir gümbürtüyle indi. Hemen yanındaki yere bir ok saplandı. Valek zikzaklar çizerek ormana doğru koşmaya başladı. Daha fazla ok vızıldayarak geçti ve bir tanesi kalçasında bir ateş hattı oluşturdu. Ama o durmadı.

Ormanın korumasına ulaştığında askerlerin ormanı doldurduğunu fark etti. O duvara tutunurken, askerler ormana girmiş olmalıydı. kapıya. Ve onun kaçış yolunu kapatmak için birleşiyorlardı. Valek bir sonraki hamlesini planlamak için saklanacak bir yer buldu.

Ondan yapmasını bekledikleri son şey ne olabilirdi? Bir iniltiyi bastırdı. Garnizona döneceğini asla tahmin edemezlerdi. Tüm hayatta kalma içgüdüleri ona bu tavsiyeyi görmezden gelmesini ve hemen eve gitmesini söylüyordu. Koluyla alnını sildi ama kumaş ıslaktı. Dumin'in kanıyla sırlıklam yakalanma düşüncesi Valek'i harekete geçirdi. Onu parçalara ayıracaklardı.

Muhafızlardan uzaklaşan Valek duvara yaklaştı ama garnizonun etrafında dönerken ormanda kaldı. Boş bir yer aradı ama kısa süre sonra bunun bir mucize gerektireceğini fark etti, bu yüzden sadece birkaç askerin olduğu bir yer seçti. Ve dikkatleri başka yerdeyken duvara doğru ilerledi.

Tırmanırken incinmiş kasları protesto ediyordu. Tepeye ulaştığında kenardan baktı ve muhafızlar ona doğru bakmayana kadar bekledi. Yorgunluk uzuvlarını sarsarken bacağında ağrı zonkluyordu. Nöbetçiler İlk fırsatta duvarı geçerken alçakta durdu ve dikkat çekmemek için yavaşça hareket etti.

Aşağıdaki yerleşke boş görünüyordu ama Valek duvardan aşağıya doğru indi ve tabandaki gölgelere ulaşana kadar rahatlamadı. Etrafında daireler çizdi. Temiz seyis kıyafetlerinin bulunduğu çanta saklı kalmıştı. Valek üstünü değiştirdi ve yıkanmadan önce kanlı olanları bir yakma variline doldurdu.

Ahırlarda fenerler yanıyordu ve birkaç at kayıptı. Reedy büyük bir kırsalığı eyerlerken, Ahır Ustası bir diğerine dizgin taktı.

"Nerelerdeydiniz?" diye sordu Reedy.

"Tuvalette," dedi Valek ve çocuğun kolan kayışlarını bağlamasına yardım etti. "Bunca zamandır mı?"

"Ta ki kıyamet kopana kadar. Sonra bir yüzbaşı ortalık yatışana kadar A koğuşunda kalmamı emretti. Sonra ne oldu?"

"Suikastçı yine saldırdı. Duvara tırmandığını fark etmeden önce iki adamı hakladığını duydum." Reedy'nin sesinde korku ve dehşetin bir karışımı vardı.

Subaylar kovalamacaya katılmak üzere ayrılırken daha fazla atı eyerlemek için çalıştılar.

Memurların akışı yavaşladığında, Ahır Ustası Valek'i yokluğu konusunda sorguladı. O da hikayesini tekrarladı.

Ahır Ustası yanağına ters bir yumruk atarak Valek'i yere savurdu ve yüzünün sağ tarafında acı patladı.

Valek'in yanına çömeldi. "Ben senin patronunum, kaptan falan değil. Bir dahaki sefere hemen kışını kaldırıp buraya gel yoksa seni bir daha çiğ et gibi, sonra da seni atlara yedireceğim. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Valek, Ahır Ustası'nı da öldürülecekler listesine eklemeyi düşündü.

Valek bir ay daha ahırda çalıştı. Çifte suikastının etkilerini eğlenerek izledi. Muhafız sayısı iki katına çıkmıştı. duvarları aştı, tüm kapılara ekstra kilitler takıldı, devriyeler her gece garnizonu çevreleyen ormanı taradı ve askerler yerleşkede devriye gezerek gölgeleri kontrol etti.

Şu anda Kaptan Aniol dokunulmazdı. Valek'in bir sonraki izin gününde oradan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Toplam üç buçuk sezonu seyis olarak geçirmiş ve beklediğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Bir gün bu işi bitirecekti. Hiç şüphesiz.

Okula vardığında Hedda'nın ofisine rapor verdi. "Edvard'ı öldürürken aklından ne geçiyordu?" talep etti. Yanaklarındaki iki kırmızı leke saçlarının rengiyle uyumluydu.

"Ben-"

"Doğru, düşünmüyordun!" Ayağa kalktı ve ona bir parmak salladı. "Asla bir hedefi tanıkların önünde öldürme."

"Ama onlar..."

Bekledi.

"Haklısın. Tam bir felaketti."

"Yakalanmadığın için şanslısın," dedi Hedda.

Valek dayanamadı. "Şansın bununla hiçbir ilgisi yok." Sırıttı. Yeşil gözlerinde çelik gibi bir parıltı belirdi. "Peki ne yaptı?"

"Mükemmel eğitiminiz."

Homurdandı ama masasının arkasına yerleşti. "Peki eğitimim ipucu bırakmayı da içeriyor muydu?"

"İpuçları mı?"

"Şu siyah heykeller. Sana kaya suikastçısı diyorlar." "Pek orijinal değil," dedi.

"Size kadar izlenebilirler." "Nasıl?"

"Pazarda sorup soruşturmak, satın aldığınız kişiyi bulmak." Gülümsedi.

"Onları ne ben satın aldım ne de kimse onları oyduğumu gördü."

Şaşırdıysa bile bunu iyi saklamıştı. "Kimsenin bilmediğinden emin olsan iyi olur.

Şimdi, senin maaşından benim payım nerede?" Ona küçük bir kese uzattı.

Hedda paraları avucuna boşalttı. "Fazla değil. Köle emeğinden bahsediyoruz."

Valek omuz silkti. "Bu deneyimi çok değerli buldum." "Öyle mi, şimdi?"

"Evet."

"Bundan çok daha fazlasını kazanmaya hazır mısınız?" Adamın yüz ifadesini incelerken paraları salladı.

Durakladı. Kardeşlerini öldüren adamları öldürmek bir şeydi, ama masum birine suikast düzenlemek...

"Masum olmaktan çok uzaklar." Bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun ve size suikast için hedef alınan kişilerden bahsedeyim. Bu bir suikast değil. Çünkü onlar toplumun temel direkleridir ya da komşuları için iyi işler yaparlar. Hayır, birilerinin onları öldürmemiz için bizi tutmasının her zaman bir nedeni vardır. Bu ülkede yolsuzluk çok derin. Kraliyet ailesi en kötüler. Bir de uyuşturucu baronları, çocukları sömürenler ve kadınları fahişeliğe zorlayanlar var. Diyelim *ki kimse* onların yasını tutmuyor."

"Bu daha kolay olurdu."

"Ve unutmayın ki bu deneyim tek başına..."

"Değerli." Edvard'la büyük bir hata yapmıştı. Ve hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı. Kral'ın peşine düştüğünde hataya yer olmayacaktı.

"İlk ücretli suikastın için hazır mısınız?" Hedda sordu. "Evet."

Valek sonraki iki yıl boyunca çeşitli işlerde çalıştı. Her suikastla birlikte becerileri gelişti ve kalp atış hızı sabitlendi.

Kendine güven, deneyim ve yüksek düzeyde ukalalıkla birlikte gelmişti. Valek, işi zorlaştırmak için hedeflerinin bulması için siyah heykellerini bırakmaya ve onları yaklaşan suikast konusunda uyarmaya başlamıştı. Bu da bir dizi planın bozulmasına, ucuz atlatılan olaylara ve hatalara yol açmıştı. Bununla birlikte, komplikasyonlarla hızlı bir şekilde başa çıkma yeteneği gelişmişti.

Sorunlarla başa çıkmak, yemin ettiğinden beri hayatının bir parçasıydı. kardeşinin katillerinden intikam alıyordu. Masasının üzerinde duran Yelena'dan gelen mesaj da bunun son örneklerinden biriydi. Valek parmaklarını parşömene vurarak, Komutan'ın bu işe karışmaması yönündeki emrinin doğru olup olmadığını düşündü.

Ben Moon'un kaçışı Valek'in birliklerine kadar uzandı. Sadece Yelena'ya göz kulak olmaları için Fulgor'a birkaç güvenilir adam gönderebilirdi. Bu Komutan'ın emirlerine itaatsizlik olmazdı.

Ancak Yelena öğrenirse... muhtemelen onun kendini savunma yeteneğine güvenmediği için üzüldü. Mantık kalbiyle savaşıyordu.

Hedda onu duygularını kaybetmesi için eğitmişti ama Yelena ona duygulara da yer olduğunu göstermişti. Ve aşkın mantıktan üstün olduğunu öğrenmişti. Onunla tanışmasaydı son sekiz yıldaki hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Yalnız mı? Cansız mı? Soğuk mu?

Doğrusu, Valek o gelmeden önce hayatından memnundu. Kendi kendine yarattığı sürgünden uyanır mıydı? Öyle olduğunu düşünmek isterdi ama Yelena'dan önce de kadınlarla ilişkisi olmuş olsa da, bunlar her zaman çalıştığı işin bir parçasıydı ve gerçek bir bağ değildi. Temelde onları hedefine ulaşmak için kullanmıştı. Yapılacak en hoş şey değildi ama o sırada onun için önemli olan tek şey Kral'ın ölümüydü. Ve suikasttan sonra Kral, Komutan ve Ixia'yı korumak onun tek önemsendiği şeydi.

Ani bir düşünce Valek'e sertçe çarptı. Belki de bencil olma zamanı gelmişti. Yelena'yla birlikte olmalı ve burada trafiği yönetmemeliydi. Güç ikizleri ve Maren, Ixia'nın güvenlik güçlerini ele geçirebilirlerdi. Emekli olup boş bir hayatın tadını çıkarmak için bolca vakti olacağını düşünmüştü ama her an başka bir suikastçı -Onora'dan daha yetenekli biri- ortaya çıkıp onu öldürebilirdi. Yelena'dan önce kendi hayatını önemsememişti ama şimdi önemsiyordu.

Bu düşünceler kafasında dönüp dururken Valek seyahat çantasını kaptı ve ahırlara doğru yola koyuldu. Onyx'i rekor bir sürede eyerledi ve tüm yataklar dolmadan önce bir seyahat barınağına ulaşmayı umuyordu. Onyx'e bindiğinde keyifle ofladı. Geçmişte her yerde uyurdu; soğuk sert zeminde, çakılların üzerinde, çatı girişlerinde, çeşitli mobilyaların altına ya da arkasına sıkışarak. Şimdi bir yatağı tercih ediyordu.

Kuzeye giden yolda çok az yolcu vardı ve karşılaştıkları hemen kenara çekilerek Onyx'e geniş bir alan bıraktı. Sadece subaylar ve yüksek rütbeli danışmanlar ata biniyordu. Diğerleri yürüyordu. Valek yaya olmayı tercih ederdi - belayı daha iyi fark ederdi - ve sıradan bir vatandaş kılığına girmeyi tercih ederdi - yararlı bilgiler toplamak için daha iyiydi. Ancak MD-2'deki ana askeri üsse gidip gelmek için harcayacağı zaman, kendisine ayrılan sürenin dört gününü tüketecekti.

Sınırsız zamanın olduğu günler ne yazık ki geçmişte kalmıştı. Üç ay boyunca sadece Yüzbaşı Aniol'un hareketlerini izlediğini hatırlıyordu. Aniol adamlarına ibret olsun diye bir grup çocuğu öldürmelerini emretmişti ve Valek, Aniol diğer dört askerle birlikte bir göreve atanana kadar adama yaklaşamamıştı. Geceyi geçirmek için Icefaren eyaletinin o kadar uzak bir bölgesinde kamp kurmuşlardı ki ne bir han ne de bir seyahat barınağı vardı.

Valek nöbet sırasının Aniol'a gelmesini bekledi. Aniol'un nöbetini devraldığı adam uykuya daldıktan sonra Valek hafif sesler çıkararak kaptanı kışkırttı. Aniol araştırmak için kamptan uzaklaştıkça, Valek onun arkasından dolandı ve bıçağını boğazına dayadı.

"Güvende olduğunuzu mu düşündünüz, Kaptan?" Valek sordu.

"Neyden güvende?" Kaptanın sesi sabit kaldı. "Ormandaki bir hırsızdan mı?"

"Geçen yıl Teğmen Fester, Teğmen Dumin ve Çavuş Edvard'ı öldüren kaya suikastçısından mı?"

Bir an düşündü. "O adamları *sen mi* öldürdün? Neden öldürdün?"

Valek güldü. "Sanırım sana söyleyemediler. Üç heykelin şimdiye kadar bağlantıyı anlamana yardımcı olacağını umuyordum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ses tonu artık eskisi kadar güven vermiyordu.

"O halde hafızanızı tazeleyeyim." Valek açıkladı. "Gösteriniz kesinlikle Kral'ın işine yaradı. Icefaren'de başka hiç kimse vergilerini ödemek için hoşgörü ya da ekstra zaman istemeye çalışmadı. Kral mükemmel hizmetiniz için size bir madalya ya da takdirname verdi mi?"

"Hayır."

"Çok yazık. Eminim dul eşiniz cenazeniz sırasında bunu sergilemek isterdi."

Aniol, "Benim çocuklarım var," dedi.

"Kaç kişi?" Valek cevabı bildiği halde sordu. "İki, bir erkek ve bir kız."

"Adamlarınız üçünü katledene kadar ailemin dört oğlu vardı. Onlara temiz bir temizlik yapmalarını söylemeliydiniz. Hmm... yaşamanıza izin vermek ve çocuklarınızı öldürmek daha uygun bir ceza olurdu."

"Hayır!"

"Endişelenmeyin, Yüzbaşı. Senin aksine ben masum çocukları öldürmem." Valek bıçağını Yüzbaşı'nın boğazının derinliklerine saplamıştı. Kurbanının arkasında olmanın faydalarından biri de elbiselerine fazla kan bulaşmaması. Geride bir Ölü adamın göğsünde el ele tutuşan altı kişilik bir aile heykeli.

* * *

Valek iki gün sonra MD-2'ye vardığında, Onyx için üstten birkaç mil uzakta bir ahır buldu, MD-2'nin renkleri olan siyah ve ten rengi bir hizmetçi üniforması giydi ve herhangi bir sorun yaşamadan yerleşkeye girdi. Üs sakinlerine göz kulak olması için görevlendirilen ajanlarından biri olan Er Zoel'i buldu. Genç adama işareti veren Valek, beklemek üzere barakaların arkasına geçti.

Zoel'in ortaya çıkması uzun sürmedi. Saldırmaya hazır bir kobrayla karşılaşmış gibi yaklaştı.

Valek hoşbeşe vakit kaybetmedi. "Bana Yüzbaşı Timmer'dan bahset."

"Yüzbaşı Timmer sert bir adamdır efendim, ama onun bölüğü diğerlerini Askercilik oynayan çocuklara benziyorlar," dedi Zoel.

"Gücünü kötüye kullandığına dair bir işaret yok mu?" Valek sordu.

"Hayır, efendim. Onun bölüğü diğerlerinden daha uzun ve daha sıkı eğitim yapar ama onları sınırlarının ötesine itmez ve eğer bir asker mutsuzsa tayinini isteyebilir." Zoel terli avucunu pantolonuna sildi. "Uygunsuz bir şey görmüş olsaydım, efendim, bir rapor gönderirdim."

Valek gergin genci inceledi. Zoel'in ortalama görünüşü ve yapısı diğer askerlerin arasına karışmasına yardımcı olmuştu. Genç adamın yeteneği herkesle arkadaş olabilmesiydi. Üs içindeki çeşitli faaliyetleri izleyerek ve şüpheli her şeyi rapor ederek değerli bir kaynak olmuştu.

"Neden Timmer'in şirketinde değilsin?" Valek sordu.

"Bu ekstra eğitim saatleri, sizin için görevlerimi yerine getirmem gereken süreyi kısıtlayacaktır, efendim."

"Peki bu görevler sırasında kaptan hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Askerler ondan hoşlanmıyor. Çok çalışmalarını sağlamak için onları korkutuyor." Zoel omuz silkti. "Sert biridir ve ayak uyduramayan bir askere bağırıp onu küçük düşürür ama fiziksel tacizde bulunduğunu hiç duymadım."

Valek ona Onora ve Gerik'i sordu.

Zoel, "Gerik burada uzun süre kalmadı," dedi. "Yetenekli bir adamdı. Hiç sorun çıkarmadı. Rütbesinin oldukça yükseleceğini sanıyorum. Onora diye birini tanımıyorum. O yeni mi?"

"Hayır. İki ya da üç yıl önce burada olmalıydı." "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Teşekkür ederim, Zoel."

Zoel başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Valek sonraki birkaç günü Timmer'in şirketini gözlemleyerek geçirdi. Profesyonel ve yetenekli, talimlerini esrarengiz bir hassasiyetle gerçekleştirdiler.

Etkileyici. Kaptan biraz bağırıp çağırdı ama Valek'in endişelenmesine neden olacak bir şey yapmadı. Zoel'in değerlendirmesine katılmak üzereyim. Timmer, Valek saflarda sadece birkaç kadın olduğunu fark edince durakladı. Sayılarının az olması bir tehlike işareti değildi ama kaptan yaklaştığında verdikleri tepki Valek'in iç uyarı zillerini çaldırdı.

Özellikle bir kadın -uzun boylu sarışın- Timmer ona bakınca irkildi ve yüzü bir korku maskesine dönüştü. Valek'in ihtiyacı olan tek şey kaptanın sinsiliği gülümsemesiydi. Timmer daha yakından incelenmeyi hak ediyordu.

O gece Valek birkaç dosyayı incelemek için üssün kayıt odasına gizlice girdi. Biraz araştırması gerekti ama Onora'nın dosyasını buldu. Onora dört yıl önce, on altı yaşındayken askere alınmıştı. Eğitimcileri yeteneklerini övmüş ve yıldırım hızındaki saldırılarıyla ün kazanmıştı. Timmer'in bölüğüne transfer olduğunda övgü dolu eleştiriler ve yorumlar kesilmişti. Bir yıllık hizmetinin ardından, izinsiz olarak devamsızlık yaptığı kaydedildi. Valek'in onun izinsiz gitmesine neyin sebep olduğunu anlamak için iyi bir hayal gücüne ihtiyacı yoktu.

Gerik'in dosyasındaki hiçbir şey Zoel'in rapor ettikleriyle çelişmiyordu. Hatta Gerik'in komutanından, kışladaki bir yangınla mücadele ederken görev çağrısının ötesine geçtiği için bir takdirname bile vardı. Valek'in ilgisini çeken tek şey Gerik'in memleketi Silver Falls oldu. Kasaba Onora için de listelenmişti. İlginç.

Valek Zoel'i uyandırdı ve onu Onora ile Gerik arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırması için Silver Falls'a gönderdi.

"Peki ya benim buradaki görevlerim ne olacak?" Zoel sordu.

"Bunu komutanınıza verin." Valek ona katlanmış bir parşömen parçası uzattı. "Gümüş Şelalesi'ndeki işin bittikten sonra, Komutan'ın kalesinde bana rapor ver."

"Evet, efendim."

Bir gün daha araştırdıktan sonra Valek sarışının adını öğrendi, Er Wilona ve yaşı on sekizdi. Kadınlar koğuşunda yaşamak yerine kendine ait bir odası vardı. Göğsünde öfke kaynıyordu ama Valek'in Timmer'la ilgilenmeden önce şüphelerini doğrulaması gerekiyordu.

Valek o akşam Wilona'yı kamarasına kadar takip etti. Onun kapısını çaldı. Hafif bir "içeri gel" sesi duyuldu. İçeri girdiğinde Wilona'nın yüzündeki ilk ifadeyi -korkuyla karışık dehşet- ve ardından kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaskatı duruşunu fark etti.

Bir hizmetçi beklemediği için şaşkınlıkla sarsıldı. "Ah." Rahatlama güzel yüzünü yumuşatırken gözlerini kırıştırdı. "Yardımcı olabilir miyim?" Wilona kollarını gevşeterek yanlarından sarkıttı.

"Hayır. Ama sana yardım edebilirim."

Sanki bir darbe alacakmış gibi hazırlandı. "Kimsin sen?"

Bir iç çekişi bastırdı. Kimse onu tanımayacaksa kötü bir üne sahip olmanın ne anlamı vardı? Şapkasını çıkararak kendini tanıttı.

"Evet, doğru, ben de Ruh Bulucu'yum. Bunu sana kim yaptırdı? Cewen mi? Ona bunun komik olmadığını söyleyebilirsin. Aslında oldukça zalimce." Meraklı. "Öyle mi?"

Yumruklarını sıktı. "Hadi ama! Valek gibi davranman için sana para ödüyor çünkü ben... Oh, boşver. Sadece ona durmasını söyle. Durumu daha da kötüleştirecek."

"Cewen senin için endişeleniyor." Tahmin etti.

"Evet, şey. Ben halledebilirim. Güle güle." Wilona kıştlama hareketleri yaptı.

Valek hareket etmeyi reddetti. "Katılmıyorum. Yardıma ihtiyacınız var. Kaptan Timmer odanızı ne zaman ziyaret ediyor?"

Ona doğru bir adım attı. "Onu öldüreceğim."

"Endişelenmen gereken kişi Cewen değil." Sözlerini çelikle bağladı ve onun bakışlarına karşılık verdi. "Numara yapmıyorum Wilona."

Onu ikna eden ses tonu mu yoksa yüz ifadesi miydi bilinmez ama Valek onun ciddi olduğunu anladığı sürece bunu umursamadı. Korku, inançsızlık, umut, rahatlama ve tekrar geri dönme gibi bir dizi duygu yüzünde parladı.

"Timmer daha önce dikkatimi çekmediği için özür dilerim," dedi. "Bu gece düzeltereğim bir hata."

Yatağının kenarına çöktü. "Onu ihbar etmeliydim ama..." "Onun gibi adamlar kurbanlarını kontrol etmek için korkuyu kullanırlar. Sen ise onu arkadaşınıza güvenin. Doğru yönde atılmış bir adım. Benim gibi davranması için bir hizmetçi göndererek seni daha fazla eyleme teşvik ettiğini mi düşündün?"

"Evet."

Bir gizem çözüldü. "İşe yarar mıydı?"

"Ben...bilmiyorum. Yüzbaşının bağlantıları iyi. Transferlerden sorumlu arkadaşları var, haberci olarak çalışan dostları var ve Binbaşı ile arası çok iyi. Buradaki herhangi birinin bana yardım edeceğinden şüpheliyim."

Bunu daha sonra düzeltecekti. Şimdilik... "Bana her şeyi anlat." Wilona kapıya baktı.

"Yakında burada olacak mı?"

"O... her gece değil, farklı zamanlarda ziyaret ediyor."

Valek tiksintiyle, tipik bir avcı davranışı, diye düşündü; kurbanı tahmin yürütmeye zorlamak ve dengesini bozmak.

Wilona biraz cesaretlendirmeye Valek'e korku dolu hikayesini anlattı. Timmer'in dikkatini nasıl çektiğini ve ilk başta, flört tehditlere, gözdağına ve zorla fiziksel temasa dönüşene kadar ilgiden nasıl hoşlandığını. Valek, Yelena'nın burada olmasını diledi. Kalp arkadaşı da benzer bir şey yaşamıştı. deneyimi ve büyüğü Wilona'nın ruhunu yatıştırabilirdi. Wilona'ya sunabileceği tek şey güvende olacağına dair güvenceydi.

"Timmer için artık endişelenme. Bir dahaki sefere odanıza geldiğinde onu bekliyor *olacağım* ve eğer karşılaşmadan sağ çıkarsa, zararsız hale getirilecek ve çocuk doğuramayacak," diye söz verdi Valek.

JANCO

Bir insan delirmeden önce orman seslerini ancak bu kadar uzun süre dinleyebilirdi. Janco iç çekti. Yüksek sesle. Yılan Ormanı'nın güneybatısında saatlerdir yürüyorlardı ve Küçük Bayan Suikastçı bir orman kadar sessizdi.

Mezar. Ormandan geçerken hiç ses çıkarmadı. Çıplak ayakları soğuk ve sert zeminde tek bir fısıltıyla ilerliyordu. Kısa siyah pelerini bile dalgalanmaya cesaret edemiyordu.

Lapeer kasabasına yaklaşına kadar sınırın İxian tarafında kalacaklar, oradan karşıya geçecekler ve doğuya, Zümrüt Dağları'na doğru ilerlemeden önce şüpheli fabrikayı araştıracaklardı.

Sessizliği davayla ya da manzarayla ilgili yorumlarla doldurmaya çalıştı ama bir süre sonra kendisine bile anlamsız geldiği için vazgeçti. Ve ona soru sormayı çoktan bırakmıştı. Küçük Bayan Suikastçı az konuşan bir kadındı.

Bu uzun bir görev olacaktı. İç çekti. Tekrar.

"Şunu yapmayı kesecek misin?" diye sordu. Ses tonunu kızgınlık renklendirmişti. Janco canlandı. "Ne yapmayı?"

"Şu huffing şeyi. Sanki hava kaçırıyormuşsun gibi." "Ona iç çekme deniyor."

"Kes şunu."

Dudaklarının kenarına çocukça bir "beni yap" bastırdı. Akıllıca davranarak bu iki kelimenin ağzından kaçmasını engelledi. Ari gurur duyardı. Onun yerine, "Neden?" diye sordu.

"Bizi takip eden biri var mı duyamıyorum." "Kimse bizi takip etmiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Güzel soru. Ari'yi dinlemeyi ne zaman bırakacağını bildiği gibi bunu da biliyordu.

-İçindeki bir his tarafından. "Orman... rahatsız edilmemiş."

"Bu çok saçma."

"Birinin bizi takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Herhangi bir belirti duymadım - duyabildiğim zaman." Kadın ona ekşi bir bakış fırlattı. "Tetikte olmamız gerekiyor."

"Ne için? Bir pusu planlıyor değiller. Biri bizi takip ediyorsa, bu iyi bir şey. Doğru yoldayız demektir. İnsanları tedirgin ediyoruz. Nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı görmek istiyorlar. Aslında, onları yaklaştırmaya ikna etmek için *daha fazla* gürültü yapmalıyız."

Küçük Bayan Suikastçı ona sanki dört gözü varmış ve alnında bir sivri uç çıkıyormuş gibi baktı. "Bir pusu planlamadıklarının nereden biliyorsun? Tüm bu gevezeliklerin herhangi bir işareti maskeliyor, muhtemelen bir tuzağa düşeceğiz."

Janco şimdiye kadar arkadaşlarının kendisine ne kadar güvendiğini fark etmemişti.

Ari onu pusular hakkında asla sorgulamazdı. Neden sormasın ki? Sanki büyüğü varmış gibi. Belki de ormanda geçirdiği yıllar ona bir orman havası vermişti. Eğer bunu ona söyleseydi, gerçekten aklını kaçırdığını düşünürdü. Küçük Bayan Assassin'in ne düşündüğü neden umurundaydı ki? Umurunda değildi. Hem de hiç.

"Asıl tehlike Sitia'ya vardığımızda ortaya çıkacak," dedi Janco. "O zamana kadar sadece ben, sen ve kuşlar varız."

"Peki ya sınırda? Orada bir sorun bekliyor musun?" "Hayır.

Sorun çıkmadan Sitia'ya gireceğiz."

"Yani sınır muhafızlarına haber vermek için durmadan mı?"

"Ben de öyle dedim."

"Bir meydan okumaya benziyor." Soluk gri gözlerinde bir parıltı belirdi.

"Düşündüğünüzden daha kolay." Yoksa öyle miydi? Muhafızların olmadığı bir yer bulana kadar hep sınıra paralel yürürdü. Sonra da Sitia'ya geçirdi.

Komutan Ixia'yı ele geçirdiğinde, sınırı Sitia ve adamlarına tüm ağaçları ve çalıları kestirerek iki ülke arasında yüz ayak genişliğinde bir boşluk açtırdı. Boşluk, nehir ve dağınık devriyeler nedeniyle sınırı geçmek kolay değildi.

"Şimdi düşünüyorum da," dedi Janco. "Geçiş, kimin görevde olduğuna bağlı olarak zor olabilir. Bu konuda senin söz sahibi olmana izin vereceğim."

"Pekala," dedi. "Ve bilmenizi isterim ki, ne yaptığınızı görüyorum."

"Ben mi?" Masum görünmeye çalıştı; bu onun için zor bir ifadeydi. Janco bebekliğinden beri hiç suçsuz olmamıştı. Yine de... annesi onun dünyaya sırf zor olmak için geldiğini iddia etmişti.

"Bunu görme yetisi zayıf olan birine saklayın."

"Ah." Ama Janco gülümsedi. Şaka yapmıştı, bu da onun için hâlâ bir umut olabileceği anlamına geliyordu.

Gece için mola verdiklerinde Janco ona tekrar sorular sormaya çalıştı ama bu sefer daha hassas konulardan uzak durdu. Kadın bir çift iyi giyilmiş, siyah kürklü çizme giymişti.

Eliyle işaret etti. "Siyah Angus derisine benziyor. Buz tabakasının yakınında yaşayan insanların sadece bu botları giydiğini duydum. Bu yüzden mi üşümüyorsunuz? Burası size sıcak mevsim gibi geliyor olmalı."

"Evet. Bu pelerini sadece gece için yanımda getirdim. Sitia gerçekten daha mı sıcak?"

"Oh evet. Sıcak mevsimlerde, MD-2'deki White Mist Springs'te yüzmek gibi bir şey. Oraları biliyor musun?"

"Büyüdüğüm yere yakınlar," dedi.

Aha! "Güzel. Her zaman oraya gider miydin? Giderdim!"

"Hayır. Yılın yarısında kar kedileri onların etrafında toplanıyor. Ve sıcak havalarda bu o kadar da eğlenceli olmuyor."

"Senin için." Bir kar fırtınası sırasında buz tabakasının üzerinde olduğunu hatırlayarak titredi. Hayatında hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

Gülümsedi ve adam bu değişime hayret etti. Yüzündeki sert çizgiler yumuşamıştı ve onunla tanıştığından beri ilk kez onun gerçekten güzel olduğunu düşündü. Burnu kırıışmış ve yanaklarında iki küçük gamze belirmişti.

"Sanırım kuzeyde büyümediniz?" diye sordu.

"Hayır. MD-7'de sahilde yaşadım. Bir plaj serserisi olabilirdim ama kumdan nefret ederim. İğrenç bir şey. Her yere bulaşıyor. Yani *her yere*. Babam beni balıkçı yapmaya çalıştı ama beni deniz tuttu. Şimdi bile balık kokusu midemi bulandırıyor."

"İşin hakkında ne düşünüyor?" diye sordu kısık bir sesle.

"Bilmiyorum. Büyük bir fırtına çıktığında teknesindeydi. Ben on bir yaşındaydım. Onu bir daha hiç görmedik."

"Çok kötü. Hiç kardeşin var mı?"

Janco güldü. "Ben doğduktan sonra annem çocuklardan uzak durmaya yemin etti. Babam ortadan kaybolunca amcamın çiftliğine taşındık ve ben de tüm çocuklarla uğraşmak zorunda kaldım.

Bu sinir bozucu kuzenler! Peki ya sen?"

"Bir ağabey. Yapamayana kadar beni o büyüttü."

Boğazına milyonlarca soru düğümlendi ama Ari'nin sesi kafasının içinde yankılandı. *Onu korkutma, seni aptal.* Onları yuttu. Onun yerine, "İlk vardiyayı almak ister misin?" diye sordu.

"Biri yaklaşırsa orman seni uyandırmaz mı?" Onora alay etti. "Ha-ha.

Etrafta kimse yok. Ama bu değişebilir. Ayrıca, düşündüm ki Nöbeti sırayla devralırsak kendini daha rahat hissedersin."

Bir süre ona baktı. Sanki onu tam olarak anlayamamış gibi gözlerinin arasındaki deride bir kırılganlık oluştu. Janco yorumlarını zihninde tekrarladı, bu kadar şaşkınlığa neden olacak ne söylediğini belirlemeye çalıştı.

"İlk vardiyayı ben alacağım." Onora ayağa kalktı, kısa pelerinini ve botlarını çıkarıp çantasına yerleştirdi.

"Üşümeyecek misin?"

"Ben buna alışkınım. Ayrıca, pelerinin ekstra kumaşı dallara takılabilir ve botlarla ağaca tırmanmak zordur. Sen de görevdeyken aynı şeyi yapmıyor musun?"

"Hayır. İyi bir yer bulup çömeliyorum."

Endişelenerek, "Nasıl uyanık kalıyorsun?" diye sordu. "Eğer sana söylersem, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Anında temkinli davranan Onora başını sallamadan önce dudaklarını ısırdı.

"İşte o zaman kafiyelerimi besteliyorum. Herkes onları dövüşürken uydurduğumu sanıyor ama bir sonraki maçım için bir sürü hazır sözüm var." Şakağına vurdu.

"Oh. Tamam." Başparmağını ve işaret parmağını birbirine sıkıştırdı, dudaklarına dokundurdu ve ağzını kapatır gibi büktü. "Tek kelime etmeyeceğim."

Janco sırtarak yatağını ve battaniyelerini küçük ateşin yanına kurdu. Rahat edene kadar kıvrandı. Her yıl, sert zeminde yatarken kaslarının ve/veya eklemlerinin ağrımadığı bir pozisyon bulması daha uzun sürüyor gibiydi.

Gözlerini kapatmadan önce kamp alanını taradı. Onora ormanın içinde kaybolmuştu. Muhtemelen bir ağaca tırmanıyordu. Ve sonra onu Küçük Bayan Suikastçi olarak düşünmeyi ne zaman bıraktığını merak etti.

* * *

Birkaç günlük yürüyüşün ardından Sitian sınırına yaklaşmışlardı. Featherstone topraklarına geçmek yerine, Yılan Ormanı'nın kenarına paralel olarak doğuya yöneldiler. Janco, Sitia'ya Lapeer'in batı yakasından girmenin en iyisi olacağını düşündü. Yakınlarda akan bir nehir olduğunu hatırlıyordu ve yılın bu zamanında bu nehri dövmek zor olacaktı. Dondurucu soğuktan bahsetmiyorum bile. Brrr. Köprüyü kullanmak çok daha iyi ve akıllıcaydı.

Beş gün daha doğuya gittiler ve ormanda tarama yapan sınır devriyelerinden kaçtılar. İlk manga yaklaştığında, Onora, Janco'nun kolunu yakalamıştı, aynı zamanda parmağını dudaklarıyla onu uyardı. Onora tek kelime etmeden, devriyenin yerini tespit edip onları izlerken ve Onora'yla yollarının muhafızlarla kesişmeyeceğinden emin olurken, o da etrafta eriyip gitmişti.

Ve kısa sürede devriyelerden kaçmak rutin hale geldi. Suikastçı hisleri karıncalanmaya başladığında onun orman titreşimi tetikleniyordu. O keşif yaparken kadın eridi.

Janco ondan birkaç kişisel bilgi daha aldı. En ilginç bilgi, on altı yaşına geldiğinde orduya katılmak zorunda kalmasıydı, yoksa açlıktan ölecekti.

On birinci günün sabahı erken saatlerde Janco'nun sağ kulağından bir ağrı yayıldı. Parmaklarını kulağının alt yarısının kesilmesinden sonra oluşan yara izine bastırdı. Yakıcı acı çenesine yayıldı ve beyinde bir delik açtı. Onora beklerken Janco etrafı taradı.

"Güçlü büyü," diye üfledi. "Yakınlarda."

Bıçaklarını çekti. Ona silahların büyüleri bir saldırıya karşı işe yaramayacağını söyleyecek enerjisi yoktu. Bu hoş sürprizi yakında keşfedecekti.

YELENA

Reema'nın penceresine koştum. Çıkıntının altındaki tahtaya bir kanca saplanmıştı. Her iki metrede bir düğüm atılmış bir ip yere sarkıyordu. Tam zamanında dışarı baktığımda omzunda büyük bir çuvala aceleyle uzaklaşan bir adam gördüm. Reema!

Hiç düşünmeden bacaklarımı çıkıntıya doğru salladım, ipi kavradım ve aşağı indim. Pelerininin bir köşede kaybolduğunu görünce, Fulgor'un ara sokaklarında ve ara caddelerinde onu takip ettim, beni görmemesi için yeterince geride durdum. Şehirde dolaşırken fenerlerden gelen ışık onun şeklini ayırt etmeye yetiyordu.

Bir sonraki hamlemi düşündüm. Ona ulaşmadan acele etmeli miydim? Hedef mi? Elimde sadece sustalı bıçağım vardı, onu da avuçladım. İçinde gizli dartlar olan pelerinimi ve bo asamı Opal'da bırakmışım. Belki de o gelene kadar bekleyip sonra saldırmalıydim? Ya arkadaşları varsa? Belki de gideceği yeri öğrenmeli ve sonra yardım getirmeliydim. Ama ya ben gittikten sonra o da gittiyse? Ahh.

Karar veremeyerek onu takip ettim, kimseyle karşılaşmadım. Güvenlik görevlisi yoktu. Bir soyguncuyla bile. Yaklaşık bir saat sonra dar, rutubetli, kötü kokulu bir ara sokağa girdi. Ari'nin omuzları asla sığmazdı.

Yarı yolda durdu ve sanki bir kapıyı çalacakmış gibi yumruğunu kaldırdı. Eğer içeride kaybolursa Reema'yı bir daha asla göremeyebilirdim. "Hey" diye bağırdım.

Sonra ona saldırdı.

Kaçıran kişi başını çevirdi ve kılıcına uzandı. Ama kılıcını çekmeden onunla çarpıştım. Yere çakıldık, ben üstte o duvara dönük bir şekilde yere düştük. Çuval onun arkasına sıkışmıştı.

Bıçağımı boğazına dayadım. "Kızı bırak. Şimdi." Bıraktı ve iki elini de havaya kaldırdı. "Al şunu," dedi.

"Reema, iyi misin? Benim." Kapağı açtım, içeri baktım ve kalbim küt küt atarken durdum.

Adam güldü. "Elli kiloluk bir patates çuvalı için beni bunca yol takip ettin."

"Nerede-"

Kapı açıldı. Ara sokağa yayılan parlak ışık beni kör etti. Gölgeleer birbirine yaklaşırken ve birden fazla eller beni ayağı kaldırdı ve içeri sürükledi. Kapı çarparak kapandı.

Tanıdık bir erkek sesi, "Merak etme. Isırmaz. Etrafında bir null kalkanı var."

Isırmayacak mıyım? Gözlerim alıştı ve beş kişi saydım. Takip ettiğim adam ve tanımadığım bir başkası kollarımı tutuyordu. Ben Moon önde durmuş, yanında iki kadınla böbürleniyordu.

"Merhaba Yelena," dedi Ben. "Seni tekrar görmek çok *güzel*."

Hatırladığımdan daha solgundu, kilo da vermişti. Giysileri uzun bedenine sarkıyor ve çökmüş yanakları yüzünü iskelet gibi gösteriyordu. Kafa derisini siyahtan çok gri sakallar kaplıyordu -Wirral'daki memurlar kafasını tıraş etmiş olmalıydı- ama kahverengi gözlerinde hâlâ zekâ ve bir delilik parıltısı vardı. Zalimlik? Kötülük mü? Belki üçü de. Wirral'daki bilginin durumumu iyileştireceğini düşündüm. Hiçbir şey

iyileştirmez. "Ne? Merhaba yok mu?" Ben sıırttı.

"Reema nerede?" Ben talep ettim.

"Yatağında uyuyor. Seni uyarmak istemediğimiz için yatağının *altında*. Ama o güvende ve sağlam."

"Sen- Oh." Onun "kaçırılması" beni buraya getirmek için bir oyundu. İşe yaradı, ama... "Sana neden inanayım?"

"Çünkü *ben* onun peşinde değilim. Kardeşimin infazından sorumlu olan kişi *o* değil. Beni Wirral'a gönderen *o değil*," dedi Ben.

"Owen kendi idamından sorumludur. Ixia'da yakalanmanın sonuçlarını biliyordu. Ve sen-"

"Kapa çenenı. Kimse o korkunç yerde olmayı hak etmiyor. Ve ben geri dönmeyeceğim. Yaşamama izin vererek bana iyilik yapmadınız." Yüzünde çılgın bir ifade belirdi, sonra yerini buz gibi bir sakinlik aldı.

"Bunu hemen şimdi düzeltebilirim." Etrafıma bakındım. "Sustalı bıçağım nerede?"

"Üzerinde kalkan olduğuna emin misin?" diye sordu sağ tarafımdaki adam. "O korkmuyor."

Artık öyleydim. Onun yorumu beni dehşete düşürdü. Eğer Ben'in etrafımda boş bir kalkanı varsa, bu benim sihirli güçlerimin eksikliğini bilmediği anlamına geliyordu. Ben'in ısırmayacağıma dair güvence artık mantıklıydı ama yine de bir cevaba yaklaşmamıştım. Suikastçıyı o göndermediyse, kim göndermişti?

"Artık oyun oynamayacağım," dedi Ben. Uzun bir hançer çekti. "Onu hareketsiz tut."

Yıllardır aldığım nefsi müdafaa eğitimi devreye girdi ve beni tutuşlarını kırdım, ulaşamayacakları bir yere eğildim ve yere düşmeden önce yaklaşık iki adım koştum. Sertçe yere düştüm ve iki büküm oldum. Ama diğerleri üzerimdeydi, kollarımı yakalamış ve bacaklarımın üzerine oturmuşlardı.

Ben yanımda diz çöktü. Bıçağını kaldırdı.

"Ben, dur," diye emretti derin bir erkek sesi odanın diğer tarafından.

"Patron," dedi omuzlarıma bastıran adam. Korkusu yüzüne yansımıştı. Ses.

Ben dinlemek yerine dudaklarını birbirine bastırdı ve kolunu aşağı indirdi. Acı patlamasına hazırlandım ama bıçak karnımdan birkaç santim ötede durdu. Ben çabayla homurdandı ve kasları titredi.

Ancak, hareket etmedi.

Arkasında kapüşonlu bir figür belirdi. "'Dur' kelimesinin neresini anlamadın?"

"Ölmeyi hak ediyor." Ben sanki ses telleri sıkışmış gibi kelimeleri zorlayarak çıkardı.

Belki de öyleydiler. Ben'in bıçağının vücuduma saplanmasını engelleyen şeyin büyü olduğuna şüphe yok. İyi bir şey, ama Patron'un gelişi kaçınılmaz olanı geciktirebilir.

"Evet, ölmeyi hak ediyor. Ama Konsey, Usta Sihirbazlar, Komutan ve Valek onun öldürüldüğünü öğrendiğinde ne olacak? Öldürüldü mü?"

Ben hayal kırıklığı içinde tısladı. "Peşimizden gelecekler."

"Kurtarma operasyonunuz şimdiden çok fazla dikkat çekti. Ayrıca Valek hepimiz ölene kadar durmayacaktır," dedi Patron.

"Ama artık nerede olduğumuzu biliyor."

"Senin sayende." Patron iç çekti. "Ve bir kez daha, bununla ben ilgilenmek zorunda kalacağım."

Ben bana saf zehirli bir bakış fırlattı. Topuklarının üzerinde geriye doğru gevşedi ve bıçağını indirdi. "Daha işimiz bitmedi," dedi bana. "Bana izin verilmeyebilir

seni öldüremem ama canını yakabilirim. Çok kötü."

"Bu kadar yeter. Ben, git Theobroma'yı getir."

"Ama o-"

"Şimdi gidin," diye emretti Patron.

Ben gitti ama kalp atışlarım çılgınca hızlanmaya devam etti. Theobroma kişinin büyüye karşı direncini azaltıyordu. Patron benim hâlâ büyüye sahip olduğuma inanıyordu ve eğer Theobroma'yı yutarsam onun gücüne karşı savunma yapamazdım. O maddeye ihtiyacı olmadığını bilmiyordu.

Odayı taradım, kaçmak için bir yol arıyordum. Sadece birkaç banktan oluşan küçük bir odaydı. Kapının yanındaki masada birkaç fener duruyordu. Kilitli olmayan kapı.

Patron niyetimi doğru okuyarak, "Henüz değil," dedi.

"Gitmeme izin verecek misin? Evet, tabii."

"Planlıyorum ve nedenini bilmek ister misin?"

"Valek'ten korktuğun için mi?"

"Şimdilik."

Ben geri döndü. Avucunda kahverengi bir yumru tutuyordu. Patron, "Bunu ona ver," diye emretti.

Çırpındım ama beni tutan dört kişi kıpırdamadı. Ağzımı kapatarak açmamaya kararlıyım ama Ben ya dudaklarımı ayırmak ya da bayılmak zorunda kalana kadar burnumu sıktı. Ben'i itti.

Theobroma'yı ağzıma attım, sonra çenemi sıkıca tuttum.

Cevizimsi tatlı madde dilimin üzerinde eridi. Yutmamak için direndim ama yüzüstü pozisyonum nedeniyle boğazımdan aşağı damladı ve içgüdüsel olarak yutkundum.

Patron dedi ki, "Ben, null kalkanını şimdi kaldır."

"Tamam."

Bir duraklama. Sonra Patron Ben'e döndü. "Ne bekliyorsun?" "Kapalı, yemin ederim."

Sessizlik uzadı ve ben hazırlandım ama hiçbir şey olmadı.

"Bir kalkan kaldı. Giysilerini çıkarın," diye emretti Patron.

Uzuvlarımı serbest bırakma çabalarımı yenileyerek, eller gömleğimi kavrayıp çekerken sarsıldım. Düğmeler havaya uçarak atletimi ve cam ahtapot kolyemi ortaya çıkardı.

"Dur." Patron elini kaldırdı. Yanımda diz çöktü ve ahtapotu aldı. "İlginç. Hiç şüphe yok ki Keep'in yeni cam

sihirbaz." Zinciri başımdan çekiştirerek son savunmamı da ortadan kaldırdı. "Ama asıl soru bunu neden taktığın."

Sessiz kaldım.

"Önemli değil. Yakında öğreneceğim." Kapüşonunu aşağı çekti.

Sesi zihnimi işgal etmeden bir an önce tanıdım. Büyüm ya da onun gücüne karşı doğal bir direncim olmadığından, anılarımı araştırmasına engel olamadım. İçimde dehşete düşmüş bir tiksinti belirdi ama o, ben yarılıp paramparça olana ve her şeyi açığa çıkarana kadar daha da derine indi.

* * *

Sokakta durmuş, sıra sıra dizilmiş fenerlere göz kırpyordum. Buraya nasıl gelmişim? Kasabayı tanımam birkaç dakika sürdü. Fulgor. Ve başka bir Reema'ya bir hikaye okumak için Opal'a gittiğimi hatırlamak birkaç dakika sürdü.

Reema. Midem düğümlendi. Fulgor'dan ayrılmam gerekiyordu yoksa bir suikastçı onu hedef alacaktı. Aslında şimdi gitmezsem ailem ve arkadaşlarım büyük tehlike altında olacaktı.

Opal'ın cam fabrikasına koştum. Etraf Fulgor'un güvenlik görevlileri tarafından sarılmıştı. Onların varlığı paniğimi arttırdı. Ayrılmak için çok yavaş davranmıştım ve herkes ölmüştü!

Kapıdaki çavuş beni görünce gülümsedi. "Şehirde seni arıyorlarmış. Karargâha rapor versen iyi olur."

"Reema?" Nefes nefese sordum.

"Yukarıda uyuyor."

"Opal ve Devlen onunla birlikte mi?"

"Hayır. Kardeşinizle birlikte arama ekiplerine katıldılar. Birkaç memurumuz onu izliyor."

Arama partileri mi? Bundan ikinci kez bahsediyordu. Beni mi arıyorlardı? Bunun bir önemi yoktu. Beni ilgilendiren tek şey onları güvende tutmak için kasabadan ayrılmaktı. "Ben... Reema'yı kontrol edeceğim ve... rapor vereceğim."

O kenara çekildi ve ben de merdivenleri hızla çıktım. Nöbet tutan iki kişi beni tanıyınca rahatladılar. Reema'nın zarar görmediğini teyit ederken onlara el salladım. Kanepede uyuyordu.

Çok masum görünüyordu. Yüzünde hiçbir endişe ya da kurnazlık çizgisi yoktu ve saf güzelliği parlıyordu. Onu koruma içgüdüsü ani bir ateş gibi içimi yaktı. Hareket et. Hemen. Yoksa ölecekti.

Çantamı, bo asamı ve pelerinimi toplayıp fabrikadan fırladım ve İkinci Şans Hanı'ndaki ahırlara doğru yola çıktım. Gittiğimden emin olmak için beni izlediklerini bilmek sırtıma baskı yapıyordu. Kaybedecek zamanım yoktu. İçeri girdiğimde Kiki selam verdi. Onu rekor bir sürede eyerlerken ortaya çıkan uykulu seyisi el sallayarak uğurladım. Rusalka başını duvarın üzerinden uzattı. Kulakları öne eğikti.

"Lütfen Rusalka'ya endişelenmemesini söyle," dedim Kiki'ye. "Ona bizim gidiyorum..." Nereye? Gitmek için duyduğum aciliyet bir yön belirtmiyordu. Anlaşılması zor ayrıntıları hatırlamak için zorlandım. Avibian Ovaları'ndaki bir bitkiyle ilgili bir şey vardı ve önemliydi... Dondurucu Yanık! "Ona ovaya gittiğimizi söyle ve Leif'in peşimizden gelmesini engellemesini iste. Benden uzak durması gerekiyor. Bu çok tehlikeli."

Kiki bir an bana baktı. Sonra başını Rusalka'ya doğru çevirdi ve sessiz at iletişimi yaptı. Rusalka onaylayarak ya da onaylamayarak homurdandı. Bunu söylemek zordu.

Kiki'ye bindiğimde bir kulağını geriye doğru bükte. "Devlen'in... şey... Değişmiş Adam'ın sana gösterdiği bitkiyi arayacağız. Hatırlıyor musun? Bu mu?"

Hafızasını sorguladığım için aşağılanmış gibi kuyruğuyla bana bir fiske vurdu. "Güzel. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde düzlüklere ulaşmak istiyorum." Bu bana

uzun bir bakış daha. "Reema'yı güvende tutmak için gitmeliyim. Tamam mı?"

Tam da Kiki beni götürmeyi reddederse ne yaparım diye düşünmeye başlamıştım ki, ahırdan koşar adımlarla çıktı. Boş sokaklarda bir yol seçmesine izin verdim.

Etrafi olası sorunlara ya da bizi takip eden birilerine karşı tarayarak, şafaktan iki saat sonra düzlüğe ulaşana kadar tetikte kaldım.

Panik kalbimdeki mengeneyi serbest bıraktı ve ovaların uçsuz bucaksız otlaklarına girdiğimizde derin bir nefes aldım. Ailem ve arkadaşlarım güvende olacaktı. Ve ben uzak durduğum sürece yaşayacaklardı. İnancımın nedeni aklıma gelmiyordu ama Fulgor'a dönme düşüncesi bile omurgamda korku dalgaları yaratıyordu. Hüzün üzerimde ağır bir yükü. Onları şimdiden o kadar çok özledim ki içim yandı. Her parçamı tüketeceğini hayal ettim

Arkamda içi boş bir kabuk bırakarak. Ve şu anda Valek'i düşünemiyordum bile, yoksa bir sefalet birikintisine yığılır ve bir daha asla hareket edemezdim.

Kiki rüzgâr gibi yürüyüşüne başladı. Bir hava nehrinde yelken açtık. Gözlerimi kapattım, rüzgârın yüzüme çarpmasının keyfini çıkardım. Hüznü bir anlığına da olsa yok ediyordu. Bütün gece ayakta kaldıktan sonra, eyerde uyuklamam uzun sürmedi.

Kiki dinlenmek için durduğunda beni uyandırdı. Ovalar her yöne doğru uzanıyordu. Küçük bodur ağaç kümeleri manzarayı süslüyordu. Kumlu toprakta birkaç kaya parçası vardı. Kiki dar bir çukurdan su yudumluyordu - bir dere yatağından geriye kalan tek şey buydu.

İssızlığa rağmen kendimi güvende hissediyordum. Yoksa bu yüzden miydi? İçmeyi bitirdiğinde Kiki'yi tahılla besledim ve sonra onu tımar ettim. İki gün içinde ısınma mevsimi resmen başlayacak ve yarısında da tüy dökme mevsimi başlayacaktı. Yere yağın tüy miktarı bir ay içinde üç katına çıkacaktı. Her yıl Kiki'nin sıcak mevsime kadar kelleşmemesine şaşırırdım.

Ellerimdeki at kıllarını yıkadıktan sonra hızlıca bir yemek yedim. Çabuk Çünkü yanımda fazla yiyecek yoktu ve yakında bitecekti. Bo asam ve sustalı bıçağım avlanmak için işe yaramazdı ama Curare dartlarımı kullanabilirdim. Ya da kullanabilir miydim? Curare tarafından dondurulmuş bir hayvanın etini yersem ben de etkilenir miydim? Belki de yenilebilir bitki ve köklerle yetinmeliydim. Tabii onları bulabilirsem.

Kiki'nin yeniden enerji toplamasını beklerken, tanınabilir bitki örtüsü aradım. Düşüncelerim, Leif ve diğerlerinin ani çıkışıma nasıl tepki verdiklerini merak ederek sürüklendi. Leif ve Hale peşimden mi geliyordu? Umarım etmiyorlardır. Bana yakın olmak bile hayatlarını tehlikeye atabilirdi. Onları görmek kalbimi sızlatsa da, bu tür bencil arzulara boyun eğmeyi reddettim.

Seyrek yeşillik kümelerini karıştırdım. Sınırlı güvenli bitkiler listemde hiçbir şey yoktu. Belki bir sonraki durakta biraz bulabilirdim. Pelerinimi sıkıca sararak Kiki'nin yanında yere uzandım. Güneş koyu renkli kumaşı ısıtarak beni uykuya daldırdı.

Birkaç saat sonra Kiki beni dürterek uyandırdı ve yolculuğumuza devam ettik.

Reedwither bitkisinin nerede yetiştiğini biliyor muydu yoksa onu mu arıyordu? Bininci kez, onunla olan zihinsel bağlantımı özlüyordum. Ruhları bulmak ve onları nihai hedeflerine ulaştırmak tatmin edici ve iyileştiriciydi. diğerlerinin ödüllendirici olduğunu ve hatta bir kişinin ruhunu incelemenin

amaç. Ama Kiki, Irys, Bain, Leif ve hatta Valek ile iletişim kurma yeteneğim o kadar uzun zamandır benim derin bir parçam olmuştu ki, kendimi kopuk hissediyordum. Başboş. Kaybolmuş.

Ancak sihrimi geri kazanmak, onları hala göremeyeceğimi ya da öleceklerini fark ettiğimde beni o kadar da sevindirmedi. En azından Kiki'ye sahip olacaktım ve ruhlara ve ihtiyacı olan diğerlerine yardım etmeye devam edebilecektim. En zor kısmı Valek'ten kaçmak olacaktı. Beni avlayacağına şüphe yok. Eninde sonunda beni bulacağına şüphe yok. O zamandan korkuyordum.

Birkaç yenilebilir meyve ve kök bulana kadar iki kez daha durduk. İkinci günkü beşinci dinlenme molamızda, Kiki içecek su bulmak için uzaklaşmak yerine, bir parça yengeç otunu mıcıkladı. Tuhaftı. Yaklaştım. Kırmızı gövdelerden uzun ince yapraklar çıkıyordu. Kamış otu bitkisi.

"Kiki, sen harikasın!" Ona sarıldım ve bir nane şekeri yedirdim. Sonra salkımın yanında diz çöktüm ve düşündüm. Köklerini toplamak için bitkinin etrafını mı kazmalıydım yoksa bir ot gibi sökmeli miydim?

Belki de yapraklara ya da köklere dokunmamalıydım. Bir çift eldiven almak için çantamı karıştırdım ve geri döndüm. Önce küçük bir bölümü çekip çıkarmayı deneyecektim ve bu işe yaramazsa, tabanın etrafını kazacaktım.

Bir avuç dolusu aldım.

"Dur," diye emretti arkamdan bir erkek sesi. "Sazı bırak." Tereddüt ettim. Yanımda bir hançer yere saplandı.

"Bırak yoksa bir sonraki bıçağım ıskalamayacak."

VALEK

Wilona'nın kadınlar koğuşunda arkadaşı Cewen'in yanındaki ranzaya güvenli bir şekilde yerleşmesiyle Valek erin odasına döndü. Varlığından henüz kimseyi haberdar etmek istemediğinden, Wilona'nın arkadaşına kendi başına harekete geçmeye karar verdiğini söylemesini istemişti.

Feneri söndüren Valek, Wilona'nın yatağına uzandı. Sarı bir peruğun özlemine çekiyordu. Bu Timmer'in kafasını daha da karıştıracaktı. Ancak kaptan o gece Wilona'nın odasına uğramadı.

Sabahleyin Wilona hiçbir şey olmamış gibi davranarak eğitim için rapor verdi ve Valek günü Timmer'in destekçi ağını araştırarak geçirdi. Üssün yerleşimi Ixia Bölgesi'ndeki diğer tüm askeri komplekslere uyuyordu; Komutan üslerin ve General'in malikanelerinin aynı olmasında ısrar ediyordu, bu da Valek ve birliklerine yardımcı oluyordu.

Personel transferlerinden sorumlu yüzbaşı gibi gerçekten rüşvetçi olan subayları ve Timmer tarafından zorbalığa uğrayanları, örneğin tüm giden mesajları denetleyen teğmeni tespit etmek uzun sürmedi. Valek her birinin ismini not etti. Timmer'in icabına baktıktan sonra Valek üssün komuta yapısında büyük değişiklikler yapmayı planlıyordu. Ve askerleri davetsiz misafirleri tespit etme konusunda yeniden eğitecekti. Bir hizmetçi gibi giyinmiş olsa bile Valek üssün içinde bu kadar kolay hareket edemezdi.

Valek, akşam için Wilona'nın odasına yerleşmeden önce danışman üniformasını tekrar giydi ve gece geç saatlerde gelecek ziyaretçisine hazırlandı. Karanlıkta yatağına uzanıp o gün öğrendiklerini düşündü. Üslere sürpriz teftişler düzenlemesinin üzerinden birkaç yıl geçmişti ve buradaki ajanları bir dizi yasadışı faaliyeti gözden kaçırmıştı, bu da muhtemelen aynı cansız raporlamanın diğer üsler için de devam ediyor olması gerektiği anlamına geliyordu. Yeni bir değişimin zamanı çoktan gelmişti ama bu fikir onu heyecanlandırmadı.

Valek. Yapmayı tercih edeceği daha önemli şeyler vardı. Yelena'yı kimin hedef aldığını bulmak gibi.

Bir metal gıcırtısı düşüncelerini böldü. Koridordan gelen fener ışığı, içeri doğru sallanan kapıyı belirginleştirdi. Karanlık bir figür odaya girdi ve kapıyı kapattı. Adam bacağını bir sandalyeye vururken Valek gülümsedi.

"Kahretsin Wilona, sana ışığını açık bırakmanı söylemiştim," dedi sert bir ses.

Valek, hedef göz fenerinin metal sürgüsünü bir santim kadar açtı. Bir ışık huzmesi Yüzbaşı Timmer'ı aydınlattı. Uzun boylu, kaslı adam Cübbesinin içinde bile etkileyici bir figürdü. Temiz traşlı, kısa siyah saçlı ve kahverengi gözlü Timmer, ışığı engellemek için etli bir elini havaya kaldırdı.

"Bu hiç komik değil Wilona." Tehdit boğazının derinliklerinde gürledi. Timmer bir adım daha yaklaştı. "Işığı çek yoksa ben-"

Valek ayağa kalktı. "Dikkatli ol, Timmer. Daha fazla başını belaya sokmak istemezsin.

sorun." Sürgüyü sonuna kadar açarak odanın geri kalanını ışıkla doldurdu.

Timmer şaşkınlıkla homurdandı, cüppesinin cebinden bir bıçak çıkardı ve Valek'in bakışlarıyla karşılaşınca donakaldı. Tanıma parladı. Doğruldu ama silahını bırakmadı. "Özür dilerim efendim. Sizi davetsiz misafir sandım."

Pürüzsüz iyileşme. Etkileyici. "Burası sizin kamaranız olmadığına göre Kaptan, aynı şeyi sizin için de söyleyebilirim."

"Ben... davet edildim. Wilona ve ben birkaç aydır çıkıyoruz."

"Bölüğünüzdeki bir askerle mi çıkıyorsunuz? Bu hiç etik değil."

"Onun transferi-"

"Dostunuz Kaptan Maitol tarafından iki kez reddedildi. Yalan söyleme. Seni öldürmek için zaten yeterince sebebim var Timmer."

Timmer'in bıçağı tutuşu çenesindeki kaslarla birlikte sıkılaştı ama akıllıca ağzını kapalı tuttu. Güzel.

"İşbirliği yapacaksın," dedi Valek. Gerçekçi ses tonu, herhangi bir tartışma olmayacağı konusunda uyarıyordu. "Bana bıçağını ver." Elini uzattı.

Timmer tereddüt etti.

Valek bekledi. Bir yanı Timmer'in saldırmamasını umuyordu. Yumruğunun adamın karnına saplanması hissetmek çok hoş olurdu. Yüzbaşının bıçağını Valek'e vermesi çok kötü oldu.

Timmer, "Onun sözüne karşı benimki," dedi.

"Ona inanıyorum. Dava kapanmıştır. Şimdi bana başka bir olaydan bahsedeceksin.

Yaklaşık dört yıl önce buraya gelen bir er. Er Onora. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Şirketimden yüzlerce er geçti." Timmer omuz silkti, rahat davranmaya çalıştı.

"Yine de üs kayıtlarına göre, şirketinize transfer olanlardan çok azı kadın. Aslında hepsinin ismini ezberledim ve hepsini sorgulamayı planlıyorum. Senin gözetimindeyken firar etmeyenleri."

"Anlatacak pek bir şey yok." Timmer kelimeleri neredeyse hırıldayarak söylüyordu. "Onora çok umut vaat ediyordu ama benim sıkı eğitim programına ayak uyduramadı ve gitti."

"Onunla *çıkıyor* muydun?"

Timmer ağzını kapattı ama bakışları yatağa kaydı. Ve bu bir evet demektir. Valek bıçağı çevirdi ve bu adamın buradan taşakları hâlâ yerindeyken çıkmayı hak edip etmediğine karar verdi.

"Ayrıldıktan sonra nereye gittiğini biliyor musun?" Valek sordu.

"Hayır. Onu aramaları için askeri polisi gönderdik ama MD-1'de izini kaybettiler. Onunla neden bu kadar ilgileniyorsunuz?"

"Yeniden ortaya çıktı. Ve bu potansiyelini yeni bir mesleğe dönüştürdü."

"Oh?"

"Bir suikastçı."

"Ah." Timmer yutkundu. "İyi biri mi?"

"Komutan'ın süitine ulaşmayı başardı. Eşi benzeri görülmemiş bir şey." Kaptan rahatladı. "Onun icabına baktınız."

"Bundan daha fazlasını yaptım."

"İyi. İnatçı, saygısız ve emirlere uymayan biriydi. Kimse onun yasını tutmayacak."

Valek onun bu çıkışı karşısında bir kaşını kaldırdı ve bekledi.

Kaptan sonunda toparladı. "Onu sen öldürmedin mi?"

"Onu ben işe aldım."

"Oh."

"İkiniz arasında eğlenceli bir buluşma olmalı."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim."

Valek, Timmer'e üssün inzibatlarına kadar eşlik etti ve onlara Yüzbaşmayı Komutanın kalesine götürme talimatı verdi. Gevşek güvenliği ve diğer ihlalleri üstün sorumlu albaya rapor etti. Valek daha uzun kalmak istiyordu ama eve dönmek için sadece iki günü kalmıştı.

* * *

Kaleye yapılan iki günlük yolculuk olaysız geçti. Valek Onyx'in eyerini çözdükten ve atı tımar ettikten sonra yıkandı ve temiz kıyafetler giydi. Sonra ofisine uğradı ve durakladı.

Kapı aralık duruyordu. Bıçağını kaptı ve girişin yan tarafındaki duvara yaslandı. Aceleyle içeri girmek aptallık olurdu. Davetsiz misafir bir arbaletle silahlanmış olabilir. Valek cebinden küçük aynasını çıkardı. Bir maymuncuğu andırıyordu ama ucunda yuvarlak bir yansıtıcı yüzey vardı. Fenerlerden gelen ışığı yakalamamaya dikkat eden Valek, aynayı açarak içeriye baktı. Masasında siyah saçlı bir adam oturuyordu.

"İçeri gel, Kral Katili." Adam el salladı.

Valek içeri girerken silahını elinden bırakmadı. Sadece birkaç kişi kalenin güvenliğini ihlal edebilir ve sonra da bu konuda yüzüstü davranabilirdi. "Burada ne yapıyorsun Arbon?"

"Beni aradığınızı duydum." Kollarını iki yana açtı. "İşte buradayım."

Bıçağını sıkıca kavrayan Valek masasına yaklaştı.

Arbon sırtıttı ve Valek'in elini işaret etti. "Hâlâ ürkek olduğunu görüyorum." "Temkinli," diye düzeltti Valek. "Bu işte uzun süre yaşayamazsın

onsuz."

"Ah evet. Seni neredeyse saf dışı bırakacak olan genç hatunu duymuştum."

Valek'in sandalyesinde arkasına yaslanan Arbon rahatlamış görünüyordu. Siyah saçlarında gümüş rengi lekeler vardı, orta kısmı biraz dolgunlaşmıştı ve bronz teninde kırışıklıklar vardı ama yine de Hedda'nın okulunda Valek'le birlikte eğitim gören o genç çocuğa benziyordu. Komutanın renkleri olan kırmızı ve siyahtan oluşan bir hizmetçi üniforması giyiyordu.

"Bir sürü şey duyuyorsun. Bu bir süredir şehirde olduğun anlamına mı geliyor?"

Arbon'un gür kahkahası taş duvarlarda yankılandı. "Bilmemene şaşırdım. Yoksa bu raporlardan birinde mi?" Arbon parmaklarını

dosya yığınları. "Seni hiç masa başı çalışanı olarak düşünmemiştim. Yeteneğini kaybetmene şaşmamalı."

Valek yaklaştı ve bıçağını salladı. "Teorini test etmek ister misin?"

"Çok isterdim ama bu *dostça* bir ziyaret. Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?"

Silahını kınına soktu. "Sandalyem."

Arbon'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Benimle bir sandalye hakkında mı konuşmak istediniz?"

Valek bekledi.

Arbon eğlenerek ayağa kalktı ve ziyaretçi koltuğuna geçmeden önce büyük bir selam verdi.

Valek masasının arkasına yerleşti. Yığın halindeki dosyalardan birini çekip açtı. "İrtibat Görevlisi Yelena Zaltana'ya yönelik bir suikast girişimi hakkında bilgi arıyorum. Kayıtlarıma göre Sitia'da yaşıyor ve çalışıyormuşsunuz."

"Siz ve Komutan sağ olun, işlerin olduğu yer orası. Ixia'daki piyasa devralmadan sonra kurudu."

Arbon'un iğnelemesine aldırmadan, "Bu iş için sizinle temasa geçen oldu mu?" diye sordu. "Elbette aradılar. Sitia'nın en iyisi benim. Ama kim olduğunu öğrendikten sonra

Onlara başka birini bulmalarını söyledim. Senin kızın peşinden gitmek intihar olur. Ben intihara meyilli değilim."

"Seni kimin işe almaya çalıştığını biliyor musun?" "Bunu sormaktan daha iyisini biliyorsun."

Hedda müşterilerinin isimlerini suikastçılarıyla asla paylaşmamıştı. Bu her ikisi için de koruma sağlamıştı. Valek de Ambrose'la tanışana kadar bu anlaşılmadan memnundu.

"İşi kimin kabul ettiğini biliyor musun?" Valek sordu.

"Suikastçı arkadaşlarımı ispiyonlamayacağım."

"Bir isim istemedim."

Arbon bir süre ona baktı. "Risklere rağmen bu görevi kabul edebilecek birkaç kişi daha tanıyorum ama hangileri olduğunu bilmiyorum."

"Erkek bir sihirbaz arıyorum. Böyle birini tanıyor musunuz?"

"Neden bir sihirbaz?"

"Null kalkanının arkasına saklandı."

"Lanet olsun Valek, bu herhangi biri olabilir. Bugünlerde kumaşında null kalkanı olan bir pelerin ya da iç çamaşırı satın almak çok kolay. Hangi silahı kullanmış?"

"Ok ve yay."

Arbon parmaklarını birbirine geçirdi ve karnına dayadı. "Bu da üç ya da dörde indiriyor. Ne zaman oldu bu?"

"On yedi gün önce." "Bu

Avcı'yı eliyor." "Avcı mı?"

"Evet, Sitian suikastçılarının hepsinin gerçek kimliklerini gizli tutmak için takma adları var." Arbon'un sesi pek etkilenmişe benzemiyordu.

Valek dayanamayıp sordu: "Seninki ne?" "Ixian.

Orijinal, ha?"

"Doğru. Peki ya diğer olası suikastçılar?"

"Üzgünüm, bunu yapamam. Yakında emekli olmayı planlıyorum ve kin besleyen bir adamın beni takip etmesine ihtiyacım yok."

"Peki. İş kimin aldığını bulup onu kimin tuttuğunu sormaya ne *dersin*? Bana patronun adını ver, ben de suikastçının peşine düşmeyeyim."

"Peki bunu neden yapayım?"

As zamanı. "Çünkü bana bir iyilik borcun var ve ben de bunu tahsil ediyorum." Arbon başını salladı. "Bunca yıl senden bu iyiliği istemeni bekledim. Devraldıktan sonra unuttuğunu ya da yardım istemediğini düşündüm.

benden."

"Sana ekibimde bir pozisyon teklif ettim."

"Evet, özgürlüğümü seviyorum."

"Benim özgürlüğüm

var." "Var mı?"

"Evet." Valek'in sesi buz gibi oldu.

"Benim durduğum yerden öyle görünmüyor. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla tasman Komutan'ın elinde ve onunla ilk tanıştığından beri de öyle."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Şimdi, bana o ismi bulabilir misin, bulamaz mısın?"

"Yapabilirim ama çok fazla altına ihtiyacım olacak. Bu bilgi ucuza gelmiyor. Ve bunu yaptığımda ödeşmiş olacağız."

"Bilgiler doğru olduğu sürece. Değilse-"

"Bunu acemi askerlerinden birine sakla. Bana biraz kredi ver. Seni herkesten daha uzun süredir tanıyorum. Gerçekten sana ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayatınıza değer veriyorsanız,
hayır." "Kesinlikle. Şimdi, şu altın
nerede?" "Ne kadar lazım?"

"Kırk parça."

Valek bekledi.

"Pekala, bana otuz beş ver. Bu yeterli olacaktır." "Otuz.
Emekliliğini finanse etmene yardım etmemiz gerektiğini
sanmıyorum." "ok yazık. Sahilde küçük, tatlı bir yer seçtim."

"İxia mı?"

"Hayatta olmaz." Titredi. "ok
soğuk." "Soğuğu severim."

Arbon güldü. "Hiç şaşırmadım. O dondurucu soğuktaki kayanın üzerinde
Hedda'daki odandan daha fazla vakit geçiriyorsun."

Valek ayıldı. "Hedda'ya olanları duydun mu?"

Arbon'un yuvarlak yüzündeki tüm espri anlayışı kayboldu. "Hayır. Ne
oldu?" Arbon'un zaten bilmediğine şaşıran Valek haberi verdi.

"Ve sen bu civcivin yaşamasına izin mi verdin?" fke sesini renklendirdi.
"Ben olsam onu  parçaya ayırırdım."

"Onun geleceği hakkında karar vermeden önce kendisi ve durum hakkında
daha fazla bilgi edinmem gerekiyor."

"Başka ne bilmeniz gerekiyor? Hedda bizi yanına aldı, bize öğretti.
_"

"Hedda'nın cömertliğinin farkındayım. Ancak, kız Komutan üzerinde bir
etki bıraktı."

"Ne olmuş yani?"

Valek onun bakışlarını karşıladı.

"Ah evet, unutmuşum." Arbon yumruğunu boynuna yaklaştırdı ve
görünmez bir tasmayı çekiyormuş gibi yaptı. "O senin efendin. Ama benim
değil. Eğer bu civcivle karşılaşırsam, hak ettiğini almasını sağlayacağım."

"Bıçakla dövüşme becerilerini tazelesen iyi olur, Arbon. O senden daha
genç, daha hızlı ve daha yetenekli. Aslında, eğer onun peşinden gidersen,
nce bana o ismi verdiğinden emin ol." Valek masasının alt ekmecesinin
kilidini açtı. Bir keseyi otuz altınla doldurdu ve Arbon'a doğru fırlattı, o da
havada yakaladı.

"O kadar iyi, ha?" Keseyi salladı. Paralar şıngırdadı. "Bunu düşüneceğim."
Arbon gitmek için ayağa kalktı.

"Bir refakatçi ister misiniz, yoksa geldiğiniz yoldan gizlice çıkmayı mı tercih edersiniz?" Valek sordu.

"Çıkış yolunu kendim bulurum." Arbon el salladı ve gitti.

Valek ikiye kadar saydıktan sonra kapıya doğru koştu. Adam köşeyi dönerken Arbon'un sırtını gördü. Arbon'un nasıl ulaştığını merak ediyordu. dikkatleri üzerine çekmeden ofisine girdi, Valek de onu takip etti. Ancak suikastçı gizli bir geçide saklanmadı, pencereden dışarı tırmanmadı ya da muhafızlardan birine rüşvet vermedi. Sadece sanki buranın sahibiymiş gibi koridorlarda gezindi. Arbon başını salladı ve yanından geçtiği insanlara iyi günler diledi.

Kimse onu sorgulamadı ya da şüpheyle bakmadı. Kale kompleksinden sorunsuzca çıktı. Arbon kapının diğer tarafına ulaştığında döndü ve Valek'i selamladı.

Onora'nın Komutan'a kolaylıkla ulaşmasına şaşmamalı. Sadece güvenlik ekibi tehlikeye atılmamıştı, aynı zamanda tüm kaledeki herkes tıpkı MD-2'nin askeri üssünde olduğu gibi rahatlamıştı. Valek, Onora'nın dış duvarı aşp kaleye tırmandığını düşünmüştü ama bu küçük gösteriden sonra ana kapıdan elini kolunu sallayarak girebilirdi.

Valek, Arbon'un geçmesine izin veren muhafızı kenara çekti. "Az önce çıkan adam kim?" diye sordu.

"Hizmetçilerden biri," dedi muhafız.

"Adı ne?"

"Uh..." Adam başka bir işle meşgulmüş gibi davranan meslektaşına baktı.

"İşte daha kolay bir soru. Nerede çalışıyor?" "Um..."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Valek talep etti. "O giyiyor-"

"Kolayca çalınabilecek basit bir üniforma. Onu bugünden önce gördünüz mü? Uygun evrakları var mıydı?"

Adamın şaşkın ifadesinin yerini korku aldı. "I-"

"Görevden alınıyorsunuz, Çavuş. Eşyalarını topla ve bir saat içinde nakil belgelerin için ofisime gel."

"Evet, efendim." Adam aceleyle uzaklaştı.

Valek diğer üç muhafıza döndü. Yüzleri bembeyaz, onun öfkesine hazırlandılar.

"Kontrol etmeden kimsenin bu komplekse girmesine veya çıkmasına izin vermeyin.

ve isimlerinin ve pozisyonlarının onaylı listede olduğundan emin olmak. Anladınız mı?"

"Evet, efendim," diye koro halinde söylediler.

"Tüm vardiyaların doğru prosedürleri takip ettiğinden emin olun. *Sık sık* test edileceksiniz. Ajanlarımdan birini yakalayamazsanız derhal yeniden atama. Madenlerde her zaman daha fazla işçi arıyorlar."

Yüzleri kızardı. "Evet, efendim."

Öfkelenen Valek kaleye doğru yürüdü. O yokken güvenlik önlemlerine bir şeyler olmuştu. Maren'in sorumlu olacağına güvenmişti ama sanki Komutan'ın iddia ettiği gibi birkaç hafta değil de uzun zaman önce gitmişti. Tabii bu iş onu bunaltmış ve muhafızların tembellik etmesine yol açmışsa o başka. Her iki durumda da, başka nelerin değiştiğini keşfetmek için tüm kalenin güvenliğini test etmesi gerekiyordu.

Bir kez daha Komutan'ın tüm bunları Valek'i test etmek için mi düzenlediğini merak etti. Yine de Ambrose'un neden kendini riske attığını anlayamıyordu. Adamın güçlü bir kendini koruma duygusu vardı. Her zaman vardı.

Valek, Hedda'nın kendisine o zamanlar kolay görünen bir iş verdiğini hatırlıyordu.

"En fazla birkaç hafta sürer," demişti. "Bu genç adam konuşmalarıyla insanları tedirgin ediyor ve bize de onu sonsuza dek ortadan kaldırmak için bir yığın altın." "İşaretin adı ne?" Valek sordu.

"Ambrose Diamond. Bütün madencileri kışkırttı ve tam olarak şu. Patronumuza göre, Pincho'taki faaliyetlerini sürdürüyor."

Ixia'nın diğer tarafında, Ruh Dağları'nın yakınındaydı. "Neye benziyor?"

"Siyah saçlı, orta yapılı, senin boyunda ama senden yaklaşık yedi yaş büyük, yirmi dört yaşlarında. Bana gözlerinin kendine özgü -badem şeklinde ve altın renginde- olduğu söylendi."

"Müşterimiz Ambrose'u öldürmeden önce ona bir mesaj vermemi istiyor mu?" "Hayır."

Yani bu kişisel değildi. Muhtemelen politikti. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bu iş çok zor olmamalı. Halka açık konuşmalar yapıyor. Muhtemelen kalabalığın arasına karışabilir ve kalbine bir cıvata yerleştirebilirsiniz."

Valek alay etti. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Dikkatli ol, Kral Katili. Yetkililerden çok, aşırı güven yüzünden suikastçı kaybediyorum."

Sırıttı. "Bu çok hoş. Önemsediğini bilmiyordum."

"Sadece Kralı öldürene kadar. Seni burada tutmamın tek sebebi bu."

Neşesi kaçtı. İki yıldır suikastçı olarak çalışıyordu ama Hedda, Kral'ın peşinden gitmeden önce daha fazla tecrübe kazanması için ısrar edip duruyordu. Daha çok para biriktirmesi için. Kazandığı altınlar için minnettar olsa da Hedda'nın en iyi gelir kaynağından vazgeçmeye hazır olmadığından şüpheleniyordu.

"Eğer bu adamı herkesin içinde öldürürsem, bir şehide dönüşebilir ve eminim ki müvekkilimiz bu suikast nedeniyle halefinin sempati ve destekçi kazanmasını istemez."

"İyi noktaya değindin. Sadece gir ve çık. Seni bekleyen daha çok iş var." "Onları başkasına ver. T-quin güney gezisinden dönmedi mi?"

Kadın ona baktı. "T-quin çok uzun sürüyor."

"Arbon?"

"Ortalıkta görünmüyor. Son işi tam bir fiyaskoydu ve çok ateşli."

"Zam istemek için iyi bir zaman gibi görünüyor." "Böyle düşünebilirsin, ama yanılırsın."

"Anlıyorum. O zaman bir zaman çizelgesine ne dersiniz?"

Hedda dirseklerini masasına dayadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Aptal numarası yapma. Kral'ın peşinden gitmeden önce senin için daha kaç işi tamamlamam gerekiyor?"

"Ona yeterince yaklaşman birkaç yılını alacak. Sen En iyi suikastçilerimden birisin ve on yedi yaşında daha en iyi dönemine bile gelmedin. Kralın peşinden gitmek için bolca zamanın var. Şu anda emekliliğin için yığınla altın kazanabilirsin. Ayrıca onu öldürdüğünde işin biter. Muhafızları ya seni öldürecek ya da Ixia'da kalamayacak ya da on yıl boyunca suikastçı olarak çalışamayacak kadar ateşli olacaksın."

"Başka bir deyişle, artık sizin için bir değer olmayacağım."

"Elbette. Tek arzun bu değil miydi? Kralı öldürmek? Sonrasında ne olacağını hiç düşündün mü? Eğer yaşarsan tabii."

Hayır, yaşamamıştı. On üç yaşındayken hayatta kalamayacağını düşünmüştü. Ancak, bu işte oldukça yetenekliydi ve her şeye rağmen bir geleceği vardı. Hedda batıya, Pinchot'a yaptığı yolculukta ona düşünecek çok şey vermişti.

Şehre vardığında, hedefini bulması uzun sürmedi. Ambrose her gece şehirdeki çeşitli tavernalarda konuşmalar yapıyordu. Valek kalabalığın kenarlarında durup adamın propagandasını dinliyordu.

"...bir elmas madenimiz var, ama zengin miyiz? Hayır!" Ambrose barda oturmuş, bir kupa biradan içiyordu. "Kral tüm ürünümüze el koyuyor, bize sadece ekipmanı çalışır durumda tutacak kadar ödeme yapıyor. Ixia Kralı vergilerimizin hayatlarımızı iyileştirmeye gittiğini iddia ediyor, ancak madenlerin güney bölümü çöktüğünde, enkazın temizlenmesine yardım etmeleri için askerlerini göndermeyi reddetti. Yirmi dokuz madenci öldü, çökme yüzünden değil, mahsur kaldıkları için. yeraltında."

Her akşam Ambrose'un konuşmasını dinlemek için daha fazla insan geliyordu. Valek birçok yüzü önceden tanıyordu ve görünüşe göre arkadaşlarını da dinlemeye getirmişlerdi. Adamın dinlemeye değer olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Valek de onunla aynı fikirdeydi. Aslında, Kral'ın Ixia'nın bu bölgesinde işlediği suçlar hakkında daha fazla şey öğrendikçe, Kral'a suikast düzenleme arzusu da artıyordu.

Hedda'nın Kral'ın ölümünden sonra olanlarla ilgili yorumları Valek'in hayatına atıfta bulunuyordu. Peki ya Ixia? Kral'ın yerini kim alacaktı? Yozlaşmış başka bir kraliyet mensubu mu? Şımarık prenslerinden biri mi? Bir şey değişecek miydi? Muhtemelen değişmez. Yine de Ambrose, herkes için geçerli olan net yasalara sahip yeni bir hükümetten söz etti. Adil bir sistem için tartıştı.

Herkes çalışıyordu ve temel ihtiyaçlar devlet tarafından karşılanıyordu.

Valek'in Ambrose'u öldürmek zorunda kalması çok kötü. Adamın iyi fikirleri vardı ve çok organize görünüyordu. Valek bunun yerel barda tribünlere oynamaktan öte bir şey olduğuna dair kanıtlar buldu. Ambrose'un sadık yakın çevresi daha çok askeri bir ekip gibi hareket ediyordu ve Pinchot kampanyasındaki altıncı büyük şehirdi.

Birkaç hafta sonra Valek suikast için ideal yeri belirledi. Ambrose tavernaları her zaman arka girişten terk ederdi, peşinde de birkaç haydut vardı. Arka sokaklardan geçerek kaldığı hana giderdi.

Valek onu ara sokakta mı yoksa odasında mı pusuya düşüreceğini tartıştı ve ara sokakta karar kıldı. Daha dramatik görünüyordu ve bu iki canavarı dar koridora kıyasla açık alanda alt etmek daha kolay olacaktı. Ayrıca Ambrose bir oda kiralayacak ve kendisi kampanya için dışarıdayken içeride kalması için bir adam tutacak kadar akıllıydı. Bu durum Valek'in Ambrose'un yatağının üzerine yontulmuş bir siyah elmas yerleştirmesini zorlaştırıyordu ama imkânsız değildi.

Büyük gecede Valek, Ambrose'u Pewter Tavernası'na kadar takip etti. Ambrose kendini gösterene kadar arkada oturdu. Sonra Valek dışarı çıktı ve Ambrose'un eve dönüş yolu üzerinde saklanabileceği karanlık bir gölge buldu. Siyah eldivenlerini ve tam yüz maskeli kapüşonunu giyerek iki okunu hazırladı. Kapüşon yağlı boyadan çok daha iyi çalışıyordu. Acelesi olduğunda çekip çıkarmak, durup yüzündeki suçlayıcı siyahı yıkamaktan daha kolaydı. Ayrıca bu soğuk mevsim gecelerinde yüzünü sıcak tutuyordu.

Valek hedefini beklerken, bu görevi tamamlamak için gerçekleştirmesi gereken eylemler dizisini hayal etti. İçini hafif bir pişmanlık duygusu kapladı. Tüm hedefleri ölmeyi hak ediyordu ama Ambrose gerçekten bir fark yaratabilirdi. Bu duyguyu kovdu. Onun işinde tereddüt ölümcül bir şeydi.

Birkaç saat sonra, sesler sokağın taş duvarlarında yankılandı. Üç adam yaklaştı-Ambrose ve korumaları. Saklandığı yeri geçer geçmez Valek dışarı çıktı ve dartları fırlattı. Her adamın kalın boynuna birer tane. Grubu takip ederken sessizce ona kadar saydı. Adamlar ayaklarının üzerinde sallanmaya başlayınca Valek bıçağını çekti.

Yere düşerlerken Valek aralarından kaydı. Ambrose ne olduğunu görmek için döndü. Valek bıçağını Ambrose'un karnına sapladı, adamın şok olmuş bakışlarıyla karşılaşırken eti delmeyi bekliyordu. Ancak Ambrose geri çekildi ve elinde uzun bir hançer parladı.

Valek onu bıçakla dövüşe tutuşturmadan önce "Güzel," dedi.

Ambrose ilk vuruşlarını kolaylıkla engelledi. Bir çift daha sonra Ambrose saldırıya geçti. Vay be. Adam bıçak kullanmakta çok yetenekliydi. Valek bir hançer daha kapacak kadar geri çekildi. Şimdi iki hançerle silahlanmıştı, hem yüksekten hem de alçaktan saldırdı.

"Kendine daha çok güveniyor musun?"

Ambrose sordu. "Ah, evet."

"Uzun sürmeyecek." Ambrose hızını artırdı. Silahı Valek'in savunmasını aştı ve kolunu kesti. "İlk kan." Sırıttı.

Tedirginlik kıpırdandı. Bu yabancı hissi görmezden gelerek stratejisini değiştirdi ve suikastçı arkadaşlarına karşı denediği daha sofistike bir dizi vuruş ve blok kullandı. Ambrose geri çekilerek duvara doğru ilerledi. Sonra hızla yana çekildi ve bir bıçak daha çekti.

Valek'in rakipsiz olduğunu anlaması uzun sürmedi. Yıllar sonra ilk kez korku, dokunaçlarını açıp kalbinin etrafına sardı.

"Seni kim tuttu?" Ambrose sordu.

Ve bu, Hedda'nın bu bilgiyi neden sır olarak sakladığının harika bir örneğiydi. Valek'in cevabı Ambrose'un boğazına iki hamle yapmak oldu ama adam geriye yaslanıp kollarını Valek'in göğsüne tehlikeli bir şekilde yakın tuttuğu için kıl payı ıskaladı. İkiz kesikler derisini dağladı.

Ambrose ilerlerken Valek ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Artık bunu bir suikast olarak değil, hayatı için bir savaş olarak görüyordu. Kaybettiği bir savaş.

"Seni Kral mı gönderdi?" Ambrose sordu.

Bu soru onu tamamen şaşırtmıştı. Kral için çalışıyor olabilir miydi? Bu mümkündü. Bu düşüncelerle dikkati dağılan Valek kritik bir hata yaptı. Ambrose bir hareket bulanıklığı içinde onu silahsız bıraktı ve bıçağını Valek'in boğazına dayayarak duvara çarptı. Acı kafatasına yayılırken soğuk çelik sıcak tenini yaktı. Korku kalbini sıkıştırırken Kral ölürken yaşayacaktı. "Seni kim tuttu?"

Ambrose sordu.

"Bilmiyorum."

Ambrose Valek'in maskesini çıkardı. Serin hava terli yüzünü havalandırdı. "Ah lanet olsun. Sen sadece bir çocuksun."

Valek bir protestoyu ısırdı. Bu onun işine yarayabilirdi.

"Bana sadece Kral olup olmadığınızı söyle ve yaşamana izin vereyim."

Yalan söylemeyi düşündü. Ne de olsa hayatı tehlikedeydi. Ama o altın bakışlar ruhunun derinliklerine işledi. "Bilmiyorum. Umarım değildir."

"Neden?"

"Kral için çalışma düşüncesi beni hasta ediyor."

"Kralını hiç sevmiyorsun, öyle mi?"

"O benim kralım değil. O benim için sadece başka bir hedef." "Ona suikast düzenlemeyi mi planlıyorsun?"

Valek ona acı bir gülümseme verdi. "Yaptım."

Ambrose onun ses tonuna güldü ama sonra düşüncelere daldı. "Onu öldürebilir misin?"

"Evet."

"O güçlü bir büyücü." "Fark etmez."

"Neden olmasın?"

Dudaklarından bir yalan döküldü ama Ambrose'un bunu anlayacağını hissetti. "Büyüye karşı bağışıklığım var."

Şaşkınlık ve kurnaz hesaplar parladı. Valek dokunulmazlığının ayrıntılarının sorgulanmasını bekliyordu.

Ambrose bunun yerine, "Sizi kimin işe aldığını bulabilir misiniz?" diye sordu. Tuhaf bir konu değişikliği.

"Bulabilirim."

"Sen yapar mıydın?"

İşte doğru soru. "Peki karşılığında?" "Hayatın."

"Bir isim için gitmeme izin mi vereceksin? Öylece?"

"Hayır, o kadar kolay değil. Görüyorsun, artık benimsin. Yaşamak ya da ölmek, buna ben karar veririm." Diğer hançerini Valek'in göğüs kafesine sapladı ve tuniğinin kumaşını yırttı. Ambrose daha sonra Valek'in etine yarım daire şeklinde bir oyuk açtı.

Valek içinden şiddetli bir acı geçerken homurdandı.

"Bu bir *C. Komutan* anlamına geliyor. Yani, ben *sizin* komutanınızım. Bana sadakat yemini edersen Kral'a ulaşmana yardım ederim. Ne de olsa ben de o orospu çocuğunun ölmesini istiyorum."

"Peki ya yapmazsam?"

"Boğazını kesip seni burada bırakacağım."

Fazla seçeneğim yoktu. Valek onun bakışlarına karşılık verdi. İçten içe, bu adamın verdiği sözleri tutacağına güveniyordu. Tuhaf. Bu adam hakkında böyle hissetmemişti.

Kardeşlerinin cinayetlerine tanık olduğundan beri hiç

kimse. "Kral'ın peşinden ne zaman gidebilirim?"

diye sordu.

"Bir yıl içinde."

Hırslı. "Peki ya Kral öldüğünde?"

"Ben Ixia'nın Komutanı olurum ve sen de benim ekibimde bir pozisyon alabilirsin. Ama önce seni kimin kiraladığını bulmalı ve sonra da onu öldürmelisin."

"Ya Kral olsaydı?"

"O zaman aracısına suikast düzenleyin. Kral'a beni hafife almaması için bir uyarı."

"Pekala. Ben de varım."

Ambrose geri adım attı. "Doğru yap."

Onu farklı türde bir korku sardı. Ölmek bilinen bir durumdu. ama sadakatini başka birine vermek... hiç tanımadığı birine... yeni bir dehşet biçimiydi. Yine de merakı belirsizlikleri bir kenara itti ve bıçağını Kral'ın kalbine saplama arzusu tüm korkuları gölgede bıraktı.

Valek tek dizinin üzerine çöktü. "Sana sadakat yemini ediyorum." "Senin adın ne?"

"Valek."

Ambrose sağ avucunu kesti ve elini uzattı. Valek adamın güçlü elini kavramadan önce parmaklarını kanayan göğsünde gezdirdi.

"Sözünü kabul ediyorum Valek."

Kaderlerini birbirine bağlayarak el sıkıştılar.

Valek Hedda'nın okuluna döndü ve başarılı olduğunu bildirdi. Müşterisinin adını asla söylemeyecekti, bu yüzden suikast ücretinin geri kalanını almak için ayrıldığında onu takip etti. Ona ödeme yapan adam özel dikim ipek giysiler giyiyordu ve etrafında yarım düzine koruma vardı. Valek onu Prens Theoin, Kral'ın dört yeğeninden biri.

Öfke göğsünü yakıyordu. Hedda, Valek'in Kral'a duyduğu nefretin farkındaydı. Onu, adamın yararına olacak bir göreve göndermek için. Ellerini sıkı.

sakinleşmek için tırnaklarını avuçlarının etine batırarak ellerini ovuşturdu.

Valek'in duygusuz kalması ve duruma mantıkla bakması gerekiyordu.

Kral bir suikastçi tutması için güvendiği bir aile üyesini göndermişti, bu da Ambrose'tan korktuğu anlamına geliyordu. Olması gerektiği gibi. Valek, Theoin'i öldürmeyi dört gözle bekliyordu. Yozlaşmış bir kraliyet mensubunu daha ortadan kaldıracaktı.

Valek, Hedda'yı gizli penceresiz dairesinde bekledi. Kimsenin bulamayacağını düşündüğü. Kasasını sakladığı yerde. kişisel dosyaları, eşyaları ve yatak odası. Bu kadar iyi korunuyor olması mantıklıydı. Etrafınızın suikastçılarla çevrili olduğunu bilerek uykuya dalmak zor olmalı.

Göğsünü kaşıdı. Ambrose'un kesiği kabuk bağlamış ve zonklamanın yerini sinir bozucu bir kaşıntı almıştı. Valek, tırnağı bir kabuğu koparana kadar acı çekmeyi tercih edeceğine karar verdi. Ahh.

Hedda geldiğinde Valek'in varlığına tepki vermedi. Birisi özel alanına girdiğinde uyarı sistemi kurmuş olması şaşırtıcı değildi.

Odalar.

Valek yaşam alanındaki bir sandalyeye uzanmış, hiç de öyle olmadığı halde rahatlamış izlenimi veriyordu.

Hedda bir keseyi havaya kaldırdı. Şıngırdadı. "Senin yarını bekleyemedin mi?"

"Sende kalsın," dedi. "Aslında..." Büyük bir çuvalı sehpanın üzerine fırlattı. Çuval sert bir takırtıyla tahtaya çarptı. "İşte tüm yarımalar, eksi yaşam ve seyahat masrafları."

"Neden?"

"Ben bu işe asla para için girmedim."

"Ama-"

"Bunu sağladığınız tüm yiyecek, barınak ve eğitim için bir ödeme olarak düşünün."

Bunun için minnettarım." Ayağa kalktı. "İhtiyacın yok-"

"Evet, biliyorum, çünkü istifa ettim."

Anlayış parladı. Geri adım attı. Eli hançerine uzandı.

"Sakin ol Hedda. Ambrose'un suikast emrini Kral'ın verdiğini bildiğin halde seni öldürmeyeceğim. Daha önce onun kirli işlerini yaptım mı?" diye sordu.

Beklendiği gibi, cevap vermeyi reddetti. En azından tutarlıydı.

Hedda, "Yardım almadan Kral'a asla yeterince yaklaşamazsın," dedi.

Sözleri içine işledikçe mide bulantısı kabardı. "Ve muhtemelen en iyi müşteriniz o olduğu için bana yardım etmeyi hiç düşünmediniz."

Yine sessiz kaldı. Akıllıca.

Midesinde kaynayan öfkeyi bastırdı. "Topladığınız ücreti Ambrose'un suikastı için harcamasanız iyi olur. Kralınız yakında parasını geri isteyecektir."

"Sen yapmadın-"

"Hayır. O hayatta ve iyi durumda. Peşinden başka kimseyi göndermemenizi tavsiye ederim."

"Neden? Onu korumayı mı planlıyorsun?"

"Gerek yok." Valek odasından çıktı ve aceleyle okulun arazisinden uzaklaştı. Hedda alarmı çalarsa, sayıca üstün olacak ve kayalıklardan aşağı atılacaktı.

Ayrıca, öldürmesi gereken bir prens vardı.

* * *

Valek, genç bir adamın yanında duran iki sınır askeri tarafından anılarından uyandırıldı. Üçü de ofisinin kapısının önünde onu bekliyordu. Muhafızların surat ifadeleri onu bela beklemesi konusunda uyarmıştı. Valek aralarında sıkışıp kalan korkmuş adamı inceledi. Sitian kıyafeti giyyordu. Ah.

Valek sağ taraftaki adama, "Rapor ver, Çavuş," dedi.

"Bu adam Sitia'dan bir haberci olduğunu iddia ediyor, ancak mesajını gerektiği gibi sınırda bırakmıyor."

"Neden olmasın?"

"Doğrudan size teslim etmem emredildi," diye söze girdi genç adam. İlginç.

"Kim tarafından?"

Haberci muhafızlara bir göz attı. "Bu çok gizli. Sadece sizin kulaklarınız için."

"Pekâlâ." Valek ofis kapısının kilidini açtı.

Çavuş, "Efendim, Sityalı bir casus ya da suikastçı olabilir," dedi.

Valek ona baktı. "Peki bu değerlendirmeyi neye dayandıryorsun?" "Uh... seni görmekteki ısrarına."

Bu adam nasıl çavuşluğa terfi etti? "Size suikastçılar hakkında kısa bir ders vereyim, Çavuş. Onlar sınıra kadar yürümezler ve planlarını duyururlar. Dikkat çekici kıyafetler de giymezler. İkiniz de gidebilirsiniz."

"Ama kaptanımız bize her zaman Sitian'ın yanında kalmamızı söyledi." "Ben sizin kaptanınızdan daha üstünüm. Kalenin kapısında bekleyin."

Valek ona ofisine kadar eşlik ederken haberci ellerini ovuşturdu. Kötü haber mi, yoksa kötü şöhretli Valek ile yalnız kalacağı için gergin miydi?

Valek masasına yaslandı. "Bu kadar önemli olan nedir?"

"Ben... şey... Beni İkinci Büyücü Irys Jewelrose gönderdi."

İlk aklına gelen Yelena'ya bir şey olduğu oldu. Habercinin verdiği bilgilerin geri kalanını sallamamak için Valek'in tüm iradesini kullanması gerekti. "Devam et."

"İrtibat Yelena konusunda çok endişeli. Bir süredir..." Doğruldu.

"Ne oldu?"

"Usta Büyücüler İrtibat'a zarar verecek bir komployu ortaya çıkardılar." "Ormandaki suikast girişimini zaten biliyorum."

"Bunun o saldırıyla mı yoksa yeni bir saldırıyla mı ilgili olduğundan emin değiller. İrtibat Bürosu savunmasız olduğu için Üstat Jewelrose hemen bilgilendirilmeniz gerektiğini düşündü."

"Savunmasız mı?" Buz vücuduna hücum etti. Masasının kenarını kavradı. "Savunmasız derken ne demek istiyorsun?"

JANCO

Janco'nun başındaki ağrı arttıkça, Onora büyü bir saldırı için hazırlandı. Birkaç dakika sonra hiçbir şey olmadı. Kimse saldırmadı. Yine de acı devam etti. Janco'nun görüşü bulanıklaştı ve göz ucuyla bunun nedenini gördü. Bir illüzyon. Ya da daha doğrusu, büyü bir illüzyon. lanet ormanın ortasında.

Janco büyü illüzyona yaklaştıkça sağ kulağındaki acı daha da şiddetlendi. Onora bıçaklarını çekerek onu takip etti. İllüzyonlar arasında bu oldukça zayıftı. Ormana tam olarak uyuyordu. Çıplak ağaçlar, çalılar, ölü yaprak yığınları... Hepsi de ormanın ortasında olmak için normaldi. Yılan Ormanı.

Bu da önemli bir şey sakladığı anlamına geliyordu. Janco illüzyona doğru yürürken ellerini düz bir şekilde uzattı. Başı çarparken yüzünü buruşturdu.

"Janco, sağ tarafta bir ağaç var- Oh!"

İllüzyonu deldi ve vücudunda garip bir yanma hissi parladı. En azından kulağındaki acı hafiflemişti.

"Janco, iyi misin?" Onora sordu. "Neredey-"

Büyü sınırdan uzandı ve onu içeri çekti. Kız şaşkınlıkla irkildi ama hemen toparlandı.

Nefesini toplarken etraflarını taradı. Vagon tekerleği olukları orman zeminini işaretliyor ve birkaç metre ötedeki bir mağaranın ağzına açılıyordu. İllüzyon mağaranın girişini kamufle etmişti, böylece sınır devriyeleri mağaranın yanından geçip gidecekti.

Onora içeri baktı ve sonra içeri girdi. Yanmayan bir fenerle geri döndü. "Görünüşe göre mağara kullanılıyor. Burası bir sığınak olabilir mi?"

"Orada birinin yaşadığına dair herhangi bir kanıt var mıydı?"

"Dar ve uzağı göremiyorum. Daha ileride daha büyük bir mağara olabilir."

"O zaman feneri yak da gidip bir bakalım." "Deli misin sen?"

"*Deliliği* tanımla."

"Bir tuzağa doğru yürüyorum." Hançerinin ucunu mağaraya sapladı. Janco yere çömeldi. "Vagon izleri birkaç günlük. Yeni çizme izi yok.

Mağaranın şu anda dolu olduğunu sanmıyorum."

"Yani şimdi sende de bir mağara havası mı var?"

"Pekâlâ, Küçük Bayan Suikastçı, ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Saklanın ve bekleyin. Bakalım kim çıkacak ya da girecek."

Oh. Aslında bu oldukça iyi bir plandı. Bunu düşünemediği için sinirlenen Janco kollarını kavuşturdu. "Ne kadar süre için?"

"Ne kadar sürerse sürsün."

"Peki ya görevimiz?" Ve sonra kafasına dank etti. "Bu ne olabilir Kaçakçıların görünmeden sınırı geçebilmeleri için bir yol arıyoruz."

"Eğer sınırın altından Sitia'ya tünel açıyorsa ve bu sadece bir sığınak değilse." "Killjoy."

"Eğer öldürecek olsaydım, bu *neşe* olmazdı." Onora ona sert bir bakış attı. Güldü. "Ölmemi dileyen ilk kişi sen olmazdın, tatlım."

Sevgi sözcükleri karşısında irkildi ve öfkesini gizlemek için silahlarını kılıflarına soktu... Öfke mi? Hayır. Korku mu? Tam olarak değil. Daha çok solmamış eski bir kâbus gibiydi. Bir daha "tatlım" derse onu bedensel zarar vermekle tehdit etmesini bekledi ama Onora sessiz kaldı. Akıllıca. Eğer telaşlansaydı, sırf onu kışkırtmak için her zaman kullanırdı. Ari buna çocukça demişti ama Janco bunu bir araç olarak kullanıyordu. Onun ne kadar tahammülü olduğunu ve kırılma noktasının nerede olduğunu keşfetmesi gerekiyordu.

"İllüzyonu nasıl gördün?" diye sordu. "Sihrin var mı?"

"Oh hayır. Hiç de değil. Büyüye alerjim var." Uyarı acısı hakkında açıklama yaptı. "Ne sakladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bunu hissedebildiğine göre, sen illüzyonun dışında bir yer bulmalısın, ben içeride kalacağım," dedi.

Etrafına baktı. Fazla yer yoktu. "Nerede-"

"Pek fazla insan yukarı bakmaz." Botlarını ve pelerini çantasının içine soktu, sonra da gözden uzak bir yere sakladı. Onora mağaranın ağzının yanındaki kaba taş duvara tırmanarak tepeye ulaştı. Rahat bir pozisyona yerleşerek Janco'yu kışkırladı.

Durakladı. Kayalıkların kuytularında birikmiş gri taşlar ve kahverengi toprakla karışmış gibi görünüyordu. Janco gözlerini kaçırdı ve ensesini ovuşturdu. Uykusuzluk insana tuhaf şeyler yaptırabiliyordu. Aynı orman parçasını izlememek için onun görüş alanını değerlendirmek üzere döndü. Ama kadın ortadan kaybolmuştu.

"Biri gelmeden önce git." Sesi başının üstünden geliyordu.

Kutsal kar kedileri! O...? O... muydu? Mağaranın girişine yaklaştı, yarasının yanmasını bekliyordu. Ama yanmadı. Belki de illüzyonun büyüsü onun gücünü örtüyordu. Düşünürken o noktayı ovuşturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Uh, sadece bir şeyi kontrol ediyordum." Janco sanki tüm cevapları içeriyormuş gibi kafasını mağaraya soktu. Ama içermiyordu. Tabii karanlığın Onora'nın gizemiyle bir ilgisi yoksa. Belki de öyledir. Belki de-

"Janco."

Kadının kızgınlığı onu düşüncelerinden kopardı. "Pekâlâ, ben gidiyorum." Yanılsamayı geçerken acıya hazırlandı. Acı alevlendi ve kafasına saplandı. Janco yoğun sızı katlanılabilir bir seviyeye inene kadar yürümeye devam etti. Sonra saklanacak bir yer buldu.

Düşünceleri Onora'ya geri döndü. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca Janco derisinde hiç o ürpertici, sürünge hissi hissetmemişti; bunun büyü'nün kullanıldığı ama kendisine yönelik olmadığı anlamına geldiğini öğrenmişti. Tarif etmesi zor. Bu Bir yankı duymak gibi.

Ateş yakmak ya da bir yalancıyı tespit etmek gibi tek bir şey yapabilecek kadar sihre sahip olan Tek Tuşluk Mucizelerden biri olabilirdi. Hey, bu kafiyeli oldu - bunu daha sonra hatırlamak zorunda kalacaktı. Belki de gücü bir bukalemun gibi çevresine uyum sağlıyordu. Komutan'a ulaşmasına ve zindandan kaçmasına şaşmamalı. Bir suikastçı için yetenek... oldukça tatlıydı! Tabii ki, yanılıyor da olabilirdi. İllüzyonun verdiği acı görüşünü bozmuş olabilir.

Ama beklerken... şey, bu noktada herhangi bir şey. Sıkılmaktan bahsetmişken. Janco, Onora'yla birlikte bir devriyeyle karşılaştıkları zamanları hatırladı.

ormanın içinde eridi. Tüyler ürpertici sürüngeñler ona saldırmamıştı ama ortadan kaybolma yeteneği... tuhaf görünüyordu. Hemen sonuca varmamaya karar verdi - Ari gurur duyardı - ve bir gözünü Küçük Bayan Suikastçı'nın üzerinde tutarak başka numaraları olup olmadığına baktı.

Gün, alacakaranlığa doğru ağır aksak ilerliyordu. Janco'nun sert kasları hareketsizlikten şikâyetçiydi. Midesi gurulduyordu. Harika. Karanlık çökene kadar bekleyecek ve sonra mola verecekti. Ne de olsa bir adamın yemek yemesi, uyuması ve işemesi gerekiyordu.

* * *

Gümbürdeyen bir gıcırtı onu hafif bir uykudan uyandırdı. Karanlık etrafını sarmıştı. Kendini Onora ile birlikte Yılan Ormanı'na yönlendirmesi bir anını aldı. Kontrol et.

Bir koşum takımı şingırdadı ve yere vuran at toynaklarının gümbürtüsü altında titreşti. Çok geçmeden iki at arabası göründü. Banklarda oturan figürlerin elinde fener yoktu ama ağaçlar gibi büyük engelleri ayırt etmeye yetecek kadar ay ışığı vardı. Ayrıca, çoğu ata bir patikanın gösterilmesi yeterliydi. İçgüdüsel olarak açık patikayı takip ettiler.

Saklandığı yerin yanından geçerken Janco bir çuval bezi örtüsü fark etti. vagonun topak topak içeriğine baktı. Merakla, yanılsamaya yaklaşan vagonları takip etti ve sonra yavaşladı.

"Nerede şu lanet mağara?" diye sordu bir adam. "Kaçırdık mı?"

"Hayır, biraz ileride," dedi arkadaşı.

"Burada durun," diye seslendi bir kadın ikinci arabadan. "Yaklaşırsak atlar çok ürkek olur. Mattison bizi karşılayacak."

Atları çözdüler, yem ve su verdiler. Görünüşe göre Mattison'ı bekliyorlardı. Yerinde duramayacak kadar meraklı olan Janco, ikinci vagonun arkasına yaklaştı, uzun ve dar yatağa dikkat etti. Örtüyü kaldırınca fiçılar ortaya çıktı. Meşe ağacına kelimeler kazınmıştı ama okunamayacak kadar karanlıktı.

Parlak sarı bir parıltı illüzyonu delip geçerek onu bir anlığına kör etti. Üç iri adam meşaleler taşıyor ve küçük bir arabayı çekiyordu. Üç iri yarı adam daha ortaya çıktı ama hiçbir şey çekmediler. Altı adamın hepsi bir şeyler giyiyordu.

deri koşum takımı.

İki grup birleşti. Onlar dikkatlerini dağıtırken Janco ormana geri döndü.

"Sizi takip eden var mı?" diye sordu iri hayvanlardan biri.

"Dalga mı geçiyorsun? Kilometrelerce etrafta kimse yok," dedi araba lideri.
"Ne kadar aldın?"

"Varil başına altı altın."

"Bir dahaki sefere sekiz tane isteyin. Bu malı kaçırmak gittikçe zorlaşıyor.
Valek'in köpekleri etrafı kokluyor."

Janco'nun yanında öfkeli bir huff sesi duyuldu. Sıçradı ve bir çığlığı bastırdı.

"Bana böyle sinsice yaklaşma," diye fısıldadı Onora'ya.

"Suikastçı, hatırladın mı?"

"Ama ben senin
tarafındayım." Omuz silkti.

"Alışkanlık."

"Mağaradan gelen arabada ne olduğunu gördün mü?" diye sordu. "Evet. Birkaç küçük fıçı."

Kaçakçıların bir vagonu üç iri adama bağlayıp zincirleri koşumlarına takmalarını, sonra da diğer üçünü diğer vagona bağlamalarını izlediler.
Tuhaf. Neden atları kullanmamışlardı?

"Ben ikinci vagonun üzerindeki çuvalın altına gireceğim," diye fısıldadı Onora. "Sen arabayı takip et ve nereye gittiğine bak. Neler olduğunu öğrendiğimizde burada buluşuruz."

Adam itiraz etmek için ağzını açtı ama kadın ortadan kayboldu. Diğerleri atları ve adamları bağlamakla meşgulken, battaniye dalgalandı ve araba ek ağırlığın altında gıcırdadı. Janco dışında kimse fark etmedi.

İşlerini bitirdikten sonra, kaçakçılar bir başka buluşma için ayarlamalar yaptı ve sonra ters yönlere doğru yola koyuldular. Atlar arabayı mağaradan ormana doğru çekerken, adamlar da iki arabayı mağaraya.

Ah. Atlar ya tünele sığmıyordu ya da yeraltına inemeyecek kadar korkmuşlardı. Onora'nın planında haklılık payı vardı ama Janco hâlâ ona güvenmiyordu. Valek de ona göz kulak olmasını emretmişti.

Janco illüzyona doğru atılmadan önce birkaç dakika bekledi. Kısa süreli bir ateş dalgası sönmeden önce başını çevreledi. Meşale ışığı çemberi mağaranın derinliklerine doğru çekildi. Takip etmek için cesaretini topladı. Janco bunun kısa bir tünel olmasını umuyordu.

Ne de olsa yemek yiyecek ya da işeyecek zamanı olmamıştı.

YELENA

Saz bitkisini serbest bıraktım ve ellerimi iki yana açtım.

"Güzel. Şimdi ayağa kalk ve yavaşça arkana dön," diye emretti arkamdaki adam.

Kiki'nin onun varlığı konusunda beni neden uyarmadığını merak ederek doğruldum ve onunla yüzleştim. Uzun boylu ve kaslı bir Kum tohumu savaşçısı beni izliyordu. Onu tanıyamadım. Sol elinde bir pala, sağ elinde ise başka bir hançer tutuyordu. Teni gölge rengindeydi ve beline yeşil ve kahverengi desenli bir kumaş sarılıydı. Alçakgönüllülük için olmalı çünkü Vücudunun geri kalanı soğuğa rağmen çıplaktı.

Kiki umursamadan yakınlarda otladı.

"Yolculuğunuza devam etmelisiniz," dedi. Hiç şansın yok. "Toplanmam gerek-"

"Sazlıkların hasat edilmesi yasaktır." "Neden?"

"Çok güçlü bir zehirdir."

"Biliyorum. Bana enjekte edilmiş olabilir."

"Mümkün değil. Sen hayattasın."

Alaycı bir karşılık verdim. İyi silahlanmış adamı üzmeye gerek yoktu.

"İyileştirme yeteneklerim var. Zehrin beni öldürmesini engellemiş olabilirim."

Bir adım daha yaklaştı. "Sende büyü sezmiyorum."

Pekâlâ, başka bir taktik deneme zamanı. "Hayatta kalan Kumrular'ın neredeyse hepsiyle arkadaşım ama seni daha önce hiç görmedim. Sen kimsin?"

Kum Tohumu geniş göğsünü kabarttı. "Ben saz bitkilerinin koruyucusuyum."

Bitkiler. Çoğul olarak. En azından daha fazlası vardı.

"Başka bir yamadan çalabileceğinizi düşünmeyin," dedi. "Ben her şeyi izlerim."

Ve bu ancak şu şekilde mümkün olabilirdi. "Bitkilerin üzerinde büyülü bir kalkan var ve kırıldığında sen ortaya çıkıyorsun."

"Evet." Kaşları birbirine çarparak kel kafasını dalgalandırdı. "Ve sen gölge dünyada bekliyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Gölgeler dünyasında bulundum."

"Mümkün değil. Sen bir Kum Tohumu Hikâye Dokuyucusu değilsin." "Ben Ruh Bulucu'ydum."

"Öyle miydi?" Yüz ifadesini şaşkınlık kapladı. "Yapılan bir şeyi geri alamazsınız."

"Keşke bu doğru olsaydı ama biri beni reedwither ile zehirledi ve artık Ruh Bulma günlerim sona erdi. Bu yüzden bir örneğe ihtiyacım var, böylece onu babama götürebilir ve bir panzehir üretmesini sağlayabilirim."

"Baban kim?"

"Esau Liana Zaltana." Gerçi adının ne işe yarayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Bu Esau'yu tanıyorum."

Sonra tekrar. Umut yükseldi.

"O size yardım edemeyecek. Bu bitki iddia ettiğiniz şeyi yapamaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Daha önce hiç kimse bunu bir Ruh Bulucu üzerinde kullanmadı." "Doğru." Silahlarını belindeki kumaşın içine soktu. "Ama ben

Uzun yıllardır bitkiyi korumak için gölge dünyadan çağrılmadığımı biliyorum."

Düşündüm. Bazı maddeler yıllarca etkisini sürdürdü. "Başarılı oldular mı?"

"Ben göreve geldiğimden beri kimse gelmedi. Ölmeden önce, yaşam iplerim sazlık bitkisine dokunmuştu, böylece görevdeyken onu koruyabilecektim. gölge dünya."

"Ne kadar zaman önce?"

"Baban Esav, meraklı bir çocukken, bir zamanlar ilk kez ovaya çıktık. Esav o kadar çok soru sordu ki, büyüklerimizin onu eve erken göndereceğini düşündüm."

Babamın sesine benziyordu. İçimden bir duygu karmaşası geçti. Eğer zehir reedwither bitkisinden değilse, o zaman büyümün kaybolmasına ne sebep olmuştu?

Kum tohumu yaklaştı ve ellerini açtı. "İzin verir misin?" "Ne yapabilirsin?"

"Hayatınızın iplerini okuyun." "Sen bir Hikaye Dokuyucusu musun?"

"Evet."

Mantık süzgecinden geçirdiğimde, ona izin vermemek için bir neden bulamadım.

Belki de bir hayalet Hikâye Dokumacısı sihreme ne olduğunu keşfedebilirdi.

"Pekala. Senin adın ne?"

"Geceyarısı Oğlu." Elimi kavradı. "Bir engel var."

Null kalkanlarını unutmuştum. Tutuşunu bırakarak pelerinimi çıkardım ve boynumdaki ahtapot kolyeyi çekip özenle yere bıraktım. Soğuk bir esinti tenimi okşadı ve titredim.

Geceyarısı Oğlu elimi iki elinin arasına aldı. Isı tenimi sardı ve Ateş Savaşçısı'nı hatırlayarak bir an paniğe kapıldım. Bu kadar kolay güvenmem aptallıktı. Geceyarısı Oğlu ateş dünyasından olabilirdi. Ve şimdi korunmasızdım.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Geceyarısı Oğlu, sıkı sıkı tutarak.

"Çok savunmasızsın." Bakışları uzaklaştı. "Hikâyen karmaşık ve girift bir desenle örülmüş." Kendi kendine kıkırdadı. "Oğlumun zaman zaman zorlanmasına şaşmamalı. Ve yaşlıların neden onun meydan okumaya hazır tek Hikâye Dokuyucusu olduğuna inandıkları da."

"Oğlun mu?"

"Ay Adam."

Rahatladım ve benzerliği neden fark etmediğimi merak ettim. Silahlar dikkatimi dağıtmış olmalıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet." Sesim cızırtılıydı.

"Geri dönelim."

Avibian Ovaları baş döndürücü bir renk cümbüşüyle, kasırgaya yakalanmış kum taneleri gibi etrafımızda dönüyordu. Gün ışığı geceye döndü ve ağaçlar yerden fişkirarak düz araziye bir ormana dönüştürdü.

Acı omzumu delip geçerken altımdaki hareket yana doğru sarsıldı. Pusuya düşürüldüğüm gecenin olaylarını hızla yeniden yaşadım. Valek'le geçirdiğim zaman ve sıcak-soğuk ateşine katlanışım, Sihirbazın Kalesine yaptığım yolculukla birlikte hızla geçti. Yaptığım her şey ve konuştuğum herkes gözümün önünden geçti. Ben'in kendini beğenmiş yüzü gözümün önüne geldikten sonra bir karartı oluştu. Korku beni kaçmaya ve saklanmaya iterken irkildim ama ne bedenim ne de görüntüler üzerinde kontrolüm vardı.

Geceyarısı Oğlu günümüze ulaşana kadar beni bırakmadı. Yorgunluktan yere yığıldım, hiçbir şey yapmadığım için bu bana garip geldi.

"Bütün işi sen yaptın," dedi.

Ahtapotu boynuma dolayarak pelerinimi omuzlarıma çektim. Hava buz gibi olmuştu. Soğuk mevsimin son günü olması buraya kadarmış.

"O zaman ne yaptın?" diye sordum.

"İzledim ve öğrendim."

Pelerinin kumaşını sıkıca kavradım. "Ve?"

"Reedwither bitkisinin suçlu olmadığı doğrulandı." Bir başka çıkmaz sokak.

"Ayrıca ölmediğin de doğrulandı." "Ne?"

"Sen Ruh Bulucusun. Bir kişinin bedenini iyileştirip ruhunu geri vererek onu hayata döndürme yeteneğine sahipsin. Öldükten sonra ruhunu bedeninin içinde tutabilir, sonra da kendini iyileştirebilirdin."

İki ruhu iade etmiştim -tono'nun ve Gelsi'nin. İkisi de kurtarıldıktan sonraki bir yıl içinde kendilerini öldürmüşlerdi ve ben de bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim. Panik içindeyken kendimi yeniden canlandırmadığımı bilmek güzeldi. İçimden bir ürperti geçti.

"Eğer bunu yapmış olsaydım, bu benim sorunuma neden olur muydu?" Stono'nun büyüü yoktu ama Gelsi'nin vardı. Ancak onu hayata döndürdükten sonra hala güçlerine erişimi olup olmadığını hatırlayamıyordum.

"Bu ilginç bir soru."

"Peki ilginç bir cevabınız var mı?" "Hayır. Ama önemli değil." Gözleri parlıyordu.

Enerjiyle ayağa fırladım. "Sihirime ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Ve?"

"Engellendi."

"Null kalkanı gibi mi?" "Hayır."

Hayal kırıklığım arttı ve tırnaklarım avuçlarıma batana kadar pelerininin sert kumaşını sıkıca kavradım. Sakinleştirici bir nefes aldım. Eğer Ay Adam şifreli ve sinir bozucu olmayı babasından öğrenmişse, kelimelerimi özenle seçmem gerekiyordu. "Büyüm nasıl engelleniyor?"

"Öyle işte."

Hırıltımı bastırdım. "Bunun bir null kalkanına benzemediğini söylemiştin. Açıklayabilir misin?"

"Boş bir kalkan her iki yönden gelen büyüü engellerken, bu sadece büyü kullanmanızı engeller. Ancak büyüye karşı savunmasızsınız. Şimdilik."

Eski haberler. "Bu" nedir? Bir zehir mi? Büyü mü? Bir virüs mü? Tek yönlü bir boş kalkan mı?"

Cevap vermedi.

Yüz ifadesini inceledim. "Bilmiyorsun!" Tepki vermedi.

İnleyerek tekrar yere çöktüm ve kolumu gözlerime siper ederek arkama yaslandım. "Bana söylemeyeceksin değil mi? Söylemeyeceksin, değil mi?" Sıcak bir basınç oluşurken boğazım kapandı. Saf irade gücü gözyaşlarımın dökülmesini engelledi.

"Sana şunu söyleyebilirim." Ona baktım.

"Bunu çözeceksin, Ruh Bulucu." "Ne zaman?"

"Doğru zaman geldiğinde."

Midnight Son tıpkı Moon Man gibiydi.

"Oğlunuza nasıl şifreli olunacağını öğrettiniz mi yoksa bu Hikâye Dokuyucular için doğuştan gelen bir özellik mi?" diye sordum.

"Doğuştan. Yol gösteriyoruz ama kolay cevaplar vermiyoruz."

"Kişiliğinin bu sinir bozucu yönüne çok aşınayım." Alaycı ses tonumu keskinleştirdi. Doğrudum. "Üzgünüm, tüm bunlar..."

"Bunaltıcı."

"Evet. Sihrim geri gelirse bana söyleyebilir misin?"

"Hayır." Bir elini uzattı. "Gelecekteki hikâye dizileriniz cevabı ortaya çıkarmıyor. Her iki gelecek de eşit derecede mümkün."

Bu da sihrimi geri kazanma şansımın yüzde elli olduğu anlamına geliyordu. Sıfır şanstın daha iyi. Sihirsiz uyandığımdan beri düşüncelerimi lekeleyen kara umutsuzluk bir nebze olsun azaldı.

"Bundan sonra ne yapmalıyım?" Cevap beklemeden sordum.

"Geri dönmeli ve başladığın işi bitirmelisin."

Ah. "Yapamam. Ölürler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Anılarımı araştırdım. Ben'in belli belirsiz bir görüntüsü, varlığımın ölümle sonuçlanacağı bilgisine eşlik ediyordu. "Sadece... biliyorum."

"Güçlü bir büyücü anılarınızı değiştirerek içinize bu korkuyu yerleştirdi."

"Ben Moon ya da belki Cilly ve Loris Cloud Mist?" Yetenekli olabilirler.

"Bilmiyorum."

"Tamir edebilir
misin?"

"Hayır. Bu korkuyu görmezden gelmeyi öğrenmelisin."

Söylemesi yapmasından daha kolay. Öfkelendim. "Biliyor musun, seninle ne kadar uzun zaman geçirirsem Ay Adam'ı o kadar az özölüyorum."

"Teşekkür ederim."

Endişemin yerini merak aldı. "Neden ona Ay Adam adını verdin?"

Geceyarısı Oğlu gülümseyerek büyük beyaz dişlerini gösterdi. "Dolunay sırasında hamile kaldı ve dolunay gecesi doğdu, bu yüzden ona Ay adını verdik. Çocuk kıyafet giymeyi hiç sevmeyeği için uygun bir isim. Adam, Hikâye Dokuyucusu güçleri ortaya çıktıktan sonra geldi. Moon'un bir ...yeterince etkileyici değil." Geceyarısı Oğlu güldü.

Kahkahasının sesini içime çektim, gözlerimi kapattım ve Ay Adam'ın orada durup onu utandırdığı için babasına kaşlarını çatığını hayal ettim. Yine de Ay Adam utanmazdı. Enine boyuna düşünmeden kaçığım için beni azarlardı.

Ama sihrim olmadan ne yapabilirim ki?

"Güç battaniyesine erişimi olmayan insanların bu kadar çaresiz olması utanç verici. Erken yaşta ölmeleri bir mucize." Geceyarısı Oğlu tsked.

"Şu zihin okuma işine başlama."

"Özür dilerim. Kendine acımak istiyorsun. Seni düşüncelerinle baş başa bırakacağım. Ama şunu söyleyeceğim. Ailenizden ve arkadaşlarınızdan kopuk hissetmemeli ya da onların hayatlarından endişe etmemelisiniz. Onların hikayeleri

sizinkiyle örölmüştür. Hikâyenizin etrafını saran sihirli iplikçik olmasa bile, diğer iplikleriniz güçlü kalmaya devam edecek."

"Başka bir deyişle, çözülmeyeceğim."

"Kesinlikle." Sırıttı ve eğildi. "Seninle tanışmak bir zevk, Ruh Bulucu. Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa, beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz. İtiraf etmeliyim ki

Davetsiz misafirleri bir bitkiden uzaklaştırmak seninle konuşmak kadar heyecan verici değil." "Biraz eğlence sağlayabildiğime sevindim."

Geceyarısı Oğlu bana dişlek bir gülümseme daha fırlattı ve Gölge. Gölgele dünyasına dönerken gözden kayboldu. Kumdaki çizme izlerine baktım. Yorumları zihnimde dönüp duruyordu. Üç ana şey aklıma takıldı. Geceyarısı Oğlu sihrimi nasıl kaybettiğimi bulacağımı iddia etmiş ve güçlerimi geri kazanmam için bana yüzde elli şans vermişti. Ayrıca bana Ruh Bulucu demişti ki bu, hikâye dizilerimde gördüğü bir şey nedeniyle dil sürçmesi olabilirdi.

Bulmacayı çözmeye çalışmaya devam etmeliydim. Elimde hangi seçenekler kalmıştı?

Pazia Bulut Sisi'nin bazı cevapları olabilir. Buranın kuzeydoğusunda olduğunu tahmin ettiğim Ognap'ta yaşıyordu. Gerçi Avibian Ovaları'nın neresinde olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Diğer seçeneğim güneye, Illiais'e gitmekti.

Jungle babamı ziyaret edecek. Büyü engelleyici bir maddeyi biliyor ya da duymuş olabilir. Karar vermek için dudağımı çiğnedim.

Kiki kolumu dürterek beni şaşırttı. Eyerine bir göz attıktan sonra mavi gözlü bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum. Bir dürtme daha.

"Tamam." Pelerinimi emniyete alıp çantamı omuzlayarak Kiki'ye bindim. O anda, içimi kaplayan dehşete rağmen yapmam gereken doğru şeyi biliyordum. "Fulgor'a dön lütfen, Kiki."

* * *

Opal'in cam fabrikasının etrafına yerleştirilen ekstra güvenlik önlemleri beni şaşırtmamıştı. Aslında, Reema'yı kararlı bir suikastçıdan korumak için yeterli olmayacakları gerçeğine rağmen onayladım. Valek'ten öğrendiğim pek çok şeyden biri de bir suikastçının öldürmek için en uygun zamanı bulmak için günlerce, haftalarca, hatta aylarca oturup beklediğiydi.

Kiki'nin dizginlerini yakındaki bir direğe dolayarak çantamı omuzladım ve girişe yaklaştım. Gözcülerin her hareketimi takip ettiğinden emin olmaya ve sırtıma baskı yapan görünmez bakışların ürpertici hissini görmezden gelmeye çalıştım. Öğleden sonraki güneş ışığı havadaki soğukluğu giderdi ve şimdi güneş ufukta dengede durduğundan

soğuk şiddetlendi. Yoksa fabrikanın dışındaki muhafızların bana çevirdiği buz gibi bakışlar mıydı?

Ben dışarıda beklerken, bir adam iddialarımı doğrulamaya gitti. Yanında Devlen ile döndü.

"Bitkiyi buldunuz mu?" diye sordu düz bir ses tonuyla.

Muhtemelen bana kızgındı. Onu suçlamadım. Başımı üzerimde gezinen gardiyana doğru eğdim. "İçeride konuşabilir miyiz?"

"Opal burada değil."

"Endişelendiğim kişi Opal değil. Reema nasıl?"

Bakışlarında öfke alevlendi, ama onu fabrikaya kadar takip etmemi işaret etti. Sonra durdu. İşçiler fırınların etrafında vızıldıyordu. Dörtlünden yayılan ısı beni sardı. Uyuşmuş parmaklarım çözüldü.

"Reema beni deli ediyor." Devlen kollarını kavuşturdu. Kısa kollu ve pantolon giymişti. "İçeride kapalı kalmak onun için ideal değil."

Telaşla, "Yukarıda yalnız mı?" diye sordum.

"Hayır. İki muhafız daha onu izliyor. O gece neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

"Opal nerede?"

"Şehirde, Ben'i arıyorlar." "Onu buldular mı?"

"Hayır. Soruma cevap vermediniz."

"O gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni uzaklara çekmiş ve anılarımı değiştirmiş olmalılar. Tek bildiğim Fulgor'da kalsaydım Reema'nın öldürüleceği ve diğer arkadaşlarımla ailemin de öldürüleceğiydi." Bir elimi kaldırarak sorularını durdurdum. "Bunun sadece planlanmış bir tehdit olduğunu düşünsem de, Reema'yı göndermeliyiz yoksa işlevimi yerine getiremeyeceğim. O burada güvende değil."

"Bizimle birlikte uyuyor ve Fulgor'un güvenlik güçlerinden dört muhafızımız her zaman burada."

"Yeterli değil. Peşinde bir suikastçı olabilir." Öfkesinin yerini korku almıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Bilmiyorum ama bunun benim sahte anılarımdan biri olma ihtimalini göze alamayız. Eğer Ben onun..." Parmağımı şakağıma vurdum. "Plan işe yaramadı, inadına onun peşine düşebilir."

Başını salladı. "Pekala. Ne yapacağız?"

"Reema'yı çağır. Ona bir çanta hazırlamasını ve en sıcak tutan pelerinini giymesini söyle. Sen de onunla gidiyorsun, o yüzden seyahat çantayı al."

O Reema'yı almak için koştururken ben de yeni aldıklarımı çantamdan çıkarıp bir kenara koydum. Yemek pişirme aletlerim, çakmaktaşım, Esau'nun saha el kitabı ve birbirine karışmış diğer seyahat malzemelerimin üzerinde duruyordu. Değerli eşyalarımı da sırt çantamda tutuyordum ve yatağımı da çantamın altına bağlamıştım.

Sıcaklık sonunda iliklerime kadar işlemişti. Pelerinimi ve kumaşın içindeki gizli silahların çoğunu çıkardım.

Devlen, Reema ile birlikte döndü. İkisi de küçük sırt çantaları taşıyordu.

Reema koşarak yanıma geldi. "Kaçmadığını biliyordum. Onlara kötü adamları kovaladığını söyledim ama bana inanmadılar. Yakaladın mı onları?"

Bana duyduğu güven karşısında gülümsedim. "Henüz değil. Babanla birlikte gizli bir göreve gitmeni istiyorum. Üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Yanakları heyecandan kızardı. "Evet!"

"Güzel. Ata binmeyi biliyor musun?" "Evet."

Devlen, "O sadece Opal'la birlikte Quartz'a gitti," dedi. Babasına alaycı bir bakış fırlattı. Babası onu görmezden geldi. "Yardım almadan binebilir misin?"

Ona sordum.

"Tabii ki."

"İhtiyacın olan tek şey bu. Sadece dayan ve gerisini Kiki halledecek." "Kiki!" diye bağırdı.

Devlen, "Reema, bu çok ciddi," diye uyardı.

Yerine oturdu, ama bakışlarında saf, arsız bir zevk dans ediyordu. Tanrım, bu çok ilginç olacaktı.

"Opal'ın ofisine gidelim. Çantalarınızı getirin." Yeni paketle birlikte benimkini de aldım.

Biraz özel alana girdikten sonra onlara iki peruğu gösterdim - biri düz siyah saçlı, diğeri sarı tirbuşon bukleli.

Siyah olanı kaldırdım. "Reema, sen benim gibi davranacaksın. Bu peruğu takar, pelerinimi giyer ve kapüşonumu aşağı doğru çekersen kimse bir şeyden şüphelenmez. Kiki seni kuzeydoğuya götürecektir."

"Hepsi bu kadar mı?" Ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

"Bu çok önemli. Yüzünü gösteremezsin. Ciddi olmalısın ve baban seninle buluşana kadar Kiki'de kalmalısın. Kiki seni koruyacaktır. Tamam mı?"

Başını salladı. "Her şeyi berbat etmeyeceğim." "Güzel."

Reema kendi pelerinini benimkiyle değiştirdi. Etek ucu yerde sürükleniyordu ama karanlıkta fark edilecek kadar değildi. Öyle umuyorum. Saçlarını topuz yaptım ve peruğu başına geçirdim.

Ona kumaşın içine gizlenmiş penslerin yerini gösterdim. "Bunlarda Curare, bunlarda da uyku iksiri var. Bunları sadece acil durumlarda kullan. Onları fırlatmaya çalışmayın. Yapabiliyorsanız derinize saplayın."

Onu ön kapıya kadar götürdük.

"Hazır mısınız?" Devlen onu kısa bir kucaklaşmanın içine çekerek sordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz. Baban seni daha sonra gördüğünde söyleyecek. Merak etme. Kiki yolu biliyor."

Reema kapüşonunu yüzüne doğru indirdi ve arkasına bakmadan, sanki önemli bir görevdeymiş gibi fabrikadan çıktı. Ki öyleydi. Üst katta ön tarafa bakan bir pencereye koştum ve tam zamanında dışarı bakıp Kiki'yi yolun aşağısına doğru ittiğini gördüm. İki kalp atışı sonra birkaç gölge sokağın karşısındaki binadan ayrılıp beni takip etti ve tüm anılarımın sahte olmadığını kanıtladı.

Şimdi ikinci bölüm. Opal'ın ofisinde Devlen'a katıldım.

Sarı buklelerinden biriyle oynadı. "Umarım onu tehlikeye atmıyorsunuzdur."

"Kiki kuzeydoğuya doğru gidecek, kasaba sınırlarını geçecek ve bu onları mutlu edecek. Ve Kiki kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecek."

"Peki ya bu?"

Saçlarımı ördüm ve peruğu ondan alıp başıma sabitlemeden önce başımın etrafına sardım. "Bu diğer ikisine göstermek için

Reema'nın hâlâ burada olduğunu gözleyenler." Pelerinini omuzlarıma bağladım. Dizlerime kadar düşüyordu, sevdiğimden daha kısaydı ama siyah botlarım ve koyu renk

Kimsenin fark etmeyeceği bir pantolon. Birkaç buklenin kapüşondan kaçmasına izin vererek kumaşı aşağı çektim. "Hadi gidelim."

"Nerede?"

"Reema'yı nereye götüreceksin?"

"Birkaç blok ötede bir şekerleme dükkanı var."

"Mükemmel. Çantayı bırak. Ona ve Kiki'ye daha sonra yetişirsin."

Fabrikadan çıktık. Şekerleme dükkanına doğru yürürken girişteki iki nöbetçi bize eşlik etti. Diğer gözcüler bizi belli bir mesafeden takip ettiler. Onlar profesyoneldi. Onları aramıyor olsaydım, gözden kaçırabilirdim. Kalbim küt küt atıyor ve beni kaçmaya zorluyordu. Fulgor'da kalırsam herkesin başına ölümün geleceğine dair bir uyarı titreşiyordu.

"Reema'yla nerede buluşacağım?" Devlen sordu.

"Sadece kuzeye git. Kiki seni bulacaktır."

"Peki sonra nereye?"

Buklelerden birini parmağımın etrafında döndürdüm. "Kiki ikinizi de taşıyabilir." "Yelena."

"Reema'nın bir suikastçıya karşı güvende olacağı tek yere gidiyorsun."

"Büyücünün Kalesine mi?"

"Hayır. Komutan'ın kalesi. Valek onu koruyacaktır."

Ağzını açtı. Muhtemelen protesto etmek için. Sonra içini çekti.

"Haklısın. Her ne kadar onu güvende tutabileceğime inanmak istesem de bunu yapamam."

"Bu karmaşa sona erdiğinde, eve dönebilirsiniz."

Şekerleme dükkanına vardık. Dükkan sahibi kapıyı kilitlemek üzereydi ama bizi içeri aldı. Devlen Reema'nın en sevdiği vanilya ile karıştırılmış naneli şekerlemeden yarım kilo aldı. Fabrikaya dönerken şekerlemenin bir kısmını paylaştık.

"Ne kadar beklemeliyim?" Devlen sordu.

"Opal ne zaman dönecek?"

"Duruma göre değişir. Bazı geceler geç saatlere kadar olmaz, bazılarıysa..." "Onu bekle ve neler olduğunu açıkla." "Peki ya Reema?"

"Ben'in adamları şehre geri dönmeyeceğini anladıklarında onu takip etmeyi bırakmalılar. Kiki bunu anlayacak ve seninle buluşmak için batıya dönecektir. Fabrikadan başka bir çıkış yolunuz var mı?" Sarı peruğu çıkardım.

Gülümsedi. "Elbette. Opal birkaç seçeneğimiz olduğu konusunda ısrar etti. Yandaki binayı satın aldığımızı pek kimse bilmiyor."

"Harika." Çantamı kaldırdım. "Gizli çıkış nerede?" "Nereye gidiyorsun?"

"O gece gerçekten ne olduğunu öğrenmek için."

VALEK

Zavallı haberci geri çekildi.

Valek masasını ölümüne kavrayışını hafifletti ve tekrar sordu, "İrtibat Zaltana nasıl savunmasız?"

"Ben... Ben... bilmiyorum efendim. Üstat Jewelrose sizin bilebileceğinizi söyledi." Irys, Yelena'nın Ben'in kaçıışı yüzünden savunmasız olduğunu mu söylemek istiyordu?

Duruma Ben'in bakış açısından bakacak olursak, Valek Yelena'yı da hedef alacaktı. Ben'in özgürlüğünün devamı için tehlikeli bir tehdit oluşturunuyordu. Ayrıca Ben'in kaçıışında yardım alması gerekiyordu, bu da kin besleyen birden fazla büyücüyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu.

Haberciye, "Ona zarar vermeye yönelik bu çabayla ilgili daha fazla ayrıntıya sahip misiniz?" diye sordu.

"Sihirbaz karşıtı söylentiler var ve Üstat Jewelrose birilerinin Konsey'in neden artık sihirbazlara güvenmemesi gerektiği konusunda İrtibat'ı örnek göstermek istediğine inanıyor. Bu da büyücülerin kolayca açığa çıkarılabileceğinin bir kanıtı."

Valek bu kelimeyi *kolay kolay* kullanmazdı. Curare herkese açık değildi ve null kalkanlar... Bu konuda haklı olabilirler. Arbon null kalkanlı pelerinlerin satılık olduğunu söylemişti. Ayrıca Opal'ın büyüü dedektörleri bir sihirbazın kurnazlık yapmasını zorlaştırmıştı. Ancak Konsey'in süper habercilerin üretimine müdahale edeceğinden şüpheliydi. Onlar Sitia için çok hayati öneme sahipti. Valek, büyücülerin değil de süper habercilerin varlığını nasıl haklı çıkardıklarını merak ediyordu.

"Üstat Jewelrose bu *kişinin* kim olduğunu biliyor mu?" Valek sordu.

"Henüz bilmiyor. Sadece sizi durumdan haberdar etmek istedi."

Konsey'in Ben hakkındaki haberleri Yelena'dan sakladığını hatırladı, Valek, "İrtibat'ı uyardı mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Hiç iyi değil. Valek'in kalbi bir kez daha Onyx'e atlayıp doğruca Fulgor'a gitmek istedi ama Komutan'ın olaya karışmaması yönündeki emri onu ahırlara koştırmaktan alıkoymuştu. Arbon'un Komutan'ın Valek'in tasmağını tuttuğuna dair yorumu zihninde tekrarlandı. Valek bunu bastırdı. Ayrıca o, Leif, Devlen, Opal ve mesajında bahsettiğı diğerk büyücünün yeterince koruması vardı.

Valek, haberciye kapıya kadar eşlik etmesi için bir hizmetkâra işaret etti. Ofisine döndü ama oturup raporları okuyamadı. Tüm mantığa rağmen Yelena için duyduğu endişe midesini bulandırıyordu. Gizli kıyafetini giydi ve karanlıkta kale kompleksinin içindeki güvenlik önlemlerini test etti.

Sürünerek, tırmanarak ve hayalet gibi dolaşarak geçirdiğı birkaç saatin ardından tedirginliğı azalmıştı. Güvenlik korkunç değildi ama bazı bölgelerdeki koruma gevşemişti. Valek bunun nedenini anlıyordu çünkü muhafızların çoğı muhtemelen o bölgelerden gelebilecek bir tehdidin zayıf olduğunu düşünüyordu. Ama kurnaz bir suikastçının yararlanacağı şey tam da bu zayıflıklardı.

Kral'a bu şekilde ulaşmıştı; güvenlikteki o tek açığı keşfederek. Valek'in bulması aylar sürmüştü. Birkaç sezon Komutan için çalıştıktan sonra Ambrose onu meyhanenin arka köşesine götürdü. Elinde iki kupa bira vardı ve birini Valek'e uzattı.

"Destekçilerim beklediğimden daha hızlı ilerliyor. Üç mevsim içinde kaleye yaklaşmış oluruz. Bu süre Kral'a suikast düzenlemen için yeterli mi?" Ambrose sordu.

Nihayet! Valek heyecanının yüzüne yansımalarını engelledi. "İçeriye girmenin bir yolunu bulup bulamayacağıma bağlı. Kral-

"İyi korunuyor. Etrafındaki güvenlikte bir açık aramakla vakit kaybetmeyin. Ona yakın olan bir başkasının üzerinden gidin. En iyi şansınız bu olacaktır."

"Kraliçe gibi mi?"

"Aynen öyle."

Valek birasını yudumladı. "Saldırmaya hazır olduğunu nasıl anlayacağım?" "Sıcak mevsimin sonunda Jewelstown'da olacağım ve tavernalardaki konuşmalar. Beni bulun ve saldırmak için bir zaman belirleyelim."

"Kral'ın sizi tutuklamak için askerlerini göndereceğinden endişelenmiyor musunuz?" Valek sordu.

Ambrose gülümsedi. "Hayır. O zamana kadar çok fazla sadık askeri olmayacak. Çifte maaş vaadinin sadakati nasıl etkilediğini bilsen şaşarsın."

"Peki bu sözü tutabilecek misin?"

"Çıkardığımız tüm elmasları Kral'a verdiğimizizi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Ah."

"O şerefsiz, mahsur kalan madencileri çıkarmak için yardım göndermeyi reddettiğinde, artık iyi oynamayacağımıza karar verdik."

"Para bitince ne olacak?"

"Kral'ın kasası oldukça dolu ve Sitia sınırını kapatmayı planlıyorum. Paramız güneye akıyor, ithal mallar satın alıyor ve halkımız sokaklarda dilenirken Sitialıları zengin ediyor. İthalatı durdurursak kendi malzemelerimizi kendimiz üretmek zorunda kalırız, bu da herkes için bolca istihdam yaratır ve paramızı burada, Ixia'da tutar."

Valek bunun Komutan'ın söylediği kadar kolay olup olmayacağını merak ediyordu. Öyle olmasını umuyordu. "Paradan bahsetmişken, masraflar için bir avuç altına ihtiyacım var."

Ambrose bir kese doldurdu. "Birkaç elmas da ekledim. Büyük rüşvetler için mükemmeldirler. Kadınlar onları karşı konulmaz buluyor." Keseyi Valek'e fırlattı. "Kendine yeni bir hançer al. Şu taşıdığın-"

"En sevdiğim kılıcım ve onu Kral'ın kalbinin derinliklerine saplamayı planlıyorum." "Bunu yaparsan benim güvenlik şefim olursun. Kim daha iyi

beni en sıkı güvenlikten geçebilecek birinden daha iyi koruyabilir mi?" "Hiç kimse."

Ambrose sırttı. "Doğru."

Valek ayağa kalktı, kupasıyla Ambrose'u selamladı, içindekileri bir dikişte içti ve masanın üzerine koydu.

"Valek," dedi Ambrose.

Arkasını döndü. Ambrose'un bakışlarındaki mizah kaybolmuştu. Onun yerine buzdan yapılmış bir hançer gibi soğuk bir sertlik vardı.

Komutan, "Hepsini öldürün," dedi.

"Hepsini mi?"

"Tüm kraliyet ailesi. Kral, Kraliçe, prensler... Kraliyet kanı taşıyan herkes." Valek ona baktı.

"Onlar bir ot. Tüm köklerini almazsak tekrar büyürler. Anlıyor musunuz?"

Öyle yaptı. Mantığa rağmen kalpsiz görünüyordu. "Evet, efendim."

* * *

Geri sayım başlamıştı. Kral'a ve tüm ailesine suikast düzenlemek için altı ay. Valek, kale kompleksinin yakınında bulunan Jewelstown'a gitti. Kasabanın adı Kraliçe Jewel'in adıyla değiştirilmişti - Kral'ın düğün hediyesi. Valek ilk hafta her geceyi kompleksin içinde bir yol arıyorlardı. Dik ve pürüzsüz dış duvarlara tırmanmak sadece zor değil, aynı zamanda çok açıktı.

Bir hizmetçi gibi giyinmiş ve ana kapılardan sorunsuzca girebilmiş. Ancak kısa süre sonra hizmetkârların kendi koridorları ve odalarıyla sınırlı olduğunu ve kraliyet mensuplarıyla etkileşime girmek bir yana onları nadiren gördüklerini keşfetti. Sadece yıllardır kalede çalışan güvenilir hizmetkârların kraliyet dairelerine ve mutfığa girmesine izin veriliyordu. Akıllıca.

Hedda'nın evinde öğrendiği tek şey sabırdı. Ayakçı olarak işe alınan Valek, kraliyet dairelerine girmenin bir yolunu keşfetmeden önce birkaç hafta boyunca personelin günlük faaliyetleri hakkında bilgi topladı.

Hizmetçilerden biri, "Darrick nerede?" diye sordu. "Saatler önce oda kapılarını temizlemesi gerekiyordu." Önlüğünü buruşturdu.

"O hasta," dedi Valek. "Tuvalette sesini duydum." Sesini alçalttı. "Sesi kötü geliyordu." Valek'in dün sabah ona verdiği Beyaz Korku dozu sayesinde. "İşlerimin arasındayım hanımefendi. Sizin için onları atabilirim."

Dudağını çiğnedi. "Sen istemiyorsan tabii?"

"Tanrım hayır. Beni takip edin." Yola koyuldu.

Valek ona yetişmek için acele etti. Onu bir yıkama istasyonuna götürdü.

"İçindekileri şu kovaya boşaltacaksın." Pis kokulu, metal bir kovayı işaret etti. "Sonra tencereyi sabunlu suda yıkayacaksın, kurutacaksın ve geri vereceksin. İşin bitince kovayı tuvaletlere götürüp boşaltacaksın. Anladın mı?"

Ah, bir suikastçının göz alıcı hayatı. "Evet, hanımefendi."

"Güzel." Ona kraliyet sütlerini ve misafir odalarını gezdirerek tüm kapların yerini gösterdi. Hizmetçi bir süre onu izledi ama kısa süre sonra başka bir hizmetçi dikkatini çekti ve aceleyle uzaklaştı.

Valek kapları temizlemeye devam ederken odaların yerlerini, muhafızları ve diğer hizmetkârların kimler olduğunu not etti. Ertesi gün, zavallı Darrick

ve Valek tekrar onun yerini doldurdu. Darrick işe dönebilecek kadar iyileştiğinde, kahya çocuğu başka görevlere atamıştı. Darrick hiç şikâyet etmedi.

Valek günde iki kez kraliyet dairelerine yaptığı ziyaretler sırasında öğrenebildiği kadar çok şey öğrendi. Birkaç hafta içinde, oda kaplarını temizleyerek Kraliçe ya da Kral'a yaklaşmayacağına karar verdi. Ancak Kraliçe'nin kadınlarından birinin nedime ya da hizmetçi olmadığını fark etti. Sabah gelir ve Kraliçe'nin saçını şekillendirir, o gün için elbisesini seçer ve Kraliçe Jewell'in yüzüne makyaj uygulardı. Akşam yemeğinden önce tekrar gelir ve Kraliçe'nin akşam yemeği için hazırlanmasına yardımcı olurdu. Zamanlarının çoğunu Kraliçe'nin odasında yalnız geçiriyorlardı. O giyinirken muhafızları dış odalara sürgün edilmişti.

Bu kadın hakkında birkaç gizli soruşturma yaptı.

"Bu Parveen," dedi kalenin en büyük dedikoducularından biri. "Onun bir Jewelstown'daki küçük güzellik dükkanından vazgeçmiyor. Kraliçe onu şımartıyor çünkü sözde en iyisi o." Kadın sesini alçalttı ve yakınına eğildi. "Ben şahsen Kraliçe'nin daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Dün saçını gördünüz mü? Kuş yuvasına benziyordu." Cık cık etti.

Sabah saksıları temizledikten sonra Parveen'i Jewelstown'a kadar takip etti. Parveen Lowell Caddesi'nde bir dükkâna girdi. Valek burayı "küçük" olarak tanımlamazdı. Burası neredeyse bir blok boyunca uzanıyordu. Aynalar duvarları kapladı ve sandalyeler içeriye çepeçevre sardı.

Güzellik uzmanlarından oluşan bir ordu saç kesmek ve şekillendirmek için çalışırken müşteriler bu sandalyeleri dolduruyordu. Birkaç berber de erkek müşterilerle ilgileniyordu. Parveen ıslıl ıslıl gülümseyerek iş arkadaşlarına seslendi. Kısa süre sonra genç bir kadının uzun bakır saçlarını örüyordu.

Valek birkaç saat içinde Parveen'in dükkânını neden tuttuğunu anladı. Kraliçe'nin aksine kadınlar ona saygı ve nezaketle davranıyor, Parveen de bu ev atmosferinde büyüyordu. Parveen şatoya dönmek için ayrılır ayrılmaz, sıcak gülümsemesi kayboldu.

Bir fikir kıvılcımlandı. Bu kadın Kral'a ulaşmanın anahtarı olabilirdi. Sadece onu kullanmanın en iyi yolunu bulması gerekiyordu. Valek onunla aşk yaşamayı düşündü ama onu randevularına götürmesi için hiçbir neden yoktu.

Kraliçe. Parveen kılığına girebilirdi. Ama Kraliçe'yi ikna edecek saç şekillendirme yeteneğine sahip değildi. Ve Kraliçe'yi öldürebilecekken

saçını düzeltmek zorunda kalmadan önce, kraliyet ailesinin geri kalanına nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayır. En azından bir sezon boyunca kalenin içinde çalışması gerekiyordu.

Birkaç gün boyunca onu ve dükkânı izledikten sonra Valek bir plan yaptı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. İyi ki mevsimlerdir kestirmemişti. Siyah saç telleri omuzlarına dökülüyordu. Valek kullanılmış giysiler satan bir dükkândan uzun bir etek, bluz, kadın iç çamaşırları, çoraplar ve ağır bir şal aldı.

Silahları, parayı ve elmasları eteğin kumaşına saklamaya çalışırken Valek, terziden dikiş dikmeyi öğrendiğinde Hedda'nın okulundaki diğer öğrencilerden aldığı alayları hatırlayarak gülümsedi. "Kral Örücü" alaylarını duymazdan gelmişti çünkü onların aksine, iğne ve iplik kullanma becerisinin ne kadar faydalı olacağını anlamıştı. Hedda onlara makyaj yapmayı ve kılık değiştirmeyi öğretti ama dikiş dikmenin faydasını göremedi.

Valek, omzuna astığı küçük bir çantayla, Valma olarak sokaklarda yaşamak üzere kaldığı handan çıktı. Çöpten topladığı yiyeceklerle, ara sokaklarda uyuyarak ve tıraş olmak dışında banyo yapmadan geçirdiği bir haftanın ardından evsiz bir genç kızı andırıyordu. Valek tehlikeli kalabalıklardan kaçındı ama planının bir sonraki kısmında ona yardımcı olması için bir kızılderili ile arkadaş oldu.

"Bekle, kadını soyuyormuş *gibi* mi yapmamı istiyorsun?" Bug sordu.

Sıska çocuk on üç yaşlarındaydı ama yaşına göre uzundu. Açık yeşil gözleri üzerindeki tek renk lekesiydi. Giysileri, derisi ve yağlı saçları gri sokak kırıyla kat kat kaplanmıştı.

"Evet. Silahınız var mı?" Valek, kadını görünmek için sesini yükselterek sordu.

Bug eski bir tıraş bıçağı, tahta ve tellerden yapılmış bir sapı fiskeyle açtı. "Bundan emin değilim Valma. Ya gözcüler ortaya çıkarsa?"

"Gelmeyecekler." Valek o gece bölgede devriye gezmemeleri için birkaç kasaba bekçisine rüşvet vermişti bile.

Bug boynunu kaşıdı. "Yani ben kadının üzerine atlıyorum, para talep ediyorum ve sen beni kurtarmaya gelip kovalıyorsun öyle mi?"

"Evet." "Ne için?"

"Bilmemen daha iyi." "Öyle mi? Benim için ne var?"

"Birkaç gümüş."

"Bayanın cüzdanı bende kalsa nasıl olur? İçinde iki gümüşten fazlası olmalı," dedi Bug.

"Kasabanın senin için avlanmasını ister misin?"

"Hayır. Pekala, ama dört gümüş istiyorum."

"Üç, yoksa Hoot'a sorarım." Bug alay etti. "Hoot bunu yapmaz."

"Üç gümüşe yapar."

"Tamam, ama eğer bir gözetmenin kokusunu alırsam, oradan giderim."

* * *

Valek bu zamana kadar Parveen'in rutinini ezbere biliyordu. Geç kalmadığı sürece kaleye gidip gelirken aynı sokakları kullanırdı. Bu gece Kraliçe onu normalden daha uzun süre tutmuştu, bu yüzden Parveen eve her zamanki rotasında yürümek yerine, fenerlerin olmadığı dar bir sokaktan kestirme bir yol izledi. Bu onu birkaç blok kurtarmış ve Valek'in planını uygulamaya koymasını sağlamıştı. Bug sokağa bakan karanlık fabrikaların arasına karıştı.

Parveen yolun yarısına geldiğinde, Bug saklandığı yerden fırladı ve bıçağını Parveen'in boynuna dayadı. "Bütün paranı ver yoksa boğazını keserim!"

Kadın şok içinde ona baktı. Ağızı açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı. Parveen çantasını karnına doğru sıkıca kavradı.

Bir dondurucu, diye düşündü Valek yerinden kayarak "Hey!" diye bağırırken.

Bug başını çevirdi ve Valek ona çarpıp yere düşürmeden hemen önce küfretti. Sap elinden uçtu. Bug ve Valek bir süre boğuştuktan sonra Bug ayağa fırladı ve kaçtı.

Tüm karşılaşma boyunca Parveen az önce ne olduğunu tam olarak anlayamamış gibi gözlerini kırıştırarak onlara baktı.

"İyi misin?" Valek falsetto bir sesle sordu. "Hiç kan yok."

Kan kelimesini duyunca Parveen'in nefesi kesildi ve boynuna dokundu.

"Aman... paramı istedi... Ben asla..."

"O artık gitti. Güvendesiniz."

"Ben..." Ve sonra daha da canlandırarak, "Sayende öyleyim!" Valek omuz silkti. "Bunu kasaba nöbetçilerine bildirecek misin?" "Ben... Ona iyice bakabildin mi?"

"Benim gibi bir sokak faresi."

"Ah." Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. "Ben... sanmıyorum. Zarar yok ve ben geç kaldım..." Parveen sinirlerini yatıştırmak istercesine bir nefes aldı. Çantasını açtı. "İşte, sana vereyim-"

"Hayır, teşekkürler. Sana bu yüzden yardım etmedim." "Eminim yemek için biraz para kullanabilirsin?"

"Evet, ama bu..." Yere baktı. "Sen anlamazsın." "Dene bakalım."

Yakaladım. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Dilenmektense hayatımı kazanmayı tercih ederim." "O zaman neden bir işe başvurmuyorsun?"

Valek eski püskü ve lekeli kıyafetlerini işaret etti; sokakta yaşamak eteği zorluyordu. "Çoğu insan beni işe almak şöyle dursun, iş yerlerine bile almıyor."

"Bu durumda benim için çalışabilirsin." Şaşırmış gibi davrandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Saçları temizlemenin ve havluları yıkamanın sakıncası olmadığı sürece?" "Sakıncası yok."

"Tamam o zaman. Adın ne senin?" "Valma."

"Valma, ben Parveen. Hadi gidelim ve seni personelime tanıştırayım."

Parveen onu iş almakla kalmadı, güzellik salonunun üstündeki küçük bir odada kalmasına izin verdi ve temiz kıyafetler alabilmesi için ona avans verdi. Her şeyiyle çok hoş bir kadındı. Onu öldürmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

* * *

Valek güzellik salonunda çok çalıştı. Başlarda çekingen olan personel, Parveen hayatını nasıl kurtardığını açıkladıktan sonra ona kucak açtı. Stilistlerin dikkatini çekti ve iki hafta sonra ona birkaç temel şey gösterdiler. Parmak becerisi saç örmede işe yaradı ve kısa süre sonra saç tellerini karmaşık desenler halinde örmeyi öğrendi. O zaman kendi müşterilerinin olması an meselesiydi.

Parveen bir gün onun çalışmalarına hayranlıkla bakarken, "Sen doğuştan yeteneklisin," dedi.

Valek saç kesmenin ve şekillendirmenin bir taşı oymaya benzediğini keşfetti. Biçimsiz bir kütleyle başlıyordunuz ve sonra onu güzel bir şeye dönüştürüyordunuz.

Dükkânda bir sezon çalıştıktan sonra Valek sadece bir kadın olarak uyum sağlama becerisine değil, planının bir sonraki aşamasını harekete geçirme becerisine de güveniyordu. Bu noktaya gelmesi neredeyse iki sezon sürmüştü. Komutan gelene kadar sadece on haftası kalmıştı.

Isınma mevsiminin sonuna yakın bir sabah Parveen dükkânı açmaya geldi. Solgun yüzünde boncuk boncuk ter vardı ve sanki fırtınalı denizlerde bir teknenin güvertesinde yürüyormuş gibi hareket ediyordu. Bir elini ağzına bastırırken diğer eliyle bir sandalye aradı.

Valek hemen yanına koştu ve oturmasına yardım etti. "Berbat görünüyorsun."

"Berbat hissediyorum." Öne doğru eğildi ve alnını ellerinin arasına aldı.

"Seni eve götürüyüm. Uyumalısın."

"Yapamam. Kraliçe-"

"Hasta olmak istemem."

"Bağışıklığı olduğunu sanıyor. Bu hastalık sadece halktan insanları vurur." Parveen ayağa kalktı. "Artık gitsem iyi olacak. Bu beni..." Yalpaladı. "Daha uzun."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Valek.

"Ama-"

"Sokakta bayıldığınızda yalnız mı kalmak istiyorsunuz? Eğer öyleyse, çantanı burada bırak."

"Pekala."

Parveen'i kaleye ve Kraliçe Jewel'in odasına götürmek sonsuza kadar sürdü. Parveen nefes almak için bir sandalyeye yığılmadan önce Valek ona bir uyku iksiri içneledi.

"Neden buradasınız?" diye sordu Kraliçe. "Onun nesi var?"

Valek Kraliçe'yi ilk kez şahsen görüyordu. Zarifliğiyle Kral'ı büyülemesiyle tanınan Kraliçe'nin zümrüt gözleri, uzun kirpikleri, dolgun dudakları, yüksek elmacık kemikleri, kıvrımlı vücudu ve kusursuz cildi dillere destan olsa da Valek onda hiçbir güzellik bulamamıştı. Reverans yaptı ve açıkladı.

"Ayağa kalkmasına yardım et o zaman. Saçımı yaptırmam lazım."

Ama Parveen bayılmıştı. Onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi yaptı.

Sabırsızlanan Kraliçe Jewel ona doğru yürüdü ve yanağına bir tokat attı. Sertçe. "Uyan, Parveen. Randevularıma geç kalmayacağım." Bir darbe daha indirmek için geri uzandı.

Valek yaklaştı ve Kraliçe'nin eli onun yerine sırtına çarptı. Acıdı. Kadının bir kolu vardı. Acıyı görmezden geldi. "İzninizle majesteleri.

Senin için saçına şekil verebilirim."

"Sen mi?" Kadının soğuk bakışları adamın üzerinde gezindi.

"Parveen ile sezonlardır çalışıyorum."

Baygın kadına baktı ve içini çekti. "Pekâlâ, ama çirkin görünürsem seni darağacına gönderirim."

Hoş hanımefendi. Onu öldürme fikri artık o kadar da kalpsiz görünmüyordu.

Kraliçe, aynanın karşısında duran aşırı doldurulmuş bir sandalyeye yerleşti. Valek onun uzun, gür kumral saçlarını ellerinin arasına aldı. Sırtının yarısına kadar uzanıyor ve ipek gibi akıyordu. Oval şekilli yüzünü ve hafif sivri çenesini inceledi ve özelliklerini geliştirecek bir tarza karar verdi.

Hızlı ve emin hareketlerle saçlarını tutturdu ve başının arkasında karmaşık bir düğüm halinde toplanan bukleler oluşturdu. Sonra birkaç tutamı omuzlarına dökmek için aşağı çekti. Kendisine sorulmadan elbiselerini sıraladı ve krem rengi dantelle süslenmiş soluk yeşil bir elbise seçti. Sonra makyajını elbisenin renkleriyle eşleştirdi ve bir

Bir tokaya fazladan dantel parçası takıp saçına tutturdu. Taşan mücevher kutusundan uzun bir inci kolye çıkardı. O kadar uzundu ki, dekoltesinin üzerinde basamaklı bir etki yaratmak için boynuna üç kez doladı.

İşini bitirdiğinde uzun bir süre boy aynasında kendini inceledi. "Sessiz, hızlı ve etkili. Adın ne senin?"

"Valma, majesteleri."

"Pekala Valma, Parveen iyileşene kadar yerine sen bakabilirsin." "Teşekkür ederim. Onu eve götüreceğim ve hemen döneceğim."

"Geri mi?"

"Makyajınızı düzeltmeniz ya da öğleden sonra için yeni bir saç modeli istemeniz ihtimaline karşı."

"Peki ya müşterileriniz?" diye sordu.

Ona şaşkın bir ifade verdi. "Hiç kimse senden daha önemli değil. Tüm randevularımı iptal edeceğim."

İfadesi uzaklaştı ve adam çarkların döndüğünü gördü. Onu kandırmış mıydı?

"Bu gece de kalabilir misin?" diye sordu. Evet.

"Eğer majestelerini memnun edecekse."

"Öyle." Aynada kendini seyretmeye geri döndü.

* * *

Parveen kendini daha iyi hissettiğinde Valek onu gasp etmişti. Parveen, Valek'in

Haberler iyiydi. Aslında, rahatlamış görünüyordu ve Kraliçe'den geldiği söylenen, hizmet yılları için elmas teşekkür hediyesiyle heyecanlanmıştı. Parveen'i öldürmek zorunda kalmadığı için mutlu olan Valek yeni görevine yerleşti. Kraliçe ona misafir kanadı ile kendi süiti arasında iki odalı küçük bir daire tahsis etti.

Kraliçe ile tımar seansları arasında kalenin her santimini keşfetti. Kraliyet ailesinin Kral'ınki hariç her üyesinin uyuduğu yeri işaretledi. Valek, Kral'la karşılaşmaktan kaçındı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kırışmış siyah saçlı ve sert bakışlı adamın resimlerini görmüştü ama Valek, Kral'ı şahsen görürse onu oracıkta öldüreceğinden endişe ediyordu.

Hayır. Valek gecenin bir yarısı saldırmayı planlamıştı, bir suikastçının en iyi dostu. Ve Kral'ın muhafızları olmadan geçirdiği tek zaman geceleri Kraliçe'nin yatak odasını ziyaret etmesiydi ki bu da sık ya da tahmin edilebilir bir şey değildi. Havadaki isyan gümbürtüleriyle birlikte ziyaretleri daha da seyrekleşti. En azından Kral onu ziyaret etmeyi planladığında, akşamın erken saatlerinde haber alıyor ve saçlarını Kral'ın sevdiği şekilde şekillendirmesi için Valek'i çağırıyordu.

Sıcak mevsim sona erdiğinde, Valek Jewelstown'a gitmek için bir akşam izin aldı. Komutanla buluşmadan önce üstünü değiştirdi. Pantolonunun kumaşı uyluklarına ve baldırlarına sürtünüyordu. O kadar uzun zamandır etek giyiyordu ki, pantolon artık hareketlerini kısıtlıyormuş gibi görünüyordu - tuhaf ve aynı zamanda eğlenceli.

Valek Kara Kedi Meyhanesi'nin etrafında dönüp durdu. Açık pencerelerden sesler yükseliyor, tabak ve bardak sesleri duyuluyordu; normal meyhane sesleri. Binanın etrafındaki gölgelerde saklanan dört serserinin standart olmaması çok kötüydü. Suikastçılar mı? Hayır. Onları fark etmek çok kolaydı. Valek bir grup insan içeri girene kadar bekledi ve onlarla birlikte içeri süzüldü.

Barı dolduran ve masaları işgal eden müşterilerin bir karışımı. Kıyafetlerdeki ince farklılıkları fark etmeseler bile, vücut dilleri askerleri sivillerden ayırdı. Komutan odanın en karanlık köşesinde oturuyordu. Valek, biri onu durdurmaya çalışmadan önce ne kadar yaklaşabileceğini merak ediyordu. Komutan'ın takipçilerinden pek çoğu Valek'i tanı mıyordu.

Elbette, iki masa ötede Komutan'la arasına bir kas duvarı girdi.

Valek onlara boş ellerini gösterdi. "Ben sadece kaydolmak istiyorum çocuklar." "Bırakın geçsin," dedi Ambrose.

Ayrıldılar. Aralarına sıkıştı ve Komutan'ın karşısına oturdu.

Valek başparmağını vahşilere doğru uzattı. "Dışarıda sizi bekleyen o dört kişiye karşılık mı buradalar?"

"Dört mü? Lenny iki tane olduğunu söylemişti." Bir adamı yanına çağırdı ve ona diğerlerinden bahsetti. "Ayrılmadan hemen önce bir tarama daha yapın ve

Artık arkadaşlarına katılmadıklarından eminim."

"Evet, efendim." Adam uzaklaşmadan önce Valek'e baktı.

"Bunlar Kral'ın adamları ya da suikastçılar değil. Paralı askerler mi?" Valek sordu.

Ambrose ona yorgun bir gülümseme verdi. "Yakın. Onlar ödül avcıları. Kral bana profesyonellerle ulaşamayacağını anladığında, yeterince altın teklif ederse eğitimsiz birinin şansının yaver gideceğini düşündü.

Tehlikeli olmaktan çok can sıkıcıdırlar." Birasını yudumladı. Gözlerinde koyu lekeler vardı. "Evcil hayvan projen nasıl gidiyor?"

"Ben de varım."

Doğruldu. "Ne kadar yakında?"

"Kral bir dahaki sefere aşk dolu hissettiğinde."

Ambrose güldü. "Peki bunu nasıl bileceğiz?"

Güzel soru. "Kalede başka kimse var mı?" "Hizmetkârların yarısı ve askerlerin yarısından fazlası."

Etkileyici. "Size iletmesi için onlardan birine bir mesaj vereceğim.

Yaklaşık beş saat önceden haberiniz olacak. Bu yeterli olur mu?"

"Bolca. Mesajı Margg adında bir hizmetçiye ver. Onu tanıyor musun?"

"Onu etrafta gördüm. Güvenilir biri mi?"

"Evet. Benim kasabamdan. Yıllar önce onu kalede gizli çalışması için göndermiştim."

"Pekâlâ. Seni bekleyen o sinir bozucu ödül avcılarının icabına bakmamı ister misin?"

"Hayır. Onlar potansiyel askerler."

"Peki ya davaya katılmayı reddederlerse?"

"Henüz böyle bir sorunla karşılaşmadım."

"Kesinlikle ikna edici bir argüman sunuyorsunuz," dedi Valek. İlk karşılaşmalarını hatırlayınca göğsünü ovuşturdu. "Herkesin derisine bir C harfi mi kazınıyor?"

"Sadece sen."

Bu onu şaşırttı. "Neden?"

"Yaklaşmayı başaran tek kişi sensin." "Diğer suikastçılar bile mi?"

"Evet. Sen tam bir sürprizken onların geldiğini hissedebiliyorum."

Garip ama Valek'e öyle gelmemişti. Belki de Komutan bir sihirbazdı.

"Onları büyütle mi hissediyorsun?"

Ambrose'un yüzü dehşetle buruştu. "Hayır. Büyücüler aşağılık yaratıklardır ve Kral'dan başlayarak toplumumuzu onlardan temizleyeceğiz."

Biz, yani Valek. Büyücüleri hiç sevmezdi ama hepsini öldürmek... kaynak israfı gibi görünüyordu. "Yönetiminiz için bir değer olabilirler."

"Hayır. Güvenilir değiller."

Valek ilk kez Komutan'la aynı fikirde değildi. Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Adama sadakat yemini etmişti.

Valek meyhaneden çıktı ve tekrar kadın kıyafetlerini giydi. Bir elini çenesinde gezdirerek kirli sakal olup olmadığını test etti. Bazen günde iki kez tıraş olması gerekiyordu. Kaleye döndüğünde, Kraliçe'nin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etti. İhtiyacı yoktu.

Üç gece daha Kral'ın ziyareti olmadan geçti ama dördüncü gece Kraliçe bir mesaj aldı. Beklenti Valek'in midesini bulandırdı. Komutana iletmesi için Margg'a bir not verdi.

O gece Kraliçe'nin gür saçlarını dalga dalga omuzlarına düşecek şekilde düzenlerken ona bir içki uzattı.

"Bunun adı Aşkım. Ruh halini... ah... büyük ölçüde iyileştirmesi gerekiyor," dedi. "Aşçı buna yemin ediyor ve altı çocuğu var."

Kraliçe kızardı ama içkiyi çabucak bitirdi. Kısa bir süre sonra başının döndüğünden şikayet etti ve Valek yatmasına yardım etti. Valek yastıkları kabartırken zehirden öldü. Çabuk bir ölümdü; kötü bir insan olduğu için hak ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Gözlerini kapattı ve feneri kısık konuma getirdi. Bu geceki en büyük sorun Kral'ın muhafızları olacaktı. Altı tanesi Kral'a Jewel'in süitine kadar eşlik edecek ve sabaha kadar onun kabul odasında bekleyeceklerdi.

Muhafızları gece izinliydi. Valek, Kral Jewel'in öldüğünü anlayıp alarm vermeden önce Kral'ın adamlarını dışarı çıkarmak zorunda kaldı.

Valek siyah gizli kıyafetini giydi ve kabul odasını tarayarak saklanacak iyi bir yer aradı. Karanlık bir köşe mi? Hayır. Perdelerin arkasında mı? Hayır. Kanepenin altı? Yaşamak istiyorsa hayır. Yukarı baktı. Tavanda sığ ahşap kirişler vardı. Duvara tırmandı ve vücudunu taş tavanla odanın üstünden geçen kirişlerin arasına sıkıştırdı. Bu ideal değildi. Askerler onu fark ederse, kolay bir hedef olacaktı. Kral'ın maiyetini beklerken üfleme borusunu ve dartlarını hazırladı. Tereddüt etmek bir seçenek değildi.

* * *

"...Efendim? Efendim?" Komutan'ın güvenlik görevlilerinden biri kafasını Valek'in ofisine uzattı.

Valek ona yaklaşmasını işaret etti. "Evet?"

"Komutan akşam için emekliye ayrıldı, efendim."

Şimdiden mi? Masasının üzerindeki mumlara bir göz attı. Birkaç santim yanmışlardı. Anılarına dalmış olan Valek zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. "Teşekkür ederim, Teğmen."

Adam geri çekildi. Valek güvenlik notlarını yazmayı bitirdi daha önce gördüğü zayıflıklar. Sorunları sabah askerlerle birlikte ele alacaktı. Mumları söndüren Valek kapıyı kilitledi ve Komutana katıldı.

"Rapor edecek bir şey var mı?" Ambrose, Valek'e koyu kırmızı bir sıvıyla dolu bir bardak uzatarak sordu.

Valek yumuşak koltuğa oturdu. Bardağın içindekileri karıştırdı ve kokladı. General Dinno'nun ev yapımı vişne brendisi. Bir lokma yutarak, boğazında yanan tatlı tadın tadını çıkardı. Sonra da Komutan'a Yelena ve Irys'den gelen mesajlar, Janco'nun görevi ve Arbon'un ziyareti hakkında bilgi verdi.

Valek, "Yelena'ya göz kulak olmaları için birkaç ajan göndermek istiyorum," dedi. "Gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun yoksa onları göndermek Durum hakkında daha iyi hissediyor musun?" Komutan konyağının üzerinden Valek'i inceledi.

"İtiraf edeyim, ilk mesajdan sonra ben de gitmek istedim. Bu benim ani tepkim oldu. Ancak Irys'ten gelen bu yeni tehdidi öğrendikten sonra, daha fazla korumaya ihtiyacı olacağını düşünüyorum."

"*Tanımlanamayan* bir tehditten. Sitia kirli işlerini sana yaptırmaya çalışıyor olabilir mi?"

"Bunu Konsey'e yakıştıramazdım ama bence Usta Büyücüler samimi."

"İşgal edip Sitia'yı ele geçirebiliriz ve böylece sadakatiniz bölünmemiş olur."

Valek durakladı ve Komutan'ın yorumunun kafasına dank etmesine izin verdi. Ambrose Sitia'yı işgal etmekle ilgili kısmı Valek'i şaşırtmak için söylemişti.

"Sadakatimin siz ve Sitia arasında bölündüğüne mi inanıyorsunuz?" Valek sordu.

"Belki Sitia değil ama benimle Yelena arasında. Haksız mıyım?" Ah. Valek düşündü.

"Şöyle söyleyeyim. Eğer o ölümcül bir tehlike içinde olsaydı ve ben de sana burada kalıp rapor yazmanı emretseydim, ne yapardın?" Ambrose öne doğru eğildi. "Cevap vermene gerek yok. Yüz ifadeniz sizi ele veriyor. Sınıra doğru kaçırdın."

Komutan haklıydı. Valek yapardı. Duyguları ne zaman Değişti mi? Sekiz yıl önce Komutan için Yelena'yı öldürmeye hazırды.

"Özür dilerim."

"Buna gerek yok. Bana yirmi dört yıl boyunca sadakatle hizmet ettin. Ve yokluğunda öğrendiğim şey, burada bir zamanlar senin olduğun kadar kendini adanmış birine ihtiyacım olduğu."

"Maren, Ari ve Janco'yu eğitmeye çalışıyorum."

"İşe yaramaz. Maren organize değil ve çocuklar da casusculuk oynamayı tercih eder."

Valek kabul etmek zorunda kaldı. "Sence Onora benim işimi yapabilir mi? Oldukça tecrübesiz."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum Valek, ama ben geleceğe birkaç gün değil, birkaç yıl sonrasına bakıyorum."

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorsun."

"Ve yirmi dört yıl önce o sokakta yeminini kabul ettiğimde senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

Doğru. "Neden yaptın? Sözümlün bir anlamı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrin yoktu."

"Gözlerinde aç bir kararlılık vardı. Onora'nın şu anda sahip olduğu bakışla aynı."

"Ben Kral'ın kanını istedim. O kimin kanını istiyor?" Valek sordu. "Belki de MD-2'deki kaptanın?"

"Belki de." Ama Valek ikna olmamıştı. Ve eğer işini ona bırakacaksa, gözlerinde aç bir bakıştan daha fazlası olduğundan emin olmalıydı.

JANCO

Arabanın tekerleklerinin takırtısı tünelin taş duvarlarında yankılandı. Janco fark edilmemek için yeterince geride kalarak meşalelerin ışıltısını takip etti. Altı adam arkalarına bakacak enerjiyi kendilerinde bulamadılar. Her üç adam da ağır bir arabayı tünel boyunca çekiyordu.

Atlar için çok dar olan dar bir mağara.

Yokuş aşağı gidiyorlardı ama şimdi zemin yukarı doğru eğimliydi. İkinci vagondaki fazladan ağırlığı fark edip etmediklerini merak etti. Onora çuvalın altına gizlenmişti. Ona Ixia'ya giden arabayı takip etmesini emretmişti ama orası Ari ve Gerik'in bölgesiydi. Ayrıca, Küçük Bayan Suikastçı'ya henüz tam olarak güvenmiyordu.

Janco eğimin sona yaklaştıkları anlamına geldiğini umuyordu. Hava burada daha yoğun ve ciğerlerine çekmesi daha zor görünüyordu. İlerlerken tünelin duvarlarını inceledi. Doğal mağara oluşumu önce daralmış sonra da sona ermişti. O noktada kaçakçılar bir çukur açmış, toprak ve taş karışımı bir şey çıkarmışlardı. Kürek izleri duvarları çizmişti. Janco bunun ne kadar sürdüğünü ve tüm toprağın nereye gittiğini merak etti.

Biraz kamburlaştı, tavanın her an üzerine çökmesini bekliyordu. Serin hava toprak kokuyordu ve üzerine bir nem yapışmıştı. Yoksa bu ter miydi? Burada olmak neredeyse Ürpertici Kale'de olmak kadar kötüydü.

Sonunda taze bir esinti yüzünü yelpazeledi. Göğsünün etrafındaki gerginlik azaldı. Tünel bir ormana açılıyordu. Yılan Ormanı'na benziyordu, bu da Sitia'da çok uzağa gitmedikleri anlamına geliyordu. Ve Ixia'daki girişin konumuna bakılırsa, Janco Ay Klanı'nın topraklarında olduklarını tahmin ediyordu.

Bir at takımı ve dört kişi mağaranın dışındaki ormanda bekliyordu. Adamlar arabaları atlara aktarırken Janco tünelin karanlığında kaldı. İşlerini bitirdiklerinde herkes vagonlara atladı. Janco

Onora'yı kimsenin keşfetmemesini umuyordu. Daha önce kayaların renkleriyle eşleştiği gibi varillerden birine benzeyip benzemediğini merak etti.

Arabalar gözden kaybolduğunda Janco da onları takip etti. Mağaradan çıkarken acı kafatasını delip geçti. Köreldiğinde, arkasını döndü. Mağaranın giriş artık görünmüyordu. Başka bir sihirli illüzyon onu gizliyordu.

Vagonlardan oldukça geride durduğu için onları kaybetme konusunda çok da endişeli değildi. Ağır vagonlar toprağa derin izler bırakıyordu. Ayrıca ay, tekerleklerin izlerini aydınlatacak kadar ışık saçıyordu ve şafağa daha birkaç saat vardı. Janco esnedi. Sanırım uykusuz bir gece daha geçirecekti.

Uzakta belli belirsiz bir parıltı fark edince hızını artırdı. İleride bir şehir olabilirdi ve arabaları kaldırım taşları üzerinde takip etmek zor olacaktı.

Kaçakçılar bir kasabaya doğru yöneldi ve bir köprüden geçti.

Sadece bir sokak fenerlerle donatılmıştı, bu da buraya kasaba demenin cömertlik olduğu anlamına geliyordu.

Suyun çağıltısı ve gürültüsü sessiz gecede yüksek sesle duyuluyordu. Nehrin kıyılarında soğuk bir sis dolaşıyordu. Görünmemek için alçaktan uçarak köprüden geçerken hava sıcaklığı düşüyordu. Kaçakçılar şehrin kenarındaki bir depoya girdiler.

Arabalar karanlığın içinde kaybolduktan sonra, büyük bir metal kapı sessizce aşağı yuvarlandı. Birileri bu kapıyı iyi yağlamıştı. Havadaki nem göz önünde bulundurulduğunda, doğru düzgün bakılmasaydı gıcırdayabilirdi. Havada tanıdık bir koku da vardı ama Janco buna bir isim koyamıyordu.

Janco sokakları taradı ama görünürde kimse yoktu. Binayı kontrol etti.

-İki katlı, düz çatılı, tuğladan yapılmış ve pencereleri kolaylıkla kırılabilen bu ev onun en sevdiği tipti. İçeri sızmalı mı yoksa Onora'yı mı beklemeli diye düşünürken, şimdilik beklemeye karar verdi. Janco, pencerelerdeki fener ışığı gibi faaliyet işaretlerini izlemek için mükemmel bir yer buldu, bu da bir süre kalmayı planladıkları anlamına geliyordu. Sesler de ona ipucu verebilirdi. Burada olduğunu bilse bile Janco, Onora'nın bağırıp çağırarak yardım isteyecek bir tip olduğundan şüpheliydi. Bulunduğu yer ona tüm çıkış noktalarını görme imkânı da veriyordu. Bonus!

Bir saat sonra kimse gitmeyince Janco pencerelerin karartılmış olabileceğini düşündü. Binaya ses yalıtımı da yapabilirlerdi. Bu ne kadar zeki olduklarına bağlıydı. Büyülü illüzyon ve tünel düşünüldüğünde, Janco belli bir sofistike seviyeye sahip olduklarını tahmin etti. Buna bir de

Güneş doğduktan sonra akşama kadar mahsur kalacağını düşünerek saklandığı yerden çıktı ve ikinci kattaki bir pencereye tırmandı.

Üzerine kalın perdeler çekilmişti. Alt bölmeyi hafifçe açarak herhangi bir şey olup olmadığını dinledi. Hiçbir şey yoktu. Şimdilik. Ona kadar sayarak aralığı genişletti ve bekledi. Sessizlik devam ediyordu. Janco perdeyi aralayıp içeri baktı. Siyahlık. Kumaşı kenara itti, odanın içindekileri ortaya çıkarmak için zayıf sokak ışığının içeri girmesine izin verdi.

Janco rahatladı. Sandıklar gelişi güzel bir şekilde yığılmıştı, bu da buranın bir depo olduğunu gösteriyordu. Bir yığının üzerine tırmandı, ahşabın gıcırdamaması için ağırlığını yavaşça aktarmaya dikkat etti. Sonra perdeyi arkadan bağladı. Şafaktan önce ayrılmayı planlıyordu ve çıkışı bulmak için ışığa ihtiyacı olacaktı - özellikle de acelesi varsa.

Kasaların ve kutuların üzerinden geçtikten sonra kapıya ulaştı. Kapı kolu sorunsuzca döndü. Kısa bir düşünce -bu çok kolay görünüyordu- yanıp söndü ama kapıyı açarken bunu görmezden geldi. Dışarı bakan Janco karanlık koridorun boş olduğunu doğruladı. Hiçbir kapının altından ışık gelmiyordu, bu yüzden ilerlemeye devam etti. Binanın uzak ucunda bir merdiven boşluğu bulması uzun sürmedi. Merdivenlerin dibini karanlık kaplamıştı.

Janco elini parmaklık boyunca gezdirdi ve aşağı indi. Son basamağa ulaştığında el yordamıyla kapıya yöneldi ve bir dizi örümcek ağları - iğrenç - bir kulp bulmadan önce. Nefesini içine çekti ve iterek açtı.

Onu daha fazla karanlık karşıladı ama gözleri alıştıkça etrafı hafifçe aydınlandı. O tanıdık koku duyularını bastırdı ve bir öksürüğü bastırdı. Koluyla burnunu kapattı.

Etrafındaki alanı büyük, karanlık makine şekilleri dolduruyordu. Karıştırma aletleriyle birlikte aralarından borular geçen büyük sıvı fiçileri gibi görünüyorlardı. Uzaktaki ışık bir işaret feneri gibi çağırıyordu. Fabrikayı geçerken ekipmanlardan kaçındı ve büyük bir girişi hedefledi. Onun ötesinde ışık titriyordu.

Bir depo alanı olan diğer odaya baktı. Bir grup insan bir yığın fiçinin etrafında toplanmış, içiyor, konuşuyor ve gülüyordu. İki araba ve terleyen dört at yakınlarda duruyordu. Janco, Onora'nın gizlice yanına yaklaşıp neden orada olduğunu sormasını bekliyordu ama yapmadı.

Biraz daha yaklaşan Janco gözlerini kısarak fiçilere kazınmış kelimelere baktı. İxian beyaz konyağı. Ah, Komutan'ın özel içkisi.

Sitia'ya satmak yasadışı. Bu bulmacayı çözdü.

Janco daha sonra arabaları tünelden geçiren altı kaslı adamı ve onları Sitian tarafında karşılayan dört kişiyi sayarak yüzleri taradı.

Ve bir ekstra. Maren.

YELENA

Opal'in cam fabrikasının yanındaki binadan geçip bir ara sokağa ıktım. Gözlerimin karanlığa alışmasına izin vererek durakladım. ryen çöplerin keskin kokusu havayı dolduruyordu. Sokaktan gelen uzak sesler bana ulaşıyordu ama dar sokak sessizliğini koruyordu.

Hâlâ Reema'nın pelerinini ve sarı peruğunu giyerek güney ucuna doğru yürüdüm ve sağa döndüm. Sonra binanın yanında durup beklemeye başladım. Eğer ara sokakta saklanan biri varsa, ona yetişmek için acele etmesi gerekecekti ve ben de onu fark edecektim.

Kimse ıkmadı. Birkaç dakika daha geçtikten sonra sokakta ilerlemeye devam ettim.

Valek bana bu numarayı ve birkaç tane daha öğretmişti. Glerim olmadan, onlara ve boş kalkan kolyesine güvenmem gerekecekti. Pelerinim Reema'da olduğu için beni büyüden koruyacak tek şey ahtapot kalmıştı.

Gölgelerden uzak durdum ve korkumun beni yönlendirmesine izin verdim. Batıya döndüğümde kalp atışlarım hızlandı. Ara sokaklara saparak dehşetimin kalbine doğru ilerledim. Dar bir sokağa ulaştım ve varlığımın her zerresi geri dönüp kamam için bana baskı yaptı. Ölüm beni bu yolun aşağısında bekliyordu. Bu sokak Ben'in saklandığı yere çıkıyor olmalıydı. İçeri girmeden önce pelerinimi açtım ve kollarımı serbest bırakmak için kumaşı omuzlarımdan sarkıttım. Sol elime birkaç Curare dartı, sağ elime de başparmağım düğmeye yakın olacak şekilde sustalı bıçağımı aldım. Kalbim kt küt atarken ellerim titriyordu.

Cesaretimi toplayarak ara sokaktan aşağıya, kötü niyetle titreşen bir kapıya doğru yürüdüm. Ben'in büyüsünün onları uyarmasını bekledim. Ama hiçbir şey olmayınca silahlarımı saklandıkları yerlere geri koydum ve elmas kazmamla gergi anahtarımı aldım.

Kapının yanına diz çöktüm ve kilidi açmaya çalıştım. İy ki kilidi açmak için ışık şart değildi. Her bir pimi kaldırdığımda, metal kazmadan hafif bir titreşimle birlikte belirgin bir klik sesi geliyordu. Bütün

pimler hizalandı, tambur döndü ve kapının kilidini açtı. Bir gıcırtyla içeri doğru sallandı. Korku içimi yakarken donup kaldım.

Karanlığı delen başka bir ses yoktu. Kazmalarımı geri alarak sustalımı çektim, ayağa kalktım ve binaya girdim. Eğer Ben ve çetesi gitmişlerse, belki de nereye gittiklerine dair bir ipucu bırakmışlardı.

Kapının yanındaki masanın üzerinde duran fenerlere dair belli belirsiz bir anı kıpırdandı ve beni daha da içeriye çekti. Bir elimi uzattım ama elim beni uyarmakta başarısız oldu.

Bacaklarım bir şeye çarptı. Elimi aşağıya doğru kaydırarak bir fener buldum ama çakmaktaşımı bulmak için çantamı karıştıramadan, metalin metal üzerinde kayarken çıkardığı sıyrık sesi duyuldu.

Bir fenerden gelen ışık huzmesi karanlığı yararak beni kör etti.

Sesler bağırıyordu. Tam bir pusuya düşmüştüm. Aptalca.

Savunma pozisyonuna geçtim ama karanlık bir şekil beni yakaladı. Yere sertçe çarptık. Karnımın üzerine düştüm. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi.

Daha fazla bağırış duyuldu ve biri elimdeki sustalıyı tekmeledi. Silah dönerek uzaklaşırken ışık bıçaktan yansıdı. Tuhaf, bıçağı tetiklediğimi hatırlamıyordum.

Üstümdeki kişiyi devirmek için çabaladım ama kollarım arkadan çekilirken bir dizim sırtımın alt kısmına saplandı. Metal kelepçeler bileklerimi ısırdı. İki çift el beni kollarımın altından yakaladı ve beni ayağa kaldırdı. Bu hareket peruğumu yere düşürdü, bir nefes alma, bir inleme ve birkaç küfür duymama neden oldu.

"Yelena, burada ne işin var?" Leif sordu. "Uh... Ben'i arıyorum. Onu buldun mu?"

Bir fener daha parladı. Göz kırptım. Hale ışığı tuttu. Opal'ın yanında durdu. İkisi de kaşlarını çatmıştı. Aslında kimse mutlu görünmüyordu. Yorgun, kirli ve kızgın ama mutlu değillerdi.

"Pusunuzu bozdum mu?" diye sordum.

"Evet," dedi Leif.

"Hayır," dedi Opal.

Çok ince bir buzun üzerinde yürüdüğümü hissederek bekledim.

"Burada ne halt ettiğini açıklayana kadar sana hiçbir şey söylemiyoruz," dedi Leif. "Ve neden kaçtığını."

Şu anda tüm bunlardan kaçınmayı umuyordum ama cevapları hak ediyorlardı. Hafıza kaybımı, korkumu, ovalara yaptığım yolculuğu ve

Geri dön. "Merak etme," dedim Opal'a. "Reema Kiki'yle birlikte ve biz konuşurken onlar güvenli bir yere doğru yola çıktılar."

"Nerede?" diye sordu.

Diğerlerine bir göz attım. "Devlen seni fabrikada bekliyor. Ona yetişmek için ayrılmadan önce size söyleyecektir."

"Pekâlâ." Opal Leif'e döndü. "Seninle karargâhta buluşuruz."

Başını salladı ve gitmek için hareketlendi ama yanımda durakladı. "Onu koruduğun için teşekkürler Yelena."

"Bana teşekkür etme. Tehlikede olmasının sebebi benim."

"Bu sefer." Opal bana yorgun bir gülümseme verdi. "Bir dahaki sefere ya ben ya Devlen ya da onun kardeşi olacak."

"O zaman neden bu tür durumlardan uzak durmuyorsunuz?"

"Çünkü yardım edebiliriz ve etmemek doğru olmaz." Omzumu sıktı ve gitti.

"Dikkatli ol," diye arkasından seslendim, tüm sevdiklerimi tehdit eden o küçük sesi bastıramıyordum.

Hale somurtkan bir ifadeyle bana baktı. "Ah... şu kelepçeleri artık açabilir misin?" diye sordum.

Leif sanki kaçmamı bekliyormuş gibi kollarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kötüye işaret.

Leif başını salladı. "Ben'i tek başına bulmayı planladın. Sence de bu gerçekten...?"

"Tehlikeli," diye ekledi Hale.

"Ve inanılmaz derecede aptalca."

"Saldırmayacaktım. Sadece yetkililer için onun yerini tespit etmek istedim. Anılarımı geri istiyorum," dedim. "Ayrıca, Geceyarısı Oğlu-"

Leif, "Ölü bir Öykü Dokumacısından alıntı yapmanın size yardımcı olacağını sanmıyorum," dedi. "Tamam, Leif. Anlıyorum. Kaçtığım için üzgünüm, ama o anda, bir şey yapabileceğimi düşünmüştüm. senin hayatını kurtarmak ve Reema'yı korumaktı. O ölü bir Hikâye Dokumacısı olabilir ama bunu anlamama yardım etti ve ben de geri döndüm. Bu sayılmaz mı?"

"Bu işe karışmayacağınıza dair söz vermeye ne dersiniz?" Leif sordu.

Bunu düşünmek bile midemi sıkıştırıyordu. "Yapamam. Opal'ın dediği gibi. Bu-"

"Tamam o zaman. Koruyucu velayet o zaman," dedi Leif.

"Ne? Yapamazsın!"

"Yapabilirim. İkinci Büyücü Irys Jewelrose'dan, eğer mantıklı düşünemeyecek kadar inatçıysan seni koruma altına alması için emir aldım. benim." Leif beni binadan çıkardı. Hale de fenerle peşimden geldi. "Ciddi olamazsınız!" İtiraz ettim.

Leif sesini alçalttı. "Irys sana zarar vermek için başka bir komplo keşfetti Yelena. Ormandaki saldırı bağlantılı olabilir ya da bu yeni bir tehdit olabilir. Her iki durumda da, seninle ilgili haberlerin yayıldığını ve senin de savunmanız."

"Dikkatli olacağım ve-"

"Ben'in peşinden tek başına koşmak gibi mi?"

Tamamen içgüdülerimle hareket ettiğimi söylemek için ağzımı açtım ama bu savunmam için iyi olmazdı. Leif beni Fulgor'un güvenlik merkezine götürdü. Söylediğim hiçbir şey fikrini değiştirmede. İkinci Büyücü'den gelen emirlere atıfta bulunan Leif, görevli memurlara tehlike geçene kadar koruyucu gözetim altında tutulacaktı. Sadece ondan veya Usta Büyücülerden gelen emirlere uyulmalıdır.

* * *

Beni hapisane hücrelerinden sorumlu askerlere teslim ettikten sonra Leif ve Hale tek kelime etmeden oradan ayrıldılar. Gardiyanlar pelerinime, çantama ve Beni bir battaniye ile hücreye kilitlemeden önce silahlar.

Akşam beklediğim gibi geçmemişti. Hem de hiç. Küçük hücrenin etrafında dolandım. Hayal kırıklığı, öfke, bıkkınlık, eğlence ve inançsızlık göğsümde çalkalanıyordu. Bana kızgın olmaları bir şeydi. Ama Koruyucu gözaltı mı? Bu bir şaka olmalı. Ya da geçici. Demek istediklerini anladılar. Dersimi aldım. Yakında beni serbest bırakmak için geri döneceklerdi ve planları tartışacaktık. Öyle değil mi? Doğru.

Dakikalar saatlere dönüştü ve eminliğim yavaş yavaş azaldı. Hücrenin kapısındaki kilit mekanizmasını inceledim -tüm giysilerimin etek uçlarında maymuncuklar vardı. Ama karmaşık sürgü standart aletlerle açılamıyordu. Hücrenin sadece ön tarafında parmaklıklar vardı. Duvarların geri kalanı taştan yapılmıştı. Aslında, sanki inşaatçılar karargâhın altındaki ana kayaya kaba kare küpler kazmış gibi görünüyordu. Hücrelerin karşısındaki duvarda asılı iki fenerden loş bir ışık geliyordu. Mutlak sessizlikten, içerideki tek kişinin ben olduğumu tahmin ettim. Çok güzeldi.

Saatler bir güne dönüştü. Bana yemek getirdiklerinde muhafızları sorularla rahatsız ettim ama cevap vermeyi reddettiler. Benim için Irys'e bir mesaj iletmeyi de kabul etmediler. Surat astım. Ancak surat astığımı gören kimse olmayınca kendimi aptal gibi hissettim. Belki de açlık greviyle daha çok dikkat çekerdim.

Kaçış için seçeneklerimi değerlendirdim. Gizli ceplerimin içindekilerin envanterini çıkarırken, iki kazma seti ve üç dart ile dolu... Emin değildim. Sıvı içerikleri kokladım. İkisinde kürar, diğerinde ise goo-goo suyu vardı. Çok kötü. Uyku iksirini muhafızlar üzerinde kullanmayı tercih ederdim. Curare sadece işini yapan birkaç adam için sert görünüyordu. Elbette yeterince yaklaşmam gerekiyordu. Üfleme borusu olmadan nişancılığım berbatı.

Sonraki birkaç öğün boyunca gardiyanları izledim. Parmaklıklara sadece bir kişi yaklaştı. Dolu tepsiyi zemine yakın bir yuvadan geçirirken ortağı -anahtarları olan- hücreden oldukça uzakta duruyordu. Ateş et. İkinci adamın ya kapıyı açmasını ya da parmaklıkların yanında durmasını sağlamalıydim.

Hafızamda gardiyanları kandırmanın bir yolunu ararken bir gün ikiye çıktı. Tüm fikirlerim -sahte bir hastalık, sahte bir ölüm, sahte bir baygınlık- orijinal değildi ve kimsenin bunlara kanacağından şüpheliydim.

Yatak dedikleri sert metal levhanın üzerindeki battaniyenin altına sokuldular. Hapsedildiğim üçüncü gece tavana bakıp kardeşimden intikam almayı planladım. Parmaklarımı onun kalın boynuna dolama düşüncesi bile hayal kırıklığımı ve öfkemi hafifletmeye yardımcı oldu. Diğer daha yaratıcı işkenceler aklıma geldi ve neredeyse gülümseyecektim ki metal bir kapının çınlaması gece yatak kontrollerinin ilkinin işaret etti.

Bu gece hapishaneye sadece bir gardiyan girdi. Parmaklıklardan içeri baktı, içeride kilitli kaldığımı doğruladı ve geri çekildi. Tam o sırada, kaçmanın bir yolunu bulmak için aklıma bir fikir geldi. Üzerinde düşündüm. Sadece bir gardiyanla, daha iyi bir

kaçma şansım vardı. İşlem alanındaki askerleri ve gece vardiyasında çalışan insanları nasıl geçeceğim gibi birkaç sorun

Karargâh işi zorlaştırabilir. Bunun dışında, planım işe yarayabilir. Ne de olsa bir şeyler yapmalıydim ve yakalanmak beni buraya geri getirirdi. Belki kaçış girişimim Leif'i getirir de onu bizzat boğabilirdim. İnsan umut edebilir.

Sürprizimi açıklamak için üçüncü yatak kontrolüne kadar beklemeye karar verdim, ancak bir gürültü beni hafif bir uykudan uyandırdı. Parmaklıklara yakın durarak, tanımadığım iki gardiyanın bir mahkumla boğuşmasını izledim. Adam direndikçe bağıırıyordu

küfürler savuruyordu. Burbon kokusu bana kadar ulaştı ve yüzünde kanayan birkaç kesik izi vardı. Tüm kanıtlar bir bar kavgasını işaret ediyordu.

Onu bir hücreye attılar ve kilitlediler. Parmaklıkları salladı, adaletsizlikten ve diğer adamın bunu nasıl başlattığından bahsederek bağırdı.

"Nefesini boşa harcıyorsun," dedim. "Umurlarında değil."

"Ha? Kim var orada?"

Tereddüt ettim. Adımı tanıyabilirdi, o yüzden göbek adımı kullandım.

"Liana. Seninkinin yanındaki hücredeyim."

"Oh. Ne için buradasın?"

"Hiçbir şey. Bana komplo kuruldu."

Güldü. "Ben de öyle. Adım Kynan. Bu fare deliğinde başka kimse var mı?" "Sanmıyorum."

Öfkelendi. "Beni yakalamalarına şaşmamalı. Sakin bir geceydi. Sadece benim şansım." Sonra da sarhoş bir halde kötü şansını anlatmaya başladı.

Sonunda hikayesi bitti ve gümbürtüsünden anladığım kadarıyla metal yatak. Çok geçmeden hafif horultular sessizliği doldurdu. Yatağıma döndüm ve uzandım, bu gece bir kaçış girişiminde bulunmalı mıyım yoksa Yarın, Kynan büyük ihtimalle gitmiş olacaktı.

Kilidin şaklaması yatak kontrolünü işaret ediyordu. Gardiyanın ayak sesleri durakladı ve homurdanarak, "Çoktan bayılmışsın," diye mırıldandı. Sonra gitmeden önce bana baktı.

Bir sonraki kontrol sırasında planımı uygulamaya karar verdim. Önce battaniyeyi birkaç kez sertçe çıırtım ve fenerlerden birini söndürmek için bir hava fııskırtım. Hücredeki gölgeler derinleştı. Sonra battaniyeyi yatağın üzerine serdim ve kenarlarını yere sarkıttım. Kapı aralığında, altında saklanıyormuşum gibi görünecekti.

İkincisi, bir teoriyi test etmem gerekiyordu. Botlarımı çıkardım, yatağın altına koydum ve parmaklıklardan tavana tırmandım. Engebeli yüzeyde birkaç parmak ve ayak tutamağı vardı. Ama tavana tutunacak kol gücüm yoktu. Valek bunu nasıl yapıyordu? Belki parmaklıklara tutunup bacaklarımı yukarı kıvrarak küçük bir top haline gelebilirdim. İşe yaradı ama botlarım ayağımdayken daha iyi olurdu. Kauçuk tabanlar metal çubukları kavrayabilirdi. Yere geri kaydım, botlarımı bağladım ve bekledim.

Bir saat kadar sonra metalik bir tıkırtı duyuldu. Kontrol için çok erken olduğunu hissettim. Her şeye rağmen, ses devam ederken parmaklıklara tırmandım. Pozisyonumu aldıktan sonra koridora baktım. Kynan'ın hücre kapısı gıcırdayarak açıldı. Ne oldu?

Ne yapıyordu? Kaçıyor muydu? Hücreme yaklaştı ve bir süre battaniyeye baktı. Diz çökerek garip, kancalı bir alet soktu ve bir dizi tik taktan sonra kilit açıldı.

Kalbim bir uyarı atışı yaptı ve yanan kol kaslarıma rağmen yerimden kıpırdamadım. Kynan aleti uzun metal bir şaftla değiştirdi - tam olarak bir Bıçak değil de buz kıracağı mı? Şimdi muhafızın dönmesi için ideal bir zaman. Yardım için bağırmalı mıyım? *Koruyucu* gözaltı için çok fazla.

Kynan yatağıma doğru süründü. Muhtemelen aşağıda uyuduğuma inanıyordu. Benim

Kollarım titriyordu. Daha fazla dayanamayacaktım. Ses çıkarmadan aşağı kayarak bir dartı avuçladım.

"Uyan Yelena," dedi Kynan. "Sana bir mesajım var."

Mesajı beklemedim. Ona saldırarak, oku boynuna sapladım. Döndü ve silahını boğazıma doğrultarak saldırdı. Geri çekildim. Goo-goo suyu hızla işe yaradı ve öne doğru tökezledi.

Kynan kıkırdadı. "Sürpriz!" İkinci hamlesi de boşa gitti.

Yaklaşıp kolunu yakaladım. Ellerimi bileğine dolayarak silahını kontrol ettim ve topuğumu bileğinin arkasına geçirip ona çelme taktım. Geriye düştü ve ben de göğsünün üzerine düştüm. Kazma yere çarptı ama onu geri almak için hiçbir hareket yapmadı.

"Ah, sevgilim, sadece sormak zorundaydın. Hızlı bir takla için son istekleri her zaman yerine getiririm."

"Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?" Karnının üzerine oturdum ve daha fazla silah olup olmadığını kontrol ettim.

Sırıttı. "Kadınlar beni seviyor."

"Peki ya müşterileriniz?"

"Mutlu. Mutlu. Sivrisinek asla başarısız olmaz."

"Bu sefer hariç."

Kynan kollarımı ovdu. "Gece daha yeni başlıyor, sevgilim."

Ellerine vurdum. "Ve geçen sefer beni ıskaladın." "Ben asla ıskalamam!"

"Bu hayatıma ilk kastın mı?" "Evet.

Sonuncusu da olmayacak."

Yani bu ormandakinden ayrı bir saldırıydı. Çok güzel. Aklımda bir dizi soru vardı ama önce en önemlilerine odaklandım.

"Seni kim tuttu?" Ben sordum.

"Söyleyemem. Büyük hayır-hayır."

Soru çok açıldı. Başka bir taktik denedim. "Mesaj neydi?"

Canlandı. "Başkasının merhametine kalmak nasıl bir duygu?" Üstündeki pozisyonumu işaret ederek, "Senin merhametine kalmış değilim," dedim.

Kynan bir el salladı. "Detaylar. Artık sen de bizim gibisin-büyücülerin kölesi."

Sitian toplumuna sert bir bakış açısı olsa da, sırrımı bildiğinden şüpheleniyordum. "Bunu sana kim söyledi?"

"Müşteri. Sıradan biri olduğunu söylüyor. Dikkat çekici değilmişsin. Kolay bir hedef. Hayır-"

"Anladım." Hakkımdaki haberler ne kadar yayılmıştı? Eğer yaygın bir bilgiyse... Korku tenimi karıncalandırdı. Bir nefes aldım. Kynan'ın müşterisi suikastçıyı göndermek için bunu bir süre önce öğrenmiş olmalıydı. Sitian Konseyi'ne yakın biri olmalıydı. "Konsey üyesi beni Konsey'den mi öğrendi?" Tahmin ettim.

"Evet. Külçeler için bir yığın altın alıyor."

Düşündüm. "Meclis üyesi senin müvekkilin değil."

"Hayır."

Ama müvekkili bir meclis üyesine rüşvet veriyormuş. Başka bir tahminde bulundum. "Müşteriniz, büyücülerini kontrol altına almadığı için Sitian Konseyi'nden çok memnun olmayan zengin bir adam. Ne de olsa büyücüler bizim için çalışmalı ve kuralları belirlememeli."

Kynan'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Geçen sezon onunla yemek yedim." Cık cık ettim. "Bir şeyleri değiştirmek için bu kadar sert önlemler alacağına dair bana hiçbir işaret vermedi."

"Evet, bu Bruns. Duygularını kontrol altında tutuyor."

Bingo. Ve şimdi de klan ismi. "Ki bu iyi bir şey. Bütün parasını böyle kazandı."

"Evet, saygın bir iş adamıyken radikal görüşleriniz hakkında boşboğazlık yapamazsınız."

"Ve bir sürü müşterisi var. Hepsi onun..."

"Tasarımlar! Adam değerli taşlarla bir sihirbaz."

Aha. Bruns Jewelrose. Bu ismi tanımıyordum ama onunla tanışmayı planlıyordum. Kynan bana şüpheyle baktı. Goo-goo suyunun etkisi geçmeye başlamış olmalıydı ve el ele dövüş tekniklerimin

eğitimli bir suikastçıya karşı etkili olabilir. Bir dart daha çektim ve ona Curare sapladım.

İlacın etkisi altındayken nefes alabiliyor ve duyabiliyordu ama hareket edemiyor ya da konuşamıyordu. Ceplerini boşalttım ve silahını aldım. Buz kıracağı şeklindeydi ama metal sapının içi boştu. Boğazıma nişan almıştı. Şahdamarımı delmiş olsaydı, shaft kanımın fışkırma hızını artırır mıydı? Valek'e sormam gerekecekti. Hücrenin kapısını açan cihazı aldım.

Sonra battaniyemi yataktan çektim ve onu metalin üzerine iterek arka duvara bakacak şekilde yan yatmasını sağladım. Daha kısa görünmesi için bacaklarını yukarı çektim ve battaniyeyle üzerini örtmeden önce gözlerini kapattım.

"Kaçmama yardım ettiğin için teşekkürler," dedim.

Hücremden çıkıp kapıyı çektim. Bir klik sesiyle kilitlendi. Güzel. Kynan'ın hücresine girdim ve battaniyesini daha önce benimkine yaptığım gibi düzenledim

-Üstü pürüzsüz ve kenarından sarkıyor. Kapıyı kapatarak oradan ayrıldım. Sonra fenerleri değiştirdim, böylece yanan fener hapishanenin kapısından daha uzakta kaldı.

Hapishanenin girişinin hemen yanında bir gölgede durdum ve bekledim. Karnımdaki çırpınışlar dikkatimi yüksek kalp atışlarımdan uzaklaştırdı. Zaman geçirmek için Bruns Jewelrose'u düşündüm. Onunla yollarımızın kesiştiğini hatırlamıyordum. Bruns, Konsey Üyesi Jewelrose'a bilgi için para ödemiş gibi görünüyordu ve Bruns bir büyücü değildi. Sitia'daki birçok zengin ve güçlü adam, diğer kaynakları kontrol ettikleri gibi büyü kullanımını da kontrol etmeleri gerektiğine inanıyordu.

Metalin çınlaması ve şaklaması düşüncelerimi böldü. Nefesimi içime çektim. Eğer iki muhafız girdiyse, başarı pek olası değildi. Adamlardan biri aşağı indi ve Kynan'ın hücresine yöneldi. Kapıyı açık bıraktı.

Dışarı çıkarken, kaçınılmaz alarm çığlıklarını beklemedim. Başka kimse yoktu.

işlem alanındaydı, bu da neden tek bir güvenlik görevlisinin yatak kontrolleri. Boğa ağılından geçip çıkışa gitmek yerine koridordan geçip kaptanın ofisine yöneldim. Onun gelmesini bekleyecek ve vereceği cevaba göre kendimi savunacak ya da ruhunu ateş dünyasına göndermekle tehdit edecektim.

Ofis kapısı kilitliydi. Cebimden maymuncuklarımı çıkarıp işe koyuldum ve tam nöbetçi alarmı çaldığı sırada karmaşık mekanizmayı açtım. İçeri daldım, kapıyı kapattım ve yeniden kilitledim. Gözlerim karanlığa alıştığında bir pencere gördüm. Parmaklıklar dışında

mükemmel bir kaçış yolu olabilirdi. Kaptan koltuğuna yerleştim ve bir kez daha beklemeye başladım.

Kapıdan sessiz bağırışlar ve bot sesleri geliyordu. Birileri birkaç kez kapı kolunu kontrol ederek kilitli kaldığından emin oldu. Kaptanın ofisini kontrol ederlerse yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bir saat sonra yorgunluk beni ele geçirdi ve kollarımı kavuşturup masanın üzerine koyduktan sonra başımı öne eğdim.

* * *

Öfkeli bir erkek sesi gürleyerek beni uyandırdı. Doğruldu. Zayıf güneş ışığı odaya doldu ve renk çizgileri gökyüzünü boyadı. Anahtarlar şingirdadı, metal metale sürtündü ve kapı açıldı.

Yüzbaşı Alden ofisine adım attı ve sarsılarak durdu. "Yelena! I-"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Kapıyı kapatın lütfen."

Dediğini yaptı, sonra bana döndü. "Suikastçı için çok üzgünüm. Görünüşe göre sizi güvende tutma becerimize fazla güvenmişiz."

"O bir profesyonel. Ve gördüğünüz gibi, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Evet, biliyorum. Ama İkinci Büyücü'den emir aldım."

"Bir sonraki suikastçı başarısız olmadığında ne olacak? Ölümümü İkinci Büyücü'ye nasıl açıklayacaksınız?"

Alden iç çekti. "Bu kazanani olmayan bir durum."

Ayağa kalktım ve ona oturmasını teklif ettim. "O zaman Usta Büyücü'ye kaçtığımı söyle. Tek başıma daha güvende olduğumu biliyorsun."

Alden soldu. Pelerinini çıkardı ve oturmadan önce askıya astı. "Önce birkaç soruya cevap verebilir misiniz?"

"Karşılık vermeye istekli olduğunuz sürece."

"Pekala. Dün gece ne oldu?"

Parmaklıklara tırmandığım kısım hariç her şeyi anlattım. Tüm numaralarımı anlatmaya gerek yoktu. Ayrıca, her zaman tekrar ihtiyacım olma ihtimali vardı.

"Onu kimin tuttuğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama kendisine Sivrisinek diyordu." Yalan söylememin iyi bir nedeni vardı. Bruns'u onun peşinde olduğum konusunda uyarmanın bir anlamı yoktu. Kynan goo-goo suyunun etkisi altındayken çok fazla şey hatırlamamalıydı.

"Uyanmasına ne kadar var?"

"Curare yaklaşık bir gün sürer." "Tamam. Sıra sende."

"Ben Moon'un nerede olduğuyla ilgili soruşturma hakkında bilgi istiyorum." "Anlatacak pek bir şey yok. Fulgor'u didik didik ettik, her fabrikayı aradık,

Depo, boş bina ve hiçbir şey bulamadılar. Fulgor'da olduğuna inanmaları için onları bilerek yanlış yönlendirdiğinizden şüpheleniyorlar."

Bu da Devlen ve diğerlerinin düşmanlığının bir kısmını açıklıyordu. "Yine de saklandığı yeri bulmuşlardı."

"Opal sihir aramak için her sokağı tek tek dolaştı. Bir kapıyı gizleyen bir illüzyon keşfetti. Burası dolu gibi görünüyordu, bu yüzden pusu kurdular ve sen de oraya geldin."

Ne şanslıyım. "Red Oak'a giden oldu mu?"

"Hayır. Çabalarını burada yoğunlaştırdılar. Adamlarımız depoyu bulduktan sonra Ben'in adamlarından hiçbiri depoya dönmedi ama olay yerindeki kanıtlar Ben ve çetesinin batıya, Baykuş Tepesi'ne doğru gittiğini gösteriyor. Özel tim dün Owl's Hill'e doğru yola çıktı."

Çok kolay. Ben asla gerçek ipuçları bırakmazdı. Muhtemelen onları vahşi bir Valmur kovalamacasına gönderiyordu. İçgüdülerim Ben'in Red Oak'ta ya da yakınlardaki bir kasabada olduğunu söylüyordu. Mantıklı bir nedeni yoktu ama içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim.

"Görev gücü mü?"

"Leif, Hale ve Opal için süslü bir isim."

Bu yüzden onlar dönene kadar beni koruyucu gözaltında tutmayı planladılar. Öfkem alevlendi ama sesimi eşit tuttum. "Eşyalarımı geri verebilir ve binadan çıkarken bana eşlik edebilir misiniz?"

"Seni kalmaya ikna edemedim mi?" Umutlu bir tonu vardı. "Hayır."

Alden ve ben boğa ağılına girdiğimizde tüm hareketlilik durdu. Adamlarına ters ters bakarak pelerinimi ve çantamı getirmelerini emretti. Muhafızlardan biri aceleyle emri yerine getirdi ve birkaç dakika içinde özgürdüm.

İlk durak, iyi bir yemek. Second Chance Inn'e yürüdüm ve tatlı keklerle ziyafet çektim. Sonra bir at kiralamak için araştırma yaptım. Red Oak yürüyerek gidilemeyecek kadar uzaktı.

"Buranın birkaç mil kuzeyinde Clever Fox adında bir ahır var," dedi garson kız. "At kiralyorlar ama oldukça yüklü bir depozito istiyorlar."

Bu bir sorun olmazdı. Hayır, öngördüğüm en büyük sorun Ben'i Red Oak'ta bulursam ne yapacağımdı. Ben ve arkadaşlarının endişelerimin en küçüğü olduğu hissinden kurtulamıyordum ama buna odaklandığımda hafızamda kayboluyordu. En azından bunu düşünmek için birkaç günüm vardı. Garsona teşekkür ettim ve yüklü bir bahşiş bıraktım.

Ahır ziyaret etmeden önce erzak alışverişi yaptım. Standart seyahat malzemelerine ihtiyacım olacaktı - kurutulmuş et, ekmek, peynir ve çay. Pek iştah açıcı değil. Güldüm. Leif beni etkilemişti. Onunla seyahat etmenin kesinlikle avantajları vardı. Ne yazık ki hâlâ onu boğmak istiyordum.

Fulgor'dan ayrıldıktan sonra kimse nerede olduğumu bilmeyecekti. Suikastçılardan, Ben'in casuslarından ve sinir bozucu kardeşlerden kaçmak isterken, başımın belaya girmesi ihtimaline karşı Valek'e bir mesaj göndermenin en iyisi olduğunu düşündüm.

* * *

Clever Fox ahırlarında ödünç atlar bulunuyordu. Düzenli ahırlar, temiz soyunma odası ve temiz toprak kokusu iyi işletilen, iyi bakılan bir iş yerine işaret ediyordu. Ellard adında bir adam olan sahibi, Sandseed atları hakkında soru sorduğumda bana deliymişim gibi baktı.

"Keşke, küçük hanım," dedi Ellard. "Kum tohumları birden fazla biniciye tahammül edemez ama birkaç yıl önce burada bir tane binicim vardı. Ah... çok güzel bir şeydi." Kahverengi gözlü bakışları uzaklaştı. "Ama senin için iyi bir eşim olabilir. Biraz yaşlı ama şu Kumrular gibi akıllı. Gel hadi."

Beni ahırın arka tarafındaki bir ahıra götürdü. Gri benekli bir kısrak başını kapının üzerinden uzattı. Açık gri gözlerinde merak ve zekâ parlıyordu.

"Bu Madam. Güçlü ve istikrarlıdır, çoğu durumda soğukkanlıdır."

"Peki onu üzen ne?"

"Kazıklı çitler. Neden olduğundan emin değilim ama göğsündeki yara izinin sebep olabileceğinden şüpheleniyorum. Bu sadece bir tahmin. Ama onu onlardan uzak tutarsan, iyi olacaksın."

Bilmekte fayda var. "Ne kadar?"

Eyer ve takımları da içeren bir fiyat üzerinde pazarlık yaptık. Fiyatta anlaştığımızda, Madam'ı eyerledi. Sonra malzemelerimi transfer ettim.

satın aldıklarımla birlikte heybeleri. Hanımefendi toynaklarının altındaki otları otlamak yerine beni izledi.

Ellard'a teşekkür ettim ve atıma bindim. "Gidelim," dedim Madam'a. Hareket etmedi.

"Binicilik deneyiminiz olduğuna emin misiniz?" Ellard sordu.

"Evet." Sadece normal bir atla değil. Altı yıl önceki binicilik derslerimi düşündüm.

Topuklarımı Madam'ın böğrüne vurdum ve dilimi şaklattım. Yürümek için ileri atıldı. Ahırından çıkarken Ellard el sallayarak veda etti. Kuzeydoğu yoluna ulaştığımızda onu mahmuzlayarak tırısı kaldırdım.

Çiftlik tarlalarından, küçük köylerden ve ormanlardan geçerken, onu yormamak için Madam'ın yürüyüşünü tırıs, dörtnal ve yürüyüş arasında değiştirdim. En azından benim niyetim buydu. Kiki her zaman hızını ayarlar ve yorulduğunda dururdu.

Gün batımından birkaç saat sonra, gece dinlenmek için güvenli bir yer aradım.

Bu rota seyahat barınakları için çok uzaktı ve kasabaların hiçbirinde han yoktu. Gözden uzak bir kamp alanı bulmam gerekiyordu.

Bir saat sonra, bir kaya yığınının arkasında bizi diğer yolculardan koruyacak küçük bir açıklık keşfettim. Şimdiye kadar kimseyle karşılaşmadığımız için, çayıma su ısıtmak için minyatür bir ateş yakma riskini göze aldım.

Suyun kaynamasını beklerken, Madam'ın eyerini çıkardım, onu besledim ve tımar ettim. Boynunu gerdi ve tarağa doğru eğilerek daha sert ovmam için beni cesaretlendirdi. Sonra etrafta dolaşarak taramam için vücudunun çeşitli bölgelerini bana sundu. Bu davranış bana tuhaf gelmişti ama düşününce mantıklı geldi. Ne de olsa, vücudundaki kaşınan yerleri biliyordu. saklandım ve saklanmadım.

Ateşe döndüm ve kuru et ve peynirden oluşan yavan bir akşam yemeği yedim. En azından tarçınlı çayımın tadı baharatlıydı. Geçmiş kamp ateşlerine dair anılar dönüp duruyordu: Ari ve Janco *şüpheli* kelimesinin tanımını üzerine tartışıyor, Leif lezzetli yol güveçlerinden birini pişiriyor, Valek'in bakışları alevlerin üzerinde benimkilerle buluşuyor ve vücuduma ateşle ilgisi olmayan bir sıcaklık yayılıyordu.

kamp ateşi ve Valek'le ilgili her şey.

Ah, eski güzel günler. Bizi yollara düşüren nedenleri ve donarak ya da bardaktan boşanırcasına yağın yağmurla ıslanarak ya da her ikisini birden yaşayarak geçirdiğimiz o sefil geceleri görmezden geldiğim sürece. Seçici hatırlama bana daha çok uyuyordu - özellikle de tek başıma oturup kendimi yalnız ve ürkek hissettiğimde.

Ayrıca Ben'in Ixian sınırına yakın olma nedenlerini düşünmek gibi bir alternatif de hiç hoş değildi. Bunun dışında bir eylem planı geliştirmeliydim. Şu anda o bölgede olmayabilirdi ama oraya gitmek için bir amacı olmalıydı. Ekibi Fulgor'dan uzaklaştırmak dışında.

Sunworth nehrini doğuya doğru takip ederek etrafı kolaçan etmeye karar verdim. Eğer onu bulursam. Ne yapardın? Fulgor'a bir mesaj iletip Ben'in nerede olduğunu bildirecektim.

Onu kime rapor edeceksin? Bir yanım Valek'e bir mesaj göndermek istiyordu. Eğer üç yıl önce istediği olsaydı, Ben ölmüş olacaktı ve tüm bu sorunlar da olmayacaktı. Elbette, yepyeni bir dizi sorun olacaktı. Hiç bitmedi. Belki de Ixia'ya gidip Alden ve diğerlerinin Diğerleri Ben ve bu gizemli tehditle uğraşüyor. Çok cazipti. Çok cazipti.

Ama Opal'ın "Çünkü yardım edebiliriz ve etmemek doğru olmaz" yorumu zihnimde tekrar canlandı. Sihrimi kaybetmiş olsam da, suç unsurlarını alt etme konusundaki son sekiz yıllık deneyimimi kaybetmemiştim. En azından Ben'in yerini ve olası planlarını belirleyebilir, sonra da bu bilgileri Yüzbaşı Alden'a gönderebilirdim.

Artık bir eylem planım olduğuna göre, ateşi söndürdüm ve uyumaya çalıştım. *Denemek* anahtar kelime. Madam yakınlarda rahatsız olmadan uyuklasa da her gürültü beni sarsarak uyandırıyor. Soğukkanlılığın bir dezavantajı vardı. Beni tehlikeye karşı uyarmayacağından endişeleniyordum.

Gece yarısından birkaç saat sonra pes ederek kampı topladım ve Madam'ı uyandırdım. Acele etmeyecektik, böylece Red Oak'a hava karardıktan sonra ulaşacaktık.

* * *

Kızıl Meşe'nin iki ana gelir kaynağını belirlemek uzun sürmedi. Yüzen kütükler ve mavnalar arasında tahmin etmek kolaydı. Burada, havayı taze kesilmiş odun kokusu ve talaş bulutlarıyla buğulandıran bir kereste fabrikası vardı. Kereste yığınları güneşe giden vagonları dolduruyordu. teslimat yapmak.

Kömür yüklü mavnalar rıhtımda sallanıyordu. Adamlar siyah taşları kürekle vagonlara dolduruyor, metal tekneleri boşaltıyor ve ihaleyi ödüyorlardı. Ardından mavna bir at takımına bağlanıyor ve yeniden yüklenmek üzere Zümrüt Dağları'nın eteklerine doğru çekiliyordu.

Hanların ve tavernaların sayısına bakarak, kasabanın mallardan olduğu kadar ihalecilerin ve tüccarların akınından da faydalandığını tahmin ettim.

Kendimi güvende hissedene kadar gölgelerden uzak durdum. Yeni bir yüz muhtemelen dikkat çekmezdi ama bir kadın dikkat çekebilirdi. İşçilerin çoğu erkekti. Tomrukları kasmak ve kömürü kürekle taşımak için gereken yıpratıcı emek ve g   düşünüldüğünde bu hiç de  a ırtıcı değildi.

Tüm kasabayı ara tırdıktan sonra Ben'in burada olduğuna dair hiçbir işaret ya da ipucu bulamadım. Yerel tavernalardaki garsonların hiçbiri onlara hizmet ettiğini hatırlamıyordu. Hayal kırıklığına uğrayarak akıntıya karşı devam ettim ve iki ya da üç küçük büyüklüğüne bağlı olarak her gece kasabalar.

Ben ve çetesinin şehirde olmadığına karar verdikten sonra yoluma devam ettim. Bunu anlamak için gerçek bir stratejim yoktu. Bu, garip ya da kaçamak davranışlara ya da varlığıma duyulan olağandışı ilgiye dayanan bir i g d yd . Ben'in adamlarının bir değirmende çalışıyor olurum. Gece eve yerleştikten sonra yemek yemek için meyhaneye gider ve kasabanın dedikodularını dinlerdim. Yabancıların d kk n açması ya da terk edilmiş binaları satın alması her zaman kasaba sakinlerini endi elendirir ve uzun uzun tartı ırlardı.

Çok geç olduğunda, bir oda kiraladım ve hancıdan haber almaya çalıştım. Sonra da  afak sökmeden yola koyuldum.

Üç gece boyunca siyah kömürün fiyatının d  mesinden duyulan genel homurtu dışında hiçbir şey bulup  ğrenemedikten sonra, Lapeer'e hiçbir beklentim olmadan yakla tım. Burası diğer tüm nehir kasabalarına benziyordu. Ama yakla tığımda, tanıdık bir koku beni yıldırım  arpmı  gibi sarstı.

Curare.

VALEK

"Kaçakçıların izini Ruh Dağları'nın eteklerine kadar sürdük," dedi Ari ve Valek'in masasının önündeki sandalyeye oturdu. Ahşap protesto amacıyla gıcırdadı.

"Ve?" Valek sordu.

"Onları kaybettik," dedi Gerik. Ari'nin arkasında duruyordu, duruşu sanki kötü haber verdiği için bir darbe bekliyormuş gibi sertti.

Ari ve Janco'nun kendi görevleri için ayrılımlarının üzerinden on bir gün geçmişti.

"Nasıl kaybettiniz?" diye sordu.

"Ya dağın üzerinden ya da dağın altından kayboldular," dedi Ari. "İz işaretleri bir anda durdu ve kaybolmalarının sebebinin büyü olduğundan şüpheleniyoruz ama emin olamıyoruz." Ari başını salladı. "Ben yapamam. Bunu söylediğime inanıyorum ama... Janco'ya ihtiyacımız var. Senden başka bu illüzyonu görebilecek tek kişi o."

Valek düşündü. "Tünelleri girebilmek için kullanmaları mantıklı. Ixia ve girişi büyüyle gizlemeleri için." Teknik olarak, Ixia'da Valek dışında kimse bunu hissedemezdi.

"Janco rapor verdi mi?" Ari sordu.

"Henüz gelmedi."

"Endişelenmeli miyiz?" Gerik sordu.

Valek Ari'yle bakıştı.

Ari omuz silkti. "Duruma göre değişir. Eğer bir şey bulamadıysa mesaj göndermeye zahmet etmeyecektir ve eğer çok ateşliyse zamanı da olmayacaktır. Bence endişelenmek için çok erken." Gerik'e hitap etmek için döndü. "Ayrıca, kızınız kendi başının çaresine bakabilecek durumda."

Gerik sert bir ses tonuyla, "O benim değil," dedi.

"Öyle diyorsun." Ari sandalyede arkasına yaslanırken sırtıttı.

İlginç. "Rapor edilecek başka bir şey var mı?"

"Karaborsa mallarını nereye dağıttıklarını ortaya çıkardık," dedi Ari. "MD-5'in fabrika bölgesinde, General'in malikanesinin birkaç mil güneyinde bir depo var."

"Sizce General Ute de bu işin içinde mi?"

"Emin değilim. Tam bir soruşturma yapmadık, sadece yasadışı malların transferini doğrulayacak kadar uzun süre izledik."

Bilgi üzerinde düşündü. Depoya girmek, Ixia'ya giden kaçakçılık yolunu bulmak kadar kritik değildi. Ne Ari'nin ne de Gerik'in Ruh'a giden vagonlardan birine saklanacak ne yetenekleri ne de cüsseleri vardı. Dağlar ve en iyi adamlarının hepsi başka görevlere atanmıştı. Ayrıca işin içinde büyü varsa, bunu sadece o tespit edebilirdi. Valek gitmek zorundaydı.

Ari ve Gerik ayrıldıktan sonra Valek bu yeni bilgiyi Komutana sunmanın en iyi yolunu düşündü. Bir plan hazırladı ve ardından raporlar üzerinde çalıştı. Güneş battığında etrafa dağılmış fenerleri ve mumları yaktı. Bol ışıktan hoşlanıyordu.

Tam masasına döndüğü sırada arkasındaki pencere gıcırdadı. Bir anda elinde bıçaklarıyla ayağa kalktı. Valek döndü. Arbon pencereden tırmandı.

Valek, "Bu kendini öldürtmenin hızlı bir yolu," dedi.

"Buraya başka nasıl girebilirdim ki? Güvenliği sıkılaştırmışsınız." Arbon aşağı atladı ve hafifçe yere indi.

"Görünüşe göre yeterince sıkı değil. Bana bir mesaj gönderebilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli? Ayrıca, becerilerimi keskin tutmalıyım." Arbon sırtı ve kendini rahat hissetti.

Valek ayakta kaldı. "İçeri nasıl girdin?"

"Hadi ama, Kral Katili. Bundan daha iyisini biliyorsun. Sırtını sıvazlamaya ne dersin? Kolay değildi, biliyorsun."

Valek etkilendiğini itiraf etti. Ve Arbon güvenliğini test ederek ona bir iyilik yapmıştı. Belli ki daha fazla önlem alınması gerekiyordu.

"Yelena'yı vuran kişinin adını biliyor musunuz?" Valek sordu.

"Suikastçıların müşterileri hakkında ne kadar ketum olduklarını bilirsiniz ve-" "Evet ya da hayır, Arbon. Bu zor bir soru değil."

"Bana tek söylediği müşterinin zengin olduğu ve Konsey Üyesi Jewelrose ile bağlantıları olduğu."

Valek düşündü. Bu da olayı tek bir klana indirgedi. "Bu kişinin suikastçıyı neden kiraladığını biliyor musun?"

"Hayır. Ama suikastçının adının Sivrisinek olduğunu söyleyebilirim çünkü kurbanın kanından bir şişeyi hatıra olarak saklıyor. Ayrıca işini bitirene kadar pes etmez. Yıllar sürse bile."

Hiç iyi değil. "Gerçek adını biliyor musun?"

"Hayır. İstemiyorum da. Yakında emekli olmayı planlıyorum." "Başka bir şey var mı?"

"Sivrisinek, kızınıza yapılan saldırıdan sonra işe alındı." Valek oturdu. "Başka bir suikastçı daha var."

"Bu mümkün, ama kimse kiralık Sitian suikastçılarından herhangi biriyle temasa geçmedi."

Ya yepyeni bir oyuncu var ya da Ixia'dan biri."

Ya da her ikisi de. Valek Onora'yı düşündü. Yetenekleri vardı ve bir erkeğe uygun botlar giyecek kadar zekiydi. Ama neden giysin ki?

"Son bir şey daha var," dedi Arbon. "Sivrisinek bu işi kabul etmesinin tek nedeninin müşterisinin ona savunmasız olduğunu söylemesi olduğunu belirtti." Başını iki yana salladı. "Hayır. Ayrıntıya girmedim."

Valek'in midesi endişeyle sıkışıyordu. Yelena'nın zayıf olduğuna dair söylentiler yayılırsa, peşinde ikiden fazla suikastçı olacaktı. "Teşekkürler, Arbon."

"Ödeştik mi?" "Evet."

Arbon geldiği gibi gitti. Valek sandalyesinde kara kara düşünerek Arbon'un söylediği her şeyi gözden geçirdi. Onora'nın Sitia'dan döndüğü gece gelmesi oldukça uygun görünmüştü. Yelena'ya yapılan saldırı, Valek'in Ixia'ya dönmek yerine Yelena'yla kalıp kalmayacağını görmek için bir test miydi? Valek yokken Komutan'ın başına bir şey gelmişti. Belki de Valek dönmeden önce Onora gizlice odasına girmiş ve onu şaşırtmıştı.

Tahmin etmek Valek'i hiçbir yere götürmezdi. Komutanla konuşmak için doğru zamanı ve yeri bulması gerekiyordu; belki de kaçakçıları durdurduktan sonra. Ve Valek'in kalbi onu Ixia'daki görevlerini bırakıp Yelena'yı korumak için yarışmaya çağırırken, aklı ona Yelena'nın

Leif ve başka bir sihirbaz ve geçmişte pek çok kişi onu hafife almış ve hepsi de bundan pişmanlık duymuştu.

Valek, kaçakçıların yeni rotasını keşfetmeye ve sonra Yelena'yı bulmak için dolambaçlı bir yoldan gitmeye karar verdi.

* * *

"Daha yeni döndünüz," dedi Komutan. Armut konyağını bardağının etrafında döndürerek soluk sarı sıvıya baktı.

Valek, "Büyünün kaçakçılık operasyonuna dahil olduğuna dair kanıtlar var ve bunu sadece ben hissedebiliyorum," dedi.

"Pekâlâ. Git ve onları kapat. Eğer bir tünel bulursanız, yıkın. Sınır savunmamızda bir delik bulursanız, kapatın. Yasadışı mallarla dolu bir depo bulursanız, yakın. Ixia'da bulunma izni olmayan biriyle karşılaşırsanız, onu tutuklayın. Eğer sınırlarımız içinde bir büyücü bulursanız, onu öldürün."

Oh be. Valek, Komutan'ın niyetini anlamasına zaman tanımak için bir yudum konyak içti. "Kaçakçılara bir mesaj göndermek istiyorsunuz." *Büyük* bir mesaj.

"Evet."

"Tekrar büyümemesi için otu ve tüm köklerini sökmek mi?"

Komutan gülümsedi. "Aynen öyle. İhtiyacınız kadar asker alın." "Pekâlâ, ama güvenlikten Ari'yi sorumlu tutacağım."

"Tekrar hedef alınacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Hayır. Ben yokken güvenlik güçlerimizin eski yöntemlerine geri dönmesinden endişe ediyorum. Ari kale muhafızlarının ve sizin uyguladığım yeni prosedürlere uymanızı sağlayacak."

"Ve kendinizi biraz işten kurtarın."

"Aynen öyle."

Komutan, "Ne zaman ayrılmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Adamlarımı organize etmek, onları bilgilendirmek ve malzeme toplamak için zamana ihtiyacım olacak. Gün batımından sonra küçük ekiplerin tesisten ayrılmasını bekliyorum. Olağandışı faaliyetler için kaleyi izleyen birileri olması ihtimaline karşı gece yola çıkmak daha iyi olur."

"Mümkünse beni bilgilendirmeye devam edin."

"Evet, efendim." Valek içkisini bitirdi ve gitti.

Koridoru geçip dairesine gitti. Margg oturma odasındaki fenerleri yakmıştı. Mobilyaları, kitap yığınlarını ve oyma taş yığınlarını sıcak sarı bir parıltı kaplasa da, havada bir boşluk asılı duruyordu.

Avın zorluğu ve heyecanı biraz azalmıştı. Valek, Yelena'nın eski yatak odasının kapısında durakladı. Belki de yeterince dilerse, Yelena eşikte belirecekti. Ve muhtemelen bu kadar hüzünlü olduğu için onu uyarırdı. En azından kaçakçılık operasyonunun durdurulmasıyla Sitia'ya gidip onu görmek için bir bahanesi olacaktı.

Yatmadan önce masasına oturdu ve görevde yer alacak kişilerin bir listesini çıkardı. Ardından, başarı için üç temel bileşen olan sürpriz, hız ve yoğunluğu kullanarak saldırılarını nasıl optimize edeceğine dair birkaç fikir ortaya attı.

Valek duvarda asılı duran silah koleksiyonuna baktı. En sevdiği bıçağı ortada asılıydı. Bu üç unsur Kral'ın öldürölmesinde hayati öneme sahipti.

O gece hafızasında kristal berraklığında kalmıştı. Yerini aldıktan sonra - Kraliçe'nin kabul odasının tavanı ve ahşap kirişleri arasında- Valek bekledi. Kral'ın altı muhafızıyla birlikte gelmesi uzun sürmedi. Kral onun yatak odasına girdiğinde, Valek

Kral, Kraliçe'nin zehirlendiğini anlamadan önce muhafızları etkisiz hale getirmek için sadece birkaç saniye.

Muhafızlar dağıldı. İki Kraliçe'nin yatak odasının yanında, ikisi girişte ve iki tanesi de pencerelerin yanında. Valek üfleme borusunu dudaklarına bastırdı. Sol eliyle diğer dartları kavradı. Muhafızlardan dördünü vurma şansı vardı. Pencerenin yanındakiler daha zor olacaktı.

Kraliçe'nin yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz girişteki muhafızları boğazlarından vurdu. Sonra kapının yanındaki ikisine vurdu. Soldaki adam ısırılmış gibi boynuna vurdu.

"Bu da ne...?" İlk muhafız parmağıyla başparmağı arasında bir ok tutarak ortağına gösterdi.

Konser başlamıştı. Valek yere düştü ve döndü. Son iki okunu pencerenin yanındaki adamlara fırlattı.

"Hey!" diye bağırdı içerinden biri, Valek'i göstererek.

Diğerleri kılıçlarını çekti ve ilerledi. Valek daralan bir çemberin ortasında durmuş, onlar kendisini şişlemeden önce uyku iksirinin etkisini göstermesini umuyordu.

Kral odaya koştu, yüzü kıpkırmızıydı. "Yardım edin bana! Kraliçe..." Durdu ve durumu değerlendirdi.

Muhafızlar durakladı. "Emirler, lordum?"

"Kraliçemi siz mi öldürdünüz?"

"Evet," dedi Valek.

"Öldürün onu," diye emretti Kral.

Kuşatıldıklarında sadece bir taktik işe yarıyordu. Valek en zayıf olana saldırdı.

vurduğı ilk adamdı. Lanet iksir sonunda iri yarı adamı etkilemeye başladı. Valek onu yere serdi ve adamın kılıcını kaptı.

Diğer kılıçları savuşturan Valek, onların üstesinden gelmelerini beklerken savunmada kaldı. Kral onları devam etmeye teşvik etti. Valek eğildi ve kaçtı, hepsi yere yığılmadan önce birkaç kesikten fazlasını kazandı.

"Onlar da mı öldü?" diye sordu Kral buz gibi bir monoton sesle.

"Hayır. Ölmeyi hak etmiyorlar." Valek gözlerindeki kanı sildi. Alnındaki bir kesik acıyordu.

"Ve ben ölmeyi mi hak ediyorum? Bunu düşünen ilk kişi sen değilsin, son kişi de olmayacaksın. Seni kim gönderdi? Elmas madenlerinden gelen o genç velet mi?"

"Beni sen gönderdin." Kılıcını sıkıca kavrayan Valek, yere düşmüş muhafızlardan birinin üzerinden geçti.

Güldü. Sert bir sestti. "Bu durumda, kovuldun."

"İyi denemeydi ama beni bu yola *sen* soktun. Kendi ölümünden sen sorumlusun." Yaklaştı.

"Eminim acıklı bir hikayen vardır, ama umurumda değil. Ve eğer usta bir sihirbaz değilsen, yakında sen de umursamayacaksın. Ölümün tüm sorunlarınızı bu şekilde ortadan kaldırmanın bir yolu var." Kral parmaklarını şıklattı.

Valek'in etrafını yapışkan bir baloncuk sardı. Sanki onu boğmaya çalışıyormuş gibi yüzüne bastırdı. Muhtemelen öyleydi de - Kral'ın halkını boğduğı bilinirdi.

Çünkü ellerini kirletmek istemiyordu. Valek büyüünün içinden geçerek Kral'a doğru ilerledi.

Ixia Kralı kaşlarını çatı. Valek'in etrafındaki hava çamura dönüştü. Nefes almak çaba gerektiriyordu; ileriye doğru adım atmak kalın bir şurubun içinde yürümek gibiydi. Hareket etmek zordu ama imkânsız değildi. İki adım daha atarsa Kral kılıcını vurma mesafesinde olacaktı.

Adamlarından birinin kılıcını almak için eğildiğinde Kral'ın gözlerinde korkunun ilk ışıltısı parladı. Eğer Kral'ın silah kullanma becerisi varsa,

Valek'in başı dertte olabilir. Büyülü bataklıkta yürümek yeterince zordu. İçinde savaşmayı hayal bile edemezdi.

İleri doğru bir hamle daha yaptı ve Valek vuruş bölgesine ulaştı. Kralın Ixia savunma pozisyonuna geçti ve kılıcını kaldırdı. Hiç iyi değildi. Ancak Valek *bu adamın bu dövüşten* kaçmasına izin vermeyecekti. Daha önce de söylediği gibi

Hedda beş yıl önce, eğer son nefesi Kral'inkinden bir saniye sonra olsaydı, mutlu bir adam olarak öleceğini söylemişti.

Valek kararlı bir şekilde tüm enerjisini topladı ve saldırdı. Kral onu engelledi ve karşılıklı vuruşlar ve bloklar başladı. İnce metal rapierler temasla birlikte şakımaya başladı. Hükümdar bir kılıcı nasıl kullanacağını biliyordu ve Valek hızdan çok kas gücü gerektiren daha kalın, daha ağır kılıçlarla çalışmıştı. Valek'in savuşturmaları çok geniş oluyor, ortasını açıkta bırakıyordu. Ayrıca yapışkan hava kollarını ve bacaklarını sürüklüyordu.

Ixia Kralı, Valek'in hantal tarzından sonuna kadar yararlandı. Bileğinin bir hareketiyle kılıcının ucu Valek'in savunmasını aştı ve sağ kolunda bir yol açtı. Bir an için keskin bir acı duydu ama Kral'ın bir sonraki hamlesinden kaçmakla o kadar meşguldü ki bunun üzerinde duramadı. Bunu başka kesikler izledi. Kan kollarını ıslatmış.

Sonra Valek bir darbeyi yanlış hesapladı ve çok geç savuşturdu. Kral'ın kılıcının ucu sol kalçasına yakın bir yerden etini deldi. Vücudu sarsılırken Valek'in nefesi kesildi. Sanki bir masanın kenarına doğru son sürat koşuyormuş gibi hissetti. Şok dalgaları içinde dalgalanarak el ve ayaklarına soğuk ve titrek bir nabız gönderdi.

Kral geri çekilirken sıırttı. "Benimkine karşı koyacak kadar büyük var. Ne yazık ki aynı şey dövüş becerilerin için söylenemez. Seni öldürmeden önce itiraf etmek istediğin bir şey var mı? Duyduğuma göre oldukça...katartik."

Bu yozlaşmış orospu çocuğunun gün ışığını görecektik kadar yaşamasına imkân yoktu. Valek kardeşlerini hayal etti. Onların hayaletlerinin burada durup dövüşü izlediğini hayal ederek onlardan güç aldı ve öyle görünüyordu ki

Tavsiye. Vincent dişlerini gösterdi ve bıçaklama hareketi yaptı. Valek dikkatini tekrar elindeki işe verdi. Uğruna bu kadar çok çalıştığı şeye odaklandığında acısı azaldı.

"Bir itirafım var," dedi Valek. "Ben bir sihirbaz değilim. Ben bir suikastçı." Valek kılıcı yere attı ve her iki eline birer tane olmak üzere bıçaklarını çekti. "Bir an için unuttum."

Kral'ın gülmesine şaşırdı. Sonra Valek saldırdı ve Kral artık gülümsemedi. Üzerindeki büyü baskısına rağmen hızlı adımlarla ilerleyerek Kral'ı geri çekilmeye zorladı. Adam inatla bıçakları engelledi.

Dövüş devam ettikçe, tepkileri yavaşlayan Kral'ın yüzünden terler boşanıyordu. Büyü kullanmak da ona direnmek kadar yorucu görünüyordu. Kral

Valek'in etrafındaki ağırlık, Kral'ın enerjik bir karşı saldırı başlatmasıyla aynı anda kayboldu. Adam gücünü kılıcına yoğunlaştırmakla akıllılık etmişti. Valek'in bıçakla dövüşme becerilerinin beş yıllık pratikle bilenmiş olması onun için çok kötüydü.

Kendisini yavaşlatacak bir büyü'nün varlığı olmadan Valek birkaç hamlede Kralı etkisiz hale getirdi. Valek onu duvara doğru iterek bir bıçağının ucunu Kral'ın boynuna bastırdı ve diğer bıçağını da göğüs kemiğinin hemen altından Kral'ın karnına sapladı.

Panik Kral'ın yüzünü kızarttı. "Size müşterinizin teklif ettiğinin on katını ödeyebilirim."

"İlgilenmiyorum."

"Seni general yapacağım."

"Hayır."

"Kızım! Onunla evlenebilir ve bir prens olabilirsiniz."

"Ne harika bir babasın sen. Üzgünüm ama senin velet kızınla tanıştım. Bu ölümden daha kötü olurdu."

"Sana her şeyi veririm."

"Güzel. Öldükten sonra, üç kardeşime askerlerinin onları neden *senin* adına öldürdüğünü açıklamamı istiyorum." Valek bıçağını Kral'ın kalbine sapladı.

Kral'ın büyü patlayarak Valek'i geri itti. Ixia Kralı bıçağın kabzasını tutarak öne doğru tökezledi. Nefes nefese, "Kanım... ellerini... sonsuza dek... lekeleyecek." dedi. Ve yere yığıldı.

Valek, Kral'ın yanında diz çöktü ve bakışlarındaki hayatın soluşunu izledi. Titreyen son nefesini dinledi. Ve adam öldüğünde, Valek bir duygu karmaşası yaşadı. Sevinç, rahatlama ve memnuniyet, hızla çarpan kalbinin etrafında dönmeye başladı. Öfori kafasına hücum etti. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bir an için üstesinden geldi.

Artık hayatını yaşayabilirdi. Devralma sırasında hayatta kalırsa, Komutan'a hizmet edebilecek ve Ixia'yı Kral'ın çürümüşlüğünden arındırabilecekti.

Ama önce işi bitirmesi ve kökleri yok etmesi gerekiyordu. Valek ayağa kalktı.

Dövuşten kalan tüm ağrı ve sızılar canlandı, dikkat istiyordu. Sol kalça kemiğinin yanındaki bıçak yarasını inceledi. Delikten kan sızıyordu. Deli gibi acıyordu. En azından fişkırmıyordu ve hâlâ hareket edebiliyordu.

Olumlu şeylere odaklanarak pencereden dışarı çıktı. Kral'ın cesedi bulunmadan önce Kral'ın iki çocuğunu, üç yeğenini, bir baldızını ve bir erkek kardeşini ziyaret etmesi için fazla zamanı kalmamıştı. Valek bıçağını Kral'ın kalbine saplamaktan zevk almış olsa da, bu görevden zevk almıyordu.

Bir kraliyet penceresinden diğerine geçiyor, camları hafifçe aralıyor ve yatak odalarından içeri süzülüyordu. Kraliçe Jewel'e verdiği zehrin aynısını kullanan Valek, ağızlarına beş damla Aşkım damlattı ya da Dudaklarını kapatarak uyurlarsa burunlarını. Eğer irkilerek uyanırlarsa, elini birkaç saniye ağızlarının üzerinde tuttu. Hızlı etki eden zehir gerisini hallediyordu.

Sözlerini bitirdiğinde, koridorlardan gelen sesler daha da artmıştı. Kapıların çarpılması, botların vurulması ve çığlıkların alarm bağırıışlarına karışmasıyla panik seviyeleri. Tüm kaslarına yerleşen yorgunluğa rağmen Valek, prensin penceresinden sıvışarak odalarına döndü. Dış kapı ardına kadar açıktı. Biri onları aramıştı ve etekleri ve birkaç Eşyalar yere saçılmıştı. Kapıyı emniyete aldı.

Valek oyuna devam etmek için Valma'nın geceliğini giymeyi düşündü ama bu noktada ya Komutan'ın kuvvetleri başarılı olacaktı ya da olmayacaktı ve her iki durumda da Valma'ya artık ihtiyaç yoktu.

Bunun yerine, kana bulanmış giysisini hırpalanmış vücudundan sıyırdı, kurumuş yamalar derisinden sökölürken ve ipeksi malzeme kollarındaki derin kesikleri çekiştirirken yüzünü buruşturdu. Kanı süngerle temizledi. Kalçasındaki bıçak yarasının etrafında kırmızı ve mor çürükler oluşmuştu. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Bir pantolon giyen Valek, yatak odasının kapısını kilitledi ve yatağa yığıldı.

Bir süre uyudu. Ne kadar uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama çok geçmeden büyük bir gürültü onu gaflet uykusundan uyandırdı. İki göz açıp kapayıncaya kadar, dört iri yarı, iyi silahlanmış serseri yatağının etrafını sardı. Kesikler, çürükler, kan sıçramaları, dağınık saçlar ve yırtık tunikler bu adamların bir kavgaya karıştıklarını kanıtlıyordu. Ama kimin tarafındaydılar?

"Bu o mu?" Bruiser Bir, Bruiser İki'ye sordu.

"Evet."

"Yakalayın onu," diye emretti Bruiser One diğerlerine.

Karşı koyamayacak kadar yorgun olan Valek, kendisini yataktan çekmelerine izin verdi. Fakat

Ayağa kalktığında kollarını Bruiser Üç ve Bruiser Dört'ten çekti. "Beni taşımanıza gerek yok." Ellerini iki yana açtı. "Silahsızım."

Bruiser One onu inceledi. "Bunun Kral'a ve ailesine suikast düzenleyen adam olduğuna emin misin? O görünüyor-"

"Bu hakareti unutma," diye araya girdi Valek. "Eğer hayatınıza değer veriyorsanız." Adam homurdandı.

"Haydi. Taht odasına geri rapor vereceğiz," dedi Bruiser Two.

Valek'e baktılar. Yatağına dönmeyi çok istiyordu ama duruşlarından onsuz gitmeyecekleri anlaşıyordu. "Kime rapor veriyorsun?"

"Komutan."

İyi haberlerim var. "O zaman üstümü değiştirmem için bana bir dakika ver."

Valek giyindikten sonra, dört çürük adam ona taht odasına kadar eşlik etti. Kendisine düşmanmış gibi davranmalarının nedenlerini düşündü. Bir zamanlar Kral'ın ailesine sadık olan yeni askerler olabilirler. Birçok Ixia vatandaşı Kral'dan nefret etse de, otomatik olarak Komutan'ın destekçileri. Onların güvenini ve sadakatini kazanmak zorundaydı. Valek'in de askerler için aynı şeyi yapması gerekecekti. Bu fikir tamamen dinlendiğinde daha lezzetli olacaktı.

Taht odası hareketlilikle doluydu. Hizmetkârlar duvar halılarını söküyor, kumaşları bıçaklarla yırtıyorlardı. Muhafız grupları mahkumları, altından yapılmış büyük ve gösterişli bir sandalye olan tahtta oturan Komutan'a doğru sürdüler. Aşırı doldurulmuş beyaz minderler kar kedisinden dikildiği söyleniyordu. Ambrose esirlerle konuştu. Konuşmasını bitirdiğinde çoğu diz çökerek muhtemelen sadakat yemini etti, diğerleri ise götürüldü.

Valek yanındaki çürüklerle birlikte yaklaştı. Komutan'ın bakışları sevinçle parladı. Ambrose zafer sarhoşluğuyla ayağa fırladı ve Valek'e ilk ve tek kez sarıldı.

"Aferin oğlum. Aferin." Valek'in sırtına vurdu. "Nerelerdeydin?"

"Uyuyordu," dedi Bruiser Two.

"Nasıl uyuyabiliyorsun? Kutlama yapıyor olmalıydın. Devralma tam bir başarıydı!"

"Oldukça hırpalanmış," dedi Bruiser One.

"O piç mücadele etti mi?" Ambrose sordu.

Valek cesur arkadaşlarına baktı. "Ne oldu? Bu sefer cevap yok mu?"

Onlar da bakakaldı.

"Yoğun bir maç oldu efendim. Size daha sonra tam bir rapor vereceğim," dedi Valek. "İyi fikir. Bu arada, sizin için bir şeyim var." "Bu arada, senin için bir şeyim var.

Komutan danışmanlarından birini işaret etti.

Kadın kapaklı gümüş bir tabak aldı. Tuhaf. Onu Komutan'a sundu.

Komutan bir hareketle kapağı kaldırdı ve Valek'in en sevdiği bıçak. Parlak kırmızı kan bıçağı kapladı.

"Bunu Kral'ın sandığında bulduk. Sanırım bu sizin."

"Sanırım temizlemem gerekiyor." Valek silaha uzandı. "İşe yaramayacak," dedi Ambrose.

"Affedersiniz?"

Komutan kadının kolunda asılı duran bezi aldı. Bıçağı aldı ve bıçağı kumaşın üzerine sildi. Kan metale yapışmıştı. Havluya bir damla bile bulaşmamıştı.

"Sanırım bu bir büyü." Ambrose bıçağı Valek'e uzattı.

Parmağını düz kenar boyunca gezdirdi. Kan derisinden kaçtı, bıçağın üzerinden geçerken ayrıldı ve parmağı geçtikten sonra yeniden birikti. A Silahtan yapışkanlık yayılıyordu.

Valek güldü. "Son nefesinde beni lanetledi. Ellerimin her zaman onun kanıyla lekeleneyeceğini söyledi. Görünüşe göre lanet benim Bıçak yerine." Cık cık etti. "Çok yazık. En sevdiğim bıçaktı. Şimdi onunla ne yapacağım?"

"Ofisinizde sergileyin. Böylece o kapıdan giren herkes senin Kral Katili olduğunu bilsin."

Ve yirmi üç yıl sonra, Kral'ın kanı hâlâ lamba ışığında parlıyordu.

* * *

Valek ertesi sabah koşuşturarak görev için ekiplerini organize etti, malzemeleri topladı ve Ari'ye nedenini dördüncü kez açıkladı

Valek onu geride bırakıyordu.

"Dağ eteklerinde vagonların nerede kaybolduğunu ve fabrikanın nerede olduğunu biliyorum," dedi Ari. "Bana ihtiyacınız olacak."

"Sana burada ihtiyacım var. Janco ve Onora döndüklerinde onlardan bilgi alabilirsin."

"O zaman ikimiz de yetişebilir miyiz?" Ari umutlu bir ses tonuyla sordu.

"Ben seni çağırmadıkça olmaz." İri adamın yüz ifadesi buruşunca Valek elini Ari'nin omzuna koydu. "Ari, kalenin güvenliği gevşekti ve hâlâ açıklarımız olduğundan endişeleniyorum. Hedda Onora'yı eğitti ama daha fazlasını da eğitebilirdi. Sana burada ihtiyacım var."

"Evet, efendim."

Valek arkadaşını izledi ve Janco'nun yakında dönmesini umdu. Ari, ortağı olmadan tam olarak Ari değildi.

Ahır ziyaretinden dönerken, kapının muhafızlarından biri Valek'e doğru koştu.

"Efendim! Orada-"

"Başka bir haberciyle uğraşacak vaktim yok." Valek yürümeye devam etti.

"O bir haberci değil, efendim."

Durakladı. "Ne o zaman?"

"Bu... şey... bu Kiki, efendim. Kapıda."

Doğru mu duymuş? "Yelena'nın atı kapıda mı?" "Evet, efendim. Geldi. Ve arkadaşlarını da getirdi, efendim."

JANCO

Janco, Maren'in depodaki kaçakçılarla konuşmasını ve Ixian beyaz konyağı içmesini izledi. Meslektaş ve arkadaşı diğerlerinin yanında rahat görünüyordu. Sitian kıyafetleri giymişti ve uzun sarı saçları örgü şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

Maren'in Komutan için yaptığı gizemli görev artık tam anlamıyla bir gizem değildi. Janco kulağının altındaki yara izini kaşıdı. Eğer Maren kaçakçılık operasyonunda gizli çalışıyorsa, Komutan neden diğerlerini bilgilendirmemişti? Bu çeteyi bulmak ve durdurmak öncelikleriydi, öyleyse Maren hakkındaki bu gizlilik neden? Ari'nin burada olmasını diledi. Ortağının bir cevabı olabilirdi.

Parmaklar koluna dokundu ve Janco neredeyse yerinden fırlayacaktı. Hemen yanındaki duvardan siyah bir gölge ayrıldı. Onora kaşlarını çatı. Başını sallayarak fabrikanın derinliklerine doğru ilerlemeleri gerektiğini işaret etti.

Merdiven boşluğuna açılan kapıya ulaşmak için birkaç fıçı ve su pompasının yanından geçerek adımlarını geri attı.

Onora kapıyı iterek açtı, ona içeri girmesini işaret etti, sonra da arkalarından kapatıp onları karanlığa gömdü. "Küçük konteynerlerin nereye gittiğini bile keşfettin mi?" Sorusu alçak bir fısıltıyla tısladı.

"Evet, Ixia'ya." Kız patlamadan önce, "Bunu daha sonra öğrenebiliriz. Ya bu tarafta da büyü bir illüzyon varsa? Bana ihtiyacın vardı."

Ari'ye çok benzeyen bir sesle iç çekti. "Bu ekipmanlardan herhangi birini tanıyor musun? Ya da ne ürettiklerini?"

"Hayır. Koku o kadar tanıdık ki beni deli ediyor. Puro olmadığı kesin."

"Neden olmasın?"

"Yaprakları kurutuyorlar, ıslatmıyorlar ya da hamur haline getirmiyorlar."

"Parşömen mi?"

"Belki, ama bunun nesi yasadışı?"

"Bir şey yok. Ama burada doğru olmayan bir şeyler var. Bir gariplik var." Janco da aynı fikirdeydi. "Belki Maren bize neler olduğunu anlatabilir."

"Maren, Komutan'ın kayıp danışmanı mı? O burada mı?" "Evet. Onlarla birlikte içiyor."

Onora birkaç dakika sessiz kaldı. "Sence taraf mı değiştirdi? Kaçakçılara Ixian güvenliğini çok iyi bilen birinden daha iyi kim yardım edebilir?"

Bu kişi Maren'dan başkası olsaydı mantıklı olabilirdi.

Ya da Ari, Yelena ya da Valek. "Hayır. O sadık biri."

"O zaman Komutan neden bize ondan bahsetmedi?" "Çok iyi bir sebepten dolayı."

"Hiçbir fikrin yok."

"Bunun bir önemi yok. Ben Komutan'a güveniyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. Ve senin de ihtiyacın olan tek şey bu."

"Pekâlâ," dedi ama alt dudağını çiğnedi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Seni görebiliyorum!" diye fısıldadı. "Yani?"

Yukarı baktı. Zayıf bir ışık üst katı aydınlatıyordu.

Merdivenlerin altındaki küçük karanlık havuzu işaret etti. Birbirlerine yakın çömeldiler. Yukarıda sessiz ayak sesleri duyulurken ışık aydınlandı. Janco konsantre oldu. Sadece bir kişi aşağı iniyordu. Figür bir direğin tepesinde küçük bir metal fener tutuyordu. Fener aşağı sarmak yerine bir meşaleyi andırıyordu ama açık alevleri yoktu.

Pelerinli figür dibe ulaştığında, kişi arkasını döndü ve loş ışığı küçük alanın etrafında parlatarak saklandıkları yeri ortaya çıkardı.

"Oh-"

Onora öne fırladı. Davetsiz misafirin üzerine atıldı. Meşale yere düştü. Janco onu aldı. Onu tanıdı. Işık, altında meşaleye benzeyen uzun bir sap bulunan küçük fenerlerden biriydi. Bu lantorch deniyordu, onların aletlerinden biriydi. Onora o kişiyle itişip kakıştı. Kapıya vurdular ve Onora kısa boyluyu çift kol kilidine hapsetmeden önce bir bıçak yere çarptı.

"Diğerleri gelmeden onu öldürmeli miyim?" Küçük Bayan Suikastçı sordu.

"Hayır." Janco tutsağın kapüşonunu geri çekerek tanıdık bir yüzü ve çok yabancı bir ifadeyi ortaya çıkardı: korku. "Bırakın onu. Bu Yelena. Burada ne işin var?"

Onora Yelena'nın gitmesine izin verdi ama suikastçı memnun görünmüyordu.

Yelena pelerinini düzeltti. "Muhtemelen seninle aynı şey." Onora'ya baktı.

"Yeni eleman," dedi Janco.

Kapının diğer tarafından sesler geliyordu. "...bir şey duydum. Eminim."

Gitme zamanı. Janco yukarıyı işaret etti ve üçü birlikte ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandılar. Onları depoya götürdü. Bir kısaç bağlanmıştı. ve yere bir ip sarkıyordu. Yelena onun geride bıraktığı açık pencereden yararlanmış olmalıydı. Onora odadan çıkarken ışığı kapattı.

Yere ulaştılar ve saklanmak için koştular. Yukarıdan bağırان sesler bulundukları yeri işaret ediyordu. Lanet ay çok parlaktı. Diğer kaçakçılar depodan çıkıp onlara doğru yöneldiler.

"Bu taraftan." Yelena önden gitti. Ana yoldan aşağıya ve kasabadan uzağa doğru koştu.

Janco ona yakın durdu.

Onora omzunun üzerinden bakarak, "Hâlâ çok açıktalar," dedi. "Yaklaşık yüz metre arkamızdalar."

"Keskin bir viraj var." Yelena eliyle işaret etti. "Gözden kaybolur kaybolmaz sağa, ormana doğru ilerleyin."

"Tekneniz var mı?" Onora sordu.

Janco bunun gerçekten iyi bir soru olduğunu düşünse de Yelena cevap verme zahmetine girmedii. Ağaçlarda yaprak olmadığı ve yolla nehir arasında sadece yirmi metrelik bir orman olduğu için saklanacak yer yoktu.

Virajı döndükten sonra ormanın içine daldılar ve kıyıda bir teknenin beklediğinden emin oldular. Üstü branda kaplı küçük kayıklardan biriydi. Ancak Yelena devasa, eski bir ağacı işaret etti. Şu ağaçlardan birine benziyordu.

şu bin bacaklı böcekler.

"Tırmanabildiğın kadar yükseğe tırman," diye emretti.

Durakladı. En az bir milyon dalı vardı, bu da yaklaşık bir milyon çizik anlamına geliyordu. "Ama-"

"Güven bana."

Geçmişte onları bir düzine zor durumdan kurtarmıştı. Yakaladı ve daha yükseğe tırmandı. Onora ortadan kaybolmuştu. Janco onun ağaçta daha yüksekte olduğunu düşündü ama onun ve ürkütücü bukalemun gücünün ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yelena kayığı çözdü ve akıntıya doğru itti. Sonra onun arkasından yukarı çıktı. Ixia'da büyümüş olabilirdi ama Zaltana kanı taşıdığı kolaylıkla belli oluyordu, sırtarak yanından geçti. Ne zaman ki Dallar ağırlıklarının altında eğildi, durdular. Bir dal, kulağına ve adı anılmayan birkaç yerine battı.

Altı kaçakçıdan oluşan bir grubun ormana dalması için fazla beklemediler.

"...nehre doğru gidiyor!"

"Bak, bir tekne! Peeti, arbaletin. Çabuk ol." "Yak onu!"

Altlarında parlak turuncu çiçekler açtı. Sonra bir çınlama sesi duyuldu ve yanan bir ok suyun üzerinden fırlayarak teknenin tam ortasına isabet etti. Kanvas kubbe alev aldı. Peeti üç el daha ateş etti ve kısa süre sonra tüm tekne alevler içinde kaldı.

Lanet olsun. Ciddiydiler. Ve eğer biri bakarsa. Eski keresteler çabuk yanardı ve Janco ile arkadaşlarının mangala dönüşmesi uzun sürmezdi. Yere olan mesafeyi hesapladı. Onlardan birinin üzerine düşerse, bacaklarını kırmayabilirdi.

"Gidelim. Onları yakaladık," dedi bir ses.

"Henüz değil. Bölgeyi arayın. Tekne bir tuzak olabilir," diye emretti bir diğeri.

Harika. Janco saklanmayı hiç sevmezdi. Dövüşmeyi tercih ederdi ve yoldaşlarının her biri iki rakiple kolayca başa çıkabilirdi.

"Hayır," diye fısıldadı Yelena. "Doğru zaman değil."

Kaşlarını sertçe çattı. Büyüden ne kadar nefret ettiğini bilmesine rağmen aklını okumuştı. Yine de, ensesinden geçen o ürpertici, sürünge hisle... aynı şey değildi. Bir böcek! Ewww! Kıpırdamadan durmak büyük bir çaba gerektiriyordu. Janco aşağıdaki adamlara konsantre olmuş, kaçakçılar tarafından öldürülmekle ısırılmak arasında gidip geliyordu. Böcek saçlarının arasına girdi. Tamam, kaçakçılardı!

Yelena böceğe bir fiske vurdu. Teşekkür ederek gülümsedi. Tıpkı Ari'nin ona öfkelenildiğinde yaptığı gibi başını salladı. Ki bu oldukça sık oluyordu,

Gerçi nedenini bilmiyordu çünkü mantığı inkar edilemezdi.

Sonunda arama ekibi saklandıkları yerden yeterince uzaklaştı. Janco,

"Burada daha fazla kalamayız," dedi. Böcek

Arkadaşlar.

"Ayrılmalıyız," dedi Onora. Onun hemen üstündeki dala oturdu. "Üç kişiyi arıyorlar."

Yelena kabul etti. "Su Cadısı Hani'nda buluşalım. Port Monroe'da, buradan yaklaşık beş mil aşağıda yer alıyor."

"Orada görüşürüz." Onora aşağı indi.

Yelena sağlam zemine döndüklerinde, "Çok sessiz," dedi.

Janco ürpererek saçlarını ve giysilerini fırçaladı. "Evet, bıçak kullanmayı da iyi biliyor."

"Umarım bu gece ihtiyacı olmaz. Cadı'da görüşürüz." Yelena gitmek için döndü ama Janco onu kolundan yakaladı.

Kırılacağından korkuyormuş gibi kendini tutmasından hoşlanmamıştı. Ve depoya yalnız ve desteksiz girmişti. Bu uyuşmuyordu.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve Valek ona sadık kalmazsa onu öldürecekti. Ari'yi de.

"Birlikte gideceğiz," dedi. "Ama-"

"Üç kişi arıyorlar, iki değil."

Gülümsedi. "Pekâlâ, ama nehrin diğer tarafına geçmemiz gerekiyor."

Çalkalanan soğuk suya baktı. "Yüzecek miyiz?"

"Elimden gelirse olmaz. Lapeer'de bir köprü var." "Lapeer mı? Az önce gittiğimiz kasaba mı?"

"Evet."

"Peki ya kaçakçılar?" "O

zaman onu biz düşünürüz."

Adam kadını serbest bıraktı ve kadın onu kıyı boyunca, köprüye ulaşana kadar akıntıya doğru götürdü. Tırmandılar ve setin üzerinden baktılar. Birkaç kaçakçı ana cadde boyunca yürüyordu. "Karşıya geçmemiz gerektiğine emin misin?"

"Evet." Kapüşonunu indirdi ve saçlarını çözerek uzun siyah tellerin omuzlarının üzerinden sarkmasına izin verdi. "Beni takip et." Adamın elini tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve göz kırptı.

Ah. Sırıttı. "Eninde sonunda yola geleceğini biliyordum."

Yelena onu köprünün yürüyüş yoluna doğru çekti. Onun yanına yaslandı ve yavaşça yürüdü. "Her zaman sendin, Janco. Ben sadece gerçek duygularımı bastırıyordum."

"Peki ya Valek?" Sanki dünyada bir tek o varmış gibi ona bakıyordu, oysa haydutların onları henüz fark edip etmediğini kontrol etmek istiyordu.

"Valek, smalek. O çok ciddi."

Köprünün ortasında durup manzarayı seyrettiler. Küçük Ay ışığının elmasları suyun üzerinde parıldıyordu. Diğer tarafa geçmeden önce onu kucakladı.

"Valek'i benim için bırakacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Sadece ona birlikte kaçacağımızı söylemelisin." Sırıttı.

"Ah." Bir elini kalbine bastırdı. "Buz gibi gerçeklikle ıslandı. Tüm sevgi dolu duygular gitti. Üzgünüm tatlım, uğruna ölmeye değmezsin."

"O güzel yeni acemi olmadığına emin misin?" Bir patikadan sola dönerek aşağıya doğru ilerledi.

"Öyle değil. Muhtemelen beni öpmektense öldürmeyi tercih eder." "Öyle mi?"

"Uzun hikâye. Sana sonra anlatırım." Patika nehir ile orman arasında kesiliyordu. "Kaç mil var?"

"Yaklaşık beş, ama atım ikimizi de götürebilir."

Tam bunun kulağa neden doğru gelmediğini anladığı sırada Yelena sağa döndü ve ormana girdi. Grimsi bir ata ulaşana kadar yürüdü.

Olamaz. Endişelenerek, "Kiki nerede?" diye sordu.

YELENA

Fabrikayı kıl payı kaçırmama ve kovalanmama rağmen ruh halim düzelmişti. Bunun nedeni Janco'nun varlığı olabilirdi ama bunu ona asla itiraf edemezdim. Sonsuza dek bundan zevk alırdı. Madam, Sunworth nehrinin kıvrımlarına ve dönüşlerine paralel patika boyunca tırıs giderken Janco belimden tuttu.

Bir saat sonra Port Monroe'ya vardık. Madam'ı Su Cadısı'nın ahırına yerleştirdikten sonra, güneş doğarken ortak salona girdik. Kapının karşısındaki masaya oturduk, tatlı kek ve çay sipariş ettik. En az bir galon çaya ihtiyacım vardı. Janco da her zamanki neşeli haline benzemiyordu.

"Valek seni Curare fabrikasını araştırman için mi gönderdi?" O sorularına başlamadan önce ben sordum.

"Curare!" Alnına bir şaplak attı. "Tabii ya. Bu yüzden bu kadar tanıdık kokuyordu. Beni deli ediyordu."

Bekledim.

"Curare. Oh sh-"

"Kokuyu aldığım da ben de öyle düşünmüştüm. O fabrikaya odaklanmam bir günümü aldı. Kimin sorumlu olduğunu öğrenmek için geceye kadar bekledim ve... gerisini biliyorsunuz. Madem Curare ürettiklerini bilmiyordun, o zaman neden oradaydın?"

Janco bana Sitia'daki kaçakçıları takip etmekten bahsetti. "...rotalarını gizlemek için büyü kullanıyorlar. Ayrıca Maren'in operasyonda gizli çalıştığını keşfettik."

"Sen onun yedeği misin?"

"Hayır. Komutan bize onun nerede olduğunu söylemedi. Valek bile." Bu beni endişelendirdi. Komutan içeride bir muhbir olduğundan mı şüpheleniyordu? Valek'in birliği mi?

Yemeklerimiz geldi ve ikimiz de dumanı tüten tatlı kekleri kürekle ağzımıza attık. Sıcaklığa rağmen çayımı yudumladım. Sıvı mideme kadar yanıyor ve beni ısıtıyordu.

"Tamam, sıra sende. Neden buradasın?" Janco sordu.

Ona kayıp sihrimi içermeyen kısa versiyonu verdim. Tehlikeli bir şey yapmadan önce ona söyleyecektim.

"Ben'i kurtaran kişilerin Curare fabrikasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Emin değilim. Bu yüzden herhangi bir bağlantı olup olmadığını görmek için gizlice içeri girdim. Ama işin içinde kim olursa olsun, o yeri kapatmalıyız."

"Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sitian yetkililerine haber vermek ister misiniz? Yoksa meseleyi kendi elimize mi alalım?"

"Peki ikimiz ne yapabiliriz?"

Janco'nun gözleri parladı. "Her yeri yakın. Üçü ile tamamen yapılabilir bizden. En yeni elemanımız Küçük Bayan Suikastçı'yı

unutuyorsunuz." Bu iyi olacaktı. "Küçük Bayan Suikastçı mı?"

"Kendisine böyle hitap edilmesinden

hoşlanmıyor." "Tanrım, neden acaba?"

"Onora aşırı hassas. Ama onun üzerinde çalışıyorum. Her neyse, bir gece ortaya çıktı." Janco, Onora'nın Komutan üzerinde nasıl bir etki bıraktığına dair ayrıntılı bir hikâye anlatmaya başladı. "...ve eğitimini tamamlamış olsaydı Valek'i yenebilirdi. Eğer Valek'in işini istiyorsa-"

"Valek tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Söylemedi ama sanırım dizginleri bir başkasının devralmasına izin vermekten mutluluk duyacaktır."

"Katılmıyorum. O işini seviyor."

"Seni daha çok seviyor."

Janco tam olarak anlamamıştı. Valek için Komutan her zaman önce gelirdi ve ben de bunu kabul etmiştim... çoğunlukla. Farklı olmasını dilediğim zamanlar olduğunu da itiraf etmeliyim.

Janco çayımı yudumlarken ben de bilgi üzerinde düşündüm. Ben Wirral'da kilit altındayken bir kaçakçılık operasyonunu yönetemezdi. Yetkililere haber vermeden önce içeri girip işin başında kimin olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Hatırlayamadığım gizemli suç ortağı mıydı?

Sitianların bir yeri basmak için kullandıkları yöntemler hiç de ince değildi. Ayrıca kaçakçıların kasaba nöbetçilerine ödeme yaptığından hiç şüphem yoktu. Bu kadar

Curare kokan bir yer. Bekçi onları ihbar edecek ve yetkililer bir saldırı düzenlemeden önce tüm kanıtlar ortadan kaybolacaktı.

"Dolambaçlı şeyler mi düşünüyorsun?" Janco sordu.

"Pek sayılmaz. Fabrikanın arkasında kimin olduğunu öğrenmek isterdim ama bu geceden sonra bahse girerim başka bir yere taşınmak ya da kanıtları saklamak için çabalıyorlardır."

"Maren biliyor olabilir. Onunla temas kurmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ya da bizimle iletişime geçmesini bekleyin," dedim. "Muhtemelen bizi tanıdı."

Her halükarda, Lapeer'e dönüp fabrikaya göz kulak olmalıyız. Kimlerin gelip gittiğini görelim."

"Bizi izlemek için tetikte olacaklar."

"O zaman kılık değiştirerek gitmemiz gerekecek. Saçına ne kadar bağlısın, ihtiyar?"

Janco inledi. "Yeni evliymişiz gibi davranmaya ne dersin?"

"Hayır." Kapıya baktım. Birkaç saattir konuşuyorduk. "Küçük Bayan Assassin'in şimdiye kadar burada olması gerekmiyor muydu?"

"Belki de kuyruk sallamak için yoldan sapmak zorunda kalmıştır." "Endişelenmiyor musun?"

"Hiç de değil. Kız, Valek'i eğiten aynı kadın tarafından eğitildi ve o..."

"O ne?"

"Sadece uyum sağlıyor, ama onun yanında o iğrenç sihir hissini alamıyorum. Dün gece sen de hissettin mi? Şu Tek Tuşluk Mucizelerden biri olabilir mi?"

"Olabilir. Valek hiç büyü hissetti mi?"

"O söylemedi. Süper güçlerini onun üzerinde kullanıp bir deri bir kemik kalmasını sağlayamaz mısın?"

"Ah... bu konuda, Janco. I-" "İşte orada."

Sesi, onun hakkındaki ilk yorumlarının ima ettiğinden daha fazla rahatlama içeriyordu. İlginçti. Yaklaşan genç kadını inceledim. Zarif, güzel, açık gri gözleri ve dar bir yüzü vardı. Dudakları birbirine bastırılmıştı ve alnında bir kırışıklık vardı. O asık surat olmadan da güzel olabilirdi. Umursadığından şüpheliydim.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Janco sordu.

Onun bakışlarıyla buluşmadan önce bana kaşlarını çattı. "Bir Sitian'ın önünde Ixian işlerini tartışmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Janco güldü. "Yelena Sitian ya da Ixian değil. O sadece bir ian-nötr."

"Kimse tarafsız değildir," dedi Onora.

"Doğru. Nasıl olur da Ixia'yı daha fazla sevmez? Sevemez. Bana kaşlarını çatmayı kes, Küçük Bayan Suikastçi. Nasıl olsa ona her şeyi anlatacağım. Böylece detayları karıştırmamış olurum."

"Yani geçmişte ayrıntıları karıştırdığını kabul ediyorsun?" diye sordum. "Hayatta olmaz, tatlım."

Onora bana döndü. "Bu kadar uzun yaşaması inanılmaz."

"İnsanın üzerinde büyüyor. Bir çeşit midye gibi."

"Hey!" diye somurttu.

"Başın belaya girdi mi?" Janco'yu görmezden gelerek Onora'ya sordum.

"Hayır. Siz ikiniz çifte kumrular gibi davranırken ben fabrikaya geri döndüm. Herkes dışarıda bizi arıyordu, ben de kimsenin içeriye bakmayacağını düşündüm."

Akıllıca. Onora'nın kahvaltı siparişini almak için bir garson geldi. Yumurta, kızarmış ekmek ve jambon istedi.

Kız geri çekildiğinde, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

"Maren'in vagona o küçük fiçileri yüklediğini gördüm ve ana fabrika alanının yanındaki bir ofiste iki adamın tartıştığını duydum. Tartışmıyorlardı. fabrikanın kapatılması ya da başka bir yere taşınması konusunda anlaşmaya vardılar. Ancak envanterlerini mavnalara yükleyip Sunworth'taki bir depoya göndermeyi planlıyorlardı. Nehrin adı bu değil mi?"

"Evet, ama adını Zümrüt Dağları'nın eteklerinde, nehrin başladığı yerdeki bir kasabadan alıyor," dedim.

Janco, "Bu kaybolan vagonlarla ilgili diğer istihbaratımızla uyuşuyor," dedi. "Ari ve homurtu Ixian tarafını kontrol etmeyi planladılar."

Düşündüm. "Onora, adamları gördün mü ya da herhangi bir isim duydun mu?" "Hayır. Maren atları ve arabayı alıp gittiğinde onu takip ettim." Janco doğruldu. "Neden?"

"Kaçakçıların planlarını biliyordum ama gideceği yeri bilmiyordum."

"Ve?" diye sordu.

"Ixia'ya dönüyor." "Bulduğumuz tünelden mi?"

"Hayır. Neden geçsin ki? O Komutan'ın danışmanı ve sınırı sorunsuzca geçebilir."

"Gizli görevde çalışıyor olması dışında. Bu kaçakçılara ipucu verebilir," dedi Janco.

"Unless-"

"O bir hain değil," diye hırladı Janco Onora'ya.

"Tabii işler onun için fazla *kızıışmadiysa*."

Bir gülümsemeyi bastırdım. Onora genç olabilirdi ama kendine güveni tamdı.

"Spekülasyonlar bizi bir yere kadar götürebilir," dedim gerginliği azaltmaya çalışarak. "Eğer envanterlerini taşımayı planlıyorlarsa o zaman fabrikaya baskın yapmamız gerekir."

Janco odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Benim bilmediğim bir ordunuz var mı?"

"Lapeer'in şehir gözcüleriyle konuşacağım. Bu kaçakçıları uyarabilir ama bu noktada içeriye iyice bakmamız gerekiyor. Curare asmasını onlara kimin tedarik ettiğini gösteren faturalar ve başka belgeler olabilir." Asma, klanımın toprakları olan Illiais Ormanı'nda yetişiyordu ve Zaltanalar'ın tam da bu nedenle onu koruyor olması gerekiyordu. Ailem için duyduğum endişe kalbimi titretti. Babama bir mesaj gönderip onu kaçak avcılara karşı uyarmalıyım.

Onora, "Siz bekçileri organize ederken biz de fabrikaya göz kulak olacağız," dedi. "Baskından önce ayrılan herkesi takip edeceğiz."

"Biz mi?" Janco sırtıttı. "Bana eşlik etmeye doyamıyorsun, değil mi tatlım?"

Onora bakışlarımı

karşıladı. "En iyisi onu

görmezden gelmek."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye mırıldandı.

"Duydun mu, Yelena?" Janco dirseğiyle koluma vurdu. "Ben karşı konulmazım."

* * *

Onora kahvaltısını bitirdikten sonra tekrar ayrıldık. Madam'ı Lapeer'a kadar sürdüm. Öğleden sonra güneşi omuzlarımı ısıttı. Eyerde uyuyakalmamak için Janco'dan aldığım tüm bilgileri gözden geçirdim.

ve Onora. Maren'in arabaya yüklediği fiçılarda ne vardı? Muhtemelen Curare. Bunun önemi beni etkiledi. Uyuşturucuyu kimin ürettiği konusunda o kadar endişeliydim ki, bunun sonuçlarını düşünmemiştim.

Ixianlıların kullanımına açıldı. Sitian Konseyi'nin bunu sıkı kontrol altında tutmasının bir nedeni vardı.

Eğer Ixia'daki suç unsurları Curare'e erişebilseydi, Valek ve birlikleri artık bir avantaja sahip olmayacaktı. Sadece midem çalkalandı Bunu düşünmek. En azından Maren birazını yanına almayı ve dolaşımdan çıkarmayı başarmıştı. Yoksa götürmüş müydü? Aklıma şeytani bir düşünce geldi.

Belki de Komutan bir müşteriydi. Eğer Sitia Ixia'ya saldırırsa. üstünlük sağladı. Sitia'da büyücüler, süper haberciler ve Curare vardı. Komutan'ın Curare ithal ederek oyun alanını biraz olsun eşitlemek istemesi mantıklıydı. Janco'nun Komutan'ın kaçakçıları bulup durdurmayı öncelik haline getirdiğini söylemesi dışında. Onlardan fayda sağlıyorsa bunu neden yapsın ki? Yapmazdı.

Göğsümdeki gergin düğüm gevşedi. Madam'ı dörtlüyle koşturdum ve doğrudan kasabanın istasyon binasına yöneldim.

Gelişim başlangıçta biraz dirençle karşılandı, ancak güçlü bir Ruh Bulucu olarak ün yapmış olmam şüpheleri bastırdı. Kullanışlı. Tahmin edildiği gibi, kaptanın kuvvetlerini organize etmesi biraz zaman aldı. Görev dışı subayların rapor vermesini ve herkesin bilgilendirilmesini beklemek zorunda kaldık. Bu gecikme Janco ve Onora'nın pozisyon almasını sağladı ama birilerini yakalama şansımızı azalttı. Umarım kaçan kişinin izini bulurlar. Eğer durum böyleyse, içlerinden biri eninde sonunda dönüp kaçakçıların nereye gittiğini bana bildirirdi.

Kaptan Fleming'e onuncu kez, "Hız sürprizden daha iyidir," dedim. "Geldiğimizi zaten biliyorlar."

Öğleden sonra vardığımızda fabrika bomboştı. Janco'nun göçü görmüş olmasını umuyordum. En azından etrafı araştırmak için birkaç saatlik güneş ışığım kalmıştı. Kağıtlar ofisi kirletiyordu, Açık duran çekmeceler ve yerdeki sürtünmeler aceleyle çıktıklarının kanıtlarıydı. Fabrikada, ekipman dışında pek bir şey kalmamıştı. O fiçılardan biri bile. İkinci kattaki odalar depoyla doluydu ve kutuların önceki kiracılardan kaldığından şüpheleniyordum.

Bilgi aramak için birkaç belgeyi taradım. Kaptan, yarısı dökülmüş Curare sarmaşıklarıyla dolu fiçıları görünce dudak büktü ve her şeyin yok edileceği konusunda ısrar etti.

"Kokuyu tanımadın mı?" diye sordum.

"Hayır. Curare taşımamıza izin verilmiyor. Bu sadece büyük şehirler için." Analiz etmek üzere merkeze götürmek üzere tüm belgeleri toplaması için bir adam görevlendirdi.

Bir ofis sandalyesini düzelttim ve oturdum. Ofisin içini boşaltmayı başardıklarına inanmak zor.

on iki saat içinde. Belki de gizli bir depoları vardı ve tüm kargaşa dindikten sonra stoklarının geri kalanı için geri döneceklerdi. Belki bir bodrumda?

Memurlar ekipmanı kataloglayıp depodaki kutuların envanterini çıkarırken ben de gizli bir kapı aradım. Büyülü bir illüzyonla gizlenmiş bir giriş olması ihtimaline karşı parmaklarımı duvarlarda gezdirdim. Çok geçmeden ellerim kirden simsiyah olmuştu. Birkaç çıkmaz sokakla karşılaştıktan sonra küçük bir merdiven boşluğu buldum. İlk başta sadece ikinci kata çıkıyor gibi görünüyordu. Ancak görünmez bir metal dikiş, basamakların altındaki zemini işaretliyordu.

Yolumu bulmaya çalışırken kare şeklinde metal bir panel keşfettim.

Sustalı bıçağımı tetikledim ve panelin kenarını kaldırarak karanlık bir delik açtım. Başka bir illüzyon mu? Çantamı karıştırarak lantorchumu çıkardım ve bir süre yetecek kadar yağım olduğunu umarak flamanı yaktım.

Işık, karanlığa doğru inen metal bir merdivenden yansıyor. Aşağıdan gelecek sesleri dinleyerek bekledim. Her şey sessizdi. Aşağı indim. Zemine ulaştığımda döndüm ve ışığı boşluğun etrafına tuttum.

Bingo! Yerde kutu yığınlarıyla birlikte variller sıralanmıştı. Sandıklar alelacele sağ duvara yığılmıştı. Ama fiçı yoktu. Uzak tarafta başka bir odaya açılan bir kapı vardı. İçeri girdim ve daha fazla fiçı gördüm. Komutan'ın beyaz konyağı Sitia'da iyi satıyor olmalı.

Tam bulduğumu kaptana bildirmek için arkamı dönecekken hafif bir klik sesi duydum. Aceleyle merdivene yöneldim ama yukarıdaki kapak kapatılmıştı.

"Ona bunun işe yaramayacağını söyledim," dedi Ben.

Döndüm. Sandık yığını sandığım şey aslında bir yanılsamaydı.

Ben, başka bir adam, bir kadın ve iki serseri onun yerinde duruyordu. Kadın, illüzyonu yaratan sihirbaz Rika olmalıydı. Silahlarını çekmişlerdi ama rahat görünüyordular. Muhtemelen boş bir kalkan oluşturdukları için.

"Kime söyleyeceksin?" Sakin bir sesle sordum, ancak kalbim tehlikenin farkındaydı ve beni kaçmaya teşvik ediyordu.

Ben eğlenerek ofladı. "Hatırlamıyorsun ama yine de bizi buldun. İnanılmaz."

Eğildim. "Teşekkür ederim." "Bizi nasıl buldunuz?"

"Tüm fabrikayı temizleyebileceğinizi düşünmemiştim-" "O kadar da değil. *Lapeer*'de olduğumuzu nereden biliyordunuz?"

Yalan söylemek için bir sebep yok. "Şanslı bir tahmin."

"Yalan söylüyor," dedi adamlardan biri. "Neden kardeşin ve diğerleriyle birlikte batıya gitmedin?"

Koruyucu gözaltında tutulduğumu itiraf etmek çok acı veriyordu. Bunun yerine, "İpuçlarınız çok açıktı. Aslında hepsi kuzeye yöneldi ve fabrikayı çevreledi. Artık teslim olsanız iyi olur."

Ben telaşla, "Drey, batıya gittiklerini söylemiştin," diye sordu. "Gittiler," dedi serseri Drey. "Blöf yapıyor."

Yalancı olarak anılmaktan iyidir. İlerleme. İlgisiz davrandım ama merdivene doğru ilerledim. "Neye istersen ona inan."

"Bunun bir önemi yok. Kasaba bekçileri fabrikadan ayrıldıktan sonra Rika sihriyle bizi saklayabilir," dedi Ben.

Uh-oh. Kaptan Fleming ortadan kaybolduğumu fark etse bile, büyü bir illüzyonun arkasını göremezdi. Sustalı bıçağımı sıkıca kavrayarak dövüş pozisyonuna geçtim.

"Bu arada," dedi Ben, "sen de buradasın, ben de buradayım. Peki kim burada *değil* biliyor musun?"

"Annen mi?"

"Çok şirin. Patron bu sefer hayatını kurtarmak için burada değil." Ben kılıcını daha sıkı kavradı.

Patron! Ben'in bıçağını karnıma saplamaya hazır olduğu bir anda yere yatırıldığım anılar canlandı. Ama Patron'un kimliği hâlâ gizemini koruyordu.

Rika onun koluna dokundu. "Onun ölmesini istememesinin iyi bir nedeni var."

Ben ona doğru döndü. "Başka ne yapabiliriz ki? Uzak durmayacak."

Merdivene yaklaştım.

"Onu etkisiz hale getirin," diye önerdi Rika. "Bırakın Patron karar versin."

Gitme vaktim geldi. Lantorch'umu onlara fırlattım, basamakları tuttum ve tırmandım.

"Tyen," dedi Ben.

Olamaz. Tyen'in büyü büyük nesneleri hareket ettirebiliyordu, ben de dahil. Ancak soğuk bir ok boynuma battı. Onu derimden çektim ama artık çok geçti.

"Bu onda işe yaramaz. Fıçılardan birini kullanın."

Oda dönerken başımın büyük belada olduğunu biliyordum. Ayağım merdivenden kaydı ve tekrar yere düştüm. Karanlık görüşümün kenarlarına baskı yapıyordu. Curare değil. Uyku iksiri mi? Zehir mi? Ağır bir nesne bana çarptı, beni yere düşürdü ve unutulmaya gönderdi.

* * *

Arnavut kaldırımlarının üzerindeki vagon tekerleklerinin gürleyen titreşimleriyle uyandım. Başım ağrıyor, bileklerim ve ayak bileklerim acıdan çınlıyor ve ağzıma kuru pamuk doluyordu. İçinde bulunduğum durumun tüm boyutlarını öğrenmem uzun sürmedi.

Bir vagonda sırtüstü yatarken burnumdan birkaç santim uzakta asılı duran kanvas örtüye baktım. Kumaşın arasından ışık sızmıyordu. Gece vakti.

Ağzım bağlanmış ve vagonun kenarlarına kartal şeklinde bağlanmışım, etkili bir şekilde etkisiz hale getirilmişim. Uyku iksirinin işe yaradığını anlamışlar mıydı yoksa varilin beni bayılttığını mı düşündüler? Fark eder miydi?

İnsanlara sadece itibarıma dayanarak blöf yaptığım için... evet, önemliydi. Hem de çok.

Beni paniklemekten alıkoyan tek şey Kaptan Fleming'in kaybolduğumu fark etmesi umuduydu. Ayrıca Ben beni Janco ve Onora'nın olması gereken diğer sevkıyatlarla aynı yere götürüyor olabilirdi. Zayıf bir umut ama hiç yoktan iyidir.

Tekerleklerden gelen sesle zamanı işaretledim. Sarsıcı sarsıntı Arnavut kaldırımları durdu ve çakılların çıtırtısı bir kasabanın ana caddelerinden ayrıldığımızı işaret etti. Sonra toprak ya da çim bir patikanın pürüzsüz, sessiz uğultusu, kasabalar arasında kırsalda olduğumuzu gösteriyordu. Takip etmek Gürültü döngüsü, üçüncü kasabanın eteklerine ulaştıktan sonra yavaşladığımızda üç kasaba saymışım.

Sola döndük ve menteşeler gıcırdayıp kapı sesi gibi bir şey kapanmadan önce engebeli zeminde yalpaladık. Fener ışığı tuval kaplamasına gölgeler düşürüyordu. Sesler konuşuyordu ama anlayabileceğim kadar yakın değillerdi. kelimeler. Bir koşum takımının tanidik şingirtısı, birinin at takımını çözmeye çalıştığını gösteriyordu. Bu durak son durağımız olabilirdi. Midem bulandı. Kötü kelime seçimi.

Hoparlörler benim bulunduğum yere doğru ilerledikçe uzaktaki sesler daha da yükseldi. Ben ve başka bir adam tartışıyordu. Patron mu? Onunla ilgili bir şey

Üstün ses tonu tanıdık geliyordu.

"...artık bir önemi yok. Neyin peşinde olduğunuzu biliyor," dedi Ben.

"Elinde bir sürü envanter var. Zararını kes ve kaç."

"Yeniden müzakere etmeyi planlamıştım ama şimdi onu da berbat ettin." "Başka ne yapabilirdim ki?"

"Seni Wirral'dan kurtardıktan sonra emrettiğim gibi ortadan kaybol," dedi Patron. "O hapisyanede üç yıl boyunca cehennem azabı çektim," dedi Ben.

"Ve o beni

Orada. Ölmeyi hak ediyor."

"Bunu tartışmıştık. Eğer o ölürse, Usta Büyücüler, Sitarian Konseyi ve Valek hepimizin nefesini ensemizde hissedecek. Tutuklansak bile Valek bizi bulup öldürecektir. Hayır. Benim daha iyi bir fikrim var."

Daha iyi bir fikir mi? Bu ses hoşuma gitmedi. Vagon eğildi
Birisi üzerine tırmandı. Branda çekildi ve orada durdu- "Merhaba Yelena.
Beni hatırladın mı?"

VALEK

"Kiki kapıda ve arkadaşlarını mı getirdi?" Valek adamı doğru duyduğundan emin olmak için muhafıza sordu. Duygularını sıkı sıkıya kontrol altında tutuyordu. Tüm gerçekleri öğrenmeden endişelenmenin bir anlamı yoktu.

"Evet, efendim."

"Yanında kim var?"

"Ah... en iyisi kendiniz görmeniz, efendim."

"Pekâlâ." Valek muhafızı kale kompleksinin ana kapısına kadar takip etti. Kiki iki atlıyla birlikte diğer tarafta duruyordu. Beklediği son iki kişiydiler ama istenmeyen kişiler de değillerdi. "Onları içeri alın," diye emretti.

Kiki beklemedi. Bir sıçrayışta kapıyı aştı, sonra da başıyla adamın göğsüne vurdu. Adam onun boynunu okşadı ama dikkati önce Devlen'e, sonra da önde oturan Reema'ya odaklandı. Yelena'nın pelerinini giyiyordu.

"İkinizi de gördüğüme sevinmekle birlikte, neden burada olduğunuzu merak ediyorum," dedi. "Bu uzun bir hikâye." Devlen attan indi. Reema'nın attan inmesine yardım etti.

Eyer.

Dikkatle şatoya baktı. Öte yandan Kiki yorgunluktan çökmüştü. Valek bir elini bacaklarında gezdirerek sıcak noktalar olup olmadığını kontrol etti.

Devlen, "Hızlı bir tempo tutturdu ve uzun süre durmadı," dedi.

"Kiki'nin icabına bakalım, sonra konuşuruz." Valek, Yelena'nın eyerini sırtından indirip ahıra taşıırken Kiki de onun yanında ilerledi.

Devlen ve Reema manzarayı aval aval izleyerek arkalarından geldiler. Valek boğazında düğümlenen milyonlarca soruyu bastırdı. Şatonun Ahır Ustası Kiki'ye baktı. Onunla ilgilenmeleri için en sevdiği iki adamı görevlendirdi. Valek tatmin olmuş bir şekilde diğerlerini ofisine götürdü.

Ev halkının ve askerlerin çoğu Devlen'e bakıyordu. Cüssesi ve ten rengi düşünüldüğünde onları suçlamak zordu. Solgun Ixianların aksine, onun

Bronz teni göze çarpıyordu. Buna Sitian kıyafetlerini, güçlü yapısını, kemerinden sarkan palasını ve boynundaki kötü görünümlü yara izini de eklediğimizde, Devlen göz korkutmanın tam tanımını yapıyordu. Devlen bu ilgiyi görmezden geldi. Reema'nın elini tuttu.

Valek onları ofisine götürdü. Ari masasında oturuyordu ama Valek'i görür görmez ayağa fırladı.

Ari, "O deponun etrafındaki güvenliğin taslağını yeni bitirdim," dedi. Sonra sırtıttı. "Devlen! Seni buraya getiren nedir?" Devlen'in elini sıktı. "O pısrık Siti'lileri dövmekten bıktın ve gerçek bir dövüş için buraya gelmeye mi karar verdin?"

"Keşke. Her sabah okula gitmemek için yeni ve benzersiz yollar bulan kurnaz bir tilkiyi alt etmeye çalışmakla çok meşguldüm," dedi Devlen. "Ari, kızım Reema ile tanış."

Ari onun göz hizasına kadar eğildi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Elini tuttu ve bir kez pompaladı.

"Merhaba," dedi ona hayretle bakarak. "Ari, 'Ari ve Janco'daki gibi mi?"

"Evet."

"İkiniz hakkında *çok şey* duydum."

Valek yüzünü asmamak için mücadele etti.

Ari doğruldu. "Öyle mi? Ne diyordun Devlen?" "Ben değil. Yelena.

Yatmadan önce Reema'ya hikayeler anlatıyor. Görünüşe göre sen ve Janco Reema'yı uyutuyorsunuz." "Ah." Ama

Ari güldü.

Yelena'nın adı Valek'in eğlencesini yarıda kesti. "Ari, neden Reema'ya bir tur attırmıyorsun? Ona Komutan'ın savaş odasını gösterdiğinden emin ol. Vitrayları görmeye bayılacaktır."

"Pekala. Hadi, Reema. Sana Janco'nun evrak işlerini yapmak istemediğinde saklanmayı sevdiği yeri bile göstereceğim."

Reema Devlen'e baktı. Devlen başını salladı ve Reema da Ari'nin peşinden koşarak sorular sormaya başladı.

Kapı kapanır kapanmaz Devlen, "Yelena iyi - en azından son duyduğuma göre." dedi.

İçinden bir rahatlama geçti. Bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Evet." Devlen sandalyeye oturdu. "Çay?"

Su? Ya da daha sert bir şey?"

"Daha güçlü. Uzun bir dört gün oldu."

Valek iki kadeh viski doldurdu ve masasına oturmadan önce birini Devlen'e uzattı. Devlen onunkini bir dikişte içti. Valek de aynı şeyi yaptı ve ikisine de birer tane daha doldurdu.

"Neler oluyor?" Valek sordu.

Devlen ikinci kadehi geri fırlattı. "Ben Moon'un kaçışından haberin var mı?"

"Evet. Yelena'dan onun ve yandaşlarının Ixia'da olabileceğine dair bir mesaj aldım. MD-5'e ajanlar gönderdim ama şu ana kadar onlardan bir iz göremedik."

"Çünkü Fulgor'daydılar. Şimdi yetkililer Ben ve çetesinin batıya gittiğine inanıyor."

"Yelena ve meslektaşları peşindeyken mi?"

"Hayır. Yelena Fulgor güvenlik merkezindeki hücrelerde tutuluyor." Valek sustu. "Çok iyi bir sebepten dolayı. Değil mi?"

"Onu güvende tutmak için." "Bu çok aşırı."

Devlen iç çekti. "Yelena sana büyü hakkında mesaj attı mı?"

Valek'in üzerine soğuk bir korku sisi çöktü. "Hayır. Peki ya büyü?"

Devlen ona Yelena'nın içinde bulunduğu durumu anlatırken Valek sözünü kesmemek için kendini zor tuttu. Duyguları korku ve endişeden, kendisine güvenmediği için öfkeye ve sonra da en az iki kez daha hepsine geri döndü.

"...Leif'in onu neden koruma altına aldığını anlıyor musun?" Devlen sordu.

"Evet." Valek daha ayağa kalktığını bile fark etmeden kapıya giden yolu yarılarmıştı. "Gel bakalım. Orada uzun süre kilitli kalmayacak." O da kolay hedefti. Sivrisinek, ona yeni bir suikast girişiminde bulunmak için bu altın fırsatı kullanmazsa aptallık etmiş olurdu. Irys'in Yelena'nın savunmasız olduğuna dair mesajı ve Arbon'un duyduğu söylentiler şimdi daha anlamlıydı. Irys'in neden belirsiz davrandığını anlamıştı. Muhtemelen Yelena'nın Valek'e sihrini kaybettiğini söylediğini düşünmüştü.

"Nereye gidiyoruz?" Devlen sordu.

"Ari'yi bulmaya ve sonra Fulgor'a."

"Peki ya Reema? Yelena'ya göre onu da ölümle tehdit etmişler." "İşte bu yüzden Ari'ye ihtiyacımız var."

Onları savaş odasında buldu. Beklendiği gibi, Reema büyülenmiş bir halde yuvarlak odayı çevreleyen uzun vitray pencerelere bakıyordu.

Eşikte Devlen'i gördüğünde çığlık attı. "Babacığım! Bunu görmelisin! Bu harika!" Reema kolundan tutup onu içeri çekti.

Valek, Ari'ye koridoru işaret etti. Neler olduğunu açıkladı. "Devlen ve ben Fulgor'a gidiyoruz. Sen-"

"Onlar da geliyor." Ari kocaman kollarını kavuşturdu.

"Hayır. Reema'yı sen koruyacaksın. Başka kimseye güvenmiyorum." "Neden Devlen'i ona bakması için burada bırakmıyorsun?" Ari talep etti. "O Sitian ve Fulgor'un güvenlik güçleriyle arkadaş." "Ruh Dağları'ndaki görev ne olacak?"

Ah lanet olsun. Valek bunu unutmuştu. Bazı şeyleri yeniden düzenlemesi gerekecekti. Ayrıca Kiki'nin dinlenmek için zamana ihtiyacı vardı. Kendisi olmadan gitmesine izin vermezdi. "Dağ eteklerinde ekiplerle buluşacağım. Yaya olacaklar,

Ben de Onyx'i alayım. Devlen'e yiyecek bir şeyler getirebilir ve birkaç saat uyuyabileceği bir yer bulabilir misin?"

"Evet, efendim." Ari kaşlarını çatı. "Reema buradayken nerede kalmalı?"

"Senin yanında. Gözünün önünden ayırma onu."

"Harika." Ari'nin alaycı tonu tıpkı Janco'nunki gibiydi.

"Seni şaşırtacak. Reema küçük, akıllı bir haylazdır." Valek durakladı.

"Bana zaman zaman Yelena'yı hatırlatıyor. İkisi de zor bir çocukluk geçirdi ama bu onları yıkmak yerine daha da güçlendirdi. Bunu bebek bakıcılığı görevi olarak değil, gelecekteki bir acemiye cesaretlendirmek olarak düşün."

"Opal bundan hoşlanmayacak."

Valek sırtı. "Opal'ın bilmesine gerek yok."

Valek etrafta koşuşturup ekip üyelerini yeni zaman çizelgesi ve buluşma noktası hakkında bilgilendirirken, Ari'yi ziyaretçileriyle ilgilenmesi için bıraktı.

Umarım Yelena'yı bulur, onu kendisiyle gelmeye ikna eder ve sonra da büyüünü nasıl geri getireceğini bulurdu. Komutan muhtemelen Valek'in dolambaçlı yollara sapmasından memnun olmayacaktı ama umurunda değildi. Valek de güzergahındaki değişiklikten onu haberdar etmeyi planlamıyordu. Valek görevini tamamladığı ve kaçakçıları durdurduğu sürece Komutan mutlu olacaktı.

* * *

Güneş battıktan birkaç saat sonra Valek ve Devlen, Onyx ve Kiki'ye binerek Yılan Ormanı'ndan güneydoğuya doğru yola koyuldular. Kiki'nin önderliğinde hızlı bir tempo tutturdular ve sadece atları beslemek ve dinlendirmek için durdular. Yolda ilerlerken Valek hafızasında bir büyücünün gücünü engelleyecek bir madde ya da zehir ismi aradı. Curare dışında aklına hiçbir şey gelmedi.

Sitian sınırını tek bir muhafızla bile karşılaşmadan geçtiler. Hiç şaşırmadım. Kiki, Sitia ve Ixia'daki herhangi bir hedefe giden en kısa yolu bildiği gibi, devriyelerden kaçınmak için esrarengiz bir beceriye sahipti.

Yoldaki ikinci günlerinde Kiki sağa sapınca Valek onun aşırı yorgun olabileceğini düşündü. Ama ağaçların arasından geçip başka bir patıkaya saptı. Onlara doğru ilerleyen bir araba görüldüğünde Kiki yavaşladı.

Tuhaf.

At takımını bir kişi sürüyordu. Sürücünün kapüşonu yüzünü gizleyecek şekilde indirilmişti. Dizginleri çeken sürücü arabayı durdurdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu şoför.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim Maren," dedi Valek.

"Komutan için bir görevden dönüyorum." "Arabada ne var?"

"Gizli bilgi."

Valek sert bir cevap verdi. Onun için hiçbir şey gizli kalmamalıydı. Ama Devlen onunlaydı.

"Buraya iş için mi yoksa zevk için mi geldiniz?" Maren Kiki'ye baktı. "Bir kaçakçılık operasyonunu araştırıyoruz."

"O zaman doğuya, Lapeer'a gitmek istersiniz. Kaçakçılar sınırın altından Sitia'ya doğru, kasabanın birkaç mil kuzeyinde bir tünel kazmışlar."

"Nasıl-"

"Onlarla birlikte gizli görevdeydim ama hava benim için çok sıcaktı, ben de kaçtım.

Ama merak etmeyin. Janco orada bir hatunla birlikte ve Yelena da etrafı kokluyor."

Valek dizginleri sıkıca kavradı. Komutan neden Maren'in nerede olduğunu ona bildirmemişti? Kaçakçılar hakkında kritik bilgilere sahipti. Maren'e bilgi için teşekkür ederken ses tonunu nötr tuttu.

Atlarını ileri doğru mahmuzlarken el salladı. Valek'in merakı, yüküne bir göz atmak için onu takip etmeye itti, ancak Yelena'ya yetişmek

Lapeer'da bir öncelikti.

Kiki yola koyuldu, muhtemelen Lapeer'a doğru. Kiki, Maren'in Yelena hakkında bilgi sahibi olacağını biliyor muydu, yoksa tanıdık birinin kokusunu alıp araştırmaya mı karar vermişti? Yelena'ya sorması gerekecekti... Oh. Yelena büyüsü olmadan Kiki ile iletişim kuramazdı. Kalp arkadaşına duyduğu öfke kayboldu. Yelena yıkılmış olmalıydı. Devlen ve Opal'a güvenmesine şaşmamalı. Onlar da aynı zorluklara katlanmışlardı.

Valek ve Devlen iki gün sonra öğleden sonra Lapeer'e ulaştılar. Kasabada hızlı bir keşif yapan Valek, depolardan birinin etrafına nöbetçiler yerleştirildiğini ve istasyon binasının etrafında da epeyce hareketlilik olduğunu fark etti. Devlen yetkilileri ziyaret ederken, Valek atları ahıra yerleştirdi ve ardından depoya daha yakından baktı.

Güvenliklerinde bir açık buldu ve gizlice binaya girdi. Ekipman yabancı olsa da, koku yüzüne tokat gibi çarptı. Curare. Curare üretiyorlardı. Baş belası olarak gördüğü kaçakçılık operasyonu, her iki taraf için de üst düzey bir tehdide dönüşmüştü. Ixia ve Sitia. Komutan'ın burayı kapatmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı.

Ama...

Neden Valek'e Maren'in gizli çalıştığını söylemedi? Onun istihbaratıyla zaman kazanabilirlerdi.

Tabii...

Cevap onu şok etti. Kendisini kimin görebileceğini umursamadan odanın ortasında durdu. Çok şey açıklıyordu. Her şeyi değil, ama nedenini Komutan'ın Valek'e sır vermediği anlaşıldı.

Maren'in arabası Komutan için Curare ile yüklüydü. Ve şimdi Komutan'ın yeterince ilacı vardı ve muhtemelen içeriden Valek'i kaçakçıları durdurması için göndermişti. Herkeste varsa Curare'e sahip olmanın bir anlamı yoktu - bu iyi bir strateji olmazdı. Valek'in sadakati "bölünmüş" olduğundan, Komutan operasyonun bu kısmını Valek'in Yelena'ya bilgi vermemesi için gizli tuttu. Valek'e güvenmiyordu.

Komutanın inançsızlığı konusunda ne hissettiğinden emin olmayan Valek binayı incelemeyi bitirdi. Tüm kanıtlar buranın terk edilmiş olduğunu gösteriyordu. Dışarı çıktı ve akşam yemeği için Log Jam Inn'in ortak salonunda Devlen'e katılmak için acele etti. İkisi de günlerdir sıcak bir yemek yememişti.

"Ne keşfettiniz?" Valek, Devlen'in yanına otururken sordu.

"Mısırlı turtalarının en iyisi olduğu söyleniyor. Senin için de bir tane sipariş ettim." "Leif gibi konuştun."

Devlen, "Sunuculara ondan en sevdikleri yemeğin ne olduğunu sormayı öğrendim," dedi. "Bu, yemek siparişi verme konusundaki tüm tahminleri ortadan kaldırıyor."

"Leif ile seyahat etmenin iyi *bir* yanı da bu. Yemekler her zaman daha iyi oluyor."

"Doğru." Devlen peçetesini ellerinin arasında buruşturdu. "Kaçakçıların Curare ürettiğini öğrendim." Suçluluk duygusu yüzünü buruşturdu. "Yelena'nın babası bu ilacı acı çeken insanlara yardım etmek için geliştirdi ve Daviian Warpers onu çaldı.

ve kötüye kullandı. Ve şimdi. Kahretsin, ben bir Warper'dım. Tüm bunların bir parçasıydım. Ve bir sokak serserisinin çocuklarım üzerinde Curare kullandığını düşünmek bile..." Kumaşı sıkı bir ip haline getirdi.

"Bu geri alınamaz," dedi Valek. "Kontrol altına alınamaz. Ama onunla savaşabiliriz. Bir panzehir var ve Leif ile Esau onu seri üretmenin bir yolunu bulmak için çalışıyorlar. Ve daha fazla şifacı ağrıyı yönetmek için Curare kullanıyor. Bu iyi bir şey. Ayrıca, Reema ve Teegan hakkında duyduklarıma göre, tehlikede olan sokak haydutu olacak."

Bu Devlen'in gülmesine neden oldu. "Özellikle de birlikteler ise." "O zavallı sokak serserisi ona neyin çarptığını anlamayacak." Gülümsedi.

Servis görevlisi dumanı tüten iki mısır turtası ve iki bardak birayla geldi. Yemekleri mideye indirirken tüm konuşmalar kesildi. Fena değildi. Turtanın içinde tavuk parçaları, patates ve mısır vardı.

İşlerini bitirdiklerinde Valek, "Başka bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

"Kaçakçılar baskından önce kaçmışlardı. Ancak Yelena'nın gidecekleri yere dair bir ipucu bulduğunu ve onları takip ettiğini düşünüyorlar."

"Düşünmek mi?"

"Baskından sonra ortadan kayboldu."

Valek, Devlen'in gömleğini kapıp onu masaya çarpmasını engellemek için ellerini fincanın etrafına sardı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Ne yapabiliydiniz ki? Kaçakçıların hangi yöne gittiklerini bilmiyorlar. Atların dinlenmeye ihtiyacı var. Yemek yememiz lazım."

Derin bir nefes aldı. "Baskın ne zaman oldu?"

"Dün."

Valek düşündü. "Yelena'nın yanında biri olup olmadığından bahsettiler mi?"

"Yalnızdı, bu da kaptanı endişelendirdi. Ruh Bulucu'nun yanında bir refakatçi olmasını bekliyordu ve ilk başta fabrika hakkındaki hikayesine inanmadı."

Bu da Janco ve Onora'nın dikkat çekmediği anlamına geliyordu. Ve kaçakçıları takip etmiş olma ihtimalleri yüksekti. Kuzeye, Maren'in bahsettiği tünele mi gittiler? Bunu öğrenmenin bir yolu var.

* * *

Valek tüneli bulduktan sonra Kütük Reçeli Hanı'na döndü. Giriş büyü tarafından gizlenmişti ve yerini keşfetmesi dört saatini almıştı. Saf yorgunluk iliklerine kadar işlemişti ve kapıyı el yordamıyla açıp odaya girdiğinde Devlen'i uyandırdı.

"Son zamanlarda herhangi bir hareketlilik belirtisi var mı?" Devlen sordu.

"Hayır. En son üç ya da dört gün önce kullanıldı."

"Bu kuzeyi eliyor. Batıya gitmediklerini biliyoruz, yoksa Kiki Yelena'nın kokusunu alırdı. Güneye mi?"

"Fulgor güvenlik güçleri Ben Moon'u ararken olmaz." "O zaman geriye doğu kalıyor."

Tabii ki. İnledi. "Dağların yakınında başka bir tünelleri var." Ekipleriyle buluşmayı planladığı yerde.

"Yine de Ixia'ya geçip doğuya yönelmeleri ihtimaline karşı kuzeyi kontrol etmeliydin. Uyumaya git Valek. Sabah daha net düşüneceksin."

Sabahın beklenenden erken gelmesi dışında.

Hafif bir ses onu uyandırdı. Elinde bıçağıyla ayağa fırladı.

Onora açık pencerenin yanında duruyordu. Teni ve giysileri, onu çerçeveleyen şafak öncesi ışığında gri görünüyordu. Odanın içine dolan soğuk havaya rağmen yalınayaktı ve pelerini yoktu.

"Çok yavaşsın Valek. Sana ulaşmak için yeterince zamanım vardı," dedi. "Neden yapmadın?" diye sordu.

"O zaman senin işini alırdım ve sürekli Janco ile uğraşmak zorunda kalırdım." Rahatladı. "Sana alışacaktır."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor."

Devlen diğer yataktan güldü. "Janco'yla tanışıp da onu hemen öldürmek istemeyen birini bulmak zor olurdu."

"Kim o?" Onora Devlen'e şüpheyile bakarak sordu.

Valek onu Sitian'la tanıştırdı. Elini sıkmak için ayağa kalktı. Kız geri adım attı. Adam bir pantolon giymişti ama gömlek giymemişti. Ve adam kesinlikle formunu koruyordu. Tıpkı Kaptan Timmer gibi. Devlen onun korkusunu hissetti ve elini bıraktı. Valek'in Onora'yla Timmer hakkında konuşması gerekiyordu ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

"Benim için bilginiz var mı?" diye sordu.

Bakışlarını Devlen'den çekti ve Valek'e Janco ile birlikte bir grup kaçakçıyı takip ederek doğudaki birkaç küçük kasabadan geçtiklerini anlattı. Saklandıkları yerlerden biri gibi görünen bir yerde durdular. "Birkaç saat sonra birkaç araba daha onlara katıldı. Kalmayı planladıkları belli olunca Yelena'ya haber vermek için ayrıldım. Kasabada kalması gerekiyordu. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır." Kalbinde kaynamakta olan endişe taşıtı. Kaptan Fleming'den öğrendiklerini açıkladı.

"Ya hâlâ fabrikada, ya daha sonra gelen vagonlardan birine saklandı ya da tutsak," dedi Onora gerçekçi bir tonda.

"Hâlâ fabrikada mısın?" Devlen sordu.

"Evet. Bu insanların büyüğü var ve bir şeyleri gizlemek için illüzyon kullanıyorlar. Peki neden bunu fabrikada saklanmak için kullanmıyorlar?"

Mantıklı geldi. Baskını bekle ve sonra git. Ya da baskın sırasında. Gözden uzakta saklanıyorsanız, kimseye çarpmadığınızdan emin olmanız yeterliydi.

Devlen ona baktı. "Depoda büyü hissettin mi?" "Hayır, ama onu aramıyordum."

"O zaman geri dönüp bir tarama daha yapmalıyız," diye önerdi Onora. "İyi fikir." Valek gömleğini değiştirdi.

"Ne yapmalıyım?" Devlen sordu.

"Kiki'yi al ve doğuya git. Yelena kaçakçılarla birlikte olabilir ve ne olursa olsun hedefimiz orası. Yetişiriz."

Devlen gittikten sonra Valek, Onora'yı durdurdu.

Kadın kaşlarını çatı. "Zaman kaybediyoruz."

"Bu uzun sürmeyecek. Sana güvenmem gerek Onora."

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Buradayım, yardım ediyorum. Daha ne istiyorsun?"

"Yelena'ya bir daha saldırmayacağına dair güvence."

Onora şaşkınlığını gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Neden?" diye sordu.

"Emirler."

Ah. "Siz ve Komutan ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?" "Altı aydır."

"Onu öldürmek için emir aldın mı?" "Onu öldürmek için *hiç* emir almadım."

"Ama ok zehirle doluydu."

"Hayır. Saldırının daha korkunç görünmesini sağlamak için zararsız bir maddeyle dolduruldu."

Güçlü bir rahatlama vücudunu sarmıştı. Arkadaşı ve komutanının kalp arkadaşının ölmesini istemediğini bilmek güzeldi. Ama... Yelena'nın büyüüne ne olmuştu? "Oku kendin mi hazırladın?"

"Hayır. Neden?"

"Oku sana kim verdi?"

"Komutan."

Her şey Komutan'a geri döndü. Lanet olsun.

"Komutan bir yolunu bulacağınızı söyledi. Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

Valek, Yelena'yı bulur bulmaz Ambrose ile samimi bir konuşma yapmayı planlıyordu. Dönen düşüncelerini ve duygularını bir kenara itip ona konsantre ol.

* * *

Valek ve Onora fabrikaya girerken hiç zorlanmadılar. Valek bu kez büyü izlerine karşı tetikteydi.

"Janco büyüü hissettiğinde canı yanıyor. Senin için de öyle mi?" Onora sordu.

"Hayır. Benim için yapışkan. Büyü bana baskı yapıyor ama tenime nüfuz edemiyor."

"Dokunulmazlığınız yüzünden mi?"

"Evet."

"Sen de onun gibi bir illüzyonun arkasını görebiliyor musun?"

"Hayır. Sadece dokunma yoluyla hissediyorum ve ne tür bir büyü olduğunu tahmin etmem gerekiyor. Bazen çok sinir bozucu oluyor."

Onlar zemin katı ararken Onora sessiz kaldı. Sonra, "Madem Sitia'da bu kadar büyü var, o zaman neden Ixia'yı fethetmediler?" dedi.

"Büyü güçlü bir silahtır. Ama her silah gibi savunması da vardır. Ayrıca sihirbazlar da insandır. Rüşvet verilebilir, kandırılabilir ve zorlanabilirler. Kendi gündemleri vardır. Sitia, Ixia'dan daha büyük bir tehdit olan haydut büyücülerle dolu."

"Şimdilik."

Valek ona döndü. Komutan ona Curare hakkında sır vermiş miydi? Yüzünde hiçbir duygu parıldamıyordu.

Küçük bir merdiven boşluğuna girdiklerinde Valek zeminden yayılan gücü hissetti. Bir kapak buldu. Aşağı indiler ve Yelena'nın merdivenin dibinde duran sustalıyı gördü. Valek'in kalbi küt küt atmaya başladı. Onu asla geride bırakmazdı, bu da yakalandığı anlamına geliyordu. Sustalıyı ona geri vermeye kararlı bir şekilde kemerine soktu.

Aceleyle bodrumu kontrol etmeyi bitirdi. Eşyalar ve büyü boştu. Ve Yelena. Onu da yanlarında götürmüşlerdi. Valek'in onları bulması gerekiyordu.

Hızlı.

JANCO

Onora neredeydi? Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Janco kaçakçının çiftliğini bir kez daha turladı. Büyük bir yerdi ve etrafı tel örgülerle çevriliydi ama orada gerçek bir çiftçilik yapıldığından şüpheliydi. Bir sürü ahır, insan ve hareketlilik vardı ama inek, ekin ya da çiftlik ekipmanı yoktu. Geçen her saat daha fazla araba ve kabataslak görünümlü serseriler getiriyordu. Onora neredeydi?

Ayrıca Janco, Yelena'nın bahsettiği Ben Moon denen adamı gördüğünü düşündü. Adam onun tarifine benziyordu ve Yelena onun da bu işe karışmış olabileceğinden şüphelenmişti. Kaçağı düşündü. Wirral Hapishanesi'ndeki kurtarma operasyonu çok pahalıya mal olacaktı. Ve para toplamak için Kaçakçılık mı? Curare satmak. Curare karşılığında çok fazla altın toplayabileceğinize şüphe yok.

Bir ağacın alçak bir dalından yerleşkeyi izliyor ve binalara girip çıkan insanları takip ediyor, kafaları sayıyor ve işlerini tahmin ediyordu. Güneş batmış ve fenerler yanmaya başlamıştı. yapılar doluydu. Onora'yı beklemekten yorulan Janco, daha sonra yerleşkeye gizlice girmeye ve etrafa göz atmaya karar verdi.

Hareketlilik azaldığında Janco, ana binaların görüş alanının dışında karanlık bir alan bulana kadar çit boyunca hayalet gibi ilerledi. On metre yüksekliğindeki çitin üzerine tırmandı. Avuç içlerinde garip bir karıncalanma vardı. Janco onları pantolonuna sürttü. Soğuktan olmalı.

Keşfettiği ilk ahır otantik kokuyordu. İğrenç. Küflü saman balyaları mal sandıklarıyla karışmıştı. İkinci yer daha da ilgisizdi. Ancak iki binanın arasına gizlenmiş tuhaf görünümlü bir yapı vardı.

Bir kat yüksekliğindeki büyük kulübe camdan inşa edilmişti. Tuhaf. Janco yaklaştı. Camın iç kısmından su damlıyordu. Koyu yapraklı bitkiler

içeriye doldurdu. Daireler çizdi ve girişi buldu. Kilitliydi. Ama uzun sürmemiş.

Sıcak buharlı hava, ormanın zengin toprak kokusuyla birlikte içeri doldu. Kapıyı açtığı anda yüzünde bir ifade vardı. Janco içeri girdi. Odayı su havuzları ve iki kızgın odun sobasının yanı sıra çeşitli bitkiler ve çalılar dolduruyordu. Yeşilliklerin arasından kalın bir sarmaşık uzanıyordu. Curare asması.

Bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. Burada kendi asmalarını yetiştiriyorlarsa, her yerde yetiştiriyor olabilirlerdi. Asmaları getirdiklerini varsaymıştı. Illiais Ormanı'ndan gelen sarmaşıklar. Bunu durdurmak, bu küçük cam seraları bulmaktan daha kolay olurdu.

Gitme zamanı. Janco ormandan çıktı. Kapıyı yeniden kilitlemek için döndü ve keskin bir nokta sırtına battı.

Aslında üç keskin nokta. "Eller yukarı," dedi bir ses.

Lanet olsun. Yapabileceği pek bir şey yoktu. Kollarını iki yana açtı ama ellerini

Alçak. Kılıcını, bıçağını ve maymuncuklarını almışlar. En azından bir setini. Sonra ellerini arkadan kelepçelediler. Omzundan iterek onu başka bir binaya götürdüler. Pek konuşkan bir grup da değildi, bu da üç homurtu tarafından pusuya düşürüldüğü anlamına geliyordu. Egosuna bir darbe olduğu kesin.

Yeni binanın içinde birkaç kişi vardı. Ben olduğunu tahmin ettiği adam oradaydı, ama aynı zamanda bir vagonun içinde duran tanıdığı başka bir adam daha vardı. Bu iş kötünün de ötesine geçmişti. Janco mahvolmuştu.

"Vay, vay, vay. Bu mutlu bir kavuşma değil mi? Yelena, tahmin et kim ziyarete geldi? Arkadaşın... Janco, değil mi?"

"Ölü bir adam için oldukça iyi bir hafıza," dedi Janco. Etrafına bakındı ama Yelena'yı göremedi. Vagonun zemininde ve bir null kalkanın altında olmalıydı, aksi takdirde pislik bu kadar ukala olmazdı.

Owen Moon ona gülümsedi. "Düşmanlarımla yüzlerini ve isimlerini her zaman hatırlarım. Kimseyi öldürmeyi unutmak istemiyorum."

YELENA

Kurtarılacağıma dair az da olsa umudum, Janco'nun alaycı bir ses duyuldu. O da yakalanmıştı. Ve yorumlarına bakılırsa, Owen Moon'u sağ salım gördüğümde o da benim kadar şaşırmıştı. Komutan'ın Sitian Konseyi'ne gönderdiği ve Owen'ın dört yıl önce idam edildiğini bildiren mesajına rağmen. Komutan onu neden öldürmemişti? Cevap zihnimde parladı.

Owen Komutan *için* çalışmakla meşguldü. Ve ne yaptığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu - Curare'in nasıl üretileceğini öğrenmek.

Ama Komutan neden Owen'ı kapatmak istesin ki? Owen bana sırtıttı. Duruşu bir avcınıninki gibiydi, avının tadını çıkarıyordu. Ukala piç. Bahse girerim Komutanı kızdıran da bu kişilik özelliği idi. Kardeşini kurtarmış, Sityalıları uyarmıştı ve sanırım Curare'i diğer ilgili taraflara satıyordu. Evet, birkaç altından daha fazlasına bahse girerim ki olan buydu.

Elbette bunu daha önce anlamış olmak faydalı olabilirdi. Arabaya bağlanıp ağzım kapatılmadan önce. Bu bilgi benim durumuma yardımcı olmadı. Ne de Janco'nun.

"Arkadaşın nerede?" Owen Janco'ya ikinci kez sordu. Cevap yok. Janco ona asla söylemeyecekti.

"Loris, hafızasını tazele," diye emretti Owen.

Janco haykırdı. Bir gümbürtü duyuldu. "Hayır..." İnledi.

Loris Janco'nun zihninden bilgileri aldıkça Janco'nun sıkıntısının arttığını dinlerken çaresizce iplere karşı mücadele ettim. Ben Sihirbazın Kalesine ilk geldiğimde de aynı şekilde saldırıya uğramıştım. Janco'nun büyüden nefret etmek için başka bir nedeni daha vardı. Şu anda ben de nefret ediyordum.

Janco bağırdı. Sonra homurdandı. Birkaç dakikadan fazla zaman geçti.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Owen sordu.

"Düşünceleri... karmakarışık. Kaotik."

Bastır Janco!

"Birkaç kaburga kır. Bu ona odaklanacak bir şey verecektir."

Hedef ben olmasam da darbeye hazırlandım. Janco'nun nefesi kesilirken gümbürtü göğsümde yankılandı.

Bir süre daha durakladıktan sonra Loris, "Yelena ile buluşmak üzere Lapeer'e döndü," dedi.

"Peki ya Valek? O da yolda mı?" Owen sordu.

Valek! Reema ve Devlen şimdiye kadar kaleye varmış olmalıydı. Devlen ona her şeyi anlatmış olurdu. Valek muhtemelen bana kızgındı. Hayır, muhtemelen değil. *Öfkeli* demek daha doğru olur. Gerçi sır saklamak ikimizin de işinin bir parçasıydı. Bana Owen'dan bahsetmediği için ona kızmalı mıydım? Valek'in ondan haberi var mıydı? Umarım Owen'ın tutuklanmasından sonra ona sorma şansım olur. Olumlu düşünsem iyi olur.

"Valek'le son konuştuğunda, suikastçı kalede kalıp bilgi toplamayı planlıyordu." Loris eğlenerek ofladı. "Lapeer'de keşfettikleri hakkında Valek'e bir mesaj gönderecek zamanı olmadı."

"Güzel. Peki ya komutan? Onun hakkında bir bilgi var mı?" Owen sordu. "Yeni bir şey yok. Kumandan hâlâ bizi kapatmaya niyetli. Ixia'ya kaçakçılık rotaları."

"Janco, Komutan'ın bizim... yan işimizi nasıl öğrendiğini biliyor mu?"

"Hayır."

"Onu mahzene götürün. Onu kartal gibi yere yatıran. Bu Ixianlar'ın her yere gizlenmiş silahları ve kilit açacakları var. En iyisi ellerini ve ayaklarını birbirinden uzak tutmak."

"Evet, efendim."

Bir başka gümbürtüyle birlikte itiş kakış sesleri bana ulaştı. Sonra hiçbir şey. Zavallı Janco.

"Birkaç devriye gönderin," diye emretti Owen. "Arkadaşı geri dönecek ve kuzeye bir rapor göndermeye fırsat bulamadan onu yakalamamız gerekiyor."

"Evet, efendim."

Owen yere baktı. "Şimdi tüm dikkatimi sana vereceğim." Çömeldi yanımda. "Zihnine yaptığım av gezisi çok eğiticiydi. Kafana yerleştirdiğim anıların işe yaramamasından memnun olmasam da

Senin hakkında çok ilginç bir şey keşfettim." Yüz ifadesi düpedüz neşeliydi.

Paniğe kapıldım. Ama arabaya bağlı olarak uyandığımdan ve Owen'ı gördüğümünden beri giderek artan bir panik içindeydim. Paniğin de ötesindeydim ve

Bu noktada akıllara durgunluk veren dehşet diyarları.

Owen boğazımı okşadı. Dokunuşundan geri çekildim.

"Oh, lütfen." Boynumdaki zinciri çekerek ahtapot kolyemi gömleğimden çıkardı.

Kolyeyi çekip zinciri kırdığında acı tenimi ısırdı. "Oops." Owen onu vagonun kenarına düşürdü. Paramparça oldu. Owen elini göğsümde, boğazımın dibine yakın bir yere bastırdı.

Rahatsız edici bir yanma hissi tüm vücuduma yayıldı. Kafa derimdeki deri ürperdi. Sıcağa rağmen tüylerim diken diken oldu. Büyüsüne karşı bir tepki mi? Garip çelişkili hisler başladıkları kadar hızlı bir şekilde durdular.

Owen güldü. "Hiç gerek yokken güzelim Theobroma'yı senin için harcamış olmam çok kötü. Artık sıradan bir kızsın. Ne harika." Ağzımdaki bağı çözüp çıkardı.

Rahatlama yanaklarıma aktı ve nem üretmek için ağzımı ve dilimi çalıştırdım.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Büyünü engelleyen ne?"

"Hiçbir fikrim yok." Sesim titriyordu. Ona ormandaki saldırıyı anlattım. Neden olmasın? "İlk başta Ben'in yandaşlarından biri olduğunu düşündüm."

"Plan herkesin gizlenmesiydi. Ta ki aptal kardeşim sizi Fulgor'daki sığınağımıza çekene kadar. Biz değildik. Görünüşe göre çok seilmeyen kız," dedi Owen. "Şaşırmamalısın. Ve şimdi birileri ormandaki o saldırıyla seni etkisiz hale getirmek için büyük bir zahmete girdi. Ölümün çok fazla soruna yol açacak. İşte bu mükemmel bir çözüm - güçsüz olduğunuzu duyurun ve başka bir kişinin sizi hedef almasına izin verin. Ya da daha doğrusu,

Senin durumunda düzinelercesi var. Benim için işe yaramayacak olması çok kötü." "Çünkü çok şey biliyorum."

"Doğru. Ve bana sadakat yemini etmek istemiyorsan...?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama endişelenme. Bu sefer anılarını sildiğimde aynı hatayı yapmayacağım."

"Hata mı?"

"Hayatının sadece birkaç saatini sildim. Bu sefer her şeyi sileceğim. Adını bile hatırlamayacaksın."

"Bu..." Korku boğazımı kapattı.

"Zekice. Biliyorum. Loris ve Cilly zihinsel iletişim konusunda çok yetenekliler ve üçümüz harika bir takım oluşturuyoruz. Bunca yıl nasıl ölü kaldığımı sanıyorsun?"

"Ne zaman?"

"Meslektaşınızı yakalar yakalamaz. Üçünüzü de aynı anda yapmak daha kolay olacak."

Anlık bir erteleme.

Owen kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "Devam et, sor," dedi. "Bu Komutan'ın fikri miydi?"

"İlk başta değil. Beni darağacına göndermeye hazırdı ama ben hayatım için yalvardım. Ve ona Curare getirerek yardım edebileceğimi savundum. Aslında sana teşekkür etmeliyim Yelena. Komutan'ın Ixia'daki büyücüler hakkındaki fikrini değiştirme çabaların onu etkilemeye yardımcı oldu."

Çok hoş. "Ve araştırmanızı finanse etti."

"Evet."

"Ve sen de kardeşini kurtararak her şeyi berbat etmek zorunda kaldın."

Gözlerinde öfke parladı. "Onu o cehennem çukurunda bırakamazdım." "Ama karın Selene'i Dawnwood Hapishanesi'nde bırakabilirdin?" "O bir hain."

"Komutana göre, sen de öylesin." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz tepkisine hazırlandım.

Yumruğunu sıktı ama sallamadı. "Ben'in üzerindeki coşku eninde sonunda azalacaktı."

"Diğer müşterilere Curare satmanızdan bahsediyordum. Bu yüzden Komutan sizi kapatacak. Hafızalarımızı silebilirsiniz ama eninde sonunda Valek ve birliklerini peşinizden gönderecektir."

Owen sırtıttı ama mizah gözlerine ulaşamadı. "Oh, benim için endişelenme. Komutanı memnun edecek büyük bir şey keşfettim ve her şey affedilecek."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Peki bu?" "İyi deneme, ama ben aptal değilim."

Doğru. Aşırı güven ve açgözlülük ona çelme takacaktı. Şimdiye kadar düşmediyse tabii. "Komutan bağışlayıcı bir tip değildir."

"Bu kadar endişeli olmanız beni duygulandırdı." Owen doğruldu. Adamlarına seslendi. "Onu Janco'yla birlikte aşağı indirin. Onu da aynı şekilde emniyete alın." Arabadan atlayarak gözden kayboldu.

Fedailerinden birkaçı beni çözdü ama sıkıca tutmaya devam etti. Ellerime ve ayaklarıma kan hücum ederken sertleşmiş bacak ve kol kaslarım hareketi protesto etti. İki adamla dövüşmeyi düşündüm ama ayağa kalktığımda binadaki diğer muhafızları gördüm. Ben de duvara yaslanmış, memnun bir sırıtışla beni izliyordu.

Beni ahşap zemindeki bir kapağa kadar götürdüklerinde küflü saman kokusu burnumu gıdıkladı. Yüksek tonozlu tavan, bu binanın bir zamanlar ahır olduğunu gösteriyordu. Pencereden dışarı baktım. Zayıf güneş ışığı camda parlıyordu, sabahın erken saatleriydi. Owen'ın adamları Onora'yı bulamazlarsa bir süre daha burada kalabilirdik ki bu iyi bir şeydi. Daha fazla zaman... Ne için? Sihrim olmadan ne yapabileceğimden emin değilim.

Bir rampadan aşağıya, aşağıdaki yarı karanlık neme doğru yürüdük. Kök mahzeninin toprak duvarları ve sert toprak zemini vardı. Rampanın tabanına yakın sandalyelerde iki iri yarı kaslı adam oturuyordu. Bellerinde hançerler asılıydı. Arkalarında Janco vardı.

"Bu salağın ağzını tıkayabilir miyiz?" diye sordu gardiyanlardan biri yoldaşlarıma. "Çenesini kapatmıyor ve bizi deli ediyor."

İyi haber. Janco'nun muhafızlarını taciz edecek kadar enerjisi varsa, bu korktuğum kadar yaralı olmadığı anlamına geliyordu.

Solumdaki adam omuz silkti. "Tabii. Patronun umurunda olmaz." Beni muhafıza teslim etti. "Bu da arkadaşına katılabilir."

"Öyle mi?" Gardiyanın yüz ifadesi, kırık dişlerini ortaya çıkaran yavaş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Oynayabilir miyiz?"

Nefesim kesildi. Korku içimi kemirdi.

"Hayır."

Rahatladım.

"Ah, çok

kötü."

İki refakatçim gitti. Kırık Dişler beni mahzenin derinliklerine doğru çekti. Janco başını kaldırarak bizi izledi ama tek kelime etmedi. Bilekleri ve ayak bilekleri iplerle bağlanmıştı. Janco'nun yanında durduk. Yere dört metal kazık daha çakılmıştı.

"Odanız hazır," dedi Kırık Diş.

Ortağı kıkırdadı. Etli ellerinden ip parçaları sarkıyordu. "Uzan," diye emretti.

Kırık Dişler omzumu itti. "Gel-"

Hareket ettim. Dönüp kolunun altına girerek adamın hançerini kaptım ve geri çekildim. Savaşmadan beni bağlamazlardı.

"Oh, çok alıngan. Bunu sevdim." Kırık Dişler ilerledi. "Canın yanmadan bıçağımı geri ver."

Kırık Dişler saldırdı. Yanından sıyrıldım ve karnına bir bıçak darbesi indirdim. Savuruşumu geç engelledi ve bıçak ön kolunu kesti.

"Hey! Burada yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırdı diğer muhafız kapağa doğru

İpleri bırakıp hançerini çekmeden önce. Arkamdan saldırmak için hamle yaptı.

Kırık Diş ile dövüşürken, saldırılarına karşı koydum ve iki adamın arasında sıkışıp kalmaktan kaçınmaya çalıştım.

Botlar rampaya vurduğunda zamanımın dolduğunu anladım. Sağa doğru bir kaçış numarası yaptım ama sonra sola kırdım ve Janco'ya takıldım. Üzerine düştüğümde acı içinde homurdandı.

Korumalar beni yakalamadan hemen önce "Özür dilerim," dedim.

Çırpındım ve beni kazıklara sabitlemek için dört kişi gerekti. İşlerini bitirdiklerinde, onlar yaralarını sarmaya çalışırken, ben çabalayarak terledim. Kırık Diş silahını Janco'nun yanında buldu. Sonunda, fazladan muhafızlar ayrıldı ve asıl iki kişi kaldı. Onlar da yerlerine döndüler. En azından Janco'nun ağzını henüz kapatmamışlardı.

"Fena değil," dedi Janco alçak sesle. "Muhafızlar yardım istemek yerine adam olsalardı, iyi bir şansın olabilirdi."

"Kaçmaya çalıştım ama planladığım gibi gitmedi." "Tam olarak değil."

Janco'ya baktım. Bana sıırttı. Ona "takılıp" düştüğümde, sağ bileğinin yanındaki ipleri kesmişim ama kesecek kadar derin olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerindeki parıltıdan ve yorumundan, girişiminin bir miktar başarıya ulaştığını tahmin ettim. Umarım yeterli olmuştur.

"Seni bir null kalkanla mı koruyorlar? Lanet şey her şeyi mahvediyor," dedi Janco.

Toprak bir zemine kartal gibi bağlanmışken ona inandığından daha da çaresiz olduğumu açıklama düşüncesi çok iç karartıcıydı. "Evet. Sihrim güvenme. Nasıl hissediyorsun?"

"Katil. Bana o sihirbazla bir dakika verin ve ona sizden bir şeyler koparmanın nasıl bir his olduğunu göstereyim."

"Peki ya kaburgaların?"

"Ağrıyor. İyileşeceklerdir. Kaburgalarımı onlarca kez kırdım. Bu noktada kemiklerimin dağılmış bir örümcek ağına benzediğini hayal ediyorum."

"Kaburgalarımın çatlamasındansa kırık bir kemiği tercih ederim," dedim. "Acı olmadan nefes alamaz, gülemez, kıvrılamaz ya da uyuyamazsınız."

"Evet ama bacağı kırarsan yürüyemezsin. Kırık bir kol da dövüşmeyi zorlaştırır."

"Kırık kaburgalarla dövüşemezsin."

"Dövüşebilirim."

"Şu anki durumumuzu göz önüne alırsak, umarım abartmıyorsunuzdur."

Janco hemen cevap vermedi. "Peki Owen'ın planı ne?"

Hafıza silme olayını anlattım.

"Öldürülmeyi tercih ederim." Janco'nun sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Ah, bilemiyorum. Unutmaktan mutlu olacağım bazı anılarım var." Owen'ın Komutan'ın güvenini yeniden kazanma konusundaki özgüvenini düşündüm. Komutan'da zaten bol miktarda Curare vardı. Owen başka ne önerebilirdi ki? O mu? Janco'ya bahsetmiştim.

"Belki de orman bitkilerinden birinde yeni bir ilaç keşfetmiştir."

"Orman bitkileri mi? Bu başka bir şey için bir örtmece mi?" "Hayır.

Curare asmasını bu... sıcak cam evlerde yetiştiriyor." "Yetiştiriyor mu? Bu..." Bunu tanımlayacak bir kelime aradım.

bu haberin büyüklüğü.

"Hepimiz için ciddi bir sorun mu?"

"En hafif tabirle."

"Evet. Bu yüzden beni atlattılar. Hala sersemlemiş durumdaydım." Janco yakalanmadan önce seranın içinde ne bulduğunu anlattı. "Diğer bitkilerden herhangi birini tanıyor musun?"

"Görmem gerek."

"Belki Owen beynimizi karıştırmadan önce bize bir tur attırır."

Janco'nun kötü bir duruma olumlu bir bakış açısı getireceğine güvenin. En azından eğlendiriciydi. Bir süre burada kalabiliriz. "Owen'ın adamlarının Onora'yı yakalama şansı nedir?"

"Hiç şansı yok. Muhtemelen şimdiye kadar Ixia yolunu yaralamıştır." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"O akıllı biri. Ve bize sadık olmak için hiçbir nedeni yok. Ari kırmızı giyen bir bayan boğa görse boğa gibi saldırırdı."

"Bayan boğa yok."

"Elbette var. Bebek boğaları nasıl alacağımızı düşünüyorsun?"

Janco'ya boğalar ve arılar hakkında açıklama yapmak çok fazla enerji gerektiriyordu. "Ari hemen yakalanırdı."

"Bu konunun dışında. Onora Valek gibi soğuk ve hesapçı. Seninle birlikte olmadığında onun gibi."

En azından bu, kaçmanın bir yolunu bulmak için biraz zamanımız olduğu anlamına geliyordu. Boynumu büküm. Janco bakışlarımı karşıladı ve başını muhafızlara doğru eğdi, sonra boğazını temizledi. Muhafızlar dikkatlerini kapaktan ayırmadılar ama zaman zaman bizi kontrol ettiler. Başımınla anlayışımı belirttim.

İki muhafız da öne doğru bakınca Janco sağ bileğini kurtardı. Pantolonunun kemerini karıştırdı ve küçük bir bıçak çıkardı. Muhafızları izledim ve biri kafasını bize doğru çevirdiğinde öksürerek işaret ettim.

Yirmi dakika kadar sonra Janco seslendi, "Hey, mankafalar! Ben acıktım. Yiyecek bir şeyin var mı?"

Ona bir göz attım. Hâlâ kazıklara bağlı görünüyordu. Janco muhafızları taciz etmeye devam etti. Onu susturmakla tehdit ettiler ama Kırık Diş hırlayarak ayağa kalkana kadar alaylarını artırdı.

Yaklaştı ve cebinden bir bez çıkardı. "Senin için sümüklü bir mendilim var." Kırık Diş eğildi.

Janco küçük bıçağı adamın boğazına sapladı. Muhafız bağırdı ve ardından Janco adamın hançerini kapıp karnına sapladı.

Kırık Diş'in ortağı rampaya doğru koştu.

"Ah kahretsin." Janco ayak bileklerindeki ipleri kesti, ayağa fırladı ve onun peşinden koştu.

Bekledim. Kırık Diş inledi, küfretti ve Janco'yu öldüreceğine söz verdi ama peşinden gitmedi ve sonunda yere yığıldı. Baygın ya da ölü, sakatat kokusu bana ulaşana kadar anlayamadım. Ölmüştü.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra gölgeler kapaktan geçti ve dört muhafız aşağı indi. Başımı arkaya yasladım ve Janco'yu öldürmemiş olmalarını umdum. Beni çözdüler ve ana kata geri götürdüler. Janco yerde diz çökmüş, kılıçlarını ona doğrultmuş altı muhafız tarafından çevrelenmişti. Alnındaki bir kesikten akan kan yanağından aşağı dökülüyordu. Elleri boynunun arkasında bağlıydı.

"Üzgünüm," dedi, perişan görünüyordu.

"Denedin," dedim.

Ama başını sola doğru eğdi. Onora bir başka muhafız grubunun ortasında duruyordu. Solgun yüzü ve iri gözleri ona gergin bir görüntü veriyordu ama zayıflıkları değerlendirir gibi odayı taradı. Ben de onu taklit ettim. Owen'ın kaçakçılarından en az iki düzine kişi Owen, Ben ve üç büyücü arkadaşıyla birlikte alanı doldurmuştu. Oh ne güzel.

"Onları ahıra götürün," diye emretti Owen.

Direnmeye çalıştık ama bizi gün ışığına ve ahıra sürüklediler. Büyük ahşap binada iki sıra ahır vardı. Ancak bunlar tamamen kapalıydı ve atların atlamasını önlemek için üst yarısında parmaklıklar vardı. Ya da bir insanı içeride tutmak için.

Bir ahıra itildim ve saman kaplı zemine yuvarlandım. Ayağa kalktığımda kapı kilitlenmişti. Janco solumdaki bölmede, Onora ise sağımdaki bölmede duruyordu.

Owen, Cilly ve Loris'e danıştı.

Onora'ya "Seni nasıl yakaladılar?" diye sordum.

"Taktiksel hata." Altı ayak karelik alanda volta attı ve gömleğinin ucunu bükte.

Eğer maymuncuk arıyorsa, acele etse iyi olur. Sesimi alçalttım. "Bir mesaj gönderdin mi?"

"Vakit yok."

"En azından bana yalan söyleyemez miydin?"

"Ah... Bir mesaj gönderdim ve şu anda tüm Ixian ordusu bu yerleşkenin dışında kamp kurmuş durumda."

"Berbat bir yalancısın."

"Benim tek kusurum,"

diye şaka yaptı.

"Bir mi?" Janco tıkandı. "En az bir düzine biliyorum. Yakalanmaktan kaçmak, emirlere uymak konusunda çok kötüsün-"

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. 'İçeri girmeden önce beni bekle' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

Owen sözlerini kesti. Loris Janco'nun önünde dururken ve Cilly Onora'nın önünde pozisyon alırken benim tezgâhıma yaklaştı. Tedirgin oldum. Duvara çarpana kadar geri çekildim.

"Şimdi," diye emretti Owen.

Ağzımı açtım ama sıcak bir bıçak acısı başımı delip geçerek direncimi ve irademi yok etti. Sanki ruhum binlerce parçaya ayrılıyormuş gibi hissettim. Kendimi kaybetmekten duyduğum dehşet, baskıya daha fazla dayanamayana kadar artarak devam etti. Çığlık attım.

VALEK

Yelena'nın ılığı Valek'in kalbine saplandı. Düşünmeden hareket etti. Devlen kolundan tutarak onu durdurdu.

"Bekleyin," dedi Devlen.

Çitin hemen dışındaki ormanda çömelmişlerdi. Kasaba bekçileri kompleksi çevrelemişti. Yüzbaşı Fleming, yerel kasabalardan sadece birkaç saat içinde toplayabildiği kadar asker toplayarak her şeyin ötesine geçmişti.

Yelena tekrar ılık attığında Valek hırladı. "Ne bekliyor?" "Doğru fırsatı."

Valek, Onora'ya büyük bir güven duymuştu. Suikastçı yakalanmak için gönüllü olduğunda, Valek başlangıçta bu fikre karşı çıkmıştı. Ama sonra en iyi şansın Onora'da olduğunu kabul etti. Ancak şimdi kararını sorguluyordu.

Acı dolu dakikalar geçti. "İşte," dedi Devlen. "Duman."

Valek ıslık çaldı ve işaret her iki tarafta da tekrarlandı. Mesajın tüm askerlere ulaşması için yeterince bekledi. Sonra o, Devlen ve bekçilerin hepsi çitin üzerinden tırmandı. Sihir metal bağlantılara yapıştı. Cehennem.

"Geldiğimizi biliyorlar," diye bağırdı her iki tarafa da.

"Nasıl?" Devlen ona katılırken sordu.

"Çitin içinden sihirle örölmüş." "O zaman acele etsek iyi olur."

Duman sızan binaya doğru koşular. Burası bir ahırdı. Gözyaşları yanaklarından süzölürken öksüren adamlar dışarı dököldü. Bekçiler onlara müdahale etti ama Valek onları atlatarak içeri girdi. Alçaktan çömeldi, bulutun altında kaldı. Onora'nın duman bombalarından çıkan cam parçaları çizmelerinin altında çitirdadı.

Gri sisin içinden Onora ve Janco'nun üç muhafızla dövüştüğünü gördü.

"Yelena nerede?" Valek sordu.

"Owen onu yakaladı," diye bağırdı Janco. "Ortadan kayboldular. Bu taraftan." Rakibinin kılıcının altından eğilirken sağ tarafı işaret etti.

"Owen?"

"Ben'in pek de ölü olmayan kardeşi."

Owen'in ölümden dirilişini daha sonra düşünecekti. Önce Yelena. Valek, Janco'nun talimatlarını izledi. Ahır sırasının sonunda bir koridor vardı. Koridordan geçip bir eğitim halkasına girdiğinde duman inceldi.

Owen ortadaki kapağı açtı. Yelena yakınlarda yatıyordu. Ellerini başına bastırdı ve acı içinde inledi.

Valek bıçaklarını çekti ve onlara doğru koştu. Owen hareketi fark etti ve Valek görünmez bir duvara çarptı. Çarpma onu bir saniyeliğine sersemletti. Bir null kalkan onu engelledi. Büyü onu delemeydi ama nesneler delebilirdi. Silahlarını çevirdi, bıçakları kavradı ve Owen'a nişan aldı. Kalkan gerildi ve tam silahları fırlatırken ellerine çarptı. Iskaladılar. Biri Yelena'nın yanındaki yumuşak toprağa çarptı, diğeri de yanından geçip gitti. Kalkan etrafını sararak kollarını hapsetti.

"Vay canına," dedi Owen. "Bu doğru. Kötü şöhretli Valek basit bir null kalkanla durdurulabilir. Bu bilgi için harcadığım her altın paraya değdi.

"Yelena'ya baktı. "Onu rehine olarak kullanmayı planlamıştım ama beni sadece yavaşlatır." Owen onun yanında diz çöktü. "Başladığım işi bitireceğim." İki parmağıyla alnına dokunarak gözlerini kapattı.

Yelena sarsıldı. Valek panik içinde etrafını saran görünmez güce karşı mücadele etti ama yerinden kıpırdamadı. Büyüsü olmadan hayatta kalamazdı. Bu kelime, *hayatta kalmak*, bir anıyı canlandırdı. Daha önce, gücü olduğunu bilmediği zamanlarda da hayatta kalmıştı.

Valek bağırdı, "Dövüş onunla. Hadi, Yelena. Büyüye ihtiyacın yok. Mogkan ve Reyad'dan kurtuldun. Haydi, dövüş. Dövüş. Hayatta kal!"

YELENA

Paramparça olmuştum. Parçalarım yere saçılmıştı. Kendimi içi boşaltılmış bir oyuncak gibi hissediyordum. Owen daha fazlası için kazdı. Keskin bir acı oyuyordu ve bir düşünce oluşturmak acı veriyordu. Akılsızca, kalan küçük parçanın içine daha da gömüldüm, ama parçalandı ve yakında benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Valek'in sert sesi acı dolu pusumu yarıp geçti. Tüm kelimeleri anlamıyordum ama duyguları saf enerji gibi içime akıyordu. Ve bir kelime daha parlaktı. *Hayatta kalmak*. Bunu yapabilirdim. Daha önce birçok kez yapmıştım.

Boş bir oyuncak olduğum imgesine odaklanarak yığınları topladım ve onları zihnime, bedenime ve ruhuma tıktırdım. Owen onları uzaklaştırmaya çalıştı ama ben de aynı hızla onları topladım. Hayatta kalmak. Tek yapmam gereken hayatta kalmaktı. Valek'in cesaretlendirmesi çabalarımı güçlendirirken, o da eninde sonunda yorulacaktı.

Saldırı şiddetini artırdı ama ben ısrar ettim, benden parçalar topladım. Kafatasım ağrıyor, acı derimi dağlıyor ve kaslarımı yakıyordu.

Ateş dünyasına geçtiğimde çektiğim acıların anıları su yüzüne çıktı. Bunu sihrimin yardımı olmadan atlatmıştım. Diğer

Hayatta kalmanın hatıraları yasaklanmadan yükseldi. Mogkan'ın işkencesine katlanmış ve Reyad'ın saldırısı boyunca yaşamıştım.

Owen bağırdı ve güç bana çarptı. Başımın içinde acı patlarken göz kapaklarımın arkasında beyaz ışık parladı. Toplamak için çok çalıştığım her şeyi sıkı sıkı tuttum.

Bir acı şimşeği daha içime saplandı. Uyanık kalmak için savaştım ve saldırı durana kadar dayanmaya, hayatta kalmaya çalıştım. Sıcak tenime serin bir el dokundu. Güvendeydim. Rahatladım, karanlığın üzerime çökmesine izin verdim.

Yumuşak bir ses ve yanağıma bir dokunuşla uyandım. Göz kapaklarımın her biri yüz kilo ağırlığında olduğu için gözlerimi açmak çaba gerektiriyordu. Fener ışığı aşırı parlak görünüyordu ama gözlerimi kısıtım ve çabalarım harika bir görüntüyle ödüllendirildi. Valek.

Yatağımın kenarına oturdu, elimi tuttu ve parmaklarıyla yüzümü okşadı. Küçük oda nerede olduğumuza dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ama bu noktada gerçekten umurumda değildi.

Endişeli ifadesi yerini gülümsemeye bıraktı. "Nasıl hissediyorsun?" "Bir kar kedisi sürüsü için çiğneme oyuncağı gibi." Sesim titriyordu ve boğazım susuzluktan yandı.

Valek bıraktı ve ben bir kedi yavrusu gibi miyavladım.

"Gitmiyorum, aşkım. Al." Bana içinde yeşil parçalar yüzen sarımsı renkli bir sıvıyla dolu bir bardak uzattı. "Hepsini iç."

Bardağı dudaklarıma götürmek çok fazla enerji gerektiriyordu. "Bu Leif'in karışımından biri mi?"

"Evet." Valek beni destekledi ve elimi yönlendirdi.

İlk içkiyi yuttum. Tadı ballı ot gibiydi. "O burada mı? Ve tam olarak neredeyiz?"

"O burada. Opal ve başka bir sihirbazla birlikte. Geldiler Gürültüden birkaç saat sonra geldik ve temizliğe yardım ediyoruz. Yerleşkenin çiftlik evinin bir yatak odasındayız."

Dişlerime yapışan yeşil parçalara rağmen iksiri bitirdim. Leif'in onarıcılarının tadı güzel olmayabilirdi ama işe yarıyorlardı. "Onlara hâlâ kızgıyım. Özellikle de Leif'e."

"Leif'in burada olmasına minnettarım. İçkilerin yanı sıra zihinsel olarak iyileşmene de yardımcı oldu. Owen önemli ölçüde hasar vermişti." Valek'in yüzündeki tüm yumuşaklık kayboldu. "Onu yakaladığımda, burada kalmasını bizzat sağlayacağım. öldü."

Hiç iyi değil. "Kaçtı mı?"

"Evet. Kapaktan aşağı indi ve içeriden sabitledi. Bir tünele açılıyordu. İçeri girdiğimizde çoktan gitmişti."

"Hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır, canım. Komutan bana kendisinden, Curare'den ya da Maren'in bu işe karıştığından bahsetmemişti."

"Belki de senin bana söyleyeceğini düşünmüştür. Bu bir oyun değiştirici." "Belki de." Valek ikna olmuş görünmüyordu.

"Ne yapacaksın?"

Acı ve ihanet yüz ifadesini kırıştırdı ve aniden bitkin düştü. "Onunla konuşmam gerek. Benden neden bir şeyler sakladığını öğrenmeli ve bana hâlâ güvenip güvenmediğini anlamalıyım."

Elini sıktım. Zor bir konuşma olacaktı. "Peki ya diğerleri? Başka kaçan oldu mu?"

"Loris, Cilly ve Ben Moon'u yakaladık. Diğerleri kaçtı. Ben'in uzun süre yaşamayacağına söz veriyorum."

"Onu öldürmeyin. Onu yem olarak kullanabiliriz. Owen onu daha önce kurtardı ve yine kurtarabilir."

"Tıpkı diğerleri gibi konuşuyorsun."

Bu da bana şunu hatırlattı. "Janco ve Onora nasıllar?" "Kardeş gibi didişiyorlar."

Başka bir deyişle, iyi. "Reema ve Devlen?"

"Devlen yetkililerle koordinasyon halinde. Reema, Ari ile birlikte Ixia'da güvende. Ve siz sormadan söyleyeyim, Kiki yerel hanın ahırında sabırsızlıkla sizi bekliyor."

Güzel. Valek'e Owen'ın Komutan'ın desteğini sürdüreceğine dair güvenini anlattım. "Belki serada büyüyen bir şeydir."

"Leif şimdiden bitkilerin bir envanterini çıkarıyor."

Ve onun tanımlayamadığı şeyleri babamız bilirdi. "Sitia'da o seralardan daha çok olabilir. Bu son değil."

"Asla öyle değildir."

İç karartıcı ama gerçek. "Özür dilerim."

"Bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Dünyanın düzeni böyle."

"Hayır. Sana söylemediğim için özür dilerim... bilirsin işte. Seni endişelendirmek istemedim."

Valek bardağı elimden çekip aldı, masanın üzerine koydu ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Ayrı olduğumuzda senin için endişeleniyorum.

Bildiğim zaman bile

Sen iyiyken, Bain için sıkıcı bir araştırma yaparken ya da aileni ziyaret ederken endişeleniyorum. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olmana rağmen endişeleniyorum."

"Yapabilirdim."

"Hâlâ öylesin. Owen seni kıramadı."

"Eğer sen olmasaydın, olurdu. Senin sesin bana güç verdi."

"Kendi gücünü kullandın. Ben sadece sana o gücün zaten içinde olduğunu hatırlattım."

Ona katılıp katılmadığımı bilmiyordum. "O zaman zamanında gelmeniz iyi oldu. Bizi nasıl buldun?"

"Daha sonra. Dinlenmen gerek."

Eğildi ve beni dudaklarımdan hafifçe öptü, sonra ellerimi bırakmaya çalıştı.

Onu bırakmazdım. "Kal."

"Pekâlâ."

Yatakta yer açmak için yana kaykıldım. Valek botlarını tekmeledi, birkaç silahını çıkardı ve sonra yanıma uzandı. Ona doğru sokuldum, kokusunu içime çektim. Güvenli ve sıcak. Gözlerim kapandı.

"Yelena?"

"Hmm?"

"Büyü engelini nasıl kaldıracağımızı bulana kadar benimle kalmanı istiyorum. Birlikte daha güçlüyüz."

"Pekala."

Güldü. "Daha çok kavga edeceğimi sanmıştım."

"Tartışmak için çok yorgunum."

"O zaman bu durumdan faydalanmalıyım." Tek gözümü kırarak açtım. "Ve?"

"Sonsuza kadar benimle kalmanı istiyorum."

Kalbim şaşkınlıkla sarsıldı. Uyanık bir şekilde dirseğime kadar ittim. "Bu bir teklif mi?" diye sordum.

"Uh...hayır. Hiç de değil. Çünkü bu hiç romantik olmaz." "Doğru."

"Sanırım daha iyi bir zaman ve yer bulmalıyım?"

"Bu konuda tahmin yürütmeye gerek yok."

* * *

Islak köpek kokusu rüyalarımın girişiyordu. En iyi rüyalar değillerdi ama ıslak köpek kokusundan çok daha iyiydiler.

"Git buradan," dedim gözlerimi açmadan. "Hayır," dedi Leif.

Kollarını kavuşturduğu ve kare çenesini ayarladığı bir görüntü oluştu zihnimde. Derimin altına saplanmış bir kıymıktan kurtulmak kardeşimden daha kolay olurdu. Gözlerimi açtım. Zaltana'nın inatçılığının duruşunu sertleştirdiğinden emindim. Elinde dumanı tüten bir fincan ıslak köpek çayı vardı.

"Eğer barış teklifinden anladığın buysa, o zaman savaş ilan edeceğim," dedim.

"Valek senin bakımın için beni görevlendirdi. Yemek yemediğin için, gücünü yeniden kazanman için bunu içmen gerekiyor." Bana uzattı.

Son uyandığımdan bu yana birkaç gün geçmişti ama vücudum hâlâ ağrıyordu, enerjim yoktu ve midem huzursuzdu. Owen'la karşılaşmam beni ham ve savunmasız hissettirmişti. Battaniyeler bile tenime sürtünüyordu. Güneş ışığı pencerenin camından yansıyor.

Çayı yudumladım. Tadı kokusundan daha güzeldi. "Mutlu musun? Şimdi git buradan." Leif yatağımanın yanında kaldı. "Yelena, daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

Ben emirleri uyguluyordum ve sen de kendini tehlikeye atacaktın." "Benim işim bu. Reema gibi diğerleri güvende olsun diye benim işim bu."

"Katılıyorum. Ancak şimdi daha dikkatli olmanız ve destek almanız gerekiyor." Konuyu değiştirdim ve seradaki bitkileri sordum.

"Tanıdıklarımın hepsinin tıbbi uygulamaları var ama tanımlayamadığım birkaç tane daha var. Babam yardıma geliyor."

"İçlerinde Curare gibi olağanüstü özelliklere sahip olanlar var mı?"

"Valek bunu da sordu. Ateş, öksürük ve kabızlığa iyi geliyorlar. Önemli bir şey değil. Belki babamız Owen'ın neden bahsettiğini keşfeder."

"Ona sorunumu sorabilir misin? Buna bir zehrin neden olup olmadığını bilebilir."

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Öfkelendim. "Oh, tamam, ama sadece kardeşim olduğun için."

"Tanrım, Yelena, bana bu kadar duygusal davranma."

"Babamla konuşacak mısın?"

"Tabii ki. Şimdi çayını bitir."

Nefesimi tutarak bir yudum daha aldım. "Burada olduğumuzu nereden biliyordun?"

Leif yatağımanın yanındaki sandalyeye çöktü. "Kandırıldığımızı anladıktan sonra kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıştırıp Fulgor'a geri döndük. Kaptan Alden varır varmaz bizi yakaladı ve Hale ile ben de hemen

İkinci Şans Hanı. Çalışanlarla konuştum, Clever Fox ahırlarını ziyaret ettim ve kokunuzu takip ettim."

"Kokum mu?"

"Bunu açıklamak benim için zor çünkü bu bir koku değil, daha ziyade belli bir yöne gittiğinize dair ilkel bir kesinlik. Ayrıca Rusalka ve Garnet sanki nereye gittiklerini biliyorlarmış gibi davranıyorlardı. Opal, Sandseed atlarının bizi sürülerinin bir parçası olarak gördüklerini ve sürülerinin üyelerine karşı çok korumacı olduklarını söyledi."

Leif ben çayımı bitirene kadar sohbet etti. Midem günlerdir ilk kez açlıktan gurulduyordu. Kardeşim ayağa fırladı ve bana bir kase çorba getirmek için acele etti.

Janco söz verdiği kaseyle geldi.

"Yeteneklerini iyi kullandığını görüyorum," diye takıldım. "Gerçekten komik." Bana uzattı.

Kokladım. Tavuklu erişte. Nefis.

Janco sandalyeye yerleşti. "Daha iyi görünüyorsun. Valek seni buraya taşıdığına, bir kürek alıp kazmaya başlamam gerekeceğini düşünmüştüm."

"Teşekkürler, sanırım. Senden ne haber? Kaburgalar nasıl?" "Yumuşacık."

"Peki ya kafan?"

Kaşlarını çattı. "Beynimin dilimlenip doğrandığını, bir kediye yedirildiğini ve dev bir saç yumağıyla birlikte dışarı atıldığını hissetmek dışında, gayet iyiyim."

"Yani normale mi döndün?"

"Normal" mi? Sanırım normalin nasıl bir his olduğunu unuttum. Doğum günüm için ne istediğimi biliyor musun?"

"Büyünün sonsuza dek yok olması için mi?" "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Dileğiniz gerçekleşebilir. Sihrimi engelleyen her neyse, sihirbazlara karşı bir sonraki silah olabilir. Yanlış insanların eline geçerse, sihri sonsuza dek yok edebilirler."

Janco pencereden dışarı baktı. "Sihir berbat bir şey ve ondan nefret ediyorum ama bunu bir sihirbaza yapmazdım."

"Gerçekten mi? Peki ya Owen gibi sihirbazlar? Ne olmuş onlara?"

"Cezbedici. Belki yargılandıktan ve görevlerini kötüye kullanmaktan hüküm giydikten sonra güçler."

"Şimdi bir Sitian gibi konuştun."

Janco sahte bir dehşetle nefesini tuttu. "Bunu söylediğimi unutun! Hepsini öldürmeliyiz.

Her birini. Daha iyi mi?" "Evet, çok
Ixian." "Whew!"

* * *

Tam öğün yemeye başladığımda, enerjim bir gün sonra geri geldi.

Valek o akşam çantamı omzuna asmış halde geldi. "Bunu bir vagonun köşesinde buldum." Yatağın üzerine koydu. "Ben de bunu sana vermek istiyordum." Bana sustalı bıçağımı fırlattı.

Havada yakaladım. "Teşekkürler. Kaybettiğimi sanmıştım." Elimde çevirerek sapını inceledim, parmağımı Janco'nun sekiz yıl önce kazımış olduğu gümüş sembollerin üzerinde gezdirdim. Semboller "kuşatmalar aşıldı, birlikte savaş, sonsuza dek dostlar" anlamına geliyordu. Janco, Ari ve Valek bunun doğruluğunu defalarca kanıtlamışlardı. Ve bunu yapmaya devam edeceklerini umuyordum. Bu da bana şunu hatırlattı.

Valek'e "Suikastçıyı peşimden kimin gönderdiğini buldum," dedim. Sustu. "Anlat bana."

Kynan, nam-ı diğer Sivrisinek ile karşılaşmamı detaylandırdım. "Ormanda bana kimin saldırdığını hâlâ bilmiyorum."

Valek'in kaşları daha da çatıldı. "Bu Bruns Jewelrose'un senin durumundan faydalandığını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen. Benim ölümüm bir örnek olarak kullanılabilir. Konsey'in sihirbazlar üzerinde daha fazla güce sahip olmasını isteyen çok sayıda Siti'li var. Opal'ın bu sihirlerin kime verileceğini kontrol etmesiyle ilgili son kargaşa

dedektörleri birçok çatışmadan sadece biri."

"Bruns Jewelrose'a yapacağımız ziyaret, sihrini nasıl geri kazanacağımızı bulana kadar beklemek zorunda. Sen benimleyken suikastçının seni hedef alacağından şüpheliyim. Ve eğer yaparsa..." Valek bıçağının kabzasına dokundu. "Ben olacağım onunla ilgilenmekten mutluluk

duyarım." "Eğer önce ben ona ulaşmazsam."

Valek güldü. "İşte benim kızım. Sabah yola çıkmak istiyorum. Yolculuk için yeterince güçlü olacak mısın?"

"Evet." Çantamı açtım ve içindekileri gözden geçirdim. Ooh... temiz kıyafetler. "Yıkanmam gerek. Orada-"

"Aşağıda büyük bir küvet var." Valek'in bakışlarında sıcaklık yandı. "Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Çok naziksiniz."

"Hiç de değil. Amacım memnun etmek."

Güldüm. Sabunumu ve saç yıkayıcıyı bulamayınca kalan eşyaları yatağın üzerine attım. Para kesem şingirdadı. Dartlar, Curare şişeleri ve diğer iksirler yuvarlandı. Ve- Nefesim kesildi.

"Sorun nedir?" Valek sordu.

Beyaz bir sıvıyla dolu uzun bir tüpü havaya kaldırarak son kez hesapladım... Şok olmuş bir halde Valek'e baktım.

"Neyin var? Söyle bana, aşkım." Yaklaştı. "Bu Ay iksiri."

"Ve?"

"Ve sonra almam gerekiyordu... ama, ama... gelmedi. Çok meşguldüm... Düşünmedim bile..."

"Ne gelmedi? Mantıklı konuşmuyorsun." Ellerim titriyordu. "Ben hamileyim."

* * * * *

TEŞEKKÜRLER

Okuyucularım olmasaydı bu kitap yazılamazdı. Yelena ve Valek'in hikâyesinin *Ateş Çalışması*'nda sona ermesinden oldukça memnundum ve yeni hikâyelere ve karakterlere geçmek için heyecanlıydım. Ancak, çok ısrarcı okuyucularım benden daha fazlasını yazmamı istemeye devam ettiler. 2008'den bu yana e-postalar, mesajlar, Facebook sayfamdaki yorumlar ve imza günlerimde içten taleplerle dolup taşım. Bu yüzden beni daha fazla yazmaya ittiğiniz için hepinize kocaman bir teşekkür. Yelena, Valek ve Çalışma dünyasındaki diğer karakterleri yeniden tanımaktan büyük keyif aldım!

Sadık okuyucularımın bu kitaptaki arka planı ve ilişkileri anlayacağından emin olsam da, yeni bir okuyucunun kaybolacağından endişelendim. Ancak, Joelle Swift'in bazı yararlı geri bildirimleri sayesinde, hikayenin yeni başlayanların kafasını karıştırmayacağından eminim. Ayrıca Judi Fleming'e de çok teşekkür ederim.

Beni yazmaya teşvik ediyor, ancak atlar ve diğer milyonlarca şey konusundaki uzmanlığı "doğru" yapmamı sağlamada çok faydalı oldu. Ve Ixia ve Sitia dünyasındaki tüm karakterlerin en harika ve düzenli elektronik tablosunu oluşturarak bana yardımcı olan Natalie Bejin'i de unutamam. Çok teşekkürler, Natalie!

Editörüm Mary Theresa Hussey ve menajerim Robert Mecoy'a teşekkür etmeden bir teşekkür yazısı yazamam. Her ikisi de kariyerimde hayati öneme sahipti ve size ne kadar teşekkür etsem az! Ayrıca Harlequin'deki tüm harika insanlara teşekkür etmek istiyorum. Perde arkasındaki sıkı çalışmalarınızla Kitaplar gözümden kaçmıyor ve yazar arkadaşlarıma sürekli sizden övgüyle bahsediyorum.

Ve kocama, oğluma ve kızıma kocaman bir teşekkür etmeden hiçbir teşekkürüm tamamlanmış sayılmaz. Sizler harikasınız!

Umarız bu Harlequin e-kitabını beğenmişsinizdir. Yeni sürümlerimiz hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
HarlequinBlog.com

ISBN-13: 9781460379226

Gölge Çalışması

Telif Hakkı © 2015 Maria V. Snyder

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Kanada M3B 3K9.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.